BAŞLAYANLAR

LISSA PRICE

BEDENİNE SAHİP ÇIK

DEX

BAŞLAYANLAR

LISSA PRICE

BÖLÜM BİR

Sonlayanlar, tüylerimi diken diken ediyorlardı. Kapı görevlisi, beni beden bankasından içeri buyur ederken çok çalışıldığı belli bir gülümsemeyle karşıladı. Çok da yaşlı görünmüyordu adam, 110 yaşında ha vardı ha yoktu. Çoğu Sonlayan gibi kapı görevlisinin de gümüşi kır saçları vardı; çakma bir yaşa hürmet madalyası işte. Binanın içerisinde, o yüksek tavanlı ultra modern mekanda cüce gibi kalmıştım. Lobide sanki bir rüyada süzülürcesine ilerliyordum, ayaklarım mermer zemine değmiyordu neredeyse.

Kapı görevlisi beni resepsiyoncuya yönlendirdi, resepsiyoncu kadının da kır saçları vardı, mat kırmızı ruju kadın gülümsedikçe ön dişlerine bulaşıyordu. Eh, burada bana iyi davranırlardı tabii, burası beden bankasıydı. Bana sokakta denk gelselerdi bu insanlar, beni görmezden geleceklerdi. Zamanında (okul diye bir şeyin olduğu zamanda) sınıf birincisiymişim, falan... Umurlarında olmazdı. Ne de olsa ben daha on altı yaşındaydım. Onlara kıyasla henüz bir bebektim.

Resepsiyoncu kadın yürüdükçe çizme sesi kocaman mekanda yankılanıyordu, beni ufak bir bekleme odasına aldı. Bu oda, köşelerde duran gümüş brokar kumaş kaplı iskemleler hariç, boştu. İskemleler antikaya benzese de havadaki kimyasal kokusu yeni boyaya ve sentetiklere aitti. Odada işitilen orman kuşlarının cıvıldamaları ile süslediği doğa sesleri kadar sahteydiler yani. Yıpranmış eşofmanlarıma, eskimiş ayakkabılarıma göz ucuyla baktım. Elden geldiğince fırçalamıştım üstümü başımı ama ne fayda, lekeler bir türlü çıkmıyordu. Üstüne üstlük sabah çiseleyen yağmurla Beverly Hills'den buraya onca yolu yürüdüğümden, evini kaybetmiş bir kedi gibi ıslaktım.

Ayaklarım sızım sızım sızlıyordu. Punduna getirsem iskemlenin tekinde de sızacaktım ama güzelim simli kumaşın üzerinde popo izimi bırakmaya cüret edemiyordum. Derken, görgü kuralları konusunda yaşadığım ikilem, odaya uzun boylu bir Sonlayan'ın dalması ile sona erdi:

"Callie Woodland?" Adam saatine baktı. "Geç kalmışsın."

"Özür dilerim. Yağmur..."

"Mesele yok. Geldin ya" dedi ve elini uzattı.

Adamın gümüşi saçları, yapay ışıkla yanmış teni sayesinde daha da aklaşıyordu sanki. Gülümsemesi yayıldıkça gözleri de beleriyor, bu hali de bir Sonlayan ile baş başa kalmanın bende yarattığı gerginliği artırıyordu. Onlar aslında kendilerine Sonlayan değil, 'kıdemliler' denilmesini istiyorlardı; ama bu bir ayağı çukurda, aç gözlü, örümcek kafalı bunaklar kendilerine kıdemli denilmesini hak etmiyorlardı. Kendimi zorlayıp adamın kırış kırış elini sıktım.

"Ben, Bay Tinnenbaum. Taze Hedefler'e hoş geldiniz" dedi ve bir yandan da sıktığı elimi diğer eliyle avcuna aldı.

Sanki iç dekorasyon nasıl olmuşa bakmaya gelmiş gibi duvarlara göz atarken, lafa girecek oldum: "Şöyle bir göreyim diye..."

"Nasıl oluyor merak ettiniz değil mi? Elbette. Bakması bedava." Adam sırıttı ve en sonunda elimi bıraktı. "İstersenız benimle gelin?"

Odanın çıkışını tek başıma bulamayacakmışım gibi kolunu kapıya uzattı. Dişleri o kadar beyazdı ki adam tekrar gülümseyince biraz irkildim. Kısa bir koridordan ofisine yürüdük.

"İleri geç bakalım Callie. Masanın karşısında bir yere otur" dedi ve kapıyı kapattı.

İçerideki israfı da aşan ihtişamı görünce dilim tutulur gibi oldu, kendime gelmek için dilimi hafifçe ısırdım. Bir duvar boyunca devasa bakır bir fıskiyeden akan suyun sonu gelmiyordu. Bu temiz, tertemiz suyun fışır fışır, saca, taşa akmasına baksanız, dışarıda suya para alınmıyor sanabilirdiniz.

Cam masanın içine gömülü LED aydınlatmalar, masanın otuz santim üzerinde süzülen bir havaekranı oluşturuyordu. Havaekranında benim yaşlarımda bir kızın görüntüsü vardı. Spor şort giymiş kız, kızıl, uzun saçlıydı. Kız gülüyordu gülmesine ama fotoğrafta kaskatı duruyordu, tam boy vesikalık çektirmiş gibiydi. Tatlı bir hali vardı. Umutluydu.

Ben modern metal iskemleye otururken, Bay Tinnenbaum masanın arkasında ayakta dikildi ve havaekranına işaret etti: "En yeni üyelerimizden. Senin gibi, bir arkadaşı vasıtasıyla bizden haberdar olmuş. Bu kızın bedenini kiralayan kadın çok memnun kaldı." Sonra ekranın köşesine dokundu, görüntü değişti, müsabaka mayosu giymiş, şahane karın kasları olan genç bir çocuk belirdi. "Kıza bizi tavsiye eden de bu delikanlı, adı Adam. Snowboard yapıyor, kayıyor, tırmanıyor. Açık hava sporlarını sevip de onlarca yıldan beri bunların tadını çıkaramamış beylerin başta gelen tercihi."

Duyduklarım işin gerçek olduğunu gösterdikçe bunalmaya başladım. Bu kolu bacağı tutmayan, ürkünç Sonlayanlar, de-

mek bir haftalığına bir gencin bedenini ellerine geçiriyor, onun tenının altında yaşıyorlardı. Midem alt üst oldu. Kaçıp gidesim geldı, ama tek bir düşünce beni orada tutmaya yetti.

Tyler.

Her iki elimle iskemlenin kolçaklarına asıldım. Midem guruldadı. Tinnenbaum kalay bir tabak uzattı, içi kağıt altlıklı Süperşekerleme doluydu. Annemin babamın da vaktiyle böyle bir tabağı vardı.

"Bir tane alır mısın?" diye sordu.

Sessiz sedasız kocaman çikolatalardan bir tane aldım. Adap konusunda biraz paslanmıştım ama usulün gereğini hatırladım: "Teşekkür ederim."

"Biraz daha al." Beni ayartmak için tabağı salladı.

İkinciyi ve hatta üçüncüyü aldım, ne de olsa elimin altındaydı hala tabak. Süperşekerlemeleri kağıtlarına sardım ve eşofman cebime tıkıştırdım. Çikolataları yemediğimi görünce hayal kırıklığına uğramıştı, sanki onları yerken o günün eğlencesi olacaktım. Iskemlenin arkasındaki fıskiye köpürüyor, taşıyor, benimle alay ediyordu. Hemen bir şeyler içmeyi teklif etmezse bir de başımı fıskiyenin altına soktuğumu, köpek gibi yalanarak su içtiğimi görecekti.

"Bir bardak su alabilir miyim? Lütfen?"

"Elbette." Parmaklarını şıklattı, ardından görünmez bir ses cihazına konuşur gibi sesini yükseltti. "Genç hanıma bir bardak su."

Bir dakika sonra, tepsideki bir bardak suyu dengede tutmaya çalışarak yürüyen, modellere taş çıkarır bir Sonlayan kadın geldi. Bardak, kumaş bir peçeteye sarılıydı. Bardağı aldım, suyun içinde ise elmas gibi parlayan ufak küpler vardı. Buz. Kadın tepsiyi yanıma bırakıp gitti.

Başımı geriye atıp o tatlı suyu yuttum, su boğazımdan içi-

mi ferahlatarak kaydı gitti. Gözlerimi kapatarak savaş bittikten beri içtiğim en temiz suyun tadını çıkarmaya başladım. Bardaktaki su boşalınca kayıp düşen bir buz küpünü ağzıma aldım. Buza dişimi geçirip çıtırdattım. Gözlerimi açtığımda Tinnenbaum'un gözünü dikmiş bana baktığını gördüm.

"Daha ister misin?" diye sordu.

İsterdim ama bakışlarından pek de su vermeye niyeti olmadığını gördüm. Hayır anlamında başımı salladıktan sonra buz küpünün kalanını hallettim. Bardağı tepsiye koyarken tırnaklarım daha da kirli göründü gözüme. Amirlerin gelmesinden önce evimizdeki son günümüz sanki yüzyıllar önceydi, ama hepi topu bir sene geçmişti.

"Tüm bunlar nasıl oluyor bilmek ister misin?" diye sordu Tinnenbaum. "Taze Hedefler nasıl çalışıyor anlatayım mı?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Şu Sonlayanlar yok mu! Başka ne için burada olacaktım? Yarım ağız gülümseyip başımı salladım.

Havaekranının bir köşesine tıklayıp ekranı temizledi, sonra bir kere daha tıklayıp ekrana holomasyonları getirdi. İlk animasyonda rahat bir koltuğa yaslanmış bir ihtiyar vardı, kadının ensesine ufak bir başlık yerleştiriyorlardı. Başlıktan fışkıran renk renk kablo, bir bilgisayara bağlanıyordu.

"Kiracı, deneyimli hemşirelerin gözettiği bir odada, bir BBA'ya, yani Beden Bilgisayar Arayüzü'ne bağlı" dedi. "Sonra da bir alacakaranlık uykusuna yatırılıyor."

"Dişçilerdeki gibi mi?"

"Evet. Bütün yaşam belirtileri yolcuğun başından sonuna denetleniyor." Ekranın diğer tarafında uzun bir kapitone koltuğa yaslanmış genç bir kız vardı. "Bir tür anestezi uygulanacak. Tamamen acısız ve zararsız. Bir hafta sonra uyanacaksın, biraz halsiz ama daha zengin olacaksın." Bay Tinnenbaum tekrar

otuz iki dişini birden gösterdi.

Irkilmemeye çalıştım bu kez. "Hafta boyunca ne olacak?"

"Kiracı, *sen* olacak." Avcunu açıp döndürdü. "Eli olmayan insanların, bilgisayar desteğiyle yapay elleri hareket ettirebildiklerini görmüş müydün? Hani sadece düşünceleriyle hareket eder yapay eller? İşte öyle bir şey."

"Yani kadın, ben olduğumu hayal edecek, bir şey istediğini düşünür düşünmez elim uzanıp o şeyi kapacak. Öyle mi?"

"Tıpkı senin bedeninin içindeymiş gibi. Zihnini kullanıp senin bedenini bu binadan dışarı yürütüp, tekrar genç olmanın tadını çıkaracak." Bir eliyle dirseğini kavradı. "Bir süreliğine tabii."

"Ama nasıl?.."

Ekranın öbür yanına işaret etti. "Şurada, diğer odada, kablosuz BBA ile bilgisayara bağlı bağışçı kişi, yani sen olacaksın."

"Kablosuz mu?"

"Ensene ufacık bir siniryongası yerleştiriyoruz. Hiçbir şey hissetmeyeceksin. Tamamen ağrısız, acısız. Bu sayede sürekli bilgisayara bağlı oluyorsun. Sonra beyin dalgalarını da bilgisayara bağlıyoruz; ardından bilgisayar da ikinizi, seni ve kiracıyı birbirinize bağlıyor yani."

"Bağlıyor." Bu şekilde birbirine bağlı iki zihni kafamda canlandırmaya çalışırken kaşlarım çatıldı. BBA. Siniryongası. Yerleştirme. Gitgide daha da tüyler ürpertici oluyordu bu iş. Tekrar kaçasım geliyordu. Ama aynı zamanda daha çok şey öğrenmek istiyordum.

"Anlıyorum, hiç bilmediğin şeyler." Yılışıkça sırıttı, hor görüyordu beni. "Senin sürekli uykuda kalmanı sağlıyoruz. Kiracının zihni, senin bedeninin denetimini ele alıyor. Her şey yolunda mı anlamak için bakım ekibindekiler bir dizi soru soruyor. Kiracı bu soruları yanıtladıktan sonra gidip kiraladığı

bedenin tadını çıkarmakta serbest."

Ekrandaki grafiklerde kiralanan beden, golf veya tenis oynarken, yüzerken gösteriliyordu.

"Beden kas belleğini koruduğundan, kiracı daha önce senin yaptığın sporları yapabilecek. Süresi dolunca da bedeni buraya getirecek. Uygun sırada bağlantılar kesilecek. Kiracıya alacakaranlık uykusunu veren ilaçlar da kesilecek. Kiracı baştan aşağı incelendikten sonra kendi yoluna gidecek. Bağışçı, bilgisayar sayesinde tam beyin işlevlerine kavuşturulacak. Yani, sen de birkaç gün uyumuş gibi kendi bedeninde uyanacaksın.

"Peki, o kadın benim bedenimdeyken başıma bir şey gelirse? Snowboard yaparken, paraşütle atlarken? Ya zarar görürsem?"

"Burada daha önce hiç böyle bir şey olmadı. Kiracılarımız sözleşmeyle böylesi durumların mali sorumluluklarını üstlenir. Emin ol, herkes yatırdığı depozitoyu geri almak istiyor."

Sanki benden değil de kiralık bir arabadan bahsediyordu. Sanki birisi buz küpünü alıp omurgamda aşağıdan yukarı gezdirmiş gibi, içim ürperdi. Aklıma yine Tyler geldi, beni burada tutan tek şey oydu.

"Peki ya yonga?" diye sordum.

"Üçüncü kiralama işleminden sonra çıkarıyoruz." Bana bir tutam kağıt uzattı. "İşte. Bunlar belki içini rahatlatır."

Taze Hedefler'de Kiracıların Uyması Gereken Kurallar

1. Kiraladığınız bedenin görünüşünü piercing, dövmeler, saç kesimi veya boyanması, kozmetik kontak lensler, beden takviye eklentileri de dahil olmak üzere herhangi bir cerrahi yöntem veya başka herhangi bir yöntemle değiştiremezsiniz.
2. Kiraladığınız bedenin dişlerinde dolgu yapımı, diş

çekimi, dişe mücevher yerleştirme gibi herhangi bir değişikliğe gidemezsiniz.
3. Her zaman Taze Hedefler binasının seksen kilometre çapı içerisinde bulunmalısınız. Bölge haritalarını şirketimizden edinebilirsiniz.
4. Yongaya herhangi müdahale girişimi, depozito geri ödemesi olmaksızın cezai harç alınımı ile beraber, anında sözleşme feshi durumunu yaratır.
5. Kiraladığınız bedenle ilgili herhangi bir sorun yaşamanız halinde, mümkün olan en kısa sürede Taze Hedefler'e dönünüz. Kiraladığınız bedene özen gösteriniz; hiç unutulmamalı ki bu gerçek bir genç insan bedeni.
Uyarı: Siniryongalarının tümü kiracının yasadışı eylemlerde bulunmasını engeller.

Bu kurallar daha iyi hissetmemi sağlamıyordu. Aksine, daha önce aklıma bile gelmemiş olan sorunları düşünüyordum.

"Peki ya... diğer şeyler?" diye sordum.

"Ne gibi?"

"Bilmem." Keşke bana bunu söyletmeseydi. Ama söyletiyordu işte: "Cinsellik mesela?"

"Ne olmuş cinselliğe?"

"Kurallarda yer almıyor" dedim.

Ilk tecrübemin ben orada yokken olmasını istemiyordum elbette.

Başını iki yana salladı. "Kiracılara apaçık belirtiliyor. Cinsellik yasak."

Yaa, yaaa, tabii. Neyse ki hamile kalmak zaten mümkün değildi. Herkes, aşılanmanın böyle bir yan etkisi olduğunu biliyordu, gerçi yine herkes bu durumun geçici olmasını umuyordu.

Midem kasıldı. Gözlerime düşen saçları yana itip ayağa kalktım.

"Bay Tinnenbaum, vakit ayırdığınız için teşekkür ederim. Sunum için de."

Adamın dudakları titredi. Yine yalandan gülümseyerek dudak bükmesini örtmeye çalıştı. "Sözleşmeyi bugün imzalarsanız, ekstra bir ödeme yaparız." Çekmeceden bir form çıkarıp üstüne bir şeyler karaladıktan sonra formu masanın üstünde kaydırarak bana yolladı. "Bu, üç kiralama bedeli." Dolmakalemin kapağını taktı.

Sözleşmeyi elime aldım. Önerdikleri parayla bir ev alabilir, bir sene boyunca da karnımızı doyurabilirdik. Tekrar oturdum ve derin bir nefes aldım.

Kalemi uzattı. Kaptım.

"Üç kiralama?" diye sordum.

"Evet. Ödemeyi üçü de tamamlanınca alacaksın."

Kağıt sallanıyordu. Ellerimin titrediğini fark ettim.

"Önerimiz hayli cömert" dedi. "Rakam, sözleşmeyi bugün imzalarsanız alacağınız ek ödemeyi de kapsıyor."

O para bana lazımdı. O para Tyler'a lazımdı.

Kalemi sıktıkça, köpüren çeşmenin gürültüsü kafamın içinde daha da bir uğulduyordu. Kağıda bakıyordum. Bakıyordum bakmasına ama, başka bir sürü görüntü geçiyordu gözlerimin önünden: mat kırmızı ruj, kapı görevlisinin gözleri, Bay Tinnenbaum'un gerçek olamayacak dişleri. Dolmakalemi kağıda bastırdım, ama imzalamadan önce başımı kaldırıp ona baktım. Belki son bir güvenceydi arzuladığım. Adam başını salladı, gülümsedi. Takım elbisesi mükemmel görünüyordu – yakasına asılı kalmış beyaz tiftik parçasını saymazsak; o da nedense soru işareti şeklindeydi.

Tinnenbaum epey sabırsızlanmıştı. Ne yaptığımı bilmeden

dolmakalemi kenara koydum.

Gözlerini kıstı. "Bir şey mi oldu?"

"Annemin bir sözü geldi aklıma sadece."

"Neymiş o?"

"Önemli bir karar almadan evvel güzel bir uyku çek derdi. Düşünmem lazım."

Buz gibi baktı. "Bu önerinin sonra da aynen geçerli olacağı sözünü veremem."

"Bunu göze alacağım artık." Sözleşmeyi katlayıp cebime koydum ve kalktım. Zorla da olsa adama birazcık gülümsedim.

Bir adım atıp önüme geçti. "Bunu göze alacak durumun var mı?"

"Yok herhalde. Ama yine de düşünmem gerek." Etrafından dolandım ve kapıya gittim.

"Sorun olursa ara" dedi, neredeyse bağırmıştı.

Resepsiyoncunun yanından hızla geçtim, kadın bu kadar erken ayrıldığıma üzgün gibiydi. Gözleriyle beni takip ederken acil durum düğmesi gibi bir şeye bastı sanırım. Yürümeye devam ettim. Cam kapının ardındaki kapı görevlisi, kapıyı açmadan önce uzun uzun baktı bana.

"Hemen ayrılıyorsunuz?" Bir hortlak gibi, boş boş bakıyordu.

Ok gibi fırlayıp yanından geçip gittim.

Dışarı çıkar çıkmaz kaldırımı dolduran Sonlayanlara denk geldim. Bu güruhun arasında sağ sol yaparken nefesimi tuttum. Tinnenbaum'u reddeden, satış taktiklerine kanmayan ilk kişi bendim herhalde. Ama Sonlayanlara güvenmemeyi zor yoldan öğrenmiştim.

Beverly Hills boyunca yürüdüm, savaştan bir sene sonra kalan nadir zenginlik birikintilerini gördükçe kafamı salladım. Buradaki her üç dükkandan yalnızca birisinin tezgahı doluydu. Onlar da yalnızca tuzu kuru Sonlayanların alışveriş takıntısı-

nı giderecek türden, tasarımcı işi moda kıyafetlerden, görsel elektronik ürünlerinden, robot mağazalarından ibaretti. Buradan bir şey aşırmak kolaydı. Ne de olsa kırılan eden bir şey oldu mu atmak zorundaydılar, bozulanı tamir edecek kimse yoktu, yedek parça bulmak mümkün değildi.

Başımı hep eğdim. Bir amir beni durdurup sorsa yaşı küçük kimselerin taşıması gereken belgeleri gösteremezdim, çünkü yoktu. Amir de o an yasadışı bir şey yapmıyor olmama bakmazdı.

Trafik ışığının renk değiştirmesini beklerken, bir kamyon durdu. Kamyonun arkasında, kir pas içinde, bitap halde, suratı asık bir grup Başlayan bağdaş kurmuş oturuyordu. Önlerine kazma kürek yığmışlardı. Başına bandaj sarılmış bir kız ölgün bakışlarla beni süzdü.

O bakışlarda bir kıskançlık kıvılcımı çaktı bir an. Benim hayatım daha mı iyiydi sanki. Kamyon harekete geçince kız kollarını kavuşturdu, kendini kucakladı neredeyse. Benim yaşantım kötüydü kötü olmasına ama demek onunki berbat haldeydi. Bu delilikten çıkmanın bir yolu olmalıydı. Öyle bir yol ki korkunç beden bankalarını veya yasal köle işgücünü içermesin.

Yan sokaklardan gidiyor, Wilshire Bulvarı'ndan uzak durmaya çalışıyordum. Orası amirleri mıknatıs gibi çekerdi. Siyah yağmurluklar içerisinde işadamına benzer iki Sonlayan bana doğru yürüyordu. Başımı kaldırmadan ellerimi ceplerime soktum. Sol cebimde sözleşme vardı, sağdakinde kağıda sarılı çikolatalar.

Acı ve tatlı.

Beverly Hills'den uzaklaştığım her adımla daha çetin mahallelere giriyordum. Toplanma zamanı geçeli çok olmuş çöp yığınlarından uzak durdum. Başımı kaldırınca kırmızı tente

çekilmiş bir binanın yanından geçtiğimi fark ettim. Bulaşıcı Tehlikesi. Hastalık sporları* taşıyan en son füze şehri vuralı bir seneden fazla süre geçmişti. Yine de tehlikeli madde ekipleri bu evi arıtmaya başlayamamıştı demek. Belki de istemiyorlardı temizlemeyi. Babamın öğrettiği gibi kolumla ağzımı burnumu kapayarak, aceleyle ilerledim.

Günışığının solmaya başlamasıyla daha rahat ilerlemeye başladım. Elışıldağını çıkarıp sol elimin tersine sardım ama yakmadım. Buradaki sokak lambalarını kırmamızın bir sebebi vardı. Gölgelere sığınmalıydık ki yetkililer sudan bahanelerle içimizden birini kapmasın. Yakalasalar zevkle bir kuruma atarlardı bizleri. O kurumların hiçbirinin içini görmemiştim, ama haklarında türlü rivayet duymuştum. En kötülerinden birisi, 37. Kurum, sadece birkaç kilometre ötemizdeydi. Diğer Başlayanlar oradan fısıltıyla bahsederlerdi.

Evimize birkaç sokak kala alabildiğine karanlık oldu her yer. Elışıldağını açtım. Bir dakika sonra, yolun diğer yanından hızla ve belli bir açıyla sallanan iki elışıldağının izini görmeye başladım. Elışıldaklarını açık tuttuklarına göre dost olmalılar, diye düşündüm. Ama sonra, aynı anda ışıkların ikisi de karardı.

Kaçaklar.

Midem kasıldı, yüreğim ağzıma geldi. Koşmaya başladım. Düşünecek vaktim yoktu. İçgüdülerim beni bizim binaya doğru götürüyordu. Kaçaklardan bir tanesi, uzun bacaklı, uzun boyluca bir kız bana yetişti. Tam arkamdaydı, eşofmanımı yakalamak için uzanmıştı.

Depara kalktım. Bizim binanın yan kapısı, sokağın yarı mesafesinde beni bekliyordu. Arkamdaki kız tekrar uzandı ve bu kez kapüşonumdan yakaladı.

** Biyolojide başka bir üreme hücresi ile birleşmeksizin yeni bir birey oluşturabilen üreme hücresi, burada bakteri sporu anlamında kullanılıyor. (e.n.)*

Beni çekmesiyle beraber şiddetli bir şekilde kaldırıma çarptım. Sırtım ağrıyor, başım sızlıyordu. Üstüme abanıp ceplerime uzandı. Kızın arkadaşı daha ufak yaşta bir oğlandı, elişıldağını yakıp gözüme tuttu.

Gözlerimi kısıp "Param yok" dedim, kızın ellerine vurup onu uzaklaştırmaya çalıştım.

Kız, yüzümün her iki yanına birden iki eliyle şamar indirdi, kulaklarımı patlatacaktı neredeyse. Bu pis sokak dövüşü numarası, insanın kafasını zonklatıp onu sersemletmek içindi.

"Bana para yok demek?" dedi kız. Boğuk sesi kafamın içinde çınlıyordu. "O halde işin bitti."

Bir adrenalin patlaması ile koluma güç geldi, kızın çenesine bir yumruk çaktım. Düşecek gibi oldu, ama altından sıyrılmama fırsat kalmadan dengesini buldu.

"Şimdi öldün canım."

Sağa sola dönmeye, sılkinmeye çalıştım ama çelik gibi olmuş bacaklarının arasına kıstırmıştı beni. Kolunu gerip tüm bedeniyle yumruğuna yüklenmeye yeltendi. Son saniye başımı yana devirince, kızın yumruğu kaldırımı öptü. Haykırdı.

Onun çığlığıyla öne atılıp düşe kalka altından çıktım, kız o sırada acıyla elini göğsüne çekmişti. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Diğer çocuk elinde bir taşla yaklaşmaya başladı. Ayağa kalktığımda güç bela nefes alıyordu.

Cebimden o sırada bir şey düştü. Hepimiz durduk, yere baktık.

Pek kıymetli bir Süperşekerleme.

Kızın arkadaşı ışığı üstüne tutar tutmaz, "Yemek!" diye bağırdı.

Kız sürünerek yerdekine ilerlerken, ezilmiş elini göğsüne bastırıp koruyordu. Arkadaşı ise yere dalışa geçip çikolatayı kaptı. Kız bunun üzerine çocuğun eline atılıp şekerlemenin bir

parçasını kopardı ve boğulurcasına yemeye başladı. Kalanını da oğlan yuttu. Ben binanın yan girişine koştum. Kapıyı itip açtım ve içeri daldım.

Barı bizim binaya girmeseler diye dua ettim. Benim dost kuvvetlerimden korkmalarından, onlara tuzak kurabileceğimi düşünmelerinden başkaca şansım yoktu. Kontrol etmek için elişıldağımı merdivenlere doğrulttum. Temiz. Üçüncü kata çıktım, kirli bir camdan dışarı baktım. Aşağıdaki kaçak hırsızlar fareler gibi kaçışıp uzaklaşıyorlardı. Hızla kendimi yokladım. Kaldırıma çarptığımdan ensem ağrıyordu, ama derin yaralarım veya kemiklerimde kırık yoktu. Elimi göğsüme koyup sakince nefes almaya çalıştım.

Dikkatimi bu kez binanın içine verip her zaman olduğu üzere ortalığı kolaçan ettim. Elimden geldiğince sesleri dinlemeye çalıştım, ama boğuşma yüzünden hala kulaklarım çınlıyordu. Kafamı sallayıp çınlamaları başımdan atmaya çalıştım.

Başkaca ses yoktu. Başkaca birileri yoktu. Tehlike yoktu. Uçtaki ofis, bir deniz feneri gibi beni çağırıyor, burada uyuyabilirsin diye yeminler ediyordu sanki. Köşeyi oraya yığdığımız masalar kapatıyor, mağara misali bomboş odanın bir kısmını geçilmez yapıp burada rahat edebileceğimiz yanılgısını yaratıyordu. Tyler muhtemelen çoktan uyumuştu, ceplerimdeki kalan Süperşekerlemelere parmağımın ucuyla dokundum. Belki de sabahı bekleyip ona sürpriz yapsam iyi olacaktı.

Ama bekleyemiyordum.

"Haydi, kalk bakalım. Sana bir şey getirdim." Masaların etrafından dolaşınca orada hiçbir şey olmadığını gördüm. Ne battanıyeler ne de kardeşim. Hiçbir şey. Kalan birkaç parça eşyamız gitmişti.

"Tyler?" diye seslendim.

Boğazım daraldı, nefesimi tuttum. Kapıya atıldım, ama tam

AnemoN

kapıya vardığımda aralıktan bir yüz peyda oldu.

"Michael!"

Michael keçeleşmiş sarı saçlarını geri attı. "Callie." Elişıldağını çenesinin altına koyup korkunç bir surat yaptı. Sonra dayanamadı, kahkahalar atmaya başladı.

Michael güldüğüne göre Tyler iyi olmalıydı. Omzundan birazcık ittim Michael'ı.

"Tyler nerede?" diye sordum.

"Sizi benim odama taşımak zorunda kaldım. Burada çatı akmaya başladı." Işıldağını çatıdaki karanlık bir lekeye tuttu "Senin için sorun değildir umarım?"

"Bilmiyorum. Dekorasyonda başarılı mısın, ona bakar."

Koridor boyunca onu takip edip odaya girdim. İçeride iki farklı köşede dizili masalar, iç ısıtan koruyucu kuytular oluşturmuştu. Yaklaşınca Michael'ın bizim eşyaları tam da eski odamızdaki gibi dizdiğini gördüm. Öte uçtaki kuytunun içine daldım. Sırtı duvara dayalı halde oturuyordu Tyler, bacaklarının üstüne battaniye çekmişti. Yedi yaşındaydı ama daha ufak görünüyordu. Belki bir an için bile olsa onu kaybetme düşüncesi, belki de bütün gün ondan uzak olduğumdan, onu uzun zaman sonra ilk kez görüyor gibiydim. Sokakta yaşamaya başladığımızdan beri kilo kaybetmişti. Saç tıraşı gelmişti. Gölgeler, gözlerinin altındaki çukurları karartıyordu.

"Neredeydin Maymun Surat?" Tyler'ın sesi çatlamıştı.

Endişeli halimi görmesin diye uğraştım. "Dışarıda."

"E, çok oldu ama gideli."

"Ama Michael buradaydı." Yanına diz çöktüm. "Sana güzel bir şey bulana kadar vakit geçti."

Hafifçe bir gülümseme kondu yüzüne. "Bana ne getirdin?"

Kağıt toplarından birini cebimden aldım ve içinden vitamin yüklü şekerlemeyi çıkardım. Kurabiye büyüklüğündeydi. Göz-

AnemoN

leri kocaman açıldı Tyler'ın.

"Süperşekerleme?" Yakında duran Michael'a baktı. "Vay be!"

"İki tane var." Diğerini de gösterdim. "İkisi de sana."

Kafasını olmaz anlamında salladı. "Birini sen al."

"Sana vitamin gerek" dedim.

"Sen bugün yemek yedin mi?" diye sordu.

Ona bakakaldım. Bir yalanla paçayı kurtarabilir miydim? Hayır, beni çok iyi tanıyordu.

Tyler, "Siz ikiniz paylaşın" dedi.

Michael omuz silkti, saçları öyle güzel, öyle zahmetsizce döküldü ki bir gözünün üzerine... Işte Michael buydu. "Eh, bana diyecek ne kaldı!"

Tyler gülümseyip elimi tuttu. "Çok sağ ol Callie."

Odanın ortasına yerleştirilmiş bir masanın etrafına çöküp Süperşekerlemeleri yedik. Michael elişıldağını ortaya koyunca mumla süslü bir yemek masası hazır oluvermişti işte. Çikolataları ufak ufak dilimleyip şakalaştık: İlk ısırık aperatif olacaktı, ikincisi antre, üçüncüsü de tatlı. Kekle şekerleme arası o şerbeti bol, tatlı mı tatlı çikolatalar cennet lokması oluverip ağzımıza zengin rayihalar saçtı. Ne de çabuk bittiler.

Tyler yedikten sonra doğruldu. Kendi kendine bir şarkı tutturdu. Michael ise çenesini eline dayayıp masanın ucundan beni izlemeye başladı. Beden bankasını sormak için yanıp tutuşuyordu, biliyordum. Belki başka sorular da vardı kafasında. Yeni yara berelerime baktığını gördüm.

"Şekerlemeler beni iyice susattı" dedim.

"Beni de" dedi Tyler.

Michael ayağa kalktı. "O halde gidip su şişelerini doldursak iyi olacak." Kapıya şeritlerle asılı şişelerimizi, çamaşır kovamızı kaptı. Sonra çıktı.

Tyler başını masaya yasladı. Çikolatalar için heyecanlanınca gücü tükenmişti. O bebek gibi yumuşacık saçlarını, boynunu ovdum Kapüşonu sıyrılmış, bir omzu çıkmıştı, aşı izi görünüyordu. İzin üzerinde gezdirdim parmaklarımı, minnettardım bu ize. O olmasa hepimiz anne babalarımız gibi ölmüş olurduk. Yirmi ila altmış yaş arasındaki herkes gibi... İhtiyar Sonlayanlar gibi biz de en korumasızlar olduğumuzdan, soykırım sporlarına karşı ilk biz aşılanmıştık. Şimdi de geriye kalanlar sadece bizler olmuştuk. Bu kaderin cilvesi değildir de nedir?

Birkaç dakika sonra Michael içi dolu şişelerle dönmüştü, kovayı bıraktığı banyoya gittim. Burada yaşamaya başladığımız ilk hafta hala su akıyordu binada. İç geçirip eskiden sahip olduğumuz o lüksü andım. Çeşmeden akan su, kimse bakmazken dışarıdaki borulardan su çalmaktan daha büyük kolaylıktı.

Aylardan Kasım'dı, binada hiç ısıtma yoktu ama hala soğuk su insanın içini ferahlatıyordu. Kolumdaki, yüzümdeki kesikleri suyla ovdum.

Odaya döndüğümde Tyler bizim köşemize yerleşmişti. Michael da tam karşımızdaki köşedeki kaleye kurulmuştu. Hepimiz aynı odada olunca daha bir güvende hissettim. İçeri biri girecek olsa, davetsiz misafiri içimizden biri arkadan yakalayabilirdi. Michael'ın bir metal borusu vardı; bende de baba yadigarı, ufak bir elektro-şok cihazı. Mini CepŞok bir amirinki kadar güçlü olmasa da güveniyordum ona. İçimi rahatlatan şeyin bu olması ne acı.

Uyku tulumumun üstüne çöküp ayakkabılarımı çıkardım. Eşofmanımı da çıkardıktan sonra sanki uyuyacakmış gibi uyku tulumumun içine girdim. Özlediğim şeyler listeme pijamayı ekledim. Ah, bir de kurutucudan yeni çıkmış, sıcacık fanila. Gerektiğinde kaçmaya veya dövüşmeye hazır biçimde sürekli giyinik olmaktan bunalmıştım. Şöyle bol pijamalara ve

AnemoN

insanın dünyayı geride bıraktığı derin uykulara hasrettim.

Tyler ışıldağını bizi çevreleyen masalarda tutup, kitaplarımızla diğer küçük hazinelerimize işaret etti. "Michael eşyalarımızı getirdi" dedi.

"Biliyorum. Ne kadar iyi biri, değil mi?"

Işıldağını oyuncak köpeğine tuttu. "Eskisi gibi."

İlk başta kastettiğini evimizdeki gibi diye anladım, ama sonra önceki gün gibi dediğini fark ettim. Bizim için ne kadar kıymetli olduklarını bildiğinden, Michael eşyalarımızı hep aynı şekilde tutmayı adet edinmişti.

Tyler, holo-çerçevemizi aşağı çekip açtı. Bunu, hele de iyice keyifsiz olduğu zamanlar, birkaç gecede bir yapıyordu. Çerçeveyi avcunda tutup, hologramların arasında geziniyordu: ailecek plaja gidişimiz, kumda oynayışımız, babam atış çalışırken, anne babamızın düğünü. Kardeşim hep aynı görüntüde duruveriyordu: üç sene önce, Pasifik Okyanusu'nda savaş başlamadan önce annemizin ve babamızın gemi gezintisi. Seslerini duymak bana hep zor geliyordu. "Tyler, özledik canım seni. Callie, seni seviyoruz. Kardeşine iyi bak, oldu mu?" İlk ay, seslerini her duyduğumda ağlamıştım. Sonra ağlamayı bıraktım. Şimdi seslerin içi boştu sanki, konuşanlar isimsiz oyuncular gibiydi.

Tyler onları izlerken hiç ağlamazdı. Ağızlarından çıkan her sözcüğü tekrar tekrar içine çekerdi. Artık, onun için Anne ve Baba bu seslerdi.

"Tamam, yeter. Uyku zamanı." Çerçeveye uzandım.

"Hayır. Hatırlamam gerek." Bakışları ile yalvarıyordu bana.

"Unutursun diye mi korkuyorsun?"

"Belki."

Bileğindeki elışıldağına tıkladım. "Bunu kim icat etti, hatırlıyor musun?"

AnemoN

Tyler ağırbaşlı bir eda ile baş salladı, alt dudağını çıkardı. "Babam."

"Doğru. Başka bilim insanları ile beraber yaptı. Ne zaman ışığı yansa baba seni kolluyor diye düşün, oldu mu?"

"Sen öyle mı yapıyorsun?"

"Her gün." Saçlarını okşadım. "Endişe etme. Söz veriyorum. Onları asla, hem de asla unutmayacağız."

Çerçeveyi en sevdiği oyuncağı, artık tek oyuncağı olan ufak roboköpek ile değiştirdim. Oyuncağı kolunun altına sıkıştırınca, roboköpek gevşek kipe geçti, yemyeşil yanan gözleri hariç gerçek bir köpek gibi uzandı.

Yanı başımızdaki masanın üstüne çerçeveyi koydum. Tyler öksürdü. Uyku tulumunu boynuna kadar çektim. Tyler her öksürdüğünde aklıma klinikteki doktorun sözleri geliyordu: "Ender görülür bir akciğer bozukluğu... Düzelebilir de, düzelmeyebilir de." Bunları düşünmemeye çalışsam da olmuyordu Tyler'ın göğsünün iniş kalkışını dinledim, en sonunda o sıkıntılı uyku nefes alış verişinin başladığını duydum. Uyku tulumumdan sürünerek çıktım ve masaların etrafına bakındım.

Michael'ın elişildağı duvarı hafifçe aydınlatıyordu. Eşofman üstünü sırtıma attım ve hafif adımlarla ona doğru gittim.

"Michael?" diye fısıldadım.

O da alçak sesle "İçeri gel" dedi.

Michael'ın ufak kalesine daldım. İçeriyi kurşun kalem, kömür eskizlerle çevrelemiş, her bir köşeyi çizim malzemeleri ile doldurmuştu. Buraya girmekten zevk alıyordum. Şehirden sahneler çizer, boş binalarla dolu manzarayı yorumlardı. Dost kuvvetler ve kaçaklar, elişildakları, kat kat hırpani kıyafetler, incecik gövdelerden sallanan su şişeleri ile tastamam her şey çizimlerdeydi.

Okuduğu kitabı yere koydu, sırtını duvara dayayıp doğrul-

AnemoN

du, üstünde oturduğu battaniyesinde yanına gelmem için işaret etti. "Söyle bakalım, yüzüne ne oldu?"

Elimle yanağımı yokladım. Yanıyordu. "Kötü mü görünüyor?"

"Tyler fark etmedi."

"Burası çok karanlık olmasa ederdi." Karşısına bağdaş kurdum.

"Kaçaklar mı yaptı?"

Evet anlamında başımı salladım. "Evet ama iyiyim."

"Orası nasıldı?"

"Tuhaf."

Bir süre sustu. Sıkıntıyla başını eğdi.

"Ne var?" diye sordum.

Michael başını kaldırdı. "Geri dönmeyeceksin diye korktum."

"Geri döneceğim diye söz vermiştim ama, değil mi?"

Başını doğru anlamında salladı. "Evet. Ama düşündüm ki... Ya geri dönemeseydin?"

Buna ne diyebilirdim ki? Konuşmadan bir dakika oturduktan sonra sessizliği bozdu: "Peki, ne düşünüyorsun bu iş hakkında?"

Enseme işaret ederek, "Buraya bir siniryongası yerleştiriyorlarmış, haberin var mıydı?" dedim.

"Neresi? Dur bir bakayım." Saçıma el attı.

"Dedim ya, sadece bilgi almaya gittim."

Yüzündeki endişeyi, şefkat dolu yumuşak bakışlarını gördüm. Ne tuhaf, bizim sokağın aşağısında yaşarken ona pek dikkat etmemiştim. Bizi bir araya getirenin Biyolojik Savaş olması ne kadar acayipti.

Ellerimi ceplerime soktum, bir şeye dokunmuştum. Bir kağıttı bu. Kağıdı çıkardım.

Michael "O ne?" diye sordu.

AnemoN

"Beden bankasındaki adam verdi. Sözleşme bu."

Michael iyice yakına eğilip baktı. "Bu kadar mı ödeyeceklermiş?" Formu elimden kaptı.

"Şunu geri ver."

Sözleşmeyi sesli okumaya başladı, "...üç bağlantı için."

"Yapmayacağım."

"İyi" dedi ama durakladı. "Ama neden? Seni bilirim. Korktuğundan olamaz."

"O kadar parayı ödemezler. Hayal gibi. Parayı görünce meseleye uyandım."

"Kanuna nasıl uyduruyorlar ki? Başlayanları işe mi alıyorlar?"

Omuz silktim. "Bir açık bulmuşlardır."

"Radarın göremeyeceği yerden uçuyorlar. Hiç reklamlarına falan da denk gelmiyoruz."

Haklıydı. "Eskiden birinci katta yaşayan o çocuk olmasa benim de bundan haberim olmayacaktı."

"Herhalde getirdiği her Başlayan için para alıyordur."

"Benim sayemde para alacağı yok." Bir yana yaslandım, başımı elime dayadım. "O yere hiç güvenmiyorum."

"Yorulmuşsundur" dedi Michael. "Uzun yol yürüdün."

"Yorulmaktan öte haldeyim."

"Yarın yük iskelesine gideriz, meyve bulup bulamayacağımıza bakarız."

Onu dinlerken sanki yavaşça sesler kısıldı, göz kapaklarım ağırlaştı. Derken gözlerimi açtım, Michael gülümsüyordu.

"Cal" dedi nazikçe. "Yatağa git."

Olur anlamında başımı salladım. Sözleşmeyi tekrar cebime sıkıştırıp Tyler'ın yanına döndüm. Bedenim uyku tulumuyla kaynaşmaya başladı.

Işıldağımı uyku kipine aldım. Hafifçe ışıldadı.

AnemoN

Güney Kaliforniya'da kış ezici olmazdı ama Tyler için fazla soğuk olmaya başlamıştı hava. Onu daha sıcak bir yerlere, gerçek bir eve götürmeliydim. Ama nasıl olacaktı? İşte, her gece bir ayin gibi aynı endişeleri yaşıyordum. Beden bankası bu derde bir çare olur diye düşünmüştüm ama çare değildi. Ben ağır ağır uykuya dalarken ışıldağım kendiliğinden söndü.

Duman detektörlerinin ciyaklamasıyla uykum bölündü. Burun deliklerimden içeri acı bir duman kokusu doldu. Tyler'ın yanımda ayağa kalktığını, öksürdüğünü hissettim.

"Michael?" diye seslendim.

Odanın öbür ucundan "Yangın!" diye bağırdı.

Bilekliğimdeki saat 05:00'ı gösteriyordu. Yoklayarak su şişesini bulup açtım. Başımın üstündeki çekmeceye uzanıp bir tişört çıkardım. Tişörtün üstüne su döktüm.

"Bunu burnuna tut" diyerek Tyler'a uzattım.

Michael'ın ışıldağı dumanı yardı. "Haydi gidelim!" diye bağırdı.

Küçük kardeşimle sıkı sıkı el tutuştuk. Çömelerek bir araya gelince elışıldaklarımız dumanı kısmen deldi, kapıya gidebildik.

Michael elini sırtıma koyup merdivenlerden aşağı kılavuzluk etti. Duman merdivenlere bulut gibi çökmüştü. Sonsuza uzayan bir sürede de olsa merdivenlerden aşağı inebildik. En nihayetinde dışarı çıktığımızda bacaklarım kağıt gibi titriyordu.

Alevlere tutulmayalım, yanıp düşebilecek parçalardan kaçalım diye binadan uzaklaştık. Sabahın köründe bizim gibi dışarı çıkan diğer dostları gördük. İkisini tanıyorduk, diğer üçü daha alt katlarda yaşayanlar olmalılardı.

Şok içinde binaya bakıyorlardı. Dönerek etrafa baktım.

"E, hani alevler?" dedim.

"Yangın nerede?" diye sordu Michael.

Anemon

"Herkes bu kadar mı?" diye bağırdı bir adam.

"Evet." Bir Sonlayan gördüm, belki yüz yaşındaydı, bize yaklaşıyordu. Jilet gibi bir takım elbise giymişti.

"Emin misin?" Sonlayan, dostlara baktı, başını salladı "İyi." Adam kolunu kaldırınca inşaat tulumları giymiş üç tane daha Sonlayan öne çıktı.

İnşaatçı adamlardan biri yan kapının kilidini örten şeridi söküp çıkardı. Diğeri bir aletle bir tebliğ astı. Takım elbiseli bizlere tebliğlerden birer kopya dağıttı.

Michael okudu. "Bina mülkiyeti el değiştirmiştir. İzinsiz giriş yasaktır."

Bizimkilerden biri "Bizi dumana boğdular" dedi.

Takım elbiseli sakince ama yalnız kendi sözünün geçtiğini bildirir bir edayla, "Bu bölgeyi boşaltmanız gerek" dedi.

Kimse kımıldamayınca "Bir dakikanız var" diye ekledi.

"Ama eşyalarımız..." Binaya doğru yürüdüm.

"Sizi tekrar içeri alamam. Sigortaya mesulüz" dedi takım elbiseli.

"Bizim eşyalarımızı alamazsınız" dedi Michael.

Sonlayan, "Bina işgali izinsiz girişe girer" dedi. "Sizi kendi iyiliğiniz için uyarıyorum. Otuz saniye."

Kalbim daraldı. "Son kalan eşyalarımız içeride. İçeri biz giremiyorsak lütfen eşyalarımızı siz getirin."

Adam olmaz anlamında başını salladı. "Vakit yok. Gitmeniz gerek. Amirler yolda."

Bu lafın üzerine diğerleri kaçtı. Tyler'a kolumu atıp dönecek oldum ama bir şey beni durdurdu. Takım elbiseli adam çoktan bize sırtını dönmüştü ama inşaatçı adam bizi gördü, ona başını salladı. Adam döndü.

"Lütfen. Anne babamız öldü." Gözümden yaşlar yüzümü yakarak dökülmeye başladı. "Onlardan kalan son hatıralar, re-

Anemo N

sımleri o binanın içinde. Üçüncü katta, koridor sonu. Biri bize çerçeveyi veremez mi? Pencereden atsalar bile olur, yapamaz mısınız?"

Adam bir an sanki acaba der gibi düşünerek durdu. Sonra kısaca, ters ters, mırıldanarak özür diledi. Sonra da bana bakmaya bile tenezzül etmeden sırtını döndü. Hiç bu kadar boşluk sarmamıştı içimi. Adamla tartışmanın anlamı yoktu. Bizi ayıran koca bir yüz yıl vardı; benim neler yaşadığımı asla anlamayacaktı.

Tyler elimi çekti. "Callie, tamam, tamam. Resimler olmadan da onları hatırlarız. Unutmayacağız."

Sirenler öttü.

"Amirler geliyor" dedi Michael. "Kaç!"

Başka şansımız yoktu. Dönüp kaçtık sabahın o erken saatlerinin karanlığına. Böylece geride kalmıştı aile bağımızdan kalanların son kırıntıları. Altı üstü bir yıl önce, hep beraber sürdürdüğümüz o hayat geride kalmıştı.

Anemo N

BÖLÜM İKİ

Sokağın ucuna, Amirlerin sirenlerinden uzağa yarışırcasına koştu. Çok değil, yalnızca arabalarından alelacele fırlayan gümüş saçları, çelik grisi üniformaları görecek kadar arkama baktım. Michael, Tyler'ı kaptığı gibi götürmeye başladı, olabildiğince hızla koştuk. Eski binamızla bir diğer terk edilmiş ofis binası arasındaki dar bir patikaya daldık.

Amirlerin peşimizde olduğunu duymuştuk, ama onlar girişe gelmeden patikadan çıkmış olduğumuzdan ne tarafa döndüklerini görmedik. Onların silahları ve yüz yılı geçen tecrübeleri vardı ama bizim bacaklarımız daha gençti.

Binaların arasındaki avluda, uzun bir sıra çalının içine gizlendik. Çalılar kurumaya yüz tutmuştu, kaşındırıyordu, ama yine de o karanlık vakitte bizi gizlemeye yetecek kadar gürdü. İyi ki buraya ilk taşındığımızda gizlenecek yerleri belirlemiştik. Michael, Tyler'ı yere bırakırken çalı dallarını ayırdım ve birbirimize sokulduk.

Patikadan Amirler çıktılar. Çalının arasındaki bir delikten uzun uzun hareketlerini inceledim. Bir tanesi sola döndü. Di-

Anemon

geri doğruca bize geldi.

Tyler bir ses çıkardı, hırıldamıştı, bunun ardından da hep öksürürdü. Kolumdaki tüyler diken diken oldu. Michael eliyle Tyler'ın ağzını kapadı.

Amir yaklaşıyordu. Bizi görmüş müydü? Çömeldi ve daha da yaklaştı, silahını çekmişti. Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu. Michael'ı gömleğinden yakaladım, yanağımı omzuna dayadım.

Amir tam suratımın önündeki yaprakların arasını yokladı. O kadar yakınımdaydı ki eldivenlerinin zeytuni kokusu çalındı burnuma. Nefesimi tuttum.

Diğer amir "Orada!" diye seslendi.

Ardından çıkan ses bizi iliklerimize değin titretti; o elektronik, şavkıyan çatırtı soğuk geceyi böldü.

CepŞok.

Çatırtının ardından ıstırap dolu haykırışlar yükseldi. İçimizi parçaladı, dişlerimizi sızlattı, ruhumuzu dağladı bu ses. Bizim başımızdaki amir koşarak uzaklaşırken yapraklar titredi.

Ne olduğunu görmek için yüzümü çalılardaki deliğe bastırdım. Yerde bir oğlan vardı, yüzü yere yapışmıştı. Haykırışları inlemelere dönüşmeye başlamıştı.

Amirlerden biri otokelepçeyi bileklerine yapıştırdı ve oğlanı döndürdü. Onu tanıdım, bizim binadaki yeni çocuklardan birisiydi. Boynunun yanı CepŞok yüzünden yanıp kararmıştı. Bu, ancak çok yakından uygulanırsa, ya da silah çok yüksek enerjiye ayarlanırsa olurdu. Bunu bilerek yapıyorlardı, bizi damgalamak için.

Kelepçeleri ve göğsü üzerinden bir şerit geçirirlerken bağırmaya başladı, onu bıraksınlar diye yalvarıyordu. Yakarışlarını duymazdan geldiler, belli bir açıda kaldırıp omuzlarından geçirdikleri şeritten tutarak peşlerinden sürüklemeye başladılar.

AnemoN

Oğlanın topukları toprağı sürüyor, her tümseğe tosladığında bir haykırış koparıyordu.

Sanki bir hayvanı tuzağa düşürmüş gibi

Bu adamlar korkaktı, gece karanlığında yapıyorlardı bu baskınları ki yumuşak kalpli Sonlayanlar görüp müdahale edemesinler.

Yaprakların örtüğü sığınağımızın içinde tortop olup birbirimize sarıldık. Böylece Tyler ısınmış oluyor, öksürüğü kesiliyor, hiçbirimiz en ufak bir ses çıkarmıyorduk. Yine de her çığlıkla irkiliyorduk. Keşke daha çok dost kuvvet olsaydı, amirlerin üstüne atlar, ısırır, yumruk atar, tırmalar, böylece oğlanın kaçmasını sağlardık.

Hep beraber patikaya girdiler, çığlıklar söndü. Sonra arabalarını çalıştırdıklarını duyduk. Tek bir yakalamadan tatmin olmuş, gidiyorlardı. Ödüllerini paketlemişlerdi, günlük kotayı doldurmuşlardı. Ama yarın döneceklerdi.

Tyler öksürmeye başladı, sonra hırıltıyla nefes alıp tekrar öksürdü. Nemli yerde yatmasın diye çalılardan sürünerek çıktı. Michael kazağını çıkarıp Tyler'ın üstüne serdi ki iki kat korunsun. Ben bir ileri bir geri yürürken, onlar da alçak beton çiçekliğin üzerinde birbirlerine sokuldular.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Michael. "Uyku tulumlarımız gitti."

Amirin silahını hatırlayınca yutkunarak "CepŞok'um da" dedim. "Ve su şişelerimiz de. Biriktirdiğimiz, aşırdığımız, inşa ettiğimiz ne varsa."

Buz gibi gecede havada asılı kaldı sözlerim, sözcüklerin kesinliği kaldırılamaz haldeydi. Sonra Tyler da katkıda bulundu.

"Roboköpeğim de" dedi.

Alt dudağını çıkardı, dudaklarındaki ifadeyi düzeltmeye çalışırken titredi. O yalnızca bir oyuncak değildi, yalnızca

AnemoN

son oyuncağı da değildi: *Annemizin* ona verdiği son oyuncaktı. Daha iyi bir insan olsam Tyler'a onu anladığımı, anne babamızın fotoğraflarını kaybettiğimiz için yıkıldığımızı itiraf ederdim. Bunlar hafızalarımızı tetikleyecek şeylerdi, sonsuza dek elimizden uçup gitmişlerdi. Eski yaşamımız, hepi topu bir yıl öncekı yaşantımız, tarih olmuştu; hem de belgelenmemiş bir tarih. Son pamuk ipliği de kopmuştu artık.

Ama içimde tuttum hepsini. Dağılma fırsatımız yoktu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Tyler. "Nereye gideceğiz?" Daha sonra bir kuru öksürük nöbetine tutuldu.

Sessizce "Buralarda duramayız" dedim. "Şimdi birini yakalamışken, daha çok puan kazanmak için yarın daha çok adamla gelecekler."

"Bildiğim bir başka bina var" dedi Michael. "Çok uzakta değil, yirmi dakikalık mesafe."

Başka bir bina. Başka bir soğuk ve sert zemin. Çökecek yeni ama geçici bir mekan. İçimde bir şeyler koptu.

"Bana bir haritasını çiz." Eşofman ceplerimi yokladım, sözleşmeyi çıkardım. Dörtte birini yırttım.

Michael "Niye?" diye sordu.

"Size sonra yetişirim." Michael'a kağıdı verdim, o da çizmeye başladı.

Tyler çatlamış bir sesle "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Bir iki günlüğüne gideceğim." Michael'a baktım. "Nereden para bulacağımızı biliyorum."

Michael haritadan başını kaldırıp bir bakış attı. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. "Cal. Emin misin?"

Tyler'ın yorgun yüzüne, çökmüş avurtlarına, torba torba olmuş gözaltlarına baktım. Duman yüzünden hali daha da kötüleşmişti. Bu yokuş aşağı gidiş devam edip de Tyler'da dayanacak güç bırakmazsa kendimi affedemezdim.

"Hayır. Yine de gidiyorum."

✧ ✧ ✧

Beverly Hills'e adım attığımda saat 08:45'ti. Dükkanlar hala kapalıydı. Bolca takı takmış, aşırı makyaj yapmış birkaç Sonlayan'ın yanından geçtim. Günümüz tıbbı Sonlayanların yaşantısını hiç sorunsuz iki yüz yaşının üstüne çıkarabiliyor, fakat emsal niteliğinde moda facialarını olmalarının önüne geçemiyordu. Tombul Sonlayanlar bir restoran kapısını açınca, burnumu sucuklu yumurta kokusu gıdıkladı. Midem guruldadı.

Şu zengin Sonlayanlar savaştan çıktığımızı unutmuş gibiydiler. Onları sarsıp sormak istiyordum: Hatırlamıyor musunuz? Pasifik Okyanusu'nu çevreleyen ülkelerin deniz savaşlarında kimse üstün gelemedi, o yüzden bize sporlu füzeler atmadılar mı? Biz de elektro-manyetik atım silahı ile onların uçaklarını düşürüp, bilgisayarlarını, borsalarını çökertmedik mi?

Ey insanlar, bir savaş oldu. Kimse kazanmadı. Ne biz ne de Pasifik Okyanusu'nu çevreleyen ülkeler. Bir yıldan az sürede Amerika'nın yüzü değişti, benim gibi yeni serpilen Başlayanların yerini sizin gibi gümüş saçlı, hali vakti yerinde, karnı tok sırtı pek, dünya umurunda olmayan Sonlayanlar almadı mı?

Tamam, hepsi zengin değildi, ama hiçbiri bizim kadar fakir değildi, çünkü bizim ne çalışma hakkımız vardı ne de oy verme. Bu pis politika, nüfus yaşlandığı için, savaş öncesinde bile geçerliydi; ama savaş sonrasında sorun olmanın ötesine geçmişti. Kafamı salladım. Savaşı düşünmekten nefret ediyorum.

Bir pizzacının yanından geçtim. Kapalıydı. Penceredeki hologram, eridikçe köpüren peyniri ile o kadar gerçekçiydi ki. Sahte koku patlamaları içimi gıcıklıyordu. Tadını, sıcak ve yapışkan mozzarellasını, acı domates sosunu hatırladım. Bir yıl boyunca sokakta yaşarsanız hep aç olursunuz. Yine de sıcak yemeği özellikle özlüyordum.

AnemoN

Taze Hedefler'e ulaştığımda bir an tereddüde düştüm. Bina beş katlıydı. Sağında solunda başkaca bir yapı yoktu. Gümüş, aynalı panellerle kaplıydı. Binadaki yansımama baktım. Lime lime kıyafetler, iş içinde bir surat. Düğümlenmiş bir halat gibi dökülen uzun saçlar. Acaba bunca şeyin altında, bir yerlerde hala ben duruyor muydum?

Güvenlik görevlisi kapıyı açınca yansımam kayboldu. "Hoş geldın." Yılışık yılışık sırıtıyordu.

Resepsiyon masasında Tinnenbaum'u beklerken, lobinin ötesindeki konferans odasında tartışan iki adam çarptı gözüme. Biri, açık kapıya dönük olan Tinnenbaum'du. Diğer adamın yalnızca sırtını görebiliyordum. Daha uzundu, zarif, siyah, yün bir ceket giymişti. Fötr şapkasının altından gümüş saçlarının birkaç santimi görülebiliyordu. Eldivenlerini diğer elinde şaklattı, sonra da onları masaya vurup Tinnenbaum'u olduğu yerde sıçrattı.

Tinnenbaum sola, görüş alanımın dışına çıktı. Uzun boylu adam elektronik malzeme içeren camdan bir kutuya öfkeyle baktı. Adamın yüzü yansımadan seçilmese de bana baktığını hissediyordum, sanki beni benden daha iyi görüyordu. Ürperdim, ensemdeki tüyler havalandı. Sanki beni tartıyordu.

Niçin?

O an Tinnenbaum odadan tek başına çıkıp kapıyı kapattı. Tescilli korkunç sırıtışı ile beni karşılamaya geldi.

"Callie. Seni tekrar görmeyi umuyorduk." Elimi sıktı. "Beklettiğim için kusura bakma, ama patronumuz olur kendisi." Başıyla konferans odasına işaret etmişti.

"Sorun yok. Önemli olmalı."

"*Bay Taze Hedefler* diye ansak yeridir." Bir kolunu açarak etrafı işaret etti. "Burası onun çocuğu sayılır."

Adamın peşinden ofisine gittim, Tinnenbaum havaekranı-

na dokunurken masanın karşısına oturdum. Sağımda çerçeveli bir ayna vardı. Gözlem penceresi diye tahmin ettim.

"Sana kim kefil olmuştu?" diye sordu.

"Dennis Lynch."

"Nereden tanışıyorsunuz?"

"Sınıf arkadaşımdı. Savaştan önce." Tinnenbaum bana bakmaya devam etti, sanki anlatmam gereken başka şeyler de vardı. "Savaş bittikten sonra onunla sokakta karşılaştık. Bana buradan bahsetti."

Dennis ile işgal ettiğimiz binada karşılaştığımızı itiraf edecek değildim. Tinnenbaum işgal evinde yaşadığımı biliyordu ama bunu kayıtlara geçirmeyecektim.

Tatmin olmuş gibiydi. "Hangi sporlarda iyisindir?"

"Okçuluk. Eskrim. Yüzme. Tüfekle atış."

Tek kaşını kaldırdı. "Atış mı?"

"Babam silahları bilirdi. Bilim Müfrezesi'ndeydi. Beni de yetiştirdi."

"Vefat etti sanıyorum?"

"Evet. Annem de."

Tinnenbaum kıyafetlerime göz attı. "Yaşayan akrabanız yok herhalde?"

Herhalde yanı, salak! Büyük annem, büyük babam olsa sokaklarda yaşar mıydım? "Yok."

Başını sallayıp masaya vurdu. "Tamam o zaman, o halde bakalım ne kadar iyiymişsin."

Kımıldamadım.

"Tabii, soruların varsa başka" dedi.

Sormak zorundaydım. "Yakalanmayacağımı nereden bileceğim? Çalışacağım ya?"

Gülümsedi. "Bak seni işe almıyoruz. Sen hizmet bağışlıyorsun, çalışmıyorsun. Uyurken çalışıyor sayılmazsın." Güldü. "O

yüzden verdığımız cömert mıktar burs nıteliğinde, maaş değil." Sırtı ile sandalyesini ıtti ve ayağa kalktı "Dert etme. Bu karşılıklı fayda sağlayan bır durum. Senin bize ıhtiyacın olduğu kadar, bizım de sana ihtiyacımız var. Şimdi gidip neler yapabileceğine bakalım."

Bay Tınnenbaum, beni Doris adlı bır Sonlayan'la tanıştırdı. Bu kadın benım kişisel yol gösterıcım olarak atanmıştı. Sonlayanlara özgü o gümüş saçlarına karşın, bır balerın fiziğine sahıptı. Sonlayan modasına uygun kıyafetler gıymişti, yani modern dokunuşları olan retro giyim. Tayyörü klasik 1940 kesimiydi, ama ince belını kalın bir kuşak çevreliyordu. Bu kalın kuşak, elektronik cihazları da şarj edebilen bir tür güç kuşağı olmalıydı. Kaburgalarını aldırmıştı, orası kesin. Beni spor salonuna götürdü, eskrim ve okçuluğun yanı sıra genel güç, dayanıklılık ve jimnastik egzersizlerinde denedi. Şayet bır Sonlayan içinden bir eskrim yarışmasını kazanmayı geçiriyorsa, sadece lafıma güvenerek benim bedenimi ona öneremezlerdi.

Geriye sadece hedef vurma kalmıştı. Bu da hazırlıklı olmadıkları tek şeydi, o yüzden bır atış poligonuna gittik. Tinnenbaum'la bir limuzinin arkasına atladık, yirmi dakika yol aldık. Benimle aynı ufak mekana sıkıştığından öksürüp burnunu kırıştırdı, sonra burnuna bir mendil tuttu. Elbette kokan benim sokak parfümümdü. Adam bana bakmadı bile, yol boyunca mini havaekranını okuyup durdu.

Ama Tinnenbaum'un dikkatini, atış poligonuna geldiğimizde Poligon ustası elıme bir tüfek tutuşturduğunda çektim esasen. Bu da bana üç sene öncesini hatırlattı. Babamın bana aynı şeyi yaptığı zamanları...

O zaman babama şikayet etmiştim, tüfek benim boyuma göre uzundu, ağırdı. Korktuğumu, bunun yerine vaktimi

onunla uzun yürüyüşlere, balığa çıkmakla geçirmek istediğimi itiraf etmek istememiştim çünkü.

"Cal Kızım, beni iyi dinle" demişti babam.

Bu özel adımı ne zaman ciddi bir edayla ansa dikkatim onda olurdu.

"Bir savaş sürüp gidiyor" demiş ve eklemişti: "Tyler'ı, kendini nasıl koruman gerektiğini bilmelisin."

"Ama savaş burada değil Baba?"

O sıralarda savaşın çoğu Pasifik Okyanusu'nu çevreleyen ülkelerde geçiyordu, ama babamın yanıtı açıkça gösteriyordu ki neler olacağını biliyordu.

"Henüz değil Cal kızım" demişti "Ama buraya gelecek."

Tinnenbaum şüpheci bakışlarla beni süzerken doğruldum ve tüfeği uygun pozisyona getirdim. Bir gözümü kapayıp diğeri ile dijital nişangahı hedef üstüne hizaladım. Hedefim bir insan siluetiydi. Sonra her iki gözümü hızla kapayıp açtım. Nişangah hala tam hedef üzerindeydi. Nefes alıp tetiği sıktım.

Kurşun, hedefin alnının çatısındaki kırmızı daireyi deldi. Poligon ustası bir şey demedi. Sadece bir daha ateş etmem için başını sallayarak işaret etti. Sonraki kurşunum, ilk açtığım delikten geçti. Tinnenbaum hiç kımıldamadan durmuş, acaba bu işte bir numara mı var, diye hedefe bakıyordu. Diğer atıcılar, tüm Sonlayanlar, talimlerini bırakıp benim her defasında aynı noktayı vuruşumu izlediler.

Sınamaya çeşitli silah türleriyle devam ettiler, kullanabildiğim ateşli silah türlerinin sayısı karşısında hayrete düştüler. Sağ ol baba.

Dönüş yolunda Tinnenbaum kokuya alışmış olacak ki burnunu o kadar kırıştırmıyordu. Mini havaekranının temelini benim de görebileceğim şekilde ayarladı. Ekranda sözleşmem görünüyordu.

AnemoN

Önemli kısımları geçtim: üç kiralama, sonra ödeme. Para birkaç sene bir daire kiralamaya yetecek kadardı. Üstelik bizim yerimize kontrat imzalayacak bir erişkin bulup ona rüşvet vermeye de yeterdi.

"Bu miktar beni sınamadan önce önerdiğinizle aynı."

"Doğru."

"Beceri düzeyimin bana daha yüksek bir burs sağlaması gerekmez mi?" Şansımı bir deneyeyim diye düşünmüştüm.

Tinnenbaum'un yüzündeki gülümseme silindi. "Sıkı pazarlık ediyorsun. Yaşı küçük birisi için çok sıkı." İç geçirip daha iyi rakamlar yazdı. "Bu nasıl?"

Babamın sormamı öğrettiği bir şeyi daha sordum: "İşin riskleri ne?" dedim. "Yanlış gidebilecek şeyler neler?"

"Riski olmayan tıbbi prosedür yok. Tabii, kıymetli varlıklarımızı korumak için bütün önlemleri aldık."

"Yani beni."

Evet anlamında başını salladı. "On iki aydır faaliyetteyiz, tek bir sorun yaşamadık, emin ol."

Bu süre, uzun bir süre değildi. Ama daha iyi bir yanıttan çok, paraya ihtiyacım vardı. Bu konuda acaba babam ne derdi? Bu düşünceyi kafamdan silmeye çalıştım.

"Zor kısmı bitti" dedi Tinnenbaum. "Kalanı uykuya dalmak kadar kolay."

Kardeşim her gece sıcak yatak bulacaktı. Gerçek bir evi olacaktı. Ve yalnızca üç kiralamadan sonra sahip olacaktık hepsine. Havaekranına dokundum, sözleşmede parmak izim belirdi, sözleşme tamamdı. Tinnenbaum limuzin penceresinden dışarıya her şey alelade gidiyormuş gibi bakmaya çalışıyordu. Ama istemsiz, sinirli bir titremeyle oynuyordu bacağı.

Beden bankasına döndüğümüzde, acaba Bay Tinnenbaum

daha önce gördüğüm uzun adamla beni tanıştırır mı, diye düşündüm. Ama onu hiç görmedim. Tinnenbaum, beni o adam yerine Doris'e teslim etti.

Tinnenbaum, "Bekle bak, Doris sana neler yapacak" dedikten sonra koridordan aşağı ilerleyip kayboldu.

Doris sanki benim iyilik perimmiş de değneğini sallarmış gibi bileğini savurdu, "Seni baştan yaratacağız, hemen başlayalım" dedi.

"Baştan mı yaratacaksınız?"

Doris beni tepeden tırnağa süzdü. Elim içgüdüsel olarak tel tel saçlarımın ucuna gitti, kesip koparmasınlar diye uğraşıyordum.

"Seni bu şekilde sunamayız ama, öyle değil mi?"

Yenimi elimin üstüne çekip yüzümü sildim. Koluma uzandı:

"Sen çok şanslı bir kızsın. Sana tepeden tırnağa farklı bir görünüm vereceğiz."

Elimi inceledi. Kadının tırnakları deniz kabuklarını andırır göz alıcı, yanardöner bir cila ile parlıyordu. Benim tırnaklarımsa zift kazımak için kullanılmışa benziyordu.

"Yapacak çok işimiz var" dedi. "Seninle işimiz bittiğinde kendini tanıyamayacaksın."

"Ben de bundan korkuyorum."

İlk durağımız, insanlar için bir araba yıkama istasyonuydu. Çırılçıplak halde, dönen bir platforma çıktım ve tepede duran bir çubuğa tutundum. Tüm bedenime ekşi kokulu kimyasal maddeler püskürtülürken gözlerimi incecik sualtı gözlükleri koruyordu. Gözlüklerin balıkgözü lenslerinden bakınca, Doris'ın beni bir gözlem odasından izlemesi dahil, her şey daha da gerçek dışı bir hal alıyordu. Eğik panellerden, kafamdan büyük köpük süngerleri çıktı, aralarında ezileceğimi düşündürecek kadar yakınlaşıp durdular. Nefesimi tuttum ama neyse ki sün-

Anemon

gerler bu sırada bedenime göre bükülüp beni tepeden tırnağa ovaladı. En sonunda durdular ve son basamak için çekildiler, her yönden yüksek debili su bedenime püskürdükçe iğneler batıyormuş gibi hissettim.

Yalnızca mavi ışıkların aydınlattığı bir odaya, ardından da sıcak ve kuru bir odaya geçtim. Son oda bir doktor muayenehanesine benziyordu, koruyucu kıyafetler kuşanmış iki Sonlayan beni bakterilere karşı taradılar. Temiz bulununca hızla beni aldılar ve bir dizi güzellik prosedürüne başladılar. Önce lazer tedavisi vardı. Sonlayan ekibi bunun çilleri ve ergen tenini temizlemek için olduğunu söyledi ama epey uzun sürdü. Tedavi sonunda ne olduğunu görmek isteyince mani oldular ama sonucun beni hoşnut edeceğine güvence verdiler. Elimdeki kavga dövüş izlerini tümden iyileştirdiklerini gördüm.

Sonra manikür, pedikür ve (sanki yeterince temizlenmemişim gibi) baştan aşağı keseleme başladı. Şayet ne kadar canımın yandığını ölçmek gerekirse birden ona kadar bir ölçekte on bir derecesinde canımın acıdığını söyleyebilirim; sanki geriye geçmişimden tek bir deri hücresi kalmasın istiyorlardı. Sonra Doris beni ufak bir odaya alıp şirketin kendi saç tasarımcısı ile tanıştırdı. Bu kadın, saçı tamamen beyaz veya gümüş renkte olmayan gördüğüm ilk Sonlayan'dı. Saçlarında mor gölgeler vardı ve çivi gibi yukarı yükseliyordu saçları.

Saç kesimi işini atlamak istedim.

Doris bir tezgaha yaslanarak, "Şapşallaşma" dedi. Gitgide artan bir hızda parmaklarını tıpırdattı. "Saçlarını doğrayacak değil ya. O güzel uzun saçların kalacak. Sadece tarzını daha da güzelleştirecek. Araya kat falan atacak."

Çivi gibi saçlı Sonlayan'ın üzerime kuaför önlüğü geçirmesine izin verdim, ama aynaya bile baktırmaması pek güven vermiyordu.

Anemon

İşi bittiğinde yerde bir kedi yapmaya yetecek kadar saç vardı. Sonuç ne oldu görmek için can atıyordum ama kimse beni umursamıyordu. En son işkencecim de Clara adlı bir makyaj sanatçısıydı. İki saat, hiç durmadan, yüzümün her santimetrekaresine fırça atıp boya sürdü. Kaşlarımı lazerleyip yeni kirpikler taktı. Doris giymem için kıyafetler seçip getirdi, ben de içinde ayna bile olmayan ufak bir odada üstümü değiştirdim. Kendime bakmaya fırsat kalmadan, bir başka odaya geçip bir duvarın karşısında kameraya poz vermem gerekti.

Tinnenbaum'un gösterdiği hologramdaki kızıl saçlı kız gibi gülümsemeye çalıştım ama pek başarılı olamadım sanırım.

Hologram odasından çıkınca bitap düşmüştüm. Baştan yaratılmış gibi hissetmiyordum, daha çok üstümden geçilmişti sanki.

Doris'e "Tamam mıyız?" diye sordum.

"Şimdilik."

"Saat kaç oldu?"

"Geç."

Benim kadar yorgun görünüyordu. "Seni odana götüreyim" dedi.

"Burada mı?"

"Gecenin on birinde, makyajla ve böyle bir kıyafetle dışarı çıkamazsın." Duvara dayandı ve parmaklarını tıpırdatmaya başladı.

Elimi yüzümde gezdirdim. O kadar farklı mıydım?

"Güzel kızları kaçıran zengin adamları duymadın mı?" diye sordu.

Duymuştum. "Gerçek mi o hikayeler?"

"Ah, ah, elbette doğru. Burada güvende olursun. Hem yarına taptaze kalkarsın."

Dönüp yürümeye başladı. Koridorda tıkırdayan çizmelerini

AnemoN

takıp ettim.

"Neye benzediğimi bile bilmiyorum" dedim mırıldanarak.

Birkaç dakika içinde gerçek bir yatağa kavuşmuştum. Yorgan pamuktan bulutlar gibiydi. Tertemiz bir yatağın, tenimde kayan örtülerin lüksünü unutmuştum. Sanki cennette süzülüyordum.

Elimi yüzümde gezdirmeden edemiyordum. Yeni tenim o kadar pürüzsüzdü ki bana Tyler'ın bebekken hiç durmadan sıkıştırdığım kocaman pembe yanaklarını anımsatıyordu. Annem çok sıktığımdan yanaklarını esneteceğimi söylerdi.

Tyler.

Acaba ne yapıyordu. Michael'ın bulduğu yeni yer güvenli miydi acaba? Onları sıcak tutacak battaniyeleri var mıydı?

Bir milyon yastıkla kaplı, pelüş bir yatakta yatarken kendimi suçlu hissediyordum. Oda bu kocaman tesisin parçasıydı aslında, misafir odasına benzetilmişti, yatağın başucunda bir sürahi dolusu su, onun da yanında papatya dolu bir vazo vardı. Annemin sevgiyle döşediği, bizim eski misafir odamızı anımsatıyordu.

Yatağın kenarına bıraktıkları yemeğe baktım: patates çorbası, peynir ve çeşitli kraker paketleri. Neredeyse yemek yiyemeyecek kadar yorgundum. Neredeyse. Çorbayı içtim, peyniri yedim ama daha sonra beni burada bıraktıklarında Michael ve Tyler'a vermek üzere krakerleri sakladım.

Bu misafir odası taklidi yerde bir şeyin eksik olduğunu sabah uyanana kadar fark etmemiştim: pencere. Yatağımın üzerinde asılı olan patiska perdeleri açtığımda, arkalarında yalnızca duvar olduğunu gördüm.

Kapıya gidip kulağımı dayadım. Tek duyabildiğim, bir ofis binası uğultusuydu. Dışarı göz atmak için kapıyı açayım dedim

AnemoN

ama kapı kilitliydi. Tuzağa düştüğümü düşündüm, kalbim küt küt atmaya başladı. Birkaç derin nefes aldım, sonra kapının benim güvenliğim için kilitlendiğini telkin ettim kendime.

Önceki gece yatağın üstünde duran beyaz pijamaları giymiştim. Kıyafet bulmak için dolabı açayım dedim ama yalnızca kendi yansımamdı karşımda duran. Dolap kapağının içinde bir boy aynası vardı ve karşımdaki görüntü nefesimi kesti.

Güzeldim.

Yüz benim yüzümdü, gözlerim annemin gözleri, çenem babamın çenesiydi, ama çok, çok daha güzellerdi. Tenim pürüzsüz bir ışıltı saçıyordu. Elmacık kemiklerim daha belirginleşmişti. Para bunlara kadirdi işte. Şayet paranın sonu olmasa her genç kız böyle görünürdü. Aynaya gözlerime bakmak için yaklaştım, hala dünkü buğulu makyaj duruyordu.

Bir sene boyunca makyaj yapmamıştım. Michael şimdi beni görse acaba ne derdi?

Dikkatimi dolaba verdim. İçeride tek bir kıyafet vardı. Hasta önlüğü.

Doris kapımın kilidini açıp içeri girdi, kemerli bir pantolon takım giymişti, aşırı güneşli bir gülümseme vardı yüzünde.

"Günaydın Callie." Yüzümü inceledi. "İyi uyudun mu?"

"Çok iyi."

"Sende iyi bir iş çıkardılar." Tenimi iyice inceledi, sonra bir duvara dayandı. Tekrar parmaklarını tıpırdatmaya başladı, delirtecekti beni.

"Makyajını dert etme. Daha sonra tekrar yaptırırız. Beni takip et."

Karnım guruldadı. Dün geceki tepsinin yerinde yeller estiğini fark ettim. Ne zaman almışlardı?

"Doris?"

Kadın durdu. "Evet canım?"

"Kahvaltı yapacak mıyız?" diye sordum.

"Ah canım, daha sonra şölene oturacaksın. Tüm istediklerin..." Saçlarımı okşadı.

Annem öldüğünden beri kimse saçlarımı okşamamıştı. Öyle dolmuştum ki, bu hareket dayanamayacağım noktaya getirmişti beni, gözlerime yaş dolduğunu hissettim. Güç bela yutkunuyordum.

Doris bana yaklaştı ve gülümsedi.

"Ancak ameliyattan önce hiçbir şey yiyemezsin canım."

Beni tekerlekli sedyeyle bitmek bilmeyen koridorlar boyunca taşırlarken tavanı izledim. Cerrahı bir işlem olacağını aklımdan silmiştim, heyhat işte başıma gelmişti. İğnelerden nefret ediyordum, bıçaklardan nefret ediyordum, uyutulmaktan nefret ediyordum ve kendimi kaybetmekten nefret ediyordum. Belki bunu biliyorlardı, o yüzden ameliyat öncesinde bir sakinleştirici vermişlerdi. Tavandaki şekiller erimeye, en sonunda bulanıklaşmaya başladı.

Tinnenbaum ameliyatın önemsiz olduğunu söylemişti. Ama ameliyat öncesi cerrahların konuştuklarını işitmiştim. Zorlu geçecekti. Ayrıntıları hatırlayamayacak kadar sersemlemişim.

Sonlayan hastabakıcı tiril tiril ve yakışıklıydı, sedyemi iterken eğilmiş, gülümsüyordu bana. A, yoksa rimel mi sürmüştü?

Bu delilikti. Sırf aşıyı beklerken avuçları terleyen bir korkak mıydım ki ben? Ve aslında cerrahi operasyon yapsınlar diye gönüllü olmuştum.

Hem de beynime.

Vücudumun en sevdiğim yanı herhalde beynimdi. Kimse beyni etine dolgun diye şikayet etmezdi. Kimse beynine aman çok kısa, aman çok uzun, yok çok geniş, yok çok ince diye laf atmazdı. Veya çirkin de bulmazdı kimse. Ya çalışırdı beynin ya

AnemoN

da çalışmazdı, benimkisiyse gayet güzel çalışıyordu.

Ameliyattan sonra da öyle olur umarım diye dua ettim.

Bir yerde durduk. Burası ameliyathaneydi, parlak ışıklarla kavruluyordu içerisi. Hastabakıcı (yakalığında "Terry" yazıyordu) kolumu okşadı. "Merak etme kedıcik. Evcil hayvanlara takılan ufacık sılikon yongalar gibi düşün. Iki tıkla, sen daha anlamadan, içine koyacaklar."

Kedicik mi? Bu adam da kımdı böyle? Hem zaten işin silikon yonga takmaktan öte olduğunu biliyordum. Etrafımda kollar uçuştu. Birisi ağzıma bir huni yerleştirdi ve ondan geriye saymamı istedi.

"On. Dokuz. Sekiz."

Hepsi bu.

Adeta birkaç saniye sonra, bir yatakta uyandım. Hastabakıcı Terry tepemden bana bakıyordu. "Ne alemdesin kedıcik?"

Kafam pamuk helvasına dönmüştü, boşlukta dönüp duruyordu. "Bitti mi?"

"Evet. Cerrah güzelce hallettik dedi."

"Ne kadardır baygınım?" Bir saat bulmak için bakınırken çok ağır hareket ettiğimi hissettim. Tek gördüğümse bembeyaz, bulanık bir sis manzarasıydı.

"Çok olmadı." Adam hayatı değerlerimi ölçtü. "Bir yerin ağrıyor mu?"

"Hiçbir şey hissedemiyorum."

"O geçer. Seni doğrultayım."

Yatağımın üst kısmını kaldırdı, biraz daha zihnim açıldı sanki. Gözlerim odaklanmaya başladı Bu odaya daha önce gelmemiştim. "Neredeyim?"

"Değiş tokuş odan. Buraya alış. Giriş ve çıkışlarını buradan yapacaksın."

AnemoN

Koridora bakan tek penceresi olan, ufak bir odaydı. Solumda, tek taraflı olsa gerek, aynalı bir panel vardı. Bir tanesi tavanda, diğer ikisi duvarlarda, çeşitli gümüş renkli kameralar Sağımda siyah güneş gözlüklü, uzun boylu, uzun beyaz saçlı bir Sonlayan, bir bilgisayarın başına oturmuştu.

"Bu Trax" dedi Terry. "Şimdi onun bölgesindeyiz, burada kral sayılır."

Trax tek elini kaldırıp selam verdi. Bayağı güç harcamış gibiydi. Bir Sonlayan olabilirdi ama demek ki bir kere bilgisayar delisi olunca, hep öyle kalıyorsun. "Merhaba Callie."

Ben de elimi kaldırdım. Bileğimde plastik bir tıbbi bileklik olduğunu gördüm. "Merhaba."

Trax havaekranındaki çeşitli ikonlara işaret etti. "Pekala Callie, öğleyin ne yemek istersin?"

Birisi bana bu soruyu sormayalı bir yıl olmuştu. Sevdiğim yemekleri kafamda sıraladım: yengeç, biftek; kahrolasıcalar, bir pizzaya bile fittim. Karamelli çizkek istesem abartmış olur muydum?

Ben ağzımı açamadan Trax sırıttı. "O halde yengeç çorbası ile başlayıp biftekli pizzaya geçmeye ne dersin? Tatlı olarak da karamelli çizkek."

Ağzım açık kaldı. "Ama nasıl..."

"Meraklanma, zihin okumuyoruz. Yemek seçimleri kolay. Serebral girdilerini ufak bir veritabanı ile kıyaslayıp örtüşenleri ölçüyoruz."

"Yaptığınız iyi bir şey mi, bilemedim."

"İyi sayılır. Beyninin sevdikleri gerçekte önemli değil. Sen uykuda olacaksın. Bizim yapmamız gereken senin beynin ile kiracının beyni arasında temiz bir bağlantı kurmak. Bu yaptığımız da seninle bilgisayar arasında bir bağlantı kurduğumuzu ispatlıyor. Siniryongan çalışıyor. Yihu!" İşaret parmağını havada salladı.

AnemoN

"Hiç hata yaptıkları olmuyor mu?" diye sordum.

"Bilgisayarların hiç hata yaptığı görülmüş mü canım?" Trax kahkaha attı.

Terry omzumu sıvazladı. Tırnaklarına siyah oje sürdüğünü gördüm. "O kadar dert etme kedicik. Yolculuğun keyfini çıkar."

Misafir odasına geri döndüm, masaya oturdum, bir cüppe giymiştim. Benim için sipariş ettikleri öğle yemeğini yedim. Yediklerimi Michael ve Tyler ile paylaşamamak beni öldürüyordu. Tam çizkeki bitiriyordum ki Doris içeri girdi.

"Gördün mü? Seni doyuracağız demiştim. İyice yedin mi?"

"Patlayacak gibiyim."

"Kiralık bedeni boş depoyla yollayamayız, değil mi?"

Gözlerinde gördüğüm biraz keder miydi? Şayet öyleyse bile kendini toparlamıştı. Dolabı açtı ve pembe renkli, rahat bir tişörtle beyaz kot pantolon asılı bir askıya işaret etti. Askıda iç çamaşırları da vardı: benekli bir sutyen ve genelde giydiğimden daha büyük kesim bir külot.

"Yemeğin bitince bunları giyebilirsin. Kalan her şeyi çıkar, şunu da." Elişildağıma işaret etmişti.

Diğer elimle elişildağımı sardım. "Bir şey olmaz değil mi?"

"Eşyaların kilitlenip saklanacak."

"Kıyafetleri kim seçti?" Doris seçmiş olabilir diye normal bir edayla sormuştum.

"Giyim kuşama her zaman kiralayan karar verir. Clara gelecek, makyajını yapacak, saçlarını tarayacak, sonra da ilk beden kiralamana hazır olacaksın."

"Hemen şimdi mi?"

Evet anlamında kafasını salladı. "Sadece bir günlüğüne. İlki hep böyle olur, test sürüşü gibi. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için."

AnemoN

"Kiracı kim?"

Doris kollarını kavuşturdu, sanki önceden hazırladığı bir nutku hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Kişilerin gizliliğini tamamen koruruz. Hem onlar, hem sen, hem de bizim için en iyisi. Böylece daha temiz olur işler. Kiracılarımızı ince eleyip sık dokuyarak seçeriz, o yüzden emin ol, çok hoş bir kadın bu."

"Madem o kadar hoş, tanıştırsanıza bizi?"

"Merak etme. Onlar da bir sözleşme imzalıyor. Bedeninle yasaklı hiçbir şeyi yapamazlar. Kabul edilmiş sporlar dışında, paraşütle atlamakmış, araba yarışıymış falan, hiçbirini yapamazlar." Beni kolları ile sardı. "Samimiyetle senin çıkarlarını kolluyoruz. Tek yapman gereken rahatlamak ve iş bitince paranı almak. Ne kadar kolay olduğunu göreceksin. Buraya birçok kızımız gelip çok mutlu gitti. Bazıları sırf beni görmeye geri geldi. Sen de onlardan olacaksın."

"Son bir sorum var. Bay Tinnenbaum'la konuşan bir adam vardı, henüz tanışmadık onunla."

"Ne zaman gördün?"

"Test yaptığınız gün. Uzun boylu, uzun ceketli, şapkalı biri."

Tamam anlamında başını sallayıp, fısıltıyla "O büyük patron" dedi. "Taze Hedefler'ın CEO'su."

"Adı ne?" diye sordu.

"Biz onu sevdiğimizden İhtiyar deriz. Ama sen sakın söyleme. Şimdi, düşünmeyi bırakıp mutlu ol."

Doris için söylemesi kolaydı. Mutlu olalı o kadar çok zaman geçmişti ki. Hayatın sadece dudak parlatıcı, müzik ve aptal kız arkadaşlardan ibaret olduğu günlerden bu yana çok zaman geçmişti. Sınavlardan, ödevimi unutup unutmadığımdan daha büyük endişelerimin olmadığı günlerden bu yana çok zaman geçmişti. Şimdilik hedefim sadece güvende, özgür ve hayatta olmaktı.

Anemon

BÖLÜM ÜÇ

Değiş tokuş odasında hava gergindi. Trax bilgisayar konsolunun başında oturuyor, Doris ve Terry de tepemde duruyorlardı. Tinnenbaum'un beni kameralardan birinden gözetlediğine kalıbımı basardım.

Tamamen gitmeye hazırdım, kusursuz makyajım ve kusursuz saçımla sedyede oturuyordum. Doris bileğime bir şans bileziği taktı. Gümüştendi bilezik, spor uğurları takılıydı üstüne.

"Bunu bütün kızlarıma veririm" dedi Doris.

Uğurlar parlıyordu: bir tenis raketi, hava kayakları, buz pateni ayakkabıları.

"Dokun" dedi Doris.

Üstümden uzandı ve işaret parmağı ile hafifçe patenlerin bıçaklarına dokununca, buz üstünde dönen paten ayakkabılarının holografik görüntüsü belirdi.

"Vay!" Tenis raketine dokundum, havada bir tenis topu uçtu. "Çok beğendim. Sağ ol."

Doris telaştan bocalıyor gibiydi.

"Çok düşünceli kadındır canım" dedi Terry, şakır gibi

AnemoN

Kıyafetimi korumak için üzerime bir önlük geçirdi. Salyalarımın akacağından mı korkuyordu acaba?

"Tamam, arkana yaslanabilirsin" dedi alçak sesle.

Doris yastığı kabartarak "Saçını kabartmaz bu" dedi. "İpektir."

Sedyem dik konumdaydı. Her şey yolunda giderse ben, yani bedenim, bu yerde uzun süre durmayacaktı.

Binada bir yerlerde kiracım bekliyordu. Tıpkı benimkine benzer bir sedyede oturuyordu. Yakında bedenimi, benmişim gibi, kontrol etmeye başlayacaktı.

Bunu düşününce ürperdim.

"Üşüdün mü?" diye sordu Doris.

Terry bana bir battaniye getirmek için hazırola geçti.

"Bir şeyi yok" dedi Trax. Göz göze geldik. Ondan hiçbir şey gizlenmiyordu.

Terry, soluk cihazı ile anestezi masasını getirdi. Yakında bilincimi yitirecektim. Yakında başkasının olacaktı bedenim.

AnemoN

Rüya görüyordum. Rüya gördüğümü biliyordum. Bana bunun olabileceğini söylememişlerdi. Ama işte, rüya görüyordum. Tyler'ı gördüm, göl kenarındaki bir evden dışarı koşuyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Çimlerin arasından koşarak ilerledi ve yerden bir balık oltası aldı.

Sağlıklı görünüyordu. Michael'a da bunu söylemek istedim ama onu bulamıyordum. Eve koştum. Ev büyük bir ağaç kulübe gibiydi. Michael odaların hiçbirinde yoktu. En sonunda onu göle bakan bir kapının önünde gördüm. Ama ona koştuğumda bana döndü ve karşımdakinin Michael olmadığını farkettim.

Uzaktan sesler geliyordu. Bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Onları tanıdım. Bir kadın sesi. Annem miydi yoksa?

"Gözlerini kırpıştırdı" dedi bir kadın.

Anne?

Bir erkek sesi, "Callie? Kedicik?" dedi.

"Öyle seslenme şu kıza."

Gözlerimi açtım.

"Nasılsın?" Soran bir kadındı ama annem değildi. Bir Sonlayan'dı bu.

"Callie?" Rimel sürmüş bir adam üzerime eğildi. "Nasılsın bakalım kızım?"

"Neredeyim?"

Kadın endişeli görünüyordu. "Taze Hedefler'desin. İlk kiralamanı yaşadın."

Kadını hatırladım. "Doris?"

Ferahlamış bir şekilde gülümseyince yüzündeki ifade yumuşadı. "Evet, Callie."

"Nasıl gitti?"

Kadın hafifçe omzuma vurdu: "Büyük başarı gösterdin."

AnemoN

Bedenimin nerelere gittiğini bilmeye can atıyordum. Hangi sporları yapmıştım? Kollarım öyle yorgun gibi değildi. Bacaklarım da öyle. Bütün bir gün boyunca bedeninizin nerede olduğunu, neler yaptığını bilememek çok acayipti. Kimlerle tanışmıştım, kimleri sevmiş, kimleri sevmemiştim? Peki ya kiralayan kişi birilerini sinir etmişse? Yeni düşmanlarım mı olacaktı?

Bedenime baktım. Her uzvum düzgün çalışıyordu. Eh işte, biri bitmiş, ikisi kalmıştı. Hedefime üçte bir yaklaşmıştım.

Trax bana bir dizi soru sordu, sanki dönüş soruşturması yapıyordu. Gerçi söylenecek çok bir şey yoktu, Gördüğüm rüyalar dışında bir şey hatırlamıyordum. Bu Trax'ın ilgisini çekti ve notlar aldı. Ancak belli ki rüya görmek sıra dışı değildi. Dinlenmiş, rahatlamış hissedip hissetmediğimi sordu, itiraf etmek zorundaydım ki öyleydi.

Terry tansiyonumu ölçtü, ateşime baktı, ardından Trax'a başını salladı.

"Hepsi iyi, küçük hanım" dedi. "Sonraki kiralamaya gidebilecek durumdasınız."

"Ara veremiyor muyum?"

"Niçin ara vereceksin?" dedi Trax. "Kiracın yemeğini yedi, senin bedensel ihtiyaçlarını giderdi."

"O türden bir ara değil" dedim. "Bir yere gitmem gerek."

Trax'ın gözleri büyüdü. Öne eğilip, "Doris" diye seslendi.

Birkaç dakika içinde çizmelerini tıkırdatarak Doris daldı odaya. "Ne oldu Callie?"

"Şimdi gitsem, sonraki kiralamadan önce yani?"

"Gitmek mi? Neden?"

Başımı öne eğdim. Belki bunda ısrar etmemek iyi olacaktı.

Elini sırtıma koydu. "Neden devam ediyorsun? Sen anlamadan bitecek. Sana çok emek harcandı. Neden ödemeni riske atasın ki? Dışarıda zarar görebilirsin." Elini savurup sırıtırken, dışarıdaki dünya cehennemmiş gibi yapıyordu.

Kısmen haklıydı. Ama ne de olsa ben orada yaşıyordum.

"Sözleşmeni yerine getirmezsen, yani sağlıklı, dinç bir beden sunamazsan, ödemeni alamazsın."

"Bekleyen başka bir kiracı mı var?" diye sordum.

"Evet. Ve bu kadın..."

"...*çok hoş bir kişi* mi?" Gözlerimi devirdim. "Tamam, haydi yapalım."

"Harika. Bu üç günlük olacak."

İkinci kıra işi de ilki gibi başladı bitti. Bir şey öğrendim, bayginken zaman uçup gidiyordu. Yine tuhaf rüyalar gördümse de bu kez onları hatırlayamadım. Kendime geldiğimde garip bir şey gördüm bu kez. Sağ kolumda on santimlik bir uzun

AnemoN

ve derin bir yara vardı. Acımıyordu, bir tür ağrı kesici sprey sürmüş olmalıydılar, ama manzara korkunçtu. Doris beni lazer odasına aldı. Yara izi kalmayacak şekilde iyileştirdiler, fakat bu nasıl olmuştu öğrenmek istiyordum. Söylemediler. Belki de bilmiyorlardı.

Doris beni ofisine götürdü. İçerisi beyazlı, altınlı, bir tür yeni Barok anlayışla dekore edilmişti. Beni karşısına oturtup, üçüncü ve son kiralamanın tam bir ay süreceğini söyledi.

"Bir ay mı?" Sandalyenin kolçaklarına yapıştım. "Bir ay boyunca uzak kalamam."

"Normal bir şey. Uzun kiralamaya geçmeden önce her şeyin yolunda olacağından emin olmak için kısa sürelilerle başlarız."

"Kimse bana bu kadar uzun süreliğine olacağını söylemedi. Kardeşimi görmek istiyorum."

"Kardeşin mi?" Gözüne düşen bir perçem saçı geri attı. "Kardeşin olduğunu hiç bize söylememiştin ki."

"Bunda ne var?"

"Bizimle sözleşme imzalarken yaşayan akrabaların var mı diye sana açıkça soruldu ama."

"Ben anne baba, büyük anne, büyük babadan bahsediyorsunuz sanmıştım. Kardeşim daha yedi yaşında."

Omuzları gevşedi. "Yedi." Duvara baktı uzun uzun. "Anlıyorum. Peki, yine de gitmene izin vermezler. Bu riski alamazlar."

"Bana ne olacak ki? Kendimi mi keseceğim?" Ayağa kalkıp kesilmiş kolumu gösterdim. "Sizin o *hoş* kiracılarınızdan daha iyi bakarım kendi bedenime."

Kadın olmaz anlamında başını salladı. "Üzgünüm Callie, henüz bitmedi."

"Bay Tinnenbaum ile konuşmak istiyorum."

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle."

AnemoN

Doris, odadaki görünmeyen mikrofona seslendi. "Bay Tinnenbaum lütfen."

Takımını düzeltti, saçlarını taradı. Sonra masanın üstünde o korkunç tıpırdamaya başladı. Birkaç dakika içinde odaya hızlı adımlarla Bay Tinnenbaum girdi.

"Callie gitmek için izin istiyor. Kardeşini... görecekmiş." Doris 'kardeşini' sözcüğünü üstüne basarak söylemişti.

Tinnenbaum olmaz anlamında kafasını salladı. "Mümkün değil."

"Kimse bana koca bir ay boyunca gideceğimi söylemedi" dedim. "Bunun başlamadan önce açıkça söylenmesi gerekmiyor muydu?"

"Hiç sormadın. Ve bize bir kardeşin olduğunu da söylemedin" dedi. Ayakta ağırlığını diğer bacağına verdi. "Kiralama programına gelince... Genelde daha sürece başlamadan önce bile kiralama programından haberimiz olmuyor. Durum bu kez de böyle."

"Ama ne olabileceğini biliyordunuz. Bir ay sürebileceğinden haberdar bile değildim."

"Sözleşmede var" dedi.

"Küçük harflerle mi?" Doris'e döndüm. "Bu kadar önemli bir şey söylenmeliydi."

"Tıpkı senin de bir kardeşin olduğunu söylemen gereği gibi." dedi Tinnenbaum.

Doris yere baktı.

"Gitmeden önce muhakkak onu görmem lazım, bunun ne kadar süreceğini söylemem gerek. Yalnızca yedi yaşında, hayatta ondan başka kimsem yok."

Doris, Bay Tinnenbaum'a bakıp, "Belki de birisini ayarlarız kardeşine bakmak için" dedi.

Tinnenbaum başını zor seçilir bir şekilde, olumsuz anlamda

AnemoN

salladı.

"Zorluk çıkarmak istemiyorum." Sözümü vurgulamak için ayağa kalkıp, elden geldiğince doğruldum. "Zannederim, bağışçınız işbirliğine ne kadar istekli ise süreç o kadar iyi işliyor. Ama kardeşimi göremezsem işbirliğine o kadar yatkın olmayacağım."

Tinnenbaum endişeyle topuğunu vurmaya başladı, sanki böyle yapınca daha iyi düşünüyordu. "Yarınki değiş tokuşu saat kaçta?" diye sordu Doris'e.

"Sabah sekizde" dedi Doris.

Bir at gibi homurdandı Tinnenbaum. "Sana üç saat veriyorum, yanında da seni her saniye gözleyecek bir koruma olacak. Aptalca bir şey deneme, çünkü seni kafandaki yonga sayesinde izleyebiliyoruz." Parmağı ile bana işaret etti. "Bu bedeni aynen koru. Çünkü şu anda hala bize ait."

Konuşurken bir kez bile dişleri görünmemişti. Herhalde tüketmişti gülümsemeleri.

AnemoN

Geri dönerken Doris'i koridorda takip ettim. "Sana temiz kıyafet bulmalı" dedi. "Misafir odasında buluşuruz."

Bir başka kapıdan gidip kayboldu, ben de hatırladığım kadarıyla kaldığım misafir odasına gitmeye başladım. Geldim sanıp kapıyı açınca içeride başka bir kız gördüm. Kız benim yaşlarımdaydı, kısa, siyah saçları vardı. Kıyafetlerini değişiyordu, çiçekli külotunu giymişti, beni görünce sutyenini örtmek için göğsüne bir fanila tuttu.

"Özür dilerim" dedim. "Yanlış odaya geldim herhalde."

Kızın odasının benimkiyle aynı şekilde dekore edildiğini gördüm, yalnızca bu odada yeşilin tonları hakimdi. Kapıyı kapadım. Yandaki kapı benim odama açılıyordu. Pembeydi.

Doris bir dakika sonra içeri girdi, elinde beyaz bir külot ve

fanila vardı. "Duş almak istersin herhalde. Burada temiz kıyafetler var. Onlar bayağıdır üstündeydi."

"Benim kıyafetlerim nerede peki?"

"Tatlım, onları sen çıkarır çıkarmaz yaktık. Bunlar sende kalabilir."

"Peki ya elişıldağım?"

Doris bir çekmeceyi çekti. Elişıldağını parmaklarının ucuyla ve mümkün olduğunca az parmağı kullanarak çıkardı. "Evine dönerken sana Rodney eşlik edecek. Yemek için durmaya vaktiniz yok. Zaten saatlerce acıkmayacaksın."

"Acıkmayacak mıyım? Nedenmiş?"

"Zaten yedin."

Başkalarının sizin bedeniniz hakkında sizden daha çok şey bilmesi çok acayip bir şeydi.

Doris beni Taze Hedefler'in arkasına bağlanan, bir yeraltı park binasına kadar götürdü. Rodney bir arabada bekliyordu. Adamın kısa ve kıvırcık gümüş saçları vardı, pazıları o kadar iriydi ki takım elbisesini patlayarak yırtacaklardı sanki.

Elişıldağımı fark etti. "Ona ihtiyacın olmayacak" dedi. "Mega-meşale var bende."

Yine de elişıldağımı taktım. Bileğimde tekrar onu hissetmek güzeldi, güvence veriyordu.

"Kızdan mesulsün" dedi Doris, adama. "Akşam saat ondan önce onu buraya getirmiş ol."

"Peki hanımefendi." Rodney bana kapıyı açtı, tırmanarak içeri oturdum.

Rodney şoför mahalline yerleşti. Giderken Doris bizi izliyordu.

Yanımdaki koltukta bir sefertası gördüm, içi yemek dolu gibiydi

Rodney, sefertasına işaret ederek "Bu kardeşin için" dedi.

Anemo N

"Doris'ten."

Güzel kokuyordu. "Mmm."

Rodney, Beverly Hills trafiğine daldı. "Doris çok tatlı kadın. Altmış yıldır tanırım. Beraber seyahat sektöründe çalışırdık, eskiden yani, seyahat edilebildiği zamanlarda. Halbuki şimdi öyle mi, diğer bütün ülkeler lanet olasıca sporlar yüzünden paranoyak oldu, ABD'yi terk edemiyoruz. Kimse de buraya gelmiyor. İnanabiliyor musun, Meksika, Meksika yahu, Amerikalılar gelmesin diye sınıra duvar ördü."

Rodney'i bıraktım saçmalasın. Sonlayanların hikayelerine veremeyecektim zihnimi. Hiç durmadan konuşurlardı, anlatacak onlarca seneleri vardı. Benim tek düşünebildiğim ise bütün dünyada en çok önem verdiğim iki insanı görebilmekti.

Elişildağının cebinden Michael'ın haritasını çıkardım, bunu kullanarak yeni eve giden yolu buldum. Doğru sokağa girdiğimizde terk edilmiş birkaç bina gördüm. İlki inşaatın ortasında terk edilmişti. Hayata ulaşmaya fırsat bulamamış bir iskelet halindeydi. Michael ve Tyler'ın kaldığı bina, yoldan aşağıda dördüncü binaydı. Rodney arabayı binanın önüne çekti.

Önden o indi, elinde kocaman bir mega-meşale vardı. Hayatımda hiç korumam olmamıştı. Başkan'ın kızı gibi hissettim. Büyük cam kapıyı açıp beni bekledi.

"Hangi kat?" diye sorarken lobide fenerin ışığını gezdirdi.

"Üç."

"Merdiven çıkmayı seviyorsunuz demek?"

"Üçüncü kat daha güvenli. Kaçmak için daha çok vakit kazanıyor insan." Kendi elişildağımı açtım. "Alt katlardan çığlıkları duyarsak vaktimiz oluyor. Örneğin yangın merdivenlerine koşabiliyorsun."

Üçüncü kata çıkan geniş ve açık merdiveni kullandık. Rodney önden gidip her terk edilmiş ofisten içeri ışığını tutuyordu.

AnemoN

Koridorun sonundan bir siluet belirdi ve orada durdu, elinde bir silah gibi kocaman bir boru tutuyordu. Bu, Michael'dı.

"Durun!" dedi Michael.

Elişildağımı onun yüzüne tuttum. "Michael, benim."

Rodney beni zapt etmek için kolunu önüme attı. "Geri dur."

Kolunun altına girip önüne geçtim. "O benim arkadaşım." Koridorun ucuna koştum. Michael ben ona yaklaşana dek savunma pozisyonunu bozmadı.

"Callie?" Boru elinden düşüp zeminde çınladı.

Kendimi Michael'ın kollarına atıp, ona sarıldım. Rodney bana yetişti, birkaç adım gerimizde durdu.

"Bu Rodney" dedim. "Taze Hedefler için çalışıyor."

Rodney, Michael onu şüpheyle süzerken, başını sallayarak selam verdi.

"Demek daha işin bitmedi?" dedi Michael.

Hayır anlamında kafamı salladım. "Yalnızca birkaç saat durabilirim. Tyler nasıl?"

"Seni çok özledi." Michael ışıldağını saçıma tuttu. Uzanıp bir perçemi tuttu, inceledi. "Seni tanıyamadım. Çok farklı görünüyorsun."

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?" diye sordum beraberce yürürken.

"Şaka mı yapıyorsun? Muhteşem olmuşsun."

Bizi koridorun sonundaki, yerleri halı kaplı bir odaya götürdü, bu sayede uyku tulumlarının yokluğunu telafi edebiliyor olmalıydılar. Tyler bir köşede oturuyordu, bacaklarının üstüne koyu yeşil bir battaniye çekmişti.

Rodney alçak sesle, "Ben burada kalayım" diyerek kapının yanındaki bir sandalyeye işaret etti. Elindeki feneri, odanın bulunduğu köşesini aydınlatacak şekilde ayarladı.

Gidip Tyler'ın yanına çömeldim. Uzanıp sarılmak istedim

AnemoN

ama beni itti.

Tyler yüzüme ışıldağını tutup kaşlarını çattı. "Saçına ne oldu?"

"Beğenmedin mi?"

Yüzümü iyice inceledi. "Suratına ne yaptılar?" Kulaklarımda sallanan yeni küpelerimi çekiştirdi. "Bunlar tehlikeli ama."

"Şu yer, çalıştığım yer yani, beni güzelleştirip yeni kıyafetler verdi. Beğenmedin mi?"

"Tekrar kirleneceksin ki." Sanki aptalmışım gibi bakıyordu bana. "Hem bu kim?" Odanın ucundaki Rodney'e işaret etti.

"Beraber çalıştığım birisi. Beni buraya kadar bıraktı." Tyler'a sefertasını gösterdim. "Üstelik sana getirmem için leziz mi leziz yemekler verdi bana. Hala sıcak. Koklasana."

"Öğğ, leş gibi." Sırtını döndü.

Yüzünü döndüğü diğer tarafa geçtim. "Tyler, gittim diye kızdın bana, biliyorum."

"Bir haftadır yoksun." Öfkeden kıpkırmızı olmuştu yüzü. Neredeyse ağlayacaktı.

"Biliyorum, gerçekten özür dilerim."

"Tam yedi gün oldu." Robokopeksiz, anne baba hologramları olmadan, bildik bir çevreden yoksun, üstelik ablası olmadan koca bir hafta...

"Ama Michael seninle ilgilenmedi mi? Sana şu battaniyeyi bulmadı mı? Şu su şişesi de var? Belli ki yemek bulmuşsunuz, idare etmişsiniz."

Göz ucuyla Michael'a baktım, yeni kalesini oluşturan dosya dolabına dayanmıştı. Ellerini kotunun cebine soktu, evet anlamında başını salladı.

"İşin doğrusu, şimdi gidip hepimize biraz su getireceğim" dedi Michael ve göz kırptı.

O çıktıktan sonra Tyler bana döndü. "Callie?"

AnemoN

"Ne oldu canım?"

"İyi ki döndün" dedi yumuşacık bir sesle. Bana uzandı, elimi eline koydum. "Saçların komik olmuş ama olsun."

"Sağ ol." Ona doğru eğildim, kafa kafaya verdik. Hep bu halde, bu zor kazanılmış uzlaşıyı bozmayacak şekilde kalmayı o kadar çok istiyordum ki. Ama ona gerçeği söylemek zorundaydım. "Kalmak isterdim. Ama sadece birkaç saatliğine buradayım. İşe dönmem lazım."

Elimi bıraktı. "Neden?" Gözleri dolmuştu.

"Çünkü işim bitmedi." Kollarımı ona doladım, sıkıca tuttum. "Cesur ol, benim için. Çünkü bu işin bir kez üstesinden geldik mi yeniden bir evimiz olacak."

Sıkı sıkı tutuyordu beni. "Gerçekten mi?" dedi fısıldayarak, sesi çatlıyordu. "Söz mü?"

Kalbim paramparça oldu.

"Söz."

Masa vazifesi gören bir sandığın etrafında, yere oturduk. Michael'ın elişildağı mum kipinde yanarken, Michael ve Tyler, Doris'in yolladığı kızarmış tavukla patates salatasını sefertasından yemeyi bitirdiler. Rodney sandalyesini koridora taşımıştı ama göz temasını bozmamıştı. Kulağında kulaklıklar vardı, bir müziğin ritmiyle başını oynatıyordu.

"İyi mi bari?" dedim tavuğa işaret ederek.

Tyler, bir kemiğin iliğini emerken "İyi, iyi" dedi. "Biz de pudingle meyve salatası yemiştik.

"Eski havalimanının güneyindeki kiliseden dağıtıyorlardı" dedi Michael. "Git gel on iki saatlik yürüyüş."

"Suyu nereden alıyorsunuz?" diye sordum.

"Etraftaki evlerden. Hiçbir yere ikinci kez gitmiyorum."

"Bir düşün" dedim Tyler'a. "Yakında kendi mutfağımız ola-

cak, musluktan içeceğiz suyu."

"Nerede oturacağız?" diye sordu Tyler. "Sen bir sürü para kazandıktan sonra yani?"

"Nerede istersek" dedim.

Tyler kollarını havaya kaldırdı. "Dağlarda."

"Neden orada?" diye sordu Michael.

"Balık tutalım diye" dedi Tyler.

Michael güldü. "Balık mı? O niye?"

"Babam Tyler'a söz vermişti seni balığa götüreceğim diye" dedim. "Sonra savaş başladı."

Michael, Tyler'ın omzuna hafif hafif vurdu. Savaştan bahsedince herkesin keyfi kaçardı.

"Peki ya sen Cal?" diye sordu Michael. "Balıkçılık seven kızlardan mısın?"

"Pek değilim." Sekiz yaşım geldi aklıma. Babamın yardımıyla ilk kez balık tutmuştum. Yayın balığı. Ama balık temizlemeyi midem kaldırmamıştı. Babam kızmamış, üzülmemiş, sadece gülümsemiş, benim yerime temizlemişti balığı.

"Hiç dağa çıkmadım" dedi Michael. "Nasıl bir yer?"

"Temiz. Havası taze."

"Hem balık var" diye ekledi Tyler.

"Okyanuslardaki balıklar gibi zehirli de değiller" dedim.

"Doğru" dedi Michael. "Ama balık tutmak için cesur olmak gerek. Neden biliyor musun?"

"Neden?" diye sordu Tyler.

"Çünkü yıvış yıvış, yapış yapış solucanları tutabilmen gerek." Tyler'ın karnını gıdıkladı. "Eyvah, biri kaçtı elimden. Bak, gömleğinden içeri girdi kıvıl kıvıl."

Tyler beş yaşındaki gibi kıkırdamaya başladı.

Kahkahalar bitince, uzun günün de etkisiyle Tyler dalmaya başladı. Çok geçmeden, başı kucağıma düşmüş, uyumuştu bile.

AnemoN

"Söyle bakalım. Nasıldı?" Bana bakıyordu Michael.

"İnanılmaz kolaydı. Uykuya yatar gibi."

"Gerçekten?"

"Evet." Tyler'ı uyandırmamak için alçak sesle konuşuyorduk. "Hem bu iş için para da alacağım. Gelsin ev parası."

Michael eğilip Tyler'a baktı. "Yeniden gerçek bir ev. Çok sevinecek."

"Sen de" dedim.

Olmaz anlamında kafasını salladı. "Size beleşçilik yapamam."

Itiraz edecek oldum ama tuttum kendimi. Belki onun için bu kadarı hem fazla hem de erkendi.

Boynunu eğdi, gözlerime dikti gözlerini. "Belki ben de beden bankasına giderim, paralarımızı bir araya getiririz. Belki doğrudan bir yeri satın alırız."

Gülümsedim. Bu düşünce içimi ısıtmıştı. Koşturmaca biterdi. Üç sene sonra, rüştümüzü ispatlayınca da ne istersek yapardık. Gerçek işler bulurduk.

Michael kalkıp yanıma oturdu. Kolunu omzuma doladı, saçlarımı kokladı.

"Çilek gibi kokuyor" dedi.

"İyi mi yani?"

"Ne sandın?" Gülümsedi Michael. "Bir yıldır yıkanmamış bir araba gibi kokuyordun –güzel bir araba ama!" dedi. "Şimdiyse yıkanmışsın, cilalanmışsın, süslemişler seni." Sallanan küpeme hafif bir fiske attı. "Işıldıyorsun, ama hala o aynı, muhteşem arabasın."

Ona dönüp iyice yanaştım. İzin ister gibi bakıyordu yüzüme. Hafifçe başımı sallayıp onayladım, sonra düşünmeden alt dudağımı ıslatmışım. Bana doğru eğilmişti ki tam o sırada Rodney kapıya vurdu.

AnemoN

"Callie? Kusura bakma. Seni geri götürmemiz gerek."

Michael gözlerini kapadı. Zamanlamamız kötüydü, ikimiz de biliyorduk bunu.

"Tamam Rodney. Bir dakikaya yanındayım."

Onun koridora geri yürüdüğünü duydum. Tyler uyandı, ayağa kalktı, gözlerini ovaladı. Koluna dokundum.

"Tyler, şimdi geri dönmem lazım. O yüzden, lütfen beni dinle. Artık sen ve Michael bir ekipsiniz, tamam mı?"

"Ekibiz" dedi, uykusunda ağır ağır konuşuyordu.

"Seni düşüneceğim. Uzunca bir süre, bir ay boyunca yanında olmayacağım, ama ondan sonra dönüşüm temelli. Gitmek falan yok sonrasında. Ve her şey çok daha iyi olacak. Tamam mı?"

Tamam anlamında başını salladı. Öyle vakur bir duruşu vardı ki yüreğimi sızlattı.

"Ailenin reisi sensin."

Uykulu uykulu, ağzı kulaklarında gülümsedi.

"Cesur ol" dedim. Elini tuttum, sonra kendime çekip sarmaladım Tyler'ı.

"Koşa koşa gel" diye fısıldadı. Omzumda sıcacık nefesini hissettim.

Onu bıraktığımda gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Güçlü ol" dedim.

"Çabuk ol" diyerek karşılık verdi.

Michael beni koridora kadar geçirdi. Rodney önden gidiyordu.

Tam merdiven başına vardığımızda uzun boylu bir kızın merdivenlerden çıktığını gördük. Rodney yüksek güçlü ışığını kıza tuttu, kız da gözlerini korumak için elini kaldırdı.

"İzin verir misiniz?" dedi kız.

Michael, Rodney'ye "Sorun yok" dedi. "Dostlardan."

Rodney ışığı kızın gözlerini almayacak kadar aşağı indir-

AnemoN

di, ama bu kez kızın vücudu aydınlıktaydı. Kızın bir elişildağı vardı, kısa saçları siyah renkteydi. Hepimiz gibi cılızdı, ama vücudunun kıvrımları yine de yerli yerindeydi.

"Hey, Michael. Sana bir şey verecektim." Kız çantasına uzanıp iki portakal çıkardı. "Sonlayan bir bahçıvandan aldım."

Michael "Sağ ol" dedi ve portakalları aldı, muhtemelen çalıntılardı.

Kız yarı sırıttı, yarı diz kırıp selam verdi. "Gitmem gerek. Görüşürüz."

"Kız kim?" diye sordum.

Michael, kız karanlıkta kaybolunca yüzüme baktı. "Sadece bir arkadaş."

"Adı ne?"

"Florina."

"Güzelmiş."

Binada bir dostun daha olmasından mutluydum. Bizim bir süreliğine yalnız kalmamız gerektiğini hissetmiş olacak, Rodney merdivenlerin yarısına kadar indi ve sırtı bize dönük biçimde beklemeye başladı.

Michael bana sarılıp kol kanat gerdi. Uzun, sıkı bir sarılmaydı bu. Bedenlerimiz bir olmuştu sanki, gerçi etten ziyade kemikti birbirine değen. Yine de bu temas iyi gelmişti.

Saçlarımın içine fısıldadı Michael, "Seni özleyeceğim."

"Ben de." Orada sonsuza dek kalabilirdim ama kendimi çektim. "Bir aya görüşürüz."

Bana katlanmış bir kağıt parçası uzattı.

"Bu ne?" diye sordum.

"Sonra bakarsın."

Meraklanmıştım ama vaktimiz yoktu. Kağıdı, o an en iyi gizleme yerim olan sutyenime sıkıştırdım. Sonra ona umarım hep anımsayacağı bir şekilde gülümsedim. "İyi ol, ne olur."

AnemoN

"Kendine dikkat et."

✧ ✧ ✧

Geri dönüş yolculuğunda Rodney beni düşüncelerime terk etti. Şehir ışıkları pencereden akıp giderken araba bir beşik gibi sallanıyordu. Penceresine, kapısına tahtalar çakılmış binaların arasında hayat devam ediyordu. Sokaklardaki eğreti servis arabaları ve varilden yapılmış ocaklar daha çok üçüncü dünya ülkelerine yaraşır bir manzara teşkil ediyordu. Son birkaç senenin Tyler ve benim için ne kadar zor olduğunu düşündüm.

Bir an sokaktan fışkıran bir ışık geldi gözümün önüne, bizi yakalamak için eve gelen amirler... Aklım o günlere gitti.

"Sırt çantanı kapmaya koş" diye fısıldamıştım Tyler'a.

Amirler ön kapıyı yumruklarken, fareler gibi karanlıkta sürünerek mutfağa gitmiştik. Tyler da ben de sırt çantamızı ve su şişemizi kapmıştık. Benim sırt çantamda tabancam da vardı.

Amirler arka avluya dolanmaya fırsat bulamadan gecenin karanlığında koşmaya başlamıştık.

Tyler'ın çitlerin altından sürünmesine yardım ettikten sonra boş sokaklara fırlamıştık. Karantina tesisine götürülmeden önce bize bir kaçış planı haritası hazırlayan babama minnettardım. Tıpkı akrabası olmayan diğer çocuklar gibi, Tyler'la ben de mümkün olduğunca evde kalmıştık. İdare ediyorduk ama çok geçmeden devletin gelip evimize el koyacağını biliyorduk, mahallenin kalanına el koymuşlardı bile. Burası şirin bir orta sınıf mahallesiydi eskiden, şimdiyse bir hayalet kasabaya dönüşmüştü. Kalan sağ erişkinler bir süre mahalledekilere ana babalık etmişlerdi; sonra hastalık onları da alıp götürmüştü.

Daha o haftanın öncesinde sokağın karşısındaki çocukları almıştı amirler, çığlık çığlığa gitmişlerdi çocuklar. Biz daha şanslıydık. Gitme zamanı geldiğini anlamıştık çünkü babam bize bir Zing yollamıştı. Bu iletinin, en kötüsüne hazır olun

AnemoN

anlamına geldiğini bilmiştim.

Karantina tesisine gitmeden önce babam bana söz verdirmişti, şayet o gün gelecek olursa onu düşünmeyecek, kederlenmeyecektim. Sadece güçlü olup kardeşimi korumalıydım çünkü geriye bir tek o kalacaktı.

Yapmam gereken en zor şey bu olmuştu.

Babam. Gitmişti. Görüntüler belirip kaybolmuştu zihnimde. Onun huzur veren elleri, kılavuzluğu, desteği. Sarılmaları.

Ağlamamak için kendimi zor tutmuştum. Onu düşünme. Tyler'la ilgilen.

Güçlü ol.

Parkın yanındaki eski kütüphane binasına varmıştık. Zifiri karanlıktı ama elişıldaklarımız yolu gösteriyordu bize. Binanın arkasındaki kırık bodrum penceresinden içeri tırmanmıştık.

Burnuma küflü kitap kokuları dolmuştu. Bir de kirli vücut kokusu. Rafların ardında, karanlıkta uyuyan, birbirine sokulmuş bir grup çocuk vardı. Içlerinden biri beni tanımıştı.

"Şükürler olsun, iyi."

Duvar hizasında bizim için bir yer bulmuş, çantalarımızı da yanımıza koymuştuk.

Güç nefes alan Tyler, "Artık güvende miyiz?" diye sormuştu.

"Şşşt. Yoluna girecek her şey" diye fısıldamıştım.

Sabah bir geri zekalı, yemek için ateş yakınca dumanı amirleri oraya çekmişti. Çantalarımızı kapıp koşmaya başlamıştık. Ancak babamızın haritasındaki bir sonraki durağımıza vardığımızda çantamı açınca silahımın çalındığını fark etmiştim. Başka hiçbir şey eksik değildi. Onca eğitime karşın silahsız kalmıştım. Boşluğa düşmüştüm birden.

Silahsızdım. Babam ne üzülürdü. Ama bilmesi gerekmezdi. Ölmüştü zaten.

Şu ansa Rodney sessiz sokaklarda hızla ilerlerken başını

AnemoN

arabanın penceresine dayayıp, geçen sene kaçmak zorunda kaldığımız onca yeri düşünüyordum. Şehir ışıklarına bakarken odağımı kaybetmeye başladım, her şey bulanık renk benekle-rine dönüştü.

Beden bankası koşup kaçmanın sonu olacaktı.

Taze Hedefler'e döndüğüme herkesi bir telaşın sardığını gör-düm. Meğer kiracı kişi bu gece yola çıkmak istiyormuş. Doris saçlarını karıştırırken ofiste beklemeye başladım.

"Her şey yolunda" dedi Doris. "Her zaman araya fazladan zaman sıkıştırırım. Ama şimdi onu da iyice zorlamaya başla-dık. Arkamda duran, askıdaki siyah kıyafete işaret etti "Benim odamın tuvaletini kullanabilirsin."

Onun dediği gibi yaptım, siyah balıkçı yaka bir kazak ve pantolonla geri döndüm.

"Mükemmel. Haydi, seni yollayalım."

"Bu kez yemek yok mu?" diye sordum. "Aç sayılırım."

Doris elini sırtıma koydu. "Bu kiracı öyle tercih etmiş." Omuz silkti. "Belki dört yıldızlı bir restoranda rezervasyonu vardır."

Aceleyle Değiş Tokuş Odası'na geçtik, önceki iki geziyle aynı odaydı bu. Trax ve Terry orada beni bekliyorlardı.

Sandalyede otururken Terry hafifçe omzuma dokunup "Si-yah sana yakışmış" dedi. "Hani neredeyse bana yakıştığı kadar."

Birkaç bilgisayar denetiminden sonra Trax üzerimde göz gezdirdi.

"Pekala, her şey eskisi gibi. Sadece rahatla" dedi. "Önümüz-deki ay, tam burada görüşürüz Callie."

Anestezi ağızlığı yüzüme yaklaştı. Küçük ekibime el salladım.

Bu seferki rüyalarım bir tuhaftı. Tyler'ın kafası bir kuş kafasıy-

dı. Buna üzülmedim, sevinmedim; öyleydi işte. Tyler'ı doyurmak için kuş yemi arıyor ama hiç bulamıyordum. Michael'a seslendim ama o da ortalıkta değildi. Terk edilmiş bir çiftlikte yaşıyorduk. Ona bakmak için ahıra koştum, bir merdivenden tırmanıp üst kattaki samanlığa çıktım. Tepeye vardığımda Michael'ı bir kızla yakaladım. Florina'yla. Ikisi samanlıkta yatmışlardı, etraflarını da yüzlerce portakal sarmıştı.

AnemoN

BÖLÜM DÖRT

Bum, bum, bum... Davul sesleri bedenimde dolaşırken, başım da zonklayarak o seslere eşlik ediyordu. Burnuma tatlı ekşi bir koku doluyordu.

Neredeydim?

Gözlerimi açtım. Loş ışıklı bir mekandaydım, tüm dünya belli bir açıda eğilmişti. Zeminde bir yanıma yatmıştım. Ayağa kalkmak için yere avcumu dayayıp güç almaya çalışınca yerin iğrenç biçimde yapışkan olduğunu fark ettim. Elimi kokladım. Ananas kokuyordu.

Karanlık mekanı lazer patlamaları aydınlatıyordu. Işık yanan anlarda ellerini havada sallayarak kaçmaya çalışan insanlar gördüm göz ucuyla. Ama sürekli geri çekiliyorlardı. Sonra müziğe uygun dans ettiklerini fark ettim.

Bir çift parlak rugan çizmenin sivri topuklarının yaklaştığını fark ettim. Her adımda zeminin titreşimini kulaklarımda hissediyordum.

Topukların sahibi yanıma diz çöktü. "İyi misin?" diye bağırdı.

AnemoN

"Bilmiyorum." Zonklayan başım dışında ne halde olduğumu anlayacak vaktim olmamıştı

"Ne?"

"Emin değilim!" diye bağırdım. Bağırınca başım acımıştı.

Koluma girdi. "Haydi, hoppala!"

Kız benim yaşlarımdaydı. Bir gözünü geometrik kesimli, sarı bir saç lülesi örtüyordu. Simli elbisesi o kadar kısaydı ki bluz dense yeriydi. Belki de bluzdu hatta. Beni odanın öte yanına, müziğin o kadar gürültülü olmadığı bir yere götürdü.

Elimi şakağıma atıp, "Neredeyim?" diye sordum kıza. Kafam çok karışıktı.

"Kulüp Rün." Anlamaz bakışlarla bakıyordu. "Hatırlamıyor musun?"

Hayır anlamında başımı salladım. "Buraya nasıl geldim?"

Kız kıkırdadı. "Of, sen harbi sarhoşsun. Sana biraz kafein bulmalı."

"Yok, gitme." Sarhoş muydum, yoksa başka bir şey mi? İçimi bir panik kapladı, uçurumdaki dal gibi sarıldım koluna. "Lütfen, ben..."

"Oturacağın bir yere gidelim."

Topuklarımın üstünde hoplayıp zıplarken bana destek oldu. Aşağı baktım, ben de kısa, metalik kumaşlı, dar ve düz bir elbise giymiştim. Tenimi serinletiyordu. Omzumdan kayışlı bir abiye çanta sarkıyordu. Benim ayaklarımdaki ayakkabılar da sivri topukluydu ve böyle ayakkabıları yalnızca dergilerdeki yıldızların ayaklarında görmüştüm.

Duvarın dibindeki, iki kişilik kadife koltukların yanında durdu, yavaşça oturmamı sağladı. Yumuşacıktı. Bu kadar rahat bir şeye uzun süredir oturmadığımdan, rahatlığın neye benzediğini unutmuştum

Müzik durdu. Annemle babam hayattayken, hologramlar-

da gece kulüpleri görmüştüm, ama hiç içlerine girmemiştim. Hala var olduklarından da haberim yoktu, hele de gençler için böylesi yerlerin olabileceğini düşünmemiştim. İmtiyazlı Başlayanların işi buralara takılmaktı, öyle mi?

Kız gülümsedi. "Şimdiden daha iyi görünüyorsun."

Bardan fışkıran mavi neon ışıklar iki kişilik koltuklara vuruyordu. Kız, bu daha mütevazi ışıkta bile göz alıcıydı.

"Bu işte yenisin, öyle değil mi?" diye sordu.

"Efendim?"

"Kusura bakma, kendimi tanıtayım. Benim adım Madison."

"Callie."

"Güzel admış. Hoşuna gidiyor mu?"

Omuz silktim. "Sanırım."

"Ben de benimkini sevdim. Tanıştığımıza memnun oldum Callie." Tokalaşmak için elini uzattı. Tuhaf, ama elini sıktım. "Hah, ne diyordum, bu ilk herhalde?"

Evet anlamında başımı salladım. "İlk kez buradayım."

Hatırladığım son şey beden bankasında uyutulduğumdu, orada da uyanmam gerekiyordu. Ne olmuş olabilirdi? İyice paniğe kapılmak üzereydim, ama beden bankasından bahsetmemem gerektiğini hatırlayacak kadar kendimdeydim. Oraya aitmişim gibi yapmak zorundaydım.

Madison, "Canım elbiseler" dedi, elbisemin kumaşını yokluyordu. "Böylesi minicik şeyleri tekrar giyebilmek ne keyifli, değil mi? Hele de bu tür yerlere gelebilmek? Evde sallanan koltukta oturup Cumartesi gecesi programlarının karşısında tığ örmeye bin bastığı kesin." Göz kırpıp böğrüme hafifçe dirseğini geçirdi. "Belki sen dominocusundur? Yahut briç?"

"Evet." Etrafa bakarken gülümsemeye çalıştım. Neden bahsettiğinden haberim yoktu.

"Callie, canım, yanımda numara yapmana gerek yok."

Anemon

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Deli deliyi dakikada bulurmuş hanımefendi. Tüm testleri geçtin." Madison parmak hesabı saymaya başladı. "Dövme yok, piercing yok, neon renkli saçlar yok..." Sonra beni göstererek diğer kanıtlarını sundu. "Pahalı kıyafetler, zarif mücevherler, iyi tavırlar ve kusursuz güzellik."

Ben mi? Gerçekten benden mi bahsediyordu?

"Hah, elbette bir de biz çok şey biliyoruz." Koluma hafifçe vurdu. "Çünkü yaşayıp gördük."

Zihnim bulanıktı ama anlamaya başlamıştım.

"Haydi Callie, sen T.H. müşterisisin. Kiracısın. Benim gibi." Kadın bana yaklaşınca gardenya kokusu aldım."

"Sen?.."

"Ben de o listeye uymuyor muyum?" Elini havada sallayıp kendi bedenini gösterdi. "Bu ufak beden kusursuz güzellikte, öyle değil mi?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Kadın bir kiracıydı. Bir şekilde siniryongası bozulmuş bir bağışçı olduğumu bilse beni rapor edebilirdi. O zaman da işten kovulur, Tyler'a yardım edecek parayı asla kazanamazdım.

"Harika."

"Tamam, itiraf ediyorum, ne de olsa burası Kulüp Rün." Odaya işaret etti. "Çoğumuz buraya geldiğimizden seni fark etmek zor olmadı."

"Çoğumuz mu?.. Hani, neredeler?"

Madison bakışları ile odayı taradı. "Şurada. Şuradaki adam, bir yıldıza benzeyen? Kiracı. Ve şuradaki, şu kızıl saçlı?"

"Kiracı mı?"

"Iyice baksana?" Çok abartılı bir konuşarak, "Acaba daha da mükemmel olabilir mi canım?" dedi.

"Ama diğerleri gerçekten genç?"

"Elbette."

"Peki ya şu genç?" Odanın öbür ucunda gözüme takılan bir çocuğa başımla işaret ettim. Elinde bir gazoz vardı, yanındaki iki çocukla konuşuyordu. O çocukta özel bir şeyler olduğu kesindi. "Mavi gömlekli, siyah ceketli olan. O da kiracı olmalı."

"O mu?" Madison kollarını kavuşturdu. "Hah, çok şeker, tamam. Ama daha önce onunla konuştum. İçi dışı genç onun."

Tahminlerim başarılı değildi. Bana kalsa kadının işaret ettiği herkes kiracılar kadar çekici görünüyordu. Hatta belki daha da fazla. Başını çevirip doğruca bize baktı. Bakışlarımı kaçırdım.

Madison konuşmaya devam etti: "Çok sayıda sıradan, acayip zengin genç var burada. Anlamak kolay, çünkü görmemiş büyük anneleri ve büyük babaları onlara tek bir iş yaptırmıyor."

"İş mi?"

"Cerrahi yani. Yani bizim kadar güzel değiller. Hem savaş öncesi hayata dair bir şeyler sorup test etmek de kolay. Bir şey bilmiyorlar dense yeri." Kadın güldü. "Sanırım özel Zype uzaktan eğitim okullarında tarih öğretmiyorlar."

Kalbim sıkışmaya başladı. Her şey o kadar alt üst olmuştu ki. Karşımdaki Madison denen bir içim su kadının aslında yüz yaşının üstünde olduğunu sürekli kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Benim de kendisi gibi olduğunu düşünmesi işleri iyice karmakarışık ediyordu.

"Callie, kendini daha iyi hissediyorsan gidip bir içki almam gerek. Şöyle yaramaz ve upuzun adı olan içkilerden yani."

"Yaşın küçük diye sana içki vermezler ama?"

"Tatlım, burası özel bir kulüp. Sessiz ve derinden işliyor her şey, beden bankası gibi." Hafifçe omzuma ve koluma vurdu. "Dert etme tatlım, bir iki adım uzağında olacağım."

Sessizce koltuktan kalktı. Dirseklerimi dizlerime dayadım ve başımı avuçlarıma aldım. Tüm dünyanın artık dönmeyi bırakmasını istiyordum. Ama her şeyi anlamaya çalıştıkça daha da batıyordum. Kafam zonkluyordu. Neden beden bankasında değil de bir kulüpte uyanmıştım? Ne olmuştu?

Her şey daha önce yolunda gitmişti. Paramı alacaktım, Tyler'a uyuyabileceği gerçek bir ev alacaktım. Ama şimdi bunlar oluvermişti.

Sonra bir ses işittim.

Merhaba?

Kafamı kaldırdım. Bu Madison değildi. O odanın neredeyse yarısını kat etmiş, barda duruyordu. Arkama baktım. Yanımda yakınımda kimse yoktu.

Ben mi hayal etmiştim bu sesi?

Beni... duyuyor musun?

Hayır, bu gerçekti, o ses...

İçimdeydi. Benim. Kafamda.

Yoksa sanrı mı görüyordum? Kalbim küt küt atmaya başladı. Belki de Madison haklıydı, sarhoştum. Ya da belki de düşünce kafamı vurmuştum. Son derece ters giden bir şey vardı. Hızla nefes alıp vermeye başladım, boğuluyor gibiydim.

Bu bir kadın sesine benziyordu. Sakinleşebilmek, o sesi daha iyi işitebilmek için nefesimi tuttum.

Kulüpteki gürültü algılarımı bozuyordu. Kulağımı parmaklarımla tıkayıp dinlemeye çalıştım, ama tek duyabildiğim, kendi kalp atış sesimdi. Bu şekilde bir ses işitmenin şokunu üstümden atamıyordum.

Çıkış neredeydi? Çıkmak istiyordum. Hava almam lazımdı.

Ardından duyduğum ikinci ses gençti, erkeksiydi ve tam karşımdan geliyordu.

"İyi misin?" Bu oydu. Madison'un tarifi ile 'içi dışı genç' olan,

AnemoN

mavi gömlekli çocuktu bu. Endişeli gözlerle bakıyordu bana

Ne demişti bu şimdi? İyi olup olmadığımı soruyordu. Kendime gelmek, panikte görünmemek için mücadele ettim.

"Evet. İyiyim." Bacaklarımı örtmek için nafile bir çabayla eteğimi çekiştirdim.

Yakından daha da yakışıklıydı, hele de gamzeleri. Ama bu şekilde dikkatim dağılmamalıydı. O sesi tekrar ışıtmek için uğraşmalıydım. Ben dinlemeye geçince öylece bana baktı.

Kafamın içi sessizdi. Yoksa hepsi benim hayal gücümün bir parçası mıydı? Bu ortamda sersemleyince birden bedenimin içine mi düşmüştüm yoksa? Yoksa belki de bu çocuk yüzünden Ses kaçıp gitmişti.

Gamzelinin üzerinde son derece pahalı görünen siyah bir ceket vardı. Madison'un söylediklerini düşündüm, toy muydu gerçekten? Kalktım ve listeyi kontrol ettim.

Dövmesi yok, piercing'i yok, tuhaf saç rengi yok. Pahalı kıyafetler ve mücevherler (bileğindeki saatin markası neydi acaba?). Tamam. Hali tavrı yerli yerinde. Kusursuz bir yakışıklılık Tamam. Kiracıydı bu.

Sonra kafasını bardan gelen ışığa çevirdi, çenesinde neredeyse iki-üç santim uzunluğunda bir iz görecek kadar yakındım. Doris'in bunu affetmesi mümkün değildi tabii.

"Düştüğünü gördüm." Bir el havlusu uzattı. "Tuvaletten bunu alıp geldim."

"Teşekkürler." El havlusunu alnıma koydum, yavaş yavaş bir gülümseme kondu çocuğun yüzüne. "O kadar komik olan ne?"

"Senin kafana uymadı." Nazikçe havluyu benden aldı, zemine değince kirlenen kolumu sildi.

"Kayıp düştüm" dedim. "Biri yere içki dökmüş. Bu topuklarla da..."

Ayakkabılarıma bakıp gülümsedi, o gamzeler ışık saçıyor-

du. "Ayakkabıların harikaymış" dedi.

Bu kadar cazibe merkezi olmak bana fazla geldi. Bakışlarımı kaçırdım. Böylesi bir çocuk, hem zengin hem de yakışıklı, benimle, sokak kızı ile ilgilenecek, ha? Sonra aynalı bir sütunda kendi yansımamı gördüm, sıçrayarak içinde bulunduğum yeni gerçekliği fark ettim. Bir megastar gibi göründüğümü unutmuştum.

Dönünce Madison'ın hala barda olduğunu, Sonlayan barmenın ilgisini çekmek için boşuna uğraştığını gördüm. Adamda işitme sorunu vardı sanırım.

Gamzeli benım baktığım yere bakmak için hızla kafasını çevirdi, sonra havluyu ufak bir masanın üzerine bıraktı.

"O arkadaşın mı?" diye sordu.

"Sayılır."

Bir şey hatırlamaya çalışır gibi parmağını havaya kaldırdı. "Adı Madison, değil mi?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Daha önce onunla konuşmuştum" dedi. "Komik bir kız gibi."

"Nedenmiş?"

"Bana bir sürü soru sordu."

"Ne tür sorular?"

"Tarih soruları, aklın alıyor mu? Yirmi-otuz sene öncesine ait şeyler hem de. On yıl önce Oscar'ı hangi hologram aldı bilmen mümkün mü şimdi yani?"

Gözlerimi kısıp babam bahsetmiş miydi diye hatırlamaya çalıştım. O olsa bilirdi. Omuz silktim.

"Bak, sen de bilmiyorsun işte" dedi. "Belli ki Madison'ın testini geçemedim. Ben yanıtları bilemeyince o da öylece dönüp gitti. Ben dans etmeye geldim, yarışma programı seçmesine gelmedim ki." Ayaklarına baktı, sonra da bana. "Sen acaba ister misin?.."

"Ben mi?" Müzik yeniden başlamıştı, ama bu kez daha sa-

Anemon

kin, daha yavaş bir müzik. "Hayır, maalesef."

"Elbette edersin."

Michael'ı düşündüm, orada, benim için Tyler'la ilgileniyordu. Doğru gelmiyordu bu. Dans etmekle işim yoktu. Hala ne olduğunu, nerede olduğumu, buraya nasıl geldiğimi anlayamamıştım, gerçekten kendimde değildim.

"Sersem gibiyim hala."

"Belki daha sonra?" dedi, umutluydu sesi. Kaşlarını kaldırdı.

"Kusura bakma. Birazdan çıkacağım." Çok sert olmuştu belki ama sahte umut vermenin anlamı yoktu.

Iyi gizledi aslında ama, hissettiği hayal kırıklığı gözlerinden belliydi. Tekrar bir hamle deneyecekmiş gibi oldu ama tam o sırada Madison bir elinde bir kupa, diğerinde bir kokteylle geri döndü.

"Al, cava kahvesi senin için. Sütsüz, şekersiz, sana uyar umarım." Kupayı bana uzattığı sırada çocuğu fark etti. "Hah, Blake, değil mi? Tekrar merhaba."

Blake başını salladı ama bu sırada gözlerini benden ayırmamıştı. Gülümsedik karşılıklı, Madison'ı kırmak pahasına gizli bir an paylaştık. Hani, iki kişi bir kişiden bahsedersiniz gizlice ve kaynaşırsınız birden ya, öyle bir deneyimdi işte. Madison bunu fark etmemiş gibiydi, ufacık bir kılıca takılmış bir ananas parçasını bardağından çıkarmakla uğraşıyordu.

"Arkadaşlarımın yanına dönsem iyi olacak" dedi Blake.

Madison meyveyi yutup kibarca gülümsedi. "Seni yeniden görmek çok güzel Blake" dedi.

"İyi geceler Madison" dedi Blake. Sonra bana gülümsedi. "Sonra görüşürüz Callie." Başını kaldırıp adeta bir dans hareketi ile topuklarında dönüp gitti.

Ona adımı hiç söylememiştim. Bir şekilde öğrenmişti.

Elleri ceplerinde uzaklaşırken onu izledim. Biraz daha iyi

olmuştum.

Lütfen... beni dinle...

Sırtım ürperdi aniden. Hayır. O Ses, yeniden. Kafamda. Şayet bunu ben hayal ettiysem, aferindi bana, çünkü gerçek gibiydi ses. Bunların hepsi yanlıştı. Buradan çıkmalıydım.

Ses zihnimin içinden veya başka bir yerden, her nereden geliyorduysa sonraki sözcükleri iğne saplanır gibi saplandı içime:

Dinle... çok önemli... Callie... Sakın... Taze Hedefler'e... dönme...

AnemoN

BÖLÜM BEŞ

Kulüpte donakaldım. Taze Hedefler'de bana verilen ilaca mı tepki veriyordu vücudum? Belki de siniryongası ile alakası vardı.

Madison'a döndüm.

Sakın söyleme... ona...

Madison'ın elleri kolumu yakaladı. "Erkekler. Kuralını. Unutma." Her bir sözcüğü parmaklarını sallayarak vurgulamıştı.

Madison'ın sözcükleri beni gerçek dünyaya döndürdü. Bir pop yıldızına benziyordu ama bir nine gibi davranıyordu.

"Dikkatini ver" derken eğik kesimli lüleleri bir gözünün üstüne düştü. "Bu önemli."

"Hangi kuraldan bahsediyorduk?" diye sordum normal bir sesle.

"Biliyorsun." Sesini alçalttı. "S-e-k-s. Yasak." Kaşlarını kaldırdı. "Özellikle gerçek gençlerle."

"Ne demek istiyorsun, 'özellikle' ne demek oluyor? Şayet kuralla yasaksa, 'özellikle' diye bir madde olamaz."

"Sen ne demek istediğimi anladın." Gözlerini devirdin. "Şu

AnemoN

çocuğu unut işte."

Kafamdaki sesler gibi uğraşacağım çok daha önemli işler vardı zaten. "Hangi çocuk?" diye sordum.

Bunun üzerine güldü.

Blake kulübün öte ucunda, erkek arkadaşlarıyla takılıyordu. "Yani kiracı olduğumuzu bilmiyor, öyle mi?"

"Sözleşmeni okumadın mı hanımefendi? Elbette bilmiyor! Dışarıdan kimseye söylemememiz lazım."

"Kim sözleşme okuyor ki artık?" Omuz silktim. Blake odanın öte ucundan baktı, bakışlarıyla kendisine çekiyordu beni.

Madison kollarını kavuşturdu, sime bulanmış kolları ışıltılar saçıyordu. "Şu kahveyi bitirsen iyi olur."

Kahvemi kafaya diktim, acı tadı irkiltti beni. Belki de kafamı bu temizlerdi. Belki de o Ses'in tamamen gitmesini sağlardı.

"Mesele ne, sade içemiyor musun?" diye sordu.

Ağzımın içi kaşınıyordu. "Hayır. Asla." Savaştan önce içtiğim en fazla bol şekerli, kremalı latteydi.

"Bunu zorunlu ilacın say." Madison saatine baktı. "Tanrı aşkına, geç olmuş. Benim gitmem gerek." Ufacık çantasını açtı ve bir şey çıkardı. "Callie, canım, al. Kartvizitim."

Bana uzattı. Bakmama fırsat vermeden sordu. "Seninki nerede?"

Çantamı açıp baktım ama kart mart göremedim. Bir park bileti, bir tane evrensel kimlik kartı, bir telefon ve koca bir deste para vardı. Onca parayı görünce az kaldı ağzım açık kalıyordu.

"Kartvizitim bitmiş herhalde" dedim.

"Tamam, bir Zing yollarsın o zaman. Eh, ben şimdi gidiyorum. Yarın büyük gün. Dışarı kadar bana eşlik etmeye ne dersin?"

Koluna girdim. Blake'in yanından geçerken gözlerini üs-

AnemoN

tümde hissettim. Geri bakmadım. Madison'a, onun kendinden emin, uzun adımlarla yürüyüşüne, ona hayran hayran bakan erkeklerin aç bakışlarından bir güç alanı ile sarılmışçasına sekişine odaklandım.

Iki Sonlayan kapı görevlisi önümüzdeki yüksek metal kapıları bizim için açtılar. Soğuk gece havasına adım attık, dışarıda kümelenmiş gençler arabalarını bekliyorlardı. Madison park biletini görevliye verdi, sonra bana döndü.

"Dinle, tecrübe konuşuyor." Kolları ile kendini sardı ve topuklarının üstünde sallanmaya başladı. "İlk seferinde biraz ağırdan al. Çok çılgınca şeyler deneme. O bedene bir şey olmasına müsaade etme, çünkü para cezası ağırdan da ağır."

Bu bedeni korumam gerektiğini söylemesine gerek yoktu. Sessizce dinledim, yakında vedalaşacağımızı, onu bir daha asla görmeyeceğimi biliyordum.

Başını kaldırdı. Halka şeklindeki küpeleri şıkır şıkır etti. "İlk kiralamamı hatırlıyorum da, dokuz ay önceydi."

"Kaç kere yaptın bu işi?"

"Şekerim, kim sayıyor ki?" Gülümsedi. "Denenecek o kadar farklı beden var ki. Artık yaşlıdan çok genç geçiyor ömrüm."

Sonlayan park görevlisi, her yanı kavisli ve hava olukları ile sarılı, parıl parıl kırmızı bir üstü açık arabayı önümüze çekti. Madison'a şöyle bir bakıp el salladı.

"Bu seninki mi?"

"Bu sadece 'genç' arabam." Göz kırptı.

Onunla arabasına kadar yürüdüm, hayranlıkla cılalı, hacimli boyasına baktım. Katmanların yarattığı illüzyon o kadar gerçekçiydi ki insan bir kanyondan aşağı bakıyor gibi oluyordu. "Uçurumun ucuna!" diyerek arabasına işaret ettim.

Kaşları çatıldı. "Callie, bu senin ilk seferin mi, emin misin?"

Gerilmiştim. "Neden sordun?"

"Çünkü gerçekten gençmişsin gibi konuşuyorsun. Halbuki gençmiş gibi yapmam gerektiğinde, benim hala ne söyleyeceğimi düşünmem gerekiyor."

Gençmiş gibi yapmak... Benimse tam aksini yapmam gerekiyordu. Buradan onun gibi kiracı olduğumu düşünerek ayrılmasını istiyordum. Ne yapabilirdim? Elbette. Diğer yönden yaklaşmalıydım.

Onu eğilip koluna dokundum, tıpkı bana dokunduğu gibi. Hafifçe sesimi kalınlaştırıp, ağır ağır, tane tane konuştum: "Kiralamaya başlamadan önce çok uzun süre genç konuşmalarını çalıştım. Üstelik ben gerçekten gencim, daha doksan beş yaşındayım!" Göz kırptım.

"Senden nefret ediyorum" dedi Madison. Park görevlisine bahşiş verdi. "Şaka yapıyordum sadece. Bana bir ara numaralarını göstermen lazım."

Onun arkasına bir başka araba yanaştı. "Gitmem gerek. Tanıştığımıza memnun oldum Callie. Yarın deniz paraşütü yapmaya gidiyorum!" Kollarını havaya attı. "Yeni bedeninle iyi eğlenceler."

Madison arabasına girdi, motoru çalıştırdı ve kükreyerek uzaklaştı. Araba kullanışında yaşlılıktan emare yoktu.

"Hanımefendi." Park görevlisi elini uzattı. "Biletiniz?"

Bileti çantamdan çıkarıp verdim. Araba kullanırken sorun çıkma ihtimaline karşın Madison'ın gitmesini beklemiştim. Bu işi nasıl başaracaktım? Avuçlarım terlemişti. En son araba kullanalı iki sene geçmişti, babam okulun park yerinde beni çalıştırmıştı biraz. Neler öğütlemişti? Direksiyon simidini saat on ve saat iki istikametlerinden tut. Fren yapmadan önce yavaşla. Araba kullanırken asla Zing yollama.

Kulüpten birkaç erkek çıktı ve beni gözleriyle soymaya başladılar. Sivilcelerine bakılırsa tastamam genç olmalıydılar.

AnemoN

Onlara arkamı döndüm. Gerçekte kim olduğumu anlamalarını istemiyordum. Yalnızca buradan gitmek istiyordum.

Ses'ın geri dönmediğini fark ettim. Benimle konuşan kimse yoktu, Ses'i de işitmiyordum. Bu iyiydi.

Araba kullanmakla ilgili her şeyi hatırlamam gerekiyordu ama ne kadar hatırlamaya çalışsam o kadar heyecanlanıyordum. Lütfen, şu araba kullanma işi kolay bir şey olsun, diye düşündüm.

Sonra park görevlisi, uzay gemisine benzer, sarı renkli bir mega-spor araba ile çıkageldi.

Yok. Bu olmasın.

Elbette ki park görevlisi önüme durdu. Araba, Madison'ın makinesinin iki katıydı. Açılır üstü, kapalı pozisyondaydı. Burada, bunca şımarık zengin veledin arasında bile, bekleyen güruh heyecanla fısıldaşmaya başladı.

Sürücü tarafına yanaşırken her gözün üstümde olduğunu hissettim. Madison gibi park görevlisine bahşiş verdim. Konforlu deri koltuğa kayıp oturdum. Karşımda bir jet pilotuna düşenden çok düğme ve gösterge duruyordu. Park görevlisi kapımı kapayınca hemen gitmesin diye elimi kaldırdım.

"Bekle" dedim fısıldayarak. "Neredeyiz?"

"Nerede miyiz?" Şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Şehrin neresindeyiz?" Hep alçak sesle konuşuyordum.

"Şehir merkezinde. Los Angeles'ın merkezindesiniz." Sonraki arabaya koşturmadan önce arabanın ön panosundaki bir şeye işaret etti.

Navigasyon sistemine işaret ettiğini fark ettim. Çalıştırmak için üstteki tuşuna bastım. Yüzümle ön cam arasındaki boşlukta bir havaekranı açıldı. Havada asılı duran 'ev' yazısını görüp ona dokundum.

Ev. Ben de bunu istiyordum. Ben bilmesem de araba nerede

yaşadığımı biliyordu.

Arabayı vitese taktım ve freni gevşettim. Madison'ın aksine benim gösterişli kalkışım kaplumbağa hızında oldu. Santim santim ilerlerken, bir oğlanın güle güle dediğini işittim.

Dikiz aynasına bakınca Blake'in arkamda durduğunu gördüm, bir eli cebindeydi, diğer elini bana sallıyordu.

Kulüpten birkaç sokak öteye, görünmeyeceğim bir yere varınca, bir ofis binasının önündeki kaldırıma çektim. Kalbim çarpıyor, bacaklarım titriyordu. En azından arabayı çarpmamıştım.. Yine de emindim, bu gece içki almamıştım, sadece sersemlemiştim, çünkü her dakika kafam açılıyordu. Neler olup bittiğini anlamam gerekiyordu. Nasıl olup da kafamın içinden sesler geliyordu?

Gecenin bu geç saatinde sokaklar boş ve sessizdi. Şayet o Ses dönecek olursa şimdi dönecekti. Dinledim, nefesimi tuttum, duyacaklarımdan korkuyordum.

Sessizlik. Şükürler olsun. O gizemli Ses kaybolmuştu.

Taze Hedefler kafama neler yapmıştı? Belki siniryongasını yerleştirirken beynime bir şeyler olmuştu. Siniryongasında mıydı sorun yoksa? Bedenimi onlara emanet etmeyecektim.

Kendime çeki düzen vermeliydim. Arabanın kontrollerine baktım uzun uzun. Yan koltuktaki çantaya uzanıp içindeki evrensel kimliği çıkarırken motor da kaplan gibi mırıldanıyordu. Kimlikte hologramım vardı, profilim görünsün diye dönüyordu görüntü. Görüntüyü hatırladım; beden bankasında çektirmiştim bunu. Ama kimlikteki isim Callie Winterhill'di, Callie Woodland değil. Adres ise GPS havaekranı navigasyon cihazındakine uyuyordu.

Beden bankası tüm kiracılar için kimlik basıyor olmalıydı. Özellikleriim, yani DNA'm ve parmak izlerim de kartta şifre-

AmenoN

lenmiş olmalıydı. 'Winterhill' tahminen kiracının soyadıydı. Böylece herhangi bir yetkili durduracak olursa akrabaymışız gibi davranılabilirdi. Torunu veya kuzen torunu gibi örneğin.

Işte, beni istediğim yere götürecek bu muhteşem araba elimin altındaydı. Gerçekten gidip kardeşimi görmek istiyordum. Ama aklıma Tinnenbaum'un sözleri geldi, siniryongası ile nereye gittiğimi takip edebilirlerdi. Tyler'ın yaşadığı yeri de biliyorlardı. Şayet yonganın oraya gittiğini görseler içimdekinin kiracı değil, bizzat ben olduğunu tahmin edeceklerdi. Böylece beni sözleşmeyi bozmakla itham edebilirlerdi.

Beden bankasına geri dönebilirdim. Benden bunu yapmamı istemezler miydi zaten? Ama Ses ne demişti. *Sakın Taze Hedefler'e dönme.* Ne uğursuzdu bu sözler. Titredim. Geri dönsem başıma ne gelirdi acaba?

Kulüp o kadar gürültülüydü ki Ses'in dediklerini çok net duyamamıştım. Ama üstüne düşündükçe, bunun bir Sonlayan sesi olduğuna kanaat getiriyordum. Bu, benimle bir şekilde siniryongası üzerinden konuşan, beden bankasındaki bir kişi olabilir miydi? Doris mesela? Ama neden bana Taze Hedefler'e dönmememi söylesindi ki? Acaba, bu sorun kısa zamanda çözüleceği için dışarıda kalmamı mı istiyordu? Ya da beden bankasına dönmemem için başka bir sebep mi vardı?

Arabayı beni kiralayan kişinin evine çekersem bir yanıt bulabilirdim. Kiralama bir sebeple erken sonlanmışsa kiralayan kadını orada bulabilirdim belki. Saatime baktım. Eh, doğrusu bu, Winterhill'in süper kalite elmas kadranlı saati oluyordu. Gece yarısını geçmişti.

Dahası tarihi görmüştüm, Kasım'ın 14'üydü. Kiralamam başlayalı bir hafta olmuştu. Hala üç haftam daha vardı.

Ne olmuştu?

Tam o sırada dikiz aynasında bir hareket oldu. Hafif adım

sesleri hızla yaklaşıyor, spor ayakkabıları kaldırıma vuruyordu.

Kaçaklar, arkadan arabaya koşuyorlar.

Beş kişiler, zincir, demir borular ve öfkeli gözler.

Kanım dondu. Tuşları inceledim. Sür. Sür tuşu hangisiydi?

Sinsi heriflerden birisi üstü açık arabanın arkasına sıçradı. Kel başı dövmelerle süslüydü.

Sür tuşunu buldum ve sertçe basınca vitese geçti. Gazı kökledim. Kaçak geri uçup düştü.

Dikiz aynasından bakınca ayağa kalktığını gördüm. Arkadaşları da bana orta parmak gösteriyordu. Ürperdim.

Yeni bir mücadele vardı önümde. Arabamın olması demek, rahat davranabileceğim anlamına gelmiyordu. Işin aslı, şimdi zengin kılığındayken daha da iyi korumalıydım kendimi.

Derin bir nefes alıp verdim.

Bundan sonra tek yoldaşım navigasyon cihazıydı. Cihaz Avustralya aksanıyla konuşuyordu, o kadar rahat bir adamın sesiydi ki beni de rahatlatıyordu. Onun talimatlarına uyup otobana çıktım. Otoyolda dümdüz araç kullanmak daha kolaydı, hem bu saatte yolda çok az araca rastlıyordum. Bir çift amele taburuna rastladım, yaklaşık yirmi tane Başlayan, yol işçiliği yapıyordu. O pahalı araba, tasarımcı elinden çıkmış özel kıyafetler ve elmas saatle vın diye yanlarından geçerken beni bir pişmanlıktır dalga dalga sardı. Bağırmak istiyordum bunların hiçbiri benim değil diye.

Ama çoktan dikiz aynasındaki beyaz noktalara dönüşmüşlerdi bile.

Batıya doğru yarım saat yol aldıktan sonra navigasyon cihazı beni Bel-Air semtine ulaştırdı. Hatırlıyordum, savaştan önce ünlülerin çoğu burada yaşardı. Bir güvenlik görevlisi yanından geçerken uzun uzun beni inceledi. Rüyalardan çıkmış villaların yanından geçtim, bir kısmının güvenlik görevlileri vardı.

AnemoN

Sonra navigasyon cihazı eve vardığımı söyledi.

Ama beni 'evin' bir mega-villa olduğu konusunda bilgilendirmemişti.

Görebildiğim kadarıyla bir güvenlik görevlisi yoktu ama kocaman demir kapıları vardı. Kapılara yanaşıp durdum, öyle sert fren yapmıştım ki öne fırladım. Bardaklıkta ince, siyah bir disk vardı. Diske basınca kapılar cennete açılırcasına açıldılar.

Arnavut kaldırımlı araç yolunda ilerlerken kapılar arkamdan kapandı. Araç yolu soldan villanın önüne kıvrılıyordu. Sağda ise beş araçlık bir garaj vardı. Garaj kapıları ana kapılar açılınca açılmış, içine park etmiş üç aracı sergilemişti: bir cip, bir limuzin ve mavi renkli, ufak bir spor araba. Boş iki yerden birine çekip motoru kapattım.

Elim ayağım boşaldı. Hiçbir şeye çarpmamıştım. Bayan Winterhill'in paha biçilmez aracını ait olduğu yere güvenli biçimde getirmiştim. Bunun kıymetini bileceğini umut ettim.

Ya şimdi? Burada karşıma bazı tuhaf olasılıklar çıkacağının farkına vardım. Bayan Winterhill'in evde olmasını, neler olup bittiğini bana anlatacağını umuyordum. Belki her şey düzelirdi de baştan başlardık. Bir de şanslıysam bugüne kadarki günlerin ücretini alırdım.

Garajdaki bir kapı yandan evin içine açılıyordu. Kapıya vurdum. Kimse yanıt vermedi. Saat sabah bire yaklaşıyordu. Kapının üstündeki rakam girişli dokunmalı tablete baktım ama şifrenin ne olduğuna dair bir fikrim yoktu.

Garajdan çıkıp evin arkasındaki bir kapıya gittim. Arnavut kaldırımda sivri topuklarım tıkırdıyordu, evin önündeki süper zengin peyzaja ilerliyordum: dalgalanarak ilerleyen çimler, çiçek açan çalılar, haşmetli ağaçlar. Winterhill'in su faturası devasa olmalıydı.

Heyula gibi ön kapılara giden iki kaygan basamağı çıktım.

AnemoN

Varlığım, kapı zili alıcılarını harekete geçirdi ve evin içinden yükselen zil seslerini işittim.

Bir dakika sonra ayak seslerini duydum. Kapı açıldı.

Uykulu, zayıf bir Sonlayan kadın, bir eliyle geceliğinden tuttu ve ben içeri gireyim diye yol verdi. "Eh, demek en sonunda eve dönmeye karar verdiniz."

AnemoN

BÖLÜM ALTI

Winterhill villasının etkileyici fuayesinden içeri adım atınca ağzım dilim kurudu. Sanki çok eski bir filmden çıkmış gibiydi. Antika mobilyalar, bulutlara uzanan bir tavan ve sizi o tavana ulaştıracak muhteşem bir merdiven.

Sonlayan, kapıyı kapadı.

Bir süre bana öfkeyle baktığı tuhaf bir dakika geçti. Önce benim konuşmamı bekliyorsa sonsuza dek bekleyecek demekti.

En sonunda konuştu.

"Kurtlarınızı dökmüşsünüzdür umarım Bayan Winterhill?" Geceliğinin kuşağını sanki boğazıma ilmek düğümler gibi sıktı.

O soruyla beraber Bayan Winterhill'i evde bulma şansımın sıfır olduğunu anladım. Şayet bu çetin ceviz Sonlayan'a gerçeği söylersem ya kapı dışarı edilirdim ya da beden bankasına iade edilirdim. Belki başım derde girerdi. Belki beni kovarlar, ev parasını da asla alamazdım.

Hızlı kararlar alacak durumda değildim. Uykuya ihtiyacım vardı.

"Evet" dedim. "Fevkaladeydi."

AnemoN

Yüzümü inceledi. Yoksa paranoyak mı olmuştum?

"Yine mi anahtarı unuttunuz?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Arabadadır eminim. Bir şey arzu eder miydiniz?" diye sordu. "En sevdiğiniz kurabiyelerden yapmıştım."

Onunla sohbete girmekten kaçınmak istiyordum. Bütün gece usturuplu yalan söylemeye uğraşmaktan beynim kavrulmuştu.

"Benim kadar yorgun olmalısın" dedim. "Beni merak etme. Yatağa gıt."

"Tamam. İyi geceler Bayan Winterhill."

Sağdaki koridora döndü. Sonra durdu.

"Neredeyse unutacaktım" dedi. "Redmond aradı."

"Teşekkürler." Kimse kim artık.

Koridordan odasına gidişini izledim. İhtişamlı fuayeyi inceledim. Eski evim, ailemizin evi, Vadi'de yer alan mütevazi bir çiftlik eviydi. Winterhill malikanesi ise hayretten ağzı açık bırakır cinstendi. Sanki zamanda geriye bir adım atmışsınız, bir müzeye girmişsiniz gibi. Fuayenin merkezine hakim antik mermer bir masa, görse annemi çıldırtacak kadar güzel beyaz çiçekleri sergiliyordu. Kokuları zaten gidip gelen aklımı iyice alıyordu.

İkinci kata uzanan büyük maun merdivenden yukarıya baktım. Kadının yatak odası burada olmalıydı. Yağ gibi kaygan tırabzanlara tutunarak merdivenlerden yukarı çıktım.

Yarı mesafeye gelince sola döndüm ve duvardaki çeşitli portreleri incelemeye başladım yürürken. Hepsi aynı kadının, şüphesiz Bayan Winterhill'in hayatının çeşitli evrelerinde resmedilmiş portreleriydi. Her zaman güzeldi kadın, yüksek elmacık kemikleri, güçlü bir burnu ve çenesi vardı. Gözleri beni takip ediyordu.

AnemoN

Duvardaki apliklerin loş ışığı ile aydınlanan ikinci kat koridoruna ulaştım. Sağıma döndüm. Koridorun her iki yanında da birkaç kapı vardı ve hepsi kapalıydı. Burada başkaları da yaşıyor muydu? Şimdi öğreniriz diye düşündüm.

Sağdaki ilk kapıyı açtım. Işık pedinin olması gereken yerde elimi salladım ve ışıklar yandı.

İlk oda bir misafir odasına benziyordu, ortalıkta kişisel eşyalar yoktu. Işığı söndürüp sonraki odaya gittim, burası da bir dikiş nakış odasıydı. Sonraki oda ise genç bir kız için dekore edilmiş bir yatak odasıydı. Bu Bayan Winterhill'ın fantezi genç kız odası mıydı, yoksa gerçekten bir genç kız mı yaşıyordu burada, bilemedim. Ama içinin boş olduğunu görmek içimi rahatlattı.

Koridorun ucuna ilerlerdim. İlk baktığım kapı kilitliydi. Bir sonraki kapıyı deneyince aradığımı buldum: Winterhill'in asıl yatak odası. Odanın merkezinde abanoz ağacından dört direkli bir karyola vardı. Direkler şekerlemeler misali dönerek yükseliyordu, her birinin ucuna bir topu kavramış bir pençe oyulmuştu. Yatağın üzerine altın renkli bir gölgelik serilmişti, gölgelik düzgün katlı pliselerle merkezde toplanıyordu. Yeşil ve altın renkli şeritleri olan yatak örtüsünün her köşeden sarkan uzun püsküllleri vardı. Yatağın başını ise bir yastık dağı taçlandırıyordu.

Yatağın belki de en güzel yanı, şu an içinde bir Bay Winterhill olmayışıydı.

Yatak ne kadar beni içine davet etse de dikkatimi yatağın solundaki bölge çekti. Burası bir şezlonga ve ufak antika bir masaya sahip, ayrı bir oturma bölgesiydi. Masanın üzerinde ise işlemeleri olan dikdörtgen bir kutu vardı.

Kutuyu açtım. İçinde bir bilgisayar vardı.

Koşarak kapıyı kilitledim, geri bilgisayara koştum, başına

oturdum ve topuklularımı tekmeleyerek fırlattım. Bilgisayar panelinin üzerinde sarı bir ışık gördüm ve elimi üzerinde gezindirdim. Tepede bir havaekranı belirdi.

Beverly Hills bölgesinde bir elektrik kesilmesi yaşanmışsa kiracı ile bağımı kaybetmeme bu yol açmış olabilir diye düşündüm. İlgili Sayfalar'ı taradım.

Hiçbir şey çıkmadı karşıma. Okumaya devam ettim ama haberlerde yeni bir şey yoktu.

Belki bir yerlerde hala hologramları duruyordur diye annemi, babamı aradım Sayfalar'da. Bir partide çekilmiş görüntülerini buldum. Uzun uzun, yüzlerindeki her ayrıntıyı içime çeke çeke inceledim.

Koltuğa çöktüm, göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Saat sabahın ikisiydi.

Bilgisayarın yanında, Bayan Winterhill'in görüntüsünü gösteren bir holo-çerçeve vardı. Çerçeve kenarına kadının adı nakşedilmişti: *Helena Winterhill*. Yüzü duvardaki portrelerle aynıydı, ama bu daha yakın tarihte çekilmişti. Yüz yaş civarında duruyordu ama hala harika bir vücuda, zarafete ve kudrete sahipti.

"Neredesin ey Helena Winterhill?"

Görüntü bana gülümseyerek bakmaya devam etti.

Ayağa kalktım, parti elbisemden sıyrıldım, sandalyenin üzerine serdim ve iç çamaşırlarımla yatağın içine girdim. Tyler'ın ve Michael'ın ufak kalelerinde çoktan uykuya daldıklarını hayal ettim.

Sabah gözlerimi açınca altın gölgeliği gördüm tepemde. Altımda ise ipeksi yumuşaklıkta örtüler vardı. Başım dünyanın en yumuşak yastığının üzerinde süzülürken, odadaki hanımeli ile karışık sedirin narin kokusu ile inanılmaz rahatlıyordum. Kesinlikle bir prenseslik bölgesindeydim.

AnemoN

Yataktan kalkıp kiracımın cep telefonunu elime aldım. Taze Hedefler'den bir telefon gelmemişti. Acaba durumu kurtarabileceğimi düşünerek çok mu iyimser davranıyordum?

Saat dokuzdu. Michael bu sıralar Tyler için yıkanacak su bulmaya uğraşıyor olmalıydı.

Helena'nın banyosuna yürüdüm. Duş alanını büyük bir mermer açıklık belirliyordu. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz tavandan bir şelale akmaya başladı. Isıyı ayarlamak için iki ped vardı. Suyu ısıtmak için elimi kırmızı pedin üzerinde gezdirdim. İpek sutyenimi ve külotumu sıyırıp şelalenin altına adım attım.

Bunca suyun israfı ile bir saniye kadar pişmanlık kapladı içimi. Ama yalnızca bir saniye. Gözlerimi kapatıp tepemden dökülen suyu hissetmek insanın içini tazeliyordu. Yeniden can bulmuştum.

Önceden ısıtılmış, kalın bir havluya sarındım ve püskürten sıcak hava derimi kuruturken pofuduk bir halıda ayak parmaklarımı kıvıra kıvıra kuruttum. Sutyenimi almak için eğilince aklıma Michael'ın verdiği katlanmış kağıt geldi. Sutyenimin içine sokuşturmuştum onu.

Yalnız bu dediğim bir hafta önceydi. Farklı bir sutyendi.

Helena'nın yatak odasındaki şifonyere gittim. İç çamaşırı çekmecesini yoklayacaktım ki şifonyerin üzerinde bir parça kağıt dikkatimi çekti.

Kağıtta katlanma izleri vardı. Üzerinde ise benim resmim. Benim yüzüm. Bu çizim için poz verdiğimi hatırlamıyordum, ama bu kesinlikle Michael'ın üslubuydu. Rodney ile beraber yanlarından ayrılmadan önce bana verdiği kağıt olmalıydı bu.

Helena bunu benim sutyenimde, *bizim* sutyenimizde bulmuş olmalıydı.

Resme bakakaldım, hipnotize olmuştum. Çizim harikula-

deydi. Huzurluydu. Ruhani bir yanı vardı, akılda yer ediyordu.

Tam bana benzemiyordu. Sanatsal bazı farklılıklar vardı, örneğin gözlerim iki farklı renkteydi. Ama ruhumu derinden anlamış ve yorumunu çizimine aktarmıştı. Merakla doldum, Michael çok yetenekli bir çizer olduğundan mı, yoksa bu denli birbirimize bağlı olduğumuzdan mı güzeldi bu resim?

Yanıttan emin olamıyordum ama resim içime işlemişti. Tekrar şifonyerin üzerine yerleştirdim.

Yatak odasındaki koyu ahşap paneller iki gömme dolabı gizliyordu. İlkini açıp Sonlayan kıyafetlerini dizdim: Koyu takım elbiseler, elbiseler, hepsi bana büyük bedendeydi. Sonraki gömme dolabı açtım ve bana uygun kıyafetler buldum. Hem de tam benim bedenimdeydiler.

Bir kot pantolon, bir örme bluz çıkardım ve giydim. Tam oturdular. Şifonyerde kıyafetime uygun gidecek zincirli bir madalyon vardı, onu da taktım. Zinciri bağlarken saçlarımın hala ıslak olduğunu fark ettim. Belli ki saç kurutucunun önünde yeterince durmamıştım. Ensemi yoklarken tuhaf bir şeye dokundum, bu *Taze Hedefler'in yongayı içine yerleştirdikleri kesikti.* Oval biçimliydi. Dokununca acıyordu.

Şifonyerin üstünde bir de dün gece taktığım saat duruyordu. Saatin fiyatını tahmin bile edemezdim. Herhalde bu saate ödenen para, bir aileyi bütün bir sene doyurabilirdi. Bir çekmeceyi açıp saati içine attım. Çalınır, zarar görür, neme lazım, bunlardan sorumlu olmak istemiyordum.

Dün geceden kalan çantayı kaldırdım. Ancak gece elbisesine uyardı. Gömme dolapta havalı, deri bir çanta buldum, tam uymuştu bu bana. Bu deri çantanın içine ehliyeti ve cep telefonunu attım. Para destesini alıp şöyle bir kendimi yelledim. Gerçekte benim değildi. Ama ne olup bittiğini anlayana dek benzin ve yemek için bu paraya ihtiyacım vardı.

Anemon

Harcamalarımı not alıp ödeme aldıktan sonra Bayan Winterhill'e harcadığımı vermeye karar verdim. Parayı saydıktan sonra omza asılan el çantasının içine attım.

Önceki geceki çantadan kalan bir şey daha vardı. Madison'ın kartı. Kartta şöyle yazıyordu: "Rhiannon Huffington" Hologram Madison'ın asıl halini gösteriyordu, dışlek dişlek gülümseyen, ipek kaftanlı, tombul, 125 yaşında bir kadın. Çapkın çapkın bir öpücük yollayıp göz kırpıyordu. Ufak genç Madison'ın içindeki koca kadın buydu demek. Rhiannon biraz alık olabilirdi, ama nasıl eğlenileceğini iyi biliyordu.

Onun kartını da çantaya attım.

Dün gecenin kıyafetlerini bir kenara koyup yatağı yaptım. Sonra Bayan Winterhill'in muhtemelen kendi yatağını yapmayacağı aklıma geldi. Eve bakan şu kadın vardı. O yüzden yatağı bozdum. Tam gidecektim ki dün gece bilgisayarı açık bıraktığımı fark ettim.

Masaya oturup bilgisayarın içinde olduğu kutuyu kapadım. Belki de Bayan Winterhill hakkında bir şeyler daha bulabilirdim burada. Masanın yan çekmecesini açtım, ama sadece kalem kağıt vardı burada. Ancak orta çekmeceden, koruyucu gümüş bir kutunun içindeki kartvizitler çıktı.

Kartvizitlerde "Helena Winterhill" yazıyordu. Hologram, masadakiyle aynıydı. Birkaç kartviziti el çantasına yerleştirdim.

Helena'nın cebi çaldı. Baktım. Biri Zing yollamıştı.

Şöyle yazıyordu Zing iletisinde: *Ne yapacağını biliyorum. YAPMA. Sakın.*

Durdum. Bu kimdi? Helena'nın ufak kiralama macerasını keşfetmiş bir arkadaşı mı? Şu Sonlayanlar son derece ön yargılı oluyordu.

Cebi çantama attım. Buradan çıkmak, ama bunu eve bakan kadınla karşılaşmadan yapmak istiyordum. Yatak odasının ka-

AnemoN

pısının kilidini açtım, koridora göz ucuyla baktım. Iki tarafta da kimse yoktu. Elimden geldiğince sessizce yatak odasının kapısını arkamdan kapayıp merdivenlerden aşağı indim.

Merdivenin yarı yol sahanlığına gelmiştim ki kahya kadının beni orada beklediğini gördüm. Elinde süzgeçli bir su kovası vardı. Çiçekli masanın yakınına, zemine koydu kovayı.

"Günaydın Bayan Winterhill." Ellerini önlüğüne sildi. Basit siyah pantolonun üstüne siyah bir gömlek giymişti.

"Günaydın."

Garaj kapısına hangi odanın açıldığını kestirmeye çalıştım ama emin olamıyordum.

"Kahvaltınız hazır" dedi.

"Aç değilim. Dışarı çıkıyorum."

"Aç değil misiniz?" Sanki bu Bayan Winterhill'in asla söylemeyeceği bir şeymiş gibi başını geri attı. "Hasta mısınız? Doktoru arayayım mı?"

"Yok, hayır. Ben iyiyim."

"O halde en azından kahvenizle meyve suyunuzu alın ki vitaminlerinizi rahat rahat için."

Dönüp koridorda ilerledi, beni gurme mutfağına doğru yönlendiriyordu. Banyolar gibi burası da evin kalanının ait olduğu tarihi dekorasyona uymuyordu, içi en son ve en modern mutfak araçlarıyla doluydu.

Mutfağı tarçın kokusu kaplamıştı, yüreğim sızladı. Ailemiz bir aradayken her hafta sonu annem, babam, Tyler, ben, hep beraber yaptığımız o mutlu ve keyifli brançlar gelmişti aklıma. Merkezdeki kocaman ada gibi masada bana yer açtı kahya kadın. İçi türlü türlü dilimlenmiş meyvelerle dolu kocaman gümüş bir kase vardı, hatta en sevdiğim meyve olan papaya bile vardı içinde. Ağzımın sulandığını hissettim.

Oturup kucağıma peçeteyi serdim. Kahya ocakla uğraşır-

ken sırtı bana dönüktü. Sağa baktım ve bir kapıya giden kısa bir koridor gördüm. Garaja giden yol bu muydu? Kadın elinde bir tava ile geldi ve tabağıma yumurtaya batılmış tost koydu Böylesini yemeyeli çok olmuştu. Bir elekle tostun üzerine tam da annemin yaptığı gibi toz şeker döktü.

Açlıktan ölüyordum. Bayan Winterhill en son ne zaman yemişti bir fikrim yoktu ama sanki günler olmuştu. Kahya vitaminlerden bahsetmişti. Kiracımın bu geçici bedene çok iyi bakmakta ısrarcı olması ilginç gelmişti.

Her şeyin tadı çok güzel, her şey çok temiz ve tazeydi. Çeşitli tropik meyvelerin karışımı olan meyve suyu, tanrıların içkisi ambrosya gibiydi. Bir sürahi su olduğunu görünce de sevindim, çok susamıştım. Boynuz biçimli kaptaki meyvelere bakıp bunları Tyler'a ve Michael'a götürebilmenin bir yolu var mı diye düşündüm.

Yemeğimi bitirdiğimde kahya içi çeşitli vitaminlerle dolu, ufak bir kase getirdi. Hapların hepsi farklı renklerde olduğundan hepsini almamı istediğini düşündüm.

"O bedene iyi bakmanız gerek" dedi kadın. "Sizin olmasa bile."

Doğru anlamında başımı salladım, ağzımı vitaminlerle doldurup meyve suyunu içtim. Peçetemi tezgaha koyup ayağa kalktım. "Ellerine sağlık. Hepsi çok nefisti."

Kahya bana tuhaf, komik bir bakış attı. Acaba yanlış bir şey mi söyledim diye düşündüm. Çıkış olduğunu umduğum kapıya doğru yürüdüm.

Elimi kapı koluna atıp çektim. Meğer burası kilermiş.

Kahya kadın "Ne arıyorsunuz?" diye sordu.

Raflara göz atıp bir Süperşekerleme aldım. "Buldum."

Kilerden çıkınca ufak bir yan fuayede bir başka kapı gördüm. Garaj kapısı bu olmalıydı. Tam o yöne gidecektim ki bir

sesle irkildim.

Bu ön kapının zilliydi.

Kahya kapıya bakmaya gitti. Ben de yandaki fuayeye gidip kapıyı açtım. Sadık atlar gibi beni bekleyen sarı uzay roketi ile diğer arabaları görünce gülümsedim.

Kahya kadının mutfağa koşarken bana seslendiğini duydum.

"Ne var?" diye sordum.

"Bir... eee... çocuk geldi. Sizi görecekmiş" dedi fısıltıyla. Beti benzi atmıştı.

"Bir çocuk mu?"

Kırışık elleriyle ağzını örtüp evet anlamında başını salladı. Kadının yüzü dünyanın en kötü haberini getirmiş gibi asılmıştı. Sonra eli önlüğüne düştü, sıkıca önlüğünü yakaladı.

"Diyor ki, randevunuz varmış."

AnemoN

BÖLÜM YEDİ

Ön fuayeye koştum, hemen arkamdan kahya geliyordu.

Bu, kulüpteki çocuktu. Blake. Kot pantolon ve deri ceket giymişti. Burada ne işi vardı?

"Merhaba Callie."

"Blake." Düşmeyeyim diye mermer masaya asıldım. Gün ışığında daha da delici bakıyordu gözleri.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet, teşekkürler." Bunca yolu sırf bana bakmaya mı gelmişti?

Arkamda duran kahya kadına bakıp, "Eugenia'ya dediğim gibi, öğlen için randevulaşmıştık" dedi. Bakışlarını bu kez bana çevirdi. "Unutmadın, değil mi?"

Nerede yaşadığımı nasıl öğrenmişti? Saçma sapan bir şeyler kekeledim.

"Unutmuşsun" dedi iç geçirerek.

Tekrar Eugenia'ya baktı. En azından artık kadının adını biliyordum. "Acaba siz... rica etsem?"

Kadın mutfağa döndü. Ben de tekrar Blake'e baktım.

AnemoN

"Ne zaman çıkma teklif etmiştin?" Zihnim alt üst olmuştu. Dün gecenin bulanık görüntüleri birbirine karışmıştı. "Ve ben ne zaman evet demiştim?"

Bana bir adım yaklaştı. "Dün gece seninle Kulüp Rün'ün barında otururken tanıştığımızda. Hatırlamıyor musun? Barmenin dikkatini çekememiştin. Senin için sipariş vermiştim."

"Barda mı?"

"Konuşup gülüşmüştük. Atları sevdiğini söylemiştin" dedi.

Kulüp Rün'deydim, orası tamam, ama bara oturmamıştım. Ben bedenimi geri almadan önce Helena ile konuşmuş olmalıydı. Adımı da bu şekilde öğrenmiş olabilirdi. Bakışları öyle yoğundu ki eriyeceğim sandım. Parmaklarımı soğuk mermer masada gezdirdim. Çiçeklerin insanın içine dolan kokusu da hiç yardımcı olmuyordu.

"Dün gece pek kendimde değildim" dedim.

Bakışlarımı yakalamak için başını eğdi. "Ertelemek ister misin?"

Teoride en azından, çalıştığım için onu reddetmek üzereydim. Ama beden bankası benimle irtibata geçmemişti. Yonga sayesinde beni nasıl bulacaklarını da biliyorlardı. Bana ulaşmak isteseler Helena'nın evini arayabilirlerdi. Şu ana dek yanlış hiçbir şey yapmamıştım. Sadece onları bekliyordum.

Üstelik kafamdaki Ses beni oraya gitmemeye ikna etmişti.

"Hayır" dedim.

Bana yüzünde bir soru işareti ile baktı. "Hayır, yani olmaz mı diyorsun?" diye sordu. "Yani git ve beni bir daha rahatsız etme anlamında mı?"

Gülümsedim. "Hayır." Azıcık sataşmak keyifliydi. "Ertelemeye gerek yok anlamında. Bana bir dakika ver, olur mu?"

Koşarak üst kata, Helena'nın yatak odasına çıktım. Bu randevuyu haklı gösterecek gerçek neden, ondan bir iyilik isteye-

bilecek oluşum dedim kendime. Gençmiş gibi yapan bir Sonlayan ile değil, gerçek bir gençle arkadaş olma şansımdı bu. Hem de arabası olan, istediği yere gitme özgürlüğü ve kabiliyeti olan bir genç. Michael'a ve Tyler'a faydası olacak bir teslimat yapabilirdi. Doğru zamanın gelmesini bekleyip ona soracaktım.

Beraber dışarı çıktık. Kızıl renkli bir kurşuna benzeyen arabası kavis çizen araç yolunda bekliyordu. Arabanın kalın hatlı, metalik bir kaplaması vardı, hatları düzgündü, gereksiz bir fazlalığı yoktu. Bana kapıyı açıp şoför koltuğuna oturdu. Kemerler hırlayarak bizi koltuğa yapıştırdı.

Kapının açık olduğunu fark ettim. Yoksa dün gece kapanmamış mıydı?

Blake arabayı sürmeye başlayınca kahya Eugenia'nın ikinci kattaki bir pencerenin önünde durduğunu gördüm. Fazla sürülmüş pudra gibi hoşnutsuz bir tavır kaplamıştı yüzünü. Kastettiğini anlamamış olmama fırsat vermemek için, başını da olmaz böyle şey dercesine iki yana sallıyordu.

Blake kapıdan geçip sokağa çıktığında birden mideme bir sancı saplandı.

Ben ne yapıyordum?

Blake, "İyi misin? Rahat mısın?" diye sordu.

Evet anlamında başımı salladım.

Sahtekarlık yapıyordum. O zengindi ben değil, ama öyleymişim gibi yapıyordum, pahalı özel tasarım kıyafetler giyip, hatta kahyası olan bir villam varmış gibi yapıyordum. Ona hakkımdaki gerçeği söylemem gerektiğini biliyordum, ama nasıl algılardı acaba? Blake, ne var biliyor musun, ben aslında terk edilmiş binaların zemininde yatıp kalkan bir sokak çocuğuyum, restoranların çöp kutularından aşırdığım yemek olmasa öleceğim. Evim yok, kıyafetim yok, akrabam yok. Hiçbir şeyim yok. Daha da kötüsü bedenimi, Taze Hedefler diye bir yere sat-

Anemo N

tım. İki hafta önce böyle görünmüyordum zaten. Lazerlendim, saçlarım boyandı, tüylerim alındı, kadife gibi oldum. Teknik olarak bu beden şu an Helena Winterhill adında bir Sonlayan'a ait, çünkü parasını ödedi. Aslında şu an yüz yaşının üstünde bir kadınla çıkıyor olabilirsin ve hatta bunu asla anlamayabilirsin. İşte, buna ne dersin?

Şöyle bir ona baktım. Cehaletin mutluluğu ile rahat rahat araba sürüyordu. Baktığımı fark edip gülümsedi, sonra dikkatini yola verdi.

Koltuğumda geri yaslanıp, yeni deri kokusunu içime çektim.

Acaba masallardaki Külkedisi, güzelim balo kıyafetini giyip keyfine bakarken o gece itirafta bulunmuş muydu yakışıklı prense? Acaba aklından geçmiş miydi şöyle demek: ya, bu arada Prens'im, bu atlı araba benim değil, aslında pislik içinde baldırı çıplak bir hizmetçi kızım, hem vaktim de kısıtlı? Hayır. Külkedisi anın tadını çıkarmıştı.

Ve sonra saat on ikiyi vurunca sessizce uzaklaşmıştı.

Arabada giderken kafamda bir hesap yaptım. Savaş çıktığında on üç yaşındaydım, on beş yaşımdan beri de sokaklarda yaşıyordum. Bunun ilk randevum olması için yerinde bahaneydi bunlar. Randevular hakkında bildiklerim film hastası babamla izlediğim hologramlardan ibaretti. Bizim bölgemizde sadece görsel ve işitsel değil, diğer duyulara da hitap eden sinemalar da vardı. Sinemanın koltukları hoplar zıplar, sağa sola kayar, uzay gemisi kokpitindeymiş ya da perilerle uça süzüle ilerlermiş gibi olurdunuz. Onları öyle çok severdim ki büyüdüğümde bu tarz sinemalarda çalışmayı veya bunlardan üretmeyi düşlerdim.

Benim için randevular da her şeyin kusursuz olduğu müzikaller gibi ya da her şeyin kaçıkça eğlenceli olduğu komediler

gibi olmalıydı. Bu hangisi olacaktı?

Blake beni Mavisu'nun kuzeyindeki tepelerde yer alan özel bir at çiftliğine götürdü. Babam bizi bir kere kamuya açık at binme yerine götürmüştü. Burayla kıyas götürür cinsten bir yer değildi orası. Orada atlar donuktu, yorgundu. Cılız çalıların çevrelediği dümdüz kuru patikalarda yürüme hızında giderdiniz. Vaktiyle oraya bayılmıştım, ama başka yer mi bilıyordum zaten? Fakat Blake'le beraber parlak ceviz rengi, heyecanlı Arap atları ile gürbüz çayırlarda koşturuyorduk işte. Bir çam ormanındaki patikada tırısta gidip, köpük köpük dereleri aştık. Görebildiğim kadarıyla yalnız ikimiz vardık, başka atlı, başka insan yoktu. Blake benden iyi at bınıyordu, ama atının hızını benimkine göre ayarlıyordu. Ben tırısın ötesinde hızlanmak istemiyordum. Düşüp kendimi yaralama riskini alamazdım.

Birkaç saat sonra Blake atını durdurdu ve attan indi. "Öğle yemeğine geçelim mi?" diye sordu.

Issız bir yerdeydik. "Tamam ama burada atla girilecek fast-food dükkanı göremiyorum."

Gülümsedi. "Sen beni takip et."

Dizginleri eline alıp, atını bir dönemece yürüttü, ben de onu takip ettim. Koca bir meşe ağacının gölgesinde üstü yemek dolu bir masa: türlü sandviçler, salkım salkım üzüm, şişe geçirilmiş meyveler, kekler. Yüzümdeki ifadeyi görünce güldü Blake.

"Ben sadece fıstık ezmesiyle cips istemiştim." Omuz silkti.

Attan inmeme yardımcı oldu, dizginleri bir ağaca bağladık. Atlar için su dolu kovalar ve saman da hazırdı.

Cep telefonunu çıkardı. "Buraya gel."

Dudaklarında hınzırca bir gülümseme belirdi. Bir saniye duraksadım, sonra öne adım attım.

Beni sırtım ona dönük, uzaklara bakacak şekilde döndürdü. Sonra kollarını boynuma doladı ve beni kendisine çekti. Teni

güneşten sıcacıktı, güneş losyonu kokuyordu. Koluna her iki elimle sarıldım, gücünü hissettim. Diğer eli ile telefonu kamera bizi görecek şekilde uzattı.

"Hatıra olsun" dedi.

Klik.

Görüntüye bakmadan cep telefonunu cebine attı.

"Acıkmamış mıydın sen?" diye sordu.

Masaya oturup tabaklarımızı doldurduk. Yerdeki büyük piknik sepetini fak ettim.

"Bunları kim hazırladı?" diye sordum lokma aralarında.

"Periler." Bana bir gazoz uzattı.

"Sanatçı duyarlılığına sahipmişler. Çiçek bile koymuşlar." İncecik orkidelerle dolu, ufak bir vazoya dokundum.

Blake bir tanesini çekti çıkardı ve bana uzattı. "Senin için."

Çiçeği elime alıp hayranlıkla baktım. Taç yaprakları koyu mor leopar desenleri ile sarı renkteydi.

Çiçeği burnuma tutarak, "Böylesi benekleri olan bir orkide hiç görmemiştim" dedim.

"Biliyorum. Nadir bulunurlar. Senin gibi."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Birden kendimi gazozumu yudumlamaya vermem gerektiğini hissettim.

"Peki, sen kimsin ey gizemli kız Callie?" diye sordu. "Nasıl oldu da seninle daha önce tanışmadık?"

"Söylesem gizemi kalmaz ki."

"En sevdiğin yiyecek nedir? Düşünme, yanıt ver sadece."

"Çizkek."

"En sevdiğin çiçek?"

"Budur işte." Benekli orkideyi sapından tutup çevirdim.

"Bu sene hangi hologramı sevdin?"

"Hangi birini sayayım ki?" Hiçbirini görmediğimi söylemek istemedim.

AnemoN

"Sevdiğin hayvan."

"Balina."

"Hemen yanıt verdin buna." Kafasını hayretle sallıyordu. İkimiz de güldük.

"Ya sen kimsin?" diye sordum. "Şimdi seni öğrenelim."

"Sevdiğim renk: mavi. Yemek: patates cipsi. Enstrüman: gitar." Bunları peş peşe saymıştı. "Savunduğum dava: tehlike altındaki hayvanların korunması."

"Bu güzelmiş" dedim. "Bunu paylaşabilir miyiz?"

Gözlerini kısıp ciddi bir şeyler demişim gibi düşündü. "Tamam."

Bir süre güneşin altında öylece oturduk, sohbet edip birbirimizi tanımaya çalıştık. Orada sonsuza dek, onunla beraber kalabilirdim. Derken hava soğumaya başladı. Kollarımı ovuşturdum.

"Ne dersin, gitsek mi?" diye sordu.

Olur anlamında başımı salladım, tabakları toplamaya başladım.

"Uğraşma." Elini koluma koydu. "Biri gelir toplar."

"Kim, periler mi? Onları bu kadar çok çalıştırmak acımasızlık olmaz mı sence de? O ufak peri ellerini acıtmak?"

"Çalışmayı severler. Peri maaşı da iyidir bak."

"Bu senin çiftliğin, değil mi?"

Dudaklarını büzdü. Sanki övünmeyi sevmiyor gibiydi. "Büyük annemin."

Başka bir şey sezdim, kederlendi sanki. Bir zamanlar anne babasına ait olmalıydı burası, ama ölmüş olmalılardı. Her Başlayan'ın ebeveyni gibi. Başımı salladım. "O halde en iyisi işi maharetli peri ellerine bırakmak."

Atları çözdük ve güneş dağların ardında batarken atlarla geri döndük. Sırf hayatta kalma mücadelesiyle geçmeyen bir günden bu yana çok zaman geçmişti. Bugünün sonlanacağını

düşününce boğazımda bir şeyler düğümlendi. Sanki zihnimi okurmuş gibi durdu, atlarımız yan yana, beraberce gün batımını izledik.

"Eğlendin mi?" diye sordu.

Gözümden yaşlar sel gibi boşalacaktı ama kendimi tuttum. "Iyiydi."

Göz ucuyla ona baktım, at üstünde duruyordu, ona hızlıca gülümsedim. O da bana gülümsedi. Sonra öylece bana bakmaya başladı. Yüzünün bir yanı günbatımının alına bulanmıştı. Içimden görünmez bir sıcaklığın ona aktığını hissettim. Bir havaekranı oyununda olsak, aramızda o vıcık vıcık kalp ikonları uçuşuyor olacaktı.

Birden içimi Michael ile ilgili bir pişmanlık bastı, kıpkırmızı kesildim. Gerçi gerçekten erkek arkadaş ve kız arkadaş değildik ama yine de aramızda özel bir şeyler vardı. Hem Blake'i düşünmeyi kesmem için başka sebepler de vardı. Bu nereye gidecekti? Hiçbir yere. Hiçbir yere. Hiçbir yere.

Derin bir nefes aldım. Kafamda kendime bir tokat aşkettim. Her şeyi didiklemeyi bırak, onunla kalan zamanının tadını çıkar, diye düşündüm güneşin son dilimi de gözden kaybolurken.

Arabaya geçtiğimizde o bana lazım olan iyiliği Blake'ten nasıl isterim diye düşündüm. Ama o büyük babasının annesinin evinde durmak istedi. Kadının havaekranıyla ilgili yardıma ihtiyacı vardı.

Kadın, Westwood'daki yüksek bir apartmanda yaşıyordu. Asansörde büyük büyük annesinin adının Marion olduğunu, ama kendisinin ona Nani diye seslendiğini söyledi. Nani gerçek yaşını söylemekten hiç hoşlanmıyordu ama Blake'in tahminlerine göre muhtemelen iki yüz yaşındaydı.

Kapıyı açtığında kadının beklediğim gibi olmadığını gör-

AnemoN

düm. Ufak tefekti, saçları gümüş veya parlak beyaz renkte değil, yumuşak kirli beyaz renkteydi. Zayıftı, gri kaşmir bir eşofman giymişti. Ama en büyük sürpriz, kadının cerrahi müdahale ve tedavileri önemsemeden kırışıklarını gururla taşımasıydı.

Beni bir iskemleye götürürken elimi tuttu. Lavanta kokuyordu.

"Blakeciğim, havaekranı bir türlü açılmıyor." Yanımdaki bir ikili koltuğa oturdu. "Bir arkadaşımı getirebilirim demişti. Seninle müşerref olduğuma ziyadesi ile memnun oldum."

Blake, Marion'ın yanına oturdu ve kadının mini-havaekranını avcuna alıp üstünde uğraşmaya başladı.

Nani, Blake'in elini sıktı. "Ne de iyi bir çocuktur. Ben gençler hakkındaki bütün menfi lafları reddediyorum. Biliyorsunuz, siz ikiniz gibi iyi evleri olmayanlar hakkındakileri yani. Hepsi diyor ki tek yaptıkları hır gür çıkarmak, ortalığı kırıp dökmek, hırsızlık yapmak. Hayır efendim, tek yaptıkları bu değil, bizim yalnızca bunlardan haberimiz oluyor. Onları şu kurumlara yerleştirme fikrine de itirazım var. Bu külliyen yanlış bir iş. Şayet onları cemiyetten dışlarsak, nasıl olup da cemiyetin faydalı fertleri olacaklar, öyle değil mi efendim?"

Tek yapabildiğim doğru anlamında başımı sallamak oldu. Gerçek hikayemi bir bilseydi...

Marion, Blake'e doğru eğildi ve havadaki görüntüye işaret etti. "Şimdiden çalışır hale getirmişsin evladım?"

"Pili gevşemiş" dedi.

Marion duvardaki resme işaret ederek, "Oğlumla tanıştın mı?" diye sordu bana. "Blake'in büyük babası yani?"

Hayır anlamında kafamı salladım.

Kadın ağzı kulaklarında gülümseyerek "Senatördür kendisi, biliyorsun" dedi. "Senatör Clifford C. Harrison."

"Gerçekten mi?" Ciddi duruşlu bir Sonlayan'ın portresiydi

baktığım. Blake'e, "Çok benziyorsun" dedim.

"Benziyor hakikaten, değil mi efendim?" dedi Marion.

"Nanı. ." dedi Blake.

"Efendim neden öz oğlumla gurur duymamayım? Yahut büyük torunumla?" Blake'in yanaklarını sıktı. "Benimle öyle güzel ilgilenir ki, aramayı hiç ihmal etmez. Yardımına ihtiyaç duydum mu koşar gelir. İnsan bütün torunları için aynı şeyleri diyemiyor maalesef."

Blake utandı. Ne tatlı.

Binanın girişine asansörle inerken, daha da bir imrenmeyle baktım Blake'e.

"Dedenin senatör olduğundan bahsetmemiştin."

Ellerini cebine sokup omuz silkti. "Öğrendin işte."

Bununla şişinmeye ihtiyaç duymamasını beğenmiştim.

Büyük büyük annesinin dairesine işaret ederek, "Nani harika bir insan" dedim.

"Nani pırlanta gibidir. Keşke büyük annem de onun gibi olabilseydi."

Asansör durdu, apartmanın önüne yürüdük. Blake park görevlisine biletini verdi.

"Marion gibi bakmıyor mu dünyaya?"

Hayır anlamında kafasını salladı Blake. "Tiffany'den mücevher alabileceği sürece dünyada her şey yolunda onun için. Sende durum nasıl? Senin büyük annen nasıl birisi?"

Park görevlisini beklerken ayaklarıma diktim gözümü. "Seninkine benziyor."

"Çok fena."

Özellikle büyük babasını sormadım ona. Büyük babasının önemli bir senatör olduğu gerçeği onu pek mutlu etmiyor gibiydi.

Bel Air'e dönene kadar hava kararmıştı. Arabayı sokağa, tam kapının önüne park etti, motoru kapattı. Bayan Winterhill'in

Anemo N

evinin içi altın renkli, loş bir aydınlatma ile parlıyordu.

"Gerçekten seninle iyi vakit geçirdim" dedi.

"Ben de." Kafamdaki şeyi sorma fırsatı gelmişti de nasıl soracağımı bilemiyordum. O yüzden ağzıma geldiği gibi konuştum. "Senden bir iyilik yapmanı rica edeceğim."

Bir saniye kadar bana baktı. "Ne istersen."

"Bir kağıdın, kalemin var mı?"

Torpido gözünü açtı, bir kalemle not defteri çıkardı, sonra bana uzattı. Mümkün olduğunca hafızamı kullanarak bir harita çizdim.

Haritadaki binayı işaret ederek, "Benim için buraya gider misin?" diye sordum.

Çizimime baktı. "Orası ne tür bir yer öyle?"

"Terk edilmiş bir ofis binası."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Lütfen. Başı dertte bir arkadaşım var. Bu paraya ihtiyacı var" diyerek para dolu çantamı boşalttım. "Oraya vardığında, yan sokağa park et. Etrafta birilerini görürsen arabadan çıkma. Ortalık temizse kapıdan gir, doğruca üçüncü kata çık. Üçüncü kata çıkar çıkmaz da arkadaşıma seslen. Adı Michael. 'Callie'nin sana bir mesajı var,' de. Onun ortaya çıkmasını bekle, sakın ola herhangi bir odaya girme."

Parayı Blake'e uzatıyordum ama bir türlü parayı almıyordu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Endişeyle güldü.

"Çok ciddiyim." Blake, bana Michael'ı hatırlatıyordu. Belli ki inatçı adamlarla uğraşmaktı kaderim. Parayı iterek eline değdirdim. Yine de almıyordu. "Michael ortaya çıkınca ona parayı verirsin. Bir de bunu ver lütfen." Ona katlanmış çizimi uzattım. "Bunu görürse sana inanır. Herkes iyi mi, diye sor. O ne demek istediğimi anlar. Şayet parayı almazsa beni ara, ben onunla konuşurum."

AnemoN

"Sen gelmek istemiyor musun?"

"Keşke gelebilsem." Tyler'ı tekrar görmek harika olurdu. "Ama gelemem." *Taze Hedefler nereye gittiğimi bilirken,* bu mümkün olmazdı.

"Biraz karışık işler çeviriyorsun gibi Callie."

"Orası çok da güvenli sayılmaz. O yüzden mümkün olduğunca çabuk terk et orayı."

Gönülsüzce parmaklarını uzatıp parayı ve kağıdı aldı. "Anında orada olurum."

"Blake çok teşekkür ederim bunu yaptığın için."

"Madem senin için önemli" dedi ve gözlerime baktı, "benim *için de önemli.*"

Benim için zorlu bir işi üstleniyordu. Öylesi yerlere gitmeye ben alışıktım, ama o değildi. Oraya gider gitmez yabancı olduğunu anlarlardı.

Ama bu para ile Tyler için meyve ve vitamin alabilirlerdi.

"Hiç soru sormadığın için ayrıca teşekkür ederim." Arabadan çıktım. Kapıyı kapamadan önce bana doğru eğildi.

"Ama gelecekte sormayacağım diye söz vermiyorum" dedi. "Sorularım var."

Gülümsedim. O sözcüğü duymak iyi gelmişti: 'gelecekte.' Sonra kendimi suçlu hissettim, çünkü zavallı Blake bir geleceğimiz olmadığını bilmiyordu; prensle fakir köylü kız hikayesi. Ama birden, tüm bu sorunlar aklımdan uçtu gitti, çünkü cidden bana bir haller olmaya başladı.

Ellerim buz kesti.

Uyuştum.

Bir anda, sanki birileri beni olduğum yerde on kez döndürüp salmış gibi, başım dönmeye başladı. Tavşanın peşinde koşan Alice gibi uzun mu uzun, karanlık bir kuyudan aşağı düşüyordum.

AnemoN

BÖLÜM SEKİZ

Kendime geldiğimde elimde bir tabanca vardı.

Ne?

Bir tabanca mı?

Neden?

Kendimi mi koruyordum yoksa? Alnımda boncuk boncuk terler birikti. Kalbim öyle hızlı atmaya başladı ki yemin ediyorum duyuyordum.

Peşimde kim vardı? Her iki elimle tabancayı kavrayıp parmağımı tetiğe yerleştirdim.

Hızlı soluk alış verişlerim kulağımda çınlıyordu. Ateş etmeye hazırdım.

Ama ortalıkta kimse yoktu.

Yalnız başımaydım, birisinin yatak odasının ortasında duruyordum. Büyük, lüks bir oda. Bir müze gibi. Odayı tanıdım.

Helena. Burası Helena'nın yatak odasıydı.

Ne olmuştu?

Kafamda görüntüler sekerek hareket etmeye başladı. Sudan fırlayan balık gibi beliren yüzler, arabalar, gülümsemeler... Han-

AnemoN

gisine odaklanmaya çalışsam, o an zihnimden kayıp gidiyordu.

Elimdeki tabancaya baktım. Bu bir Glock 85'ti. Daha önce bunlardan kullanmıştım ama bunda modifikasyon yapılmıştı.

Ucunda bir susturucu vardı.

Tabanca dolu mu diye baktım. Dolu değildi. Şifonyere gidip tabancayı üstüne koydum. Tam bu sırada bir acıyla kavruldum ve iki büklüm oldum. Boynumdan başıma bir basınç yükselmeye başladı, sanki kafam bir volkan gibi patlayacaktı.

Zonklamayı durdurabilecekmiş gibi şakaklarıma bastırdım. Diz üstü düşüp her iki yana sallanmaya başladım. Dalga dalga ağrı basıyordu. Tam azaldı bitti derken, bam diye tekrar beliriyordu.

Sonsuza dek sürdü sanki, ama herhalde sadece birkaç dakika geçmişti, en sonunda bitti. Bekledim, sadece ağrı nöbetlerinin arası mı uzun sürüyor diye korktum, ama hepsi bu kadardı. Sanki bir şalter kapanmıştı. Zeminde iki büklüm olmuştum, ellerim, tüm bedenim kan ter içindeydi.

Odadaki sessizlik içimi daraltti. Tüm duyularım açılmıştı.

Ayağa kalktım ve şifonyere eğildim, zihnim karmakarışıktı.

Helena, yatak odasında bir Glock'la ne yapıyordu? Kendini mi savunuyordu? Bu bir kadının kendini savunmak için komodinde tutacağı türden bir silahtan çok ağır ve çok büyüktü. Sonlayan bir kadının böylesi bir silahı idare etmesi çok güçtü.

Hem neden susturucusu vardı? Bu hayra alamet değildi.

Helena'nın gömme dolaplarından birinin kapağının açık olduğunu fark ettim. Önünde, halının üstünde bir muhafaza vardı. Yaklaşınca bunun bir tabanca kutusu olduğundan emin oldum. Tabancayı getirip kutudaki oyuğa yerleştirdim, tam uydu.

Gömme dolabın içinde halı geriye atılmıştı, zemindeki bir gizli bölme ortaya çıkmıştı. Tabanca kutusunun tam sığacağı

kadar büyüktü. Kutuyu kapattım, bölmeye yerleştirdim ve halıyı yeniden üstüne serdim.

Tabancayı göz önünden kaldırınca bile rahatlamıştım.

Sonra ne olup bittiğini anlamaya çalıştım. Zihnimde ışık sönmeden önce ne yapıyordum acaba?

Blake. Blake'e iyi geceler diyordum. Ona Tyler için para verip arabasından çıkmıştım. Saat geç olmuştu. Şimdi ise pencerelerden içeri gün ışığı sızıyordu. Saat 03:00'ı gösteriyordu.

Dün taktığım deri çanta neredeydi? Dönünce masanın üstünde olduğunu gördüm. Çantayı açtım ve güne, saate bakmak için cep telefonunu çıkardım.

Saat... yarın olmuştu. O halde on sekiz saattir baygındım. Ve sonra da bir sebepten kendime gelmiştim.

Daha önce gece kulübünde bilincime kavuşmamı sağlayan şey her neydiyse şimdi de kendime gelmemi sağlamıştı. Aklımda türlü sorular uçuşuyordu. Bu işi kontrol eden birisi var mıydı, yoksa tamamen rastlantısal mıydı? Belki de siniryongamda bir sorun vardı? Bu diğer bağışçılara da oluyor muydu, yoksa bu iş bana özel miydi?

Uykuya dalmak kadar kolay, öyle mi? Tabii canım.

Büyük ihtimalle bedenimin denetimini eline alan kişi kiracımdı. Helena zaten kiralamadan önce tabancayı edinmişti, yatak odasında gizli bir bölme oluşu bunu kanıtlıyordu. Kendime geldiğimde de onun yatak odasında silahı tutar haldeydim. Şayet teorim doğruysa bu, Blake'e iyi geceler dedikten sonra bedenimi denetleyen kişi Helena'ydı demekti. Acaba Helena ona bir şey söylemiş miydi, yoksa doğrudan eve mi girmişti? Peki Eugenia'ya bir şey demiş miydi?

Ne yapacağımdan emin değildim. Ne söyleseydim, ne söylemeseydim. Sensiz bedenin ne yaptı, bilmemek korkunç oluyor.

Ya peki Tyler? Blake onu bulabilmiş miydi? Telefona sarıl-

dım, Blake'e bir Zing yolladım. Yanıt vermedi.

Bu silah. Bu öylesine bir tabanca değildi. Susturuculu bir Glock'tu bu. Bu hedefe atış talimi işi değildi, pazarlığımızda bunlar yoktu.

Taze Hedefler'e geri dönmeliydim.

Garaja gittim, Helena'nın sarı roketini es geçip, sıranın sonundaki ufak mavi spor arabaya gittim. Rokete kıyasla 'bana bakın' demiyordu bu araba. Dışarıdan bakınca dikiz aynasında tüylü, yeşil bir uzaylı oyuncağı sallandığını gördüm. Bu pek Helena'nın tarzı değildi. Muhtemelen torunu olan bir kızındı bu araba.

Duvardaki bir rafta anahtar asılıydı, anahtarlık zincirinin ucunda da daha ufak bir uzaylı vardı. Arabanın içine girip navigasyon cihazını açtım. Navigasyon cihazını seslendiren kadın, eski bir çizgi film karakteri sesiyle konuşuyordu.

Neşeli bir sesle: "Nereye?" diye sordu cihaz.

"Taze Hedefler, Beverly Hills."

Birkaç saniye geçti, sonra cihaz: "Orayı bulamadım" dedi.

Elbette. Taze Hedefler adresini kaydettirmezdi.

"Yeni adres" dedim, adres giriş ayarına geçmeye başladım.

Tam adresi okuyordum ki Ses geri geldi:

Callie... Yapma... Geri dönme... Taze Hedefler... Tehlikeli... Beni duyabiliyor musun? Geri dönemezsin... Çok tehlikeli...

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Ses, 'Tehlikeli' demişti üstüne basa basa; tıpkı ilk seferinde söylediği gibi. Tutarlıydı. Açıkça Taze Hedefler'e dönmemem için uyarıyordu beni.

"Neden?" diye sordum Ses'e. "Nedenini söyleyebilir misin?"

Sessizlik.

"Kafamdaki kim?" diye sordum. "Helena sen misin?"

Yanıt yok.

Silahlar. Uyarılar. Tehlike. Elimde tabanca ile uyanmaktan

hoşlanmıyordum. Ama gerektiğinde tabanca kullanmayı biliyordum. Beni Taze Hedefler'de neyin beklediğini ise bilmiyordum.

Motoru kapattım, eve döndüm.

Helena hakkında daha çok şey öğrenmek için kadının bilgisayarına girdim. Ne zaman gözlerim kararsa bedenimi ele geçiren kişi Helena ise, onun hakkında mümkün olan her şeyi bilmek zorundaydım. Niye bir tabancası vardı? Belki birisi onun peşindeydi ve o kişi öfkesini artık benden çıkaracaktı.

Arkadaşlarından kaçı onun kiralama yaptığını biliyordu? Bu işe onay vermeyen Zing yollayan kişi hariç. Tabii o da arkadaşıysa.

Helena'nın bilgisayar dosyalarını gözden geçirdim. Bir yüzyılın anısı, çalışması, mektubu, fotoğrafı birikmişti. Karıştırdıkça oğluyla gelininin, yaşıtları çoğu kişi gibi, savaşta öldüklerini öğrendim. Onların da benim yaşımda Emma adında bir kızları vardı. Yani Emma, Helena'nın torunu oluyordu.

KamSayfaları'na girdim, bu siteler kişilerin hayatlarına dair paylaşmak istediklerini içeriyordu. Bu sayfalara iyice kaptıranlar, bazen kaydettikleri koca bir günü düz havaekranı veya hologram modunda yayınlayabiliyorlardı. Bu işin delisi çocuklar ise kameralarını hiç kapatmadan yayın yapıyorlardı.

Helena'nın bir Sayfa'sı yoktu, ama bu olağan bir durumdu. Sonlayanların çoğu yüz yaşını geçtikten sonra Sayfalarını kapatırdı. Böylesi saçmalıklar için fazla olgun olduklarını düşünüyorlardı herhalde.

Tuhaf olan şey, Emma'nın Sayfa'sını açınca içindeki her şeyin silinmiş halde olmasıydı. Emma'nın adını arattım ve ölüm ilanını gördüm. İki ay önce ölmüştü. Ölüm nedeninden bahsedilmiyordu.

Ortalığı araştırdığım ilk gece gördüğüm genç kız odası geldi aklıma. Kalkıp koridoru arşınladım ve Emma'nın odasına

girdım

İçimi bir sıs gıbı keder kapladı. Incecik, bembeyaz tül perdelerden filtrelenerek içeri giren güneş sanki odanın durgun havasında donakalıyordu. Burası bir yatak odasından ziyade anı odasıydı. Göz ucuyla bir şey gördüm, komodine döndüm. Kıza dair anıları günün 24 saati, haftanın 7 günü, hiç durmadan, tekrar tekrar gösteren bir holo-çerçeve vardı.

Holo-çerçeveye daha yakından bakmak için yatağın ucuna oturdum. Bizim, artık sonsuza değin kaybettiğimiz holo-çerçevemiz aklıma gelince içim sızladı. Bunun kenarındaki işlemede 'Emma' yazıyordu. Emma, büyük annesine benziyordu, aynı güçlü çene, aynı inatçı bakışlar. Zengin bir kızın kendinden emin, rahat tavırları vardı Emma'da, ama kiralanan kızlar kadar güzel değildi. Teni canlıydı, ama mağrur burnu biraz fazla uzundu. Görüntülerden renkli, seçkin bir yaşam sürdüğü belliydi: tenis oynarken, bir gece opera açılışında, kolları anne babasına dolanmış halde Yunanistan tatilinde.

Odayı iyice inceledim. Kızın ölümünün üzerinden en fazla birkaç ay geçmişti. Görünen oydu ki Helena her şeyi olduğu gibi korumuştu. Kendi evimde kalma lüksüm olsa ben de anne babam için aynısını yapardım.

Yalnız bir şey eksikti. Kızın bilgisayarı görünürde yoktu.

Bir sır varsa bulurum diye dolaplara baktım. Genelde insanlar buralarda saklardı. Şapka ve akrilik muhafaza kutuları ile dolu, yüksekte bir raf gördüm. Bir iskemle bulup üstüne çıktım ve Emma'nın anılarını keşfe başladım.

O rafta ne varsa inceledim, yatağın altında, bütün çekmecelerde ne varsa ortaya çıkardım. Ama elim boş kalmıştı. Kızın masasına oturup elimi çeneme dayayarak düşünmeye başladım. İncelemediğim tek şeyin görüntüsüne takılıyordu zihnim, kızın şifonyerin üzerindeki mücevher kutusu. Orada

AnemoN

bir ipucu bulmayı ummuyordum açıkçası, ama yine de makyaj malzemeleri harıcinde incelenecek bir tek o kalmıştı.

Kutunun içerisinde akıl almayacak kadar büyük zenginliğin varisi olan on altı yaşındaki bir genç kıza yaraşır altın ve gümüş takılar, değerli mücevherler ve kostüm mücevherleri vardı.

Ve bir de asla bulacağım aklıma gelmeyecek bir şey: bir uğur bileklığı.

Hem de öyle herhangi bir uğur bilekliği değil, üstünde küçük spor uğurları olan gümüş bir bileklik: dijı-tenis raketi, dijı-kayak, dijı-buz pateni ayakkabısı. Patenlere dokununca bıldığim o dönen buz pateni hologramını gördüm.

Bunu, Taze Hedefler'deki Doris'in bana verdiği, bileğımdeki uğur bilekliğinin yanına taktım.

Aynıydılar.

Bu nasıl Emma'da da olurdu? Bunun tek bir yanıtı vardı, yüzüm hayretten kıpkırmızı kesilmişti.

Emma fena zengindi, böyle bir yerde yaşıyordu, istediği önünde istemediği ardındaydı. Neden bedenini beden bankasına satsındı?

O gece Emma'nın ufak mavi spor arabasıyla Kulüp Rün'e gittim. Emma'nın dolabında bulduğum özel tasarım mikro-elbiseyi giydim. Aksesuarlarım da (topuklular, kolye, özel tasarım çanta) Emma'nın hediyesiydi. Saçlarımı da fotoğraflarına bakarak onunkiler gibi yapmıştım, arkada toplamış ve kızın elmas klipsi ile tutturmuştum. Karşıdan bir kişinin beni Emma sanması mümkün değildi ama, karanlık gece kulübünde arkadan bakan bir kimse beni kesin o zannederdi. Bunun bir zararı olmaz diye düşündüm. Belki de onu tanıyan birisi yanıma gelirdi.

Hala saat erkendi, müzik, insanların birbirlerini işitilebile-

ceği düzeydeydi. Bu kez daha denetimindeydim işlerin. Ağır ağır yürüdüm, karanlığa gözlerim alıştı. Odada yürürken Madison'ın havalı adımlarını taklit etmeye çalıştım, yine onun kim kiracı kım değil testini yapıyordum bir yandan.

Astro-teknoloji barının cıvarına şöyle bir göz attım, bütün tabureler kapılmıştı. Yakındaki salon bölgesindeki karşıt yerçekimi koltukları da doluydu. Bir dakika aynalı bir sütunun yanında durdum ve bir kız bana yanaştı. Madison testini uygulamanın zamanı gelmişti. Kız inanılmaz güzeldi, uzun ve düz kızıl saçları vardı, gözleri yeşildi, porselen gibi teni içten ışıklandırılmışçasına parıltı saçıyordu. Kiracı.

"Pekala" dedi kız ve beni baştan aşağı süzdü. "Bedenin bayağı iyiymiş."

"Teşekkürler" dedim. "Ben de sevdim."

Kız bana iyice yaklaşıp fısıldadı: "Merhaba Helena, ben kimim bil bakalım?"

Cep telefonunu çıkardı. Ekranın tepesindeki kalp ikonu yanıp sönüyordu. Yanında da Helena adı yazıyordu.

"Benim Senkronizer'imden kaçamazsın" dedi kız.

Benim, daha doğrusu Helena'nın telefonunu çıkardım. Onda da kalpler yanıp sönüyordu. Yanındaki ad ise 'Lauren'di.

"Zing'i sen yolladın" dedim. "Geçen gün."

"Tabii ben yolladım, başka kim yollayacak?" Kızmış gibiydi.

Demek ki bu Sonlayan, Helena'nın yakın arkadaşı olmakla kalmayıp, kahya kadından başka Helena'nın kiralama yaptığını bilen tek kişiydi. Lauren'ın kendisi kiralama yapmışken, Helena'yı kiralamadan caydırmaya çalışması çok tuhaftı.

"Eh, kararımı verdim bir kere" dedim cep telefonumu sallayarak. "Sen beni biliyorsun."

"*Hırçın Kız* Kate'den daha inatçısın."

Daha önce yaptığı iltifata karşılık vereyim dedim. "Sen de

harika görünüyorsun. İyi tercih."

"Bunu nasıl söylersin?" Elini kusursuz yanağına koydu. "Tanrı ikimizin de canını alsın. Bunu yaptığım için, bu zavallı küçük kızın bedenini bu şekilde kullandığım için kendimi korkunç hissediyorum." Bir süreliğine ödünç aldığı gövdeye eğdi başını. Başını kaldırınca, barın neon ışıklarında saçının kızıl lüleleri parıldadı. "Ama hep senin dediğin gibi, binlerce çaresiz genci mağdur ediyorlar, onları durdurmak için bizim birkaçını kullanmamız gerekebilir."

Helena'nın bir planı vardı sanki ve Lauren bundan haberdardı. "Hafızan hep mükemmeldi Lauren."

"Beni böyle çağırma." Iyice yanaştı. "Şimdi adım Reece." Kaşlarını çatıp durumu anlamam gerektiğini ima etti. "Uzun süre konuşursak riskli olur. Bizi biri görüp durumu çakabilir." Etrafını göz ucuyla kolaçan etti. "Henüz fütursuzca bir şey yapmadın sanırım, aksi halde genel ağda okurdum."

"Yapmadım."

"Yapma." Koluma dokundu. "Yalvarırım sana. Ikimiz de aynı yerden geliyoruz, ama bu işi çözmenin yolu bu değil. Bu işleri daha da berbat edecek."

Kadına sormamak için kendimi zor tutuyordum, PLANIM NEYDİ YAHU?

Kolumu bıraktı. Gözleriyle odayı taradı yine. "Gitmem gerek. Takip etmem gereken bir ipucu var."

Elimi omzuna koydum. "Yarın buluşalım mı? Daha sessiz bir yerde?"

Bir adım geri attı, elim havada kaldı. "Bir şartım var. Sağduyunu dinleyeceksin."

"Seni şaşırtabilirim" dedim; *kendimi de şaşırtabilirim*, diye düşündüm.

Sanki meraklanmış gibi başını kaldırdı. Bir adım daha geri

atıp durdu. Gözleri beni baştan aşağı süzüyordu.

"Bunlar Emma'nın kıyafeti değil mi?" diye sordu.

Emma'nın büyük annesi olduğumu düşündüğüme göre, bu Lauren'a gerçekten saçmalık gibi gelmiş olabilirdi. Ama gizlenebilecek bir durum yoktu ortada. "Evet."

"Peki bu onun kolyesi mi?"

"Ayakkabılar da onun." Midem kasıldı birden. Bu Sonlayan'ı kaybetmek üzereydim ve ona, sunabileceği yanıtlara ihtiyacım vardı. "Onları bu şekilde çekerim diye düşündüm."

Doğru anlamında başını salladı. "Zekice."

Beni kalabalıkta bir başıma bıraktı. Diğerlerine baktım, Blake de burada mı diye merak ediyordum. Salon kısmında bir boş koltuk duruyordu. Bir kafein masasını çevreleyen dört adet kocaman yastıklı iskemlenin soncusuydu. Diğer iskemlelerde iki çocukla bir kız oturuyordu. Kız baktığımı gördü ve rahat hareketlerle beni davet etti.

"Burası boş." İskemleden el çantasını kaldırdı ve sanki otursun diye süs köpeğine işaret edermiş gibi koltuğa vurdu.

Yanlarını katıldım, çünkü kiracı oldukları apaçıktı. Moda dergilerinin iki sayfalık ilanlarından fırlamış gibilerdi. Çocuklardan ikisi de acayip yakışıklıydı. Biri esmerdi, Avrupai kesimli bir takım elbisesi vardı, diğeri ise siyah deri ceket giymiş ateşli bir Asyalı oğlandı. Kızın ise ışık saçan abanoz siyahı bir teni, düz ve uzun saçları vardı. Yüzleri, bedenleri yüzde yüz kusursuzluktaydı.

Belki bunlar bana Emma'yla ilgili bir şeyler söyleyebilirdi. Ama dilimi tutup sırlarımı ortaya saçmamalıydım.

Takım elbiseli olan, "Bir içki içer misin?" diye sordu. Hareketli bir aksanı, eski Hint müzikal filmlerinin erkek yıldızlarının o buğulu gözleri vardı.

"Hayır, teşekkür ederim." Daha yaşlı ve sofistike bir insan

AnemoN

gibi konuşmaya çalışıyordum.

"Adım Raj. En azından burada adım bu." Diğer adama yan baktı ve ikisi de güldüler.

Hepsi bana baktı sonra, kendimi tanıtmamı bekliyorlardı. "Bana Callie deyin." Gözlerimi devirdim. "Hala bu ada alışamadım."

Raj, boğazına işaret edip, "Hala bu aksana alışamadım" dedi. Bu adamların ikisini de tekrar güldürdü.

Kız bana bakıp başını salladı. Adı Briona'ydı ve Işıldak Sim sürülü uzun bacakları ile bir modele benziyordu. Çıkık elmacık kemikli Asyalı oğlanın adı ise Lee idi. Bunların gerçekte o korkunç Sonlayanlardan olduğunu sürekli kendime hatırlatmam gerekiyordu.

"Demek bu ilk seferin" diye sordu Raj.

"O kadar aşikar mı?" dedim.

Hepsi kıkırdayarak güldü.

"Bu bedeni daha önce görmemiştik" dedi Briona. "Güzelmiş."

"Evet, harika" dedi Lee.

"Şu ana kadar nasıl gitti?" diye sordu Raj.

Omuz silkip, "İyi" dedim.

"Neler yaptın?" diye sordu Raj. Hafiften yılışıkça sırıtıyordu. "Yoksa bu daha ilk gece gezmen mi?"

"Pek bir şey yapmadım. At binmeye gittim."

Gülümsediler. "Eğlenceli sayılır" dedi Lee. "Nereye gittin?"

"Birisinin özel çiftliğine."

"Bir kiracının?" diye sordu Raj.

"Hayır."

Bakıştılar.

"Gerçek bir gencin mi?" diye tekrar soru sordu Raj.

Bir Briona'ya, bir Raj'a, bir de Lee'ye baktım. Endişeliydiler.

AnemoN

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordum.

"Yani, biliyorsun, o tür şeylere iyi gözle bakmıyorlar" dedi Raj.

Briona diğerlerini aşıp yanıma geldi ve koluma dokundu. "Aman, boş ver bunları. Iyi vakit geçirmek için para verdin. Hepimiz hak etmedik mi iyi vakit geçirmeyi."

"Konusu açılmışken, haydi buradan basıp gidelim ve gerçekten eğlenelim" dedi Lee.

Raj şişesindeki suyu bitirip masaya vurdu. "Çok iyi fikir."

Herkes ayağa kalktı. Briona koluma girdi. "Gel bakalım. Şöyle kız kıza, uzun uzadıya sohbet edelim. İlk seferi olan kişilere yardım etmeye bayılırım. Sen tığ işi sever misin? Örgü yapar mısın?"

Belki bu arkadaş grubunda yabancı olduğumdandı ama sanki benim bilmediğim bir şey biliyorlardı.

Belki onlarla takılırsam bana da öğretirlerdi.

Lee'nin üstü açık arabasında giderken rüzgar saçlarımı kamçılıyordu. Arkada Briona ile beraber oturuyordum. Raj da arabayı süren Lee'nin yanındaydı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Kim bilir?" dedi Briona. "Ama eminim son derece tehlikeli ve bir o kadar da aptalca bir şey yapmaya gidiyoruz."

"Keyif gezintisi işte" dedi Lee.

"E, işte senin arabanda değil miyiz zaten?" diye sordum.

Raj gülmemek için zor tutuyordu kendini, "Farklı bir tür gezinti."

Lee dünya umurunda olmadan sokakları kat ediyordu. "Neredeyse vardık" dedi.

Keskin bir viraji hızla döndü, üstünde bir köprü olan kuru bir nehir yatağı gördüm. Birkaç araba oraya park etmişti. Gözüm bir an köprüden uzaklaşan bir şey yakaladı.

Lee köprüyü işaret ederek, "İşte oradalar" dedi.

Raj olmaz anlamında kafasını sallayarak, "Hayır" dedi. "Hayatta olmaz."

Lee, Raj'ın göbeğine işaret edip, dürttü. "Senin hayatında olmaz diyorsun."

Her iki adam da güldü.

"Oraya mı gidiyoruz?" diye sordum.

Briona, "Bu hiç de komik değil" dedi.

"Komik değil, eğlenceli" dedi Lee.

Çok geçmeden biz de diğer arabalarla beraber köprüye aracımızı park ettik.

Öndeki adamlar arabadan koşarak çıkıp köprünün ortasındaki insan kalabalığına karıştılar. Briona'nın kolunu tuttum.

"Bu ne şimdi?" diye sordum, aklım karışmıştı.

"Şeritli atlama. Bu geri zekalılar bir köprüden atlıyorlar, onları yerde dümdüz olmayı engelleyecek şey de incecik, teknolojik bir şerit. Sözde şeridin materyali atlayan kişinin ağırlığına ve hızına göre kendini ayarlıyormuş." Kadın durdu. "Sözde."

"Tehlikeli bir şey gibi" dedim.

Omuz silkti. "En azından senin bedenin değil."

Bizi, aşağıdaki derin kanyona inen büyük uçurumdan ayıran köprü korkuluklarına tutunduk. Kenardan bir kişinin kendini atıp aşağıdaki kuru vadiye hızla çakılmaya doğru gidişini izlerken rüzgar saçlarımızı savuruyordu. Nefesim kesildi, gözlerimi kapadım.

Briona ısrarla "Hayır, izle" dedi aşağı dikkatle bakarken.

Adam düştü de düştü, toprağı öpmesine ramak kalmıştı, ama teknolojik şeridi tıpkı Briona'nın dediği gibi onu son anda durdurdu. Tam da köprüdeki çocukların onu köprüye çekebileceği yüksekliğe geri zıpladı.

Raj ve Lee birkaç metre ötede, korkuluğa dayanmış, tartışı-

AnemoN

yorlardı.

"Briona" dedim ve ona döndüm. "Sana bir şey sormam gerek."

"Evet tatlım, ne istersen?"

"Hiç Emma adında bir bağışçı beden ile tanıştın mı?"

Briona bana uzun uzun baktı. Belki de hatırlamaya çalışıyordu.

"Uzun boylu, sarışın, kıvırcık saçlı, sert yüz hatları var" dedim.

"Aşına gelmedi. Sana bir şey mi yaptı bu kadın?"

"Hayır. Sadece onu tanıyan birisini bulmaya çalışıyorum."

"Özür dilerim. Keşke yardımım dokunsa. Bir süre sonra bu bağışçıların hepsi birbirine benzemeye başlıyor, anlarsın."

"Peki ya arkadaşların? Onlar bu kadını tanıyor olabilirler mi?"

"Sanmam. Tüm bu kurusıkı atışlara bakma, o kadar da fazla kiralama yapmadılar." Lee'ye ve Raj'a baktı. Lee atlamaya hazırlanıyordu. "İnanmıyorum" dedi Briona.

Bri saniye sonra Lee'nin bedeni havada yay çizen siyah bir kurşun oldu ve bir an için ağır çekimde aşağı doğru fırladı.

Sözleşmeler, kurallar... Hepsi buraya kadarmış.

Anemon

BÖLÜM DOKUZ

Lee delice tekno atlayışından paçayı sıyırdıktan sonra bizi Kulüp Rün'e arabayla geri götürdü. Motoru hazır bekletiyordu, Raj da arabada kaldı. Briona bana veda etmek için benimle arabadan çıktı. Rüzgarın yaladığı saçlarımı düzelttim.

"Callieciğim, irtibatı koparmayalım. Beraber çok iyi vakit geçirebiliriz. Briç oynar mısın? Ah, şu hale bak, aklıma sadece kız kurularının oynadığı oyunlar geliyor. Aman, boş ver. Alışverişe gideriz. Yahut dansa. Ya da paten kaymaya."

Uzun uzun sarıldı. Ayrıldığımızda cüzdanımı açıp ona vermek üzere bir kartvizit bakındım. Koca bir deste para görünce şaşırdım. Dün, Michael'a versin diye Blake'e tüm çantayı boşaltmıştım halbuki.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Briona.

"Sana vermek için kartvizit bakıyordum."

"Ah, şapşal, ona ne gerek var. Kocamış Sonlayanlar kartvizit verir." Bana göz kırptı.

Bir Sonlayan'ın kendisi gibilerden hiç böyle bahsettiğini duymamıştım, belki de hala genç kız numarası yapıyordu.

AnemoN

Cep telefonunu kaldırdı. "Numaranı kaptım. Benimkini de yolladım. Eğlenceli bir şeyler yapmak istersen..."

"Ya da tehlikeli bir şeyler" diyerek Lee araya girdi, elini arabanın arka koltuğuna atmış caka satıyordu.

"... beni ara" diye devam etti Briona. "Aklına ne gelirse, onun için arayabilirsin. Daha sık görüşmek isterim. Daha şimdiden eski dostlarmışız gibi hissediyorum."

Ya, ne demezsin.

Arabaya geri döndü ve araba giderken pencereden güzel mücevherlerle süslü elini salladı.

O sıra tek düşünebildiğim, el çantamdaki paraydı. Arabama geçip kapıları kilitledikten ve park bölgesinin güvenliğinden çıktıktan sonra, el çantamdaki paraları saydım. Çantada tam da Blake'e verdiğim miktar duruyordu.

Ertesi sabah, aracı evden birkaç sokak öteye sürüp kaldırıma park ettim. Blake'i aradım ama tele-Zing'i açtı.

"Merhaba, ben Blake. Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz, mesaj bırakın."

"Selam Blake, ben Callie. Beni arayabilir misin lütfen?"

Telefonu kapattıktan sonra söyleyecek çok şey geldi aklıma. Ama onu tekrar aramayacaktım. Randevumuzdan bu yana beni aramamıştı.

Mesele kardeşim olmasa bir daha asla aramazdım.

Lauren ile onun seçtiği Tayland restoranında buluştum. Restoran, Vadi'deydi, çok sayıda ilandan göz gözü görmeyen minik bir alışveriş merkezinin köşesindeydi. Burası Lauren gibi zengin bir Sonlayan'ın takılacağı türden bir yer değildi. Ama burayı bizi tanıyan birisiyle denk gelme olasılığı sıfır olacağından seçtiğini biliyordum, kimsenin bizi duymasını istemiyorduk.

Gerilerdeki bir kabinde oturduk. Sonlayan garson bize su getirdi ve siparişlerimizi aldı. Çalışan Sonlayanların özel beden bankası diye bir şeyin varlığından haberleri yoktu. Genç ve ateşli 'Reece'in aslında yaşı yüzü geçen Lauren olduğunu, veya göz kamaştırıcı görünüşümün Tabiat Ana'nın şaheseri değil de en son teknolojinin eseri olduğunu da bilmiyorlardı. Tek bildikleri, daha da güçten düşecekleri ileri yaşlarına kendilerini hazırlayacak bir işleri olduğu için minnettar olmaktı.

Biyolojik Savaş sonrasında Sonlayanların uzun yaşam süreleri sayesinde hala işgücünde olmaları kaotik geçiş sürecini kolaylaştırmıştı.

Lauren, siparişimizi verdikten sonra hacimli kızıl saçlarını savurarak etrafına baktı. En yakın grup iki kabin ötedeydi, dinlediğimiz Tayland müziği konuştuklarını duymamızı engelliyordu. Lauren kimsenin bizi duyamayacağını anlayınca mutlu oldu.

"Helena, hala bu işi sonuna kadar götürmeyi düşünüyor musun?" Bana o insanı hipnotize eden yeşil gözleri ile bakıyordu.

Suyumdan bir yudum içtim. Helena'nın planından zerrece haberim olmadığını belli etmeyecek şekilde ona bir şeyler söylemeliydim.

En sonunda "Bilmiyorum" demekte karar kıldım.

Lauren oturduğu yerde doğruldu, gözleri ışıldadı. Yanıtım ona umut vermişti.

"Bu doğru değil" dedi. "Doğru olmadığını biliyorsun."

"Sanırım öyle."

"Elbette öyle." Fısıldamaya başladı: "Cinayet elbette yanlış bir iş."

Cinayet mi?

Karnıma bir kaçağın yumruğunu yemiş gibi şok olmuş,

ama bunu göstermemek için elimden geleni yapmaya çalışmıştım. Dirseklerimi masanın kenarına koyup, başımı avcuma yerleştirdim, şaşkınlığımı bir Sonlayan sıkıntısı gibi göstermeye gayret ettim.

Ama içim içimi yiyordu.

Daha çok şey öğrenmeliydim ama doğruca soramazdım. Yanağımı ısırdım. Sonra aklıma dün Lauren'ın söylediği şey geldi.

"Ama Başlayanları..." Kendimi tuttum ve düzelttim. "... gençleri mağdur etmek de yanlış. Sen de öyle düşünmüyor musun?" diye sordum.

"Elbette yanlış. Her gün Kevin'imi düşünerek uyanıyorum. Kızım, damadım öldükten sonra geriye bir o kalmıştı."

"Benim gibi."

"Ama sen kendini saldın. Benim hala umudum var, torunum yaşıyor olabilir, dışarıda bir yerde olabilir. Aramızda büyük fark var."

Ah, esas farkı bir bilseydi.

Bu büzülmüş genç dudaklardan böylesi rafine sözcükler duymak tuhaftı.

"Bu korkunç bir bulmaca. Onu gören insanları takip etmek, en ufak bilgi kırıntısını bulacağım diye canını dişine takmak..."

"Dün gece bir şey bulabildin mi?"

Hayır anlamında kafasını salladı. "Çıkmaz sokakmış. Kevin'i hiç görmemişler bile."

Yemeğimiz geldi ama ikimizin de umurunda değildi.

"Hep tatlı bir çocuktu aslında" dedi Tayland yemeği dolu tabağına boş boş bakarken. "Böylesi bir baştan yaratma prosedürüne ihtiyacı yoktu."

Kadına baktım, bu delice tahmin oyununu yürütmeye çalışırken aklımda kırk tilki dolanıyordu. Lauren eliyle ağzını kapattı.

"Ah, Helenacığım. Gerçekten üzgünüm. Aslında Emma'nın buna ihtiyacı vardı demek istememiştim..."

Manzaranın tümünü henüz göremesem de ucundan kavramaya başlamıştım. Risk alarak, "Emma bildik tarzda güzel bir kız değildi" dedim. "Bunun farkındayım."

"Tabii, baştan yaratılana dek" dedi Lauren alçak sesle.

Emma bundan mı gitmişti beden bankasına? Baştan yaratılmak için mi?

"Sanırım... gerçekten istemişti bu işi" dedim. Lauren'dan onay bekliyordum.

Lauren masanın ucuna uzanıp hafifçe elimi okşadı.

"Senin hatan değil. Torunlarımız ne istedi de biz hayır diyebildik? Tıpkı çocuklarımız gibi? Velilerin yeri geldiğinde hayır diyebilmesi lazım."

Çenemi avcuma dayadım ve evet anlamında başımı salladım, daha fazla konuşması için onu dinlediğimi göstermeye çalışıyordum.

"Her ikimiz de doğru şeyi yaptığımızı sandık" dedi. "Ah, on altı yaşında titanyum plastik cerrahi, yeşil lazerle yontu olacak iş mi? Buna nasıl razı geldik?"

"Ama Emma bu işi yapmanın yolunu buldu."

"Benim Kevin'im de öyle." Elini çekti ve koltuğa sırtını yasladı. "Erkeklerin de kızlar kadar dış görünüş budalası olacağı kimin aklına gelirdi?" Omuz silkti.

O halde yanlış düşünmüştüm. Emma (ve Kevin) lüks içinde yaşıyor olabilirlerdi, ama istedikleri her şeye sahip değillerdi. Fiziksel kusursuzluğu arzuluyorlardı. Ve bunu almalarının tek yolu beden bankasıydı.

"O halde yalan söylemiş olmalılar" dedim.

"Elbette. Akrabaları olduğunu bilseler Taze Hedefler onları bağışçı olarak kabul etmezdi. Kimsesiz, duygusal bağı olma-

AnemoN

yan, her türlü haktan mahrum edilmiş çocukları istiyorlar ki eve geri dönemezlerse onları arayacak bir aile olmasın ortalıkta. Taze Hedefler bu çocuklardan bazılarını daha çok beden bulsunlar diye salıyor, ama bizimkiler o kadar şanslı değildi."

Yemin ederim o genç yeşil gözlerin arkasında yılgın ve yaşlı bir kişi gördüm.

İşte böylece bulmacanın resmi belirmişti. Bazı zengin ve şımarık gençler beden bankasına yalan söylemişlerdi, fakir öksüzler numarası yapmak için de sahte soyadları kullanmışlardı. Paranın peşinde değillerdi. Sırf büyük annelerinin, büyük babalarının izin vermediği, ücretsiz lazerli yeniden yaratım sürecinin peşindeydiler. Sonra da bir daha asla eve dönmediler.

"Lauren..."

Sözümü kesti. "Bana Reece demeye alıştırsan kendini, olmaz mı?"

"Reece, birisini öldürmek ... İlgilenmiyorum." Başımı eğdim. Artık sıkıntılı numarası yapmama gerek yoktu. "Düşünüyorum da... yanlış bir şey."

"Gerçekten mi?"

"Ama Taze Hedefler yok mu..." Ona Helena'nın kimi öldürmeyi düşündüğünü söyletmeliydim. Tahminim beden bankasındaki bir kişi olduğuydu. "Bu onların suçu..."

"Bunu yalnız sen düşünmüyorsun."

"Evet, sen, ben..." Sözün devamını getirmedim, onun devam edeceğini umuyordum.

"...ve Colemanlar, Messianlar, Postlar..." Bu adları sayarken parmağını masada tıklatıyordu. "Taze Hedefler'i suçlayan diğer yaşlı veliler. Ama hiçbiri birisini öldürmekten bahsetmiyor."

Şimdi etrafa bakınma sırası bendeydi. İki masa uzaktaki garson kızın bizi süzdüğünü gördüm.

"Merak etme, sözümü tuttum" dedi Lauren. "Başkasına söy-

lemedim. Henüz yani."

"Taze Hedefler'in başı..." O olmalıydı.

"Tekrar başlama. İhtiyar'ı bulmak mümkün değil."

Taze Hedefler'de gördüğüm günden aklıma kalanları saydım. "Uzun boylu bir adam. Bir şapka takıyor. Bir de uzun paltosu var..."

"Evet, böyle biri olduğunu duyduk. Ama onu hiç görmedim."

Ben görmüştüm. Taze Hedefler'de Tinnenbaum'la tartışıyordu. Ama Lauren, Helena'nın hedefinin o olmadığını düşünüyor gibiydi. Şayet Helena'nın suikast planladığı kişi Taze Hedefler'in başı değilse, o halde kimdi?

Lauren bana yaklaştı, doğruca gözlerimin içine bakıyordu. "Söyle artık Helena, kim? Kimi öldüreceksin?"

Bilmiyordu.

"Söyleyemem" dedim ve bakışlarımı kaçırdım. Söylediğim tek doğru söz herhalde buydu.

"Ölecek olan tek kişi senin hedefin değil. İçine girdiğin şu zavallı kızı, bu tatlı, genç bedeni düşünmüyor musun?" Lauren uzanıp saçlarıma bir fiske attı. "Oracıkta vurup öldürecekler."

Tüm dünya sustu.

O benim! diye bağırmak istedim. *Benim bedenim! Benim!* Ama içimde biriken bütün sözler, boğazımda bir şeye takılıp kaldı. Limon otu ve balık sosunun keskin kokusu midemi bulandırıyordu. Tek yapabildiğim sarı köri ile dolu kaseye bakmaktı. Bu bir sene içinde yemeyi midemin kaldırmadığı ilk yemekti.

İştahı kesiyormuş meğer, kiracının suikastçı olduğunu... ve senin de onunla beraber ölebileceğini bilmek.

Ceza yemeden ne kadar hızlı gidebilirsem, o kadar hız yaptım otobanda. Demek Helena sörf yapmayı ya da köprülerden at-

AnemoN

lamayı istemiyordu. Beni birisini *öldürmek* için kullanmak istiyordu. Öl ve öldür. Bu sebeple atıcılık bilen bir beden istemiş olmalıydı.

Telefonumun ışığının yanıp söndüğünü gördüm. Blake ben restorandayken bana Zing göndermişti.

Mesajda şöyle yazıyordu: Söylenecek ne kaldı?

Bu çok tuhaftı. Arabanın çağrı tuşuna bastım ve Blake'in telefonu açıldı.

"Blake, benimle otuz dakika sonra Beverly Glen Parkı'nda buluş. Sana her şeyi anlatacağım."

"Otuz dakika sonra" dedi Blake. Sesinde olumlu bir ifade yoktu.

Parkta yürümeye başladım, katlanır sandalyelerinde pinekleyen Sonlayanların, güneşte pişmiş bankların yanlarından geçtim. İki Sonlayan salıncakta oturmuş, hafifçe sallanıyordu. Savaştan beri dışarıda pek çocuk olmazdı artık. Torun torbası olmayan Sonlayanların çoğu ufak çocuk görmek istemiyordu, belki de erişkin yaştaki çocuklarının hepsini kaybettiklerindendi bu. Hem insanlar havada salınan spor kalıntılarından da aşırı endişe ediyorlardı; aşılanmışlarsa da, aşılanmamışlarsa da herkes için durum buydu.

Elini beline atmış duran güneş gözlüklü bir özel güvenlik görevlisi kadın ortalığı kolluyordu. Kadının tabancasını görünce irkildim, aklıma Glock geldi. Saçları omuzlarına varan bir Sonlayan çiftini fark ettim ayrıca, bir ağacın altına oturmuş, tartışıyorlardı. Kadın, adamın göğsünü durmadan parmağı ile deşiyordu.

Bir buçuk sene önce annemle babamın halı geldı aklıma. Bir yaz günüydü, yeni yemek yemiştik, Tyler'la beraber havaekranını izliyorduk. Savaşa dair son dakika haberleri yayını

AnemoN

bölmüştü. Asık suratlı sunucu savaşın iyice kızıştığını, başlıklarında ölümcül sporlar taşıyan füzelerin kullanılacağına dair söylentiler olduğunu söylüyordu. Söylenenlere göre bu füzelerin hedefi ülkenin kuzey batısıydı. Durumu anneme babama anlatmak için mutfağa gitmiştim, ama sanki onlar da haberdar olmuştu durumdan. Onların tartıştığın duymuş, tam mutfak kapısının önünde donakalmıştım.

Annem evyenin başında duruyordu, elinde bulaşık bezi vardı. "Neden alamıyorsun? Hem devletle bu kadar bağlantın varken?"

Babam eliyle yüzünü silmişti. "Neden biliyorsun. Protokoller yüzünden."

"Ray, o aşıya ihtiyacımız var. Bu senin ailen. Çocukların."

Babam tezgaha dayandı. "Bu protokoller herkesin güvenliği için."

"Ünlüler yaptırmış. Politikacılar yaptırmış."

"Bu, doğru olduğunu göstermez."

Bunun üzerine annem bulaşık bezini şak diye tezgaha öyle bir atmıştı ki babam irkilmişti. "Çocuklarımızı onları koruyacak kimse olmadan öksüz yetim bırakmanın nesi doğru peki? Onları açlığa, cinayete, hatta daha kötüsüne mi mahkum edelim?"

Sorularını vurgulamak için birkaç kez parmağını babamın göğsüne saplamıştı annem. Gözlerinde öfkeli yaşlar birikmişti.

Babam annemi omuzlarından yakalamış, sakinleşsin diye bir dakika onu öylece tutmuştu. Sonra onu sarmıştı. Annem babamın koynunda kaybolmuş, başını omzuna dayamıştı. O an beni görmüştü işte.

O kadar korkmuştu ki.

Annemin korkmuş yüzünü kafamdan silmeye çalıştım ve Sonlayan çifte tekrar bakmak üzere parka göz attım. Uzaklaşıyorlardı.,

Blake neredeydi? Birden onu beton bir piknik masasının tepesinde oturur halde gördüm. Ona doğru yürüdüm, sonra yanına oturdum.

Tıpkı güvenlikçi gibi, taktığı güneş gözlükleri aramızda bir engel oluşturuyordu.

"Ne var, ne yok?" Buz gibiydi.

"Arkadaşımı buldun mu?" Ona Michael'ı sormak tuhaf kaçıyordu ama bilmem gerekiyordu.

Çileden çıkmış bir ses tonuyla "E, hayır" dedi, sanki bunu bilmem gerekiyordu. "Sonra arama dedin ya."

Vücudum karıncalandı. "Öyle mi dedim?"

"Evet. Hatırlasana? Hani bir an delirdin gibi oldu, paranı da geri istedin?"

İşte bundan korkuyordum. Helena. "Başka ne dedim?"

Olmaz artık dercesine kafasını salladı. "Bunları baştan anlattırma. Ne dediğini biliyorsun."

"İşin aslı, bilmiyorum. Bu, kulağa ne kadar garip geliyor anlıyorum. Lütfen anlat."

Ellerini ceplerine soktu. "Arama dedin, Zing atma dedin. Beni bir daha görmek istemedin."

İç geçirdim. Bunları Helena demişti.

"Çok özür dilerim" dedim ve koluna dokundum. Sıcacıktı. "Bu hataydı. Gerçekten."

"Ama ben sanmıştım ki... Sanmıştım ki iyi vakit geçirdik." Gözleri ne kadar acı çektiğini belli ediyordu. Dokunuşuma tepki vermemişti ama kaçmamıştı da.

"Harikulade bir gündü" dedim. İçim sızlıyordu. "Hayatımdaki en güzel günlerden biriydi."

Salıncakta salınan Sonlayanlara baktı. "O halde, neden..."

"Kendimde değildim. Bazen böyle oluveriyorum." El çantama elimi atıp parayı çıkardım. "Geri almayı istediğin kötü bir

AnemoN

gün geçirmedin mi hiç? Ne olur, düzeltmeme izin ver? Lütfen?"

Parayı uzattım. Tereddüt etti. "Bu kez cidden bunu arkadaşına vermemi istiyor musun?"

"Evet, son derece eminim bundan."

"Ve bunu kendin yapmak istemiyorsun gerçekten? Benimle gelmeyeceksin?"

Geleyim de beden bankası eve döndüğümü görsün... "Keşke gelebilseydim, ama gerçekten oraya gidemem. Ve buna hemen ihtiyacı var." Parayı ona doğru uzattım, gömleğine dayadım. "Lütfen Blake" dedim.

Parayı aldı ve kıvırıp yumruk yaptı. En nihayetinde gözlerime baktı: "Herkesin kötü geçen bir günü olur."

Sonra aklıma Michael'ın çizimi geldi. Para çantamdan çıkmıştı, ama kağıt çantada değildi.

"Sana verdiği kağıt parçasını hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Bunu mu diyorsun?" Cebinden kağıdı çıkardı, hala katlı haldeydi.

Kağıdı şimdi açmaz diye umuyordum. Soru sorsun istemiyordum. "Evet. Bunu da ona ver. Para ile beraber."

Parayı ve kağıdı cüzdanına soktu. İçimin rahatladığını ondan gizledim.

"Gerçekten yeteneklıymiş" dedi. "Şu arkadaşını diyorum."

Demek kağıda bakmıştı. 'Arkadaş' derken belli belirsiz bir kıskançlık sezdim. İtiraf etmek gerekirse bu da beni biraz heyecanlandırdı.

AnemoN

BÖLÜM ON

Arabayla öyle bir U çekerek uzaklaştım ki dikiz aynasına asılı tüylü yeşil uzaylı bir o yana, bir bu yana savruldu. O ileri geri sallandıkça seçeneklerim neler diye düşündüm. Bu paraya bu kadar ihtiyacım olmasa pes etmeyi düşünebilirdim. Ama bu kadar kolay değildi işler. Kafamda bir yonga vardı. Öyle çekip gidemezdim. Taze Hedefler'e dönsem zengin bir kiracının karşısında benim sözlerime inanma ihtimaller neydi hem? Sonu bir kuruma kapatılmakla biten bir tartışmaya girdiğimi hayal edebiliyordum. Sokakta geçen günler gün be gün hayatta kalmayı öğretmişti. Bununla da böyle baş edecektim.

Bel Air'deki malikaneye geri dönüp arabayı park ettim, Eugenia beni görmeden evin içine girdim. Helena'nın yatak odasına geçip kapıyı kapattım.

Dolabı açıp halıyı yana çektim ve gizli bölmeyi ortaya çıkardım. Silah kutusunu açıp Glock'a baktım.

Bunu nereye atsaydım? Tekrar elime silah geçmesine sevinsem de bunu saklayamazdım. Silahtan kurtulmalıydım ki Helena tekrar bedenime girdiğinde elimde silah olmasındı.

AnemoN

Bunu malikanede bir yere saklamanın da faydası yoktu, çünkü Eugenia beni görebilirdi, sorunca da Helena'ya yerini söylerdi. Helena istese yeni bir silah alabilirdi, ama gecikme yüzünden cinayet planları suya düşebilirdi. Savaş sonrası çıkan yasa yüzünden bir hafta boyunca yeni silah almak için beklemesi gerekecekti. Ya da karaborsadan silah bulmak için vakit ve nakit harcayacaktı. Helena'nın karaborsaya gidebilecek türden bir kadın olduğunu düşünmesem de bugüne değin insanı şaşırtmakta maharetli olduğunu da ispatlamıştı.

İnsanlar tabancalardan nasıl kurtuluyordu, merak ediyordum. Sahil hala savaşın yıkımının etkisini taşıyordu, o yüzden kamuya kapalıydı. Silahı başkasına versem yanıtlayamayacağım sorularla karşılaşırdım. Michael'a vermeyi çok isterdim ama ona silah vermeyi Blake'ten isteyemezdim. Ve işin aslı, bunun Helena'nın bedenime girip bulabileceği bir yerde olmasını istemiyordum.

Banyoya gittim, bir havlunun üstüne makyaj temizleyici döktüm. Tıpkı hologramlarda gördüğüm gibi, DNA kalıntılarını silmek için bununla Glock'u ve susturucuyu temizledim. Sonra ikisini de kutuya koydum, kutuyu da Helena'nın dolabında gördüğüm kahverengi bir kesekağıdına attım.

Bir mega-markete sürdüm arabayı ve park yerinde dolaştım. Dükkanın silahlı korumaları ön girişte devriye atıyorlardı. Öndeki bütün park yerlerini es geçip, park yeri yolunun ortasında bir boşluğa yanaştım. Kesekağıdını aldım ve ağzını açılmayacak şekilde kıvırmaya çalıştım. Bu sırada kendime, normal davranmalısın, diyordum.

Arabadan çıktım. Dükkanın önünde yağsız yoğurt yiyen bir Sonlayan, geçerken bana bakıyordu.

İki büyük çöp kutusu gördüm. Sağdakini seçtim ve köşesinden tutup kapağı kaldırayım dedim. Beklediğimden ağırdı.

İki elimi kullanmam gerekti ve farkına bile varamadan kesekağıdı elimden kayıp tak diye yere düştü.

Silah kutusu yarısına kadar dışarı fırlamıştı.

Kesekağıdını kaptım, kapağı açtım ve içeri attım. Metal zemine değince yüksek sesle dank dunk etti. Bende de ne şans varmış, çöp kutusu yakın zaman önce boşaltılmıştı.

Dönüp arabaya ilerledim. Dükkanın önündeki Sonlayan kadın yanlış bir şey yaptığımı anlamış gibi, uzun uzun bana bakıyordu. Zaten ister zengin ister fakir olalım, Sonlayanlar hep bız Başlayanlara karşı bu tavrı takınırlardı. Kadın ayağa kalktı, korumaya el salladı. Koruma binanın diğer ucundaydı.

Onlar yan yana geldiği sırada ben park yerinden çıkıyordum.

Tabancayı halletiğime göre Helena'nın kimi öldürmeyi planladığını öğrenmeye kendimi verebilirdim. Arabayı bir mağazanın önüne çekip, Helena'nın cep telefonunu karıştırdım. Z-postalarında bir ipucu yoktu. Hiçbir şey dikkat çekmiyor, suikastın hedefine işaret edecek herhangi bir gönderme yer almıyordu.

Cep telefonu takvimi. Beden bankasına gittiği güne kadar, her gün için bir giriş vardı. Değiş tokuş günü ise "T.H." olarak işaretlenmişti, sonrasında birkaç giriş daha vardı.

İncelememi ilerletemedim, bir ses çalışmamı böldü. Başımı kaldırıp bakınca kaçaklardan oluşan, ufak bir sokak çocuğu çetesinin arabama doğru koştuğunu gördüm. En azından bu kez üstü açık bir arabada değildim. Gazı kökledim ve hızla uzaklaştım, onların da sokağın ortasında durup taş atmaktan başka yapabilecekleri bir şey kalmadı. Çarpan taşlar arabanın arkasında birkaç yerde iz bırakmış olmalıydı.

Sırıttım. Bu son kez olduğunda korkmuştum. Ama aslında bir suikastçı olabileceğini öğrenince dünyaya bakış açısı değı-

AnemoN

şıyordu insanın.

On sokak kadar sonra bir kırmızı ışık geçtim. Yeşilin yanmasını beklerken cep telefonu takvimine bir göz attım. 19 Kasım günü, öğleden sonra saat 08:00'in yanına onay işareti konmuştu. Ondan sonraki bütün günler boştu.

Suikast günü.

Şayet bu doğruysa durumu çözmek için üç günüm vardı. Aslında üç günden de az kalmıştı. Neyle ve ne zaman sorusuna yanıt bulmuştum. Sırada kim ve nerede sorularının yanıtı vardı. Tabii, bir de bu işi durdurmanın bir yolunu bulmalıydım.

Işık değişti, otobana kırdım direksiyonu. Otobana girince hız yapmaktan korkmadım. Sürüşümden daha emin olmaya başlamıştım. Direksiyona asılıp hız artırmak için sol şeride geçtim. Ellerim karıncalanmaya başladı. Parmaklarımı salladım ama bir faydası olmadı.

Sonra başım dönmeye başladı.

Olamaz.

Sanki git gide batıyordum. Ve bu batma hissi bana galip geliyordu.

Saatte yüz on kilometre hızla gidiyordum ve gözlerim kararıyordu.

Kendime geldiğimde başım zonkluyordu, ama o ilk seferindeki baş ağrısı kadar kötü değildi. Başımı bir duvara yasladım. İşler haldeki bir ofis binasının lobisindeydim. Siyah mermer duvarlarına gümüş hatlar çekilmişti. Burayı bilmiyordum.

Lobinin diğer ucundaki masada oturan Sonlayan güvenlik görevlisi bir havaekranı araba dergisine bakıyordu. Derginin renkleri adamın yüz hatlarına yansıyordu.

Duvardaki saate baktım, neredeyse dört buçuktu saat. Bilincimi kaybetmeden önceki kıyafetleri giyiyordum. Yalnızca

AnemoN

bir saat geçmişti.

Cep telefonum çaldı. El çantamdan telefonu çıkardım. Arayan kişi bilgisinde "Not Bildirimi" yazıyordu. Not tuşuna bastım ve dinledim. Bir kadının mekanik sesi not bilgisi veriyordu:

"Öğleden sonra dört buçuğa ayarlı bir adet kişisel notunuz mevcut."

Kişisel not sesi bana ait değildi. Bu bir Sonlayan'ın sesiydi. Bir kadın sesi.

"Callie, ben Helena Winterhill. Kiracın."

Kalbım çarpmaya başladı. Onu tanımıştım. 'Ses' oydu demek ki. Cep telefonunun sesini açtım.

"Söylenecek çok şey var ama kendi bedenime gitmezden önce ne kadar vaktim kaldığını bilmiyorum. Tahmin edebileceğin üzere bağlantımız gidip geliyor. Sistemde bir arıza var. Yakında tamir edileceğini umuyorum. O zamana dek hangi hal ve şart altında olursa olsun Taze Hedefler'le irtibat kurma. Bu söylediklerim yeterince açık olur umarım."

Tek bir sözcük bile kaçırmamak için elimle diğer kulağımı tıkadım. Kadının sesinde kudretin yanı sıra sinirli bir eda da vardı.

"Bu süre zarfında senden ricam, torunumun kıyafetlerini giymemen. Anıden senin bedenine dönüp üstümde onları görünce kalbim parçalanıyor." Kadının sesi çatladı. "Ancak sana bu mesajı göndermemin sebebi bu değil. Sana tam güvence vereyim: Şayet sözleşmede planlandığı şekilde uyumlu devam edersen, sonuç ne olursa olsun bu iş bittiğinde bir ek ödeme alacaksın. Tam iştirak edersen bu ek ödeme cömertçe olacak."

Mesaj böylece sona ermişti.

Öylece kalakalmıştım. Görünen o ki kadın, onun suikast planından haberdar olduğumu bilmiyordu. Elbette, bildikleri, bedenime girmiş olduğu o kısa süre ile kısıtlı olacaktı. Lauren

ile olan konuşmamdan haberi yoktu.

Ek ödeme cömertçe olacak, demiştı. Ama ölümle karşılaşma ihtimalim daha yüksekti. Ölü kızlara ek ödeme sözü vermek kolaydı.

Sadece bir süreliğine kendimde olmadığıma göre Helena eve gitmiş olamazdı. Tabancasını kaldırıp attığımı bilmiyordu. Bu iyiydi. Kötü olan, tuzağa düşmüş olmam, onun planında esir olmamdı.

Başımı kaldırıp bakınca güvenlik görevlisinin beni izlediğini gördüm. Çok uzun süredir bu noktada takılıyordum. Kat bilgilerini bulmak üzere etrafıma baktım. Bu sırada adam yerinden kalkarken sandalyesinin tekerleri gıcırdadı.

Peki Helena burada kimi görmeye gelmişti? Daha yeni içeri girmiş olmalıydı, çünkü ben kendime geldiğimde yüzüm lobiye bakıyordu.

Kat bilgisi panosunda alfabetik listeye dizilmiş adları inceledim. Çoğu hukukçuydu, bir kısmı da muhasebeciydi. Listeyi incelerken üçte birine kadar gelmiştim ki diğerlerinden ayrı duran bir isim buldum:

SENATÖR CLIFFORD C. HARRISON

Blake'in büyük babası.

AnemoN

BÖLÜM ON BİR

Güvenlik görevlisi bana doğru yaklaşırken uzun bir süre kat bilgisi listesine baktım. Helena, Blake'in büyükbabasını tanıyor muydu ki? Bu bir tesadüften öte olmalıydı. Helena ve büyük babası arasında bir ilişki varsa bunu Blake de bilmiyor olmalıydı; aksi takdirde büyük babasının 'benim' büyük annemi tanıdığını söylemesi gerekmiyor muydu Blake'in?

"Hanımefendi, yardımcı olabilir miyim?" diye sordu güvenlik görevlisi.

Ses tonundan beni kapı dışarı etmesine az kaldığı belli oluyordu. Listedeki diğer isimlere baktım. Başka hiçbir isim anlamlı gelmiyordu.

"Seninle konuşuyorum" dedi güvenlik görevlisi. Bardağın taştığını belirtir sertlikle konuşuyordu. "Genç?"

Genç lafı, o korkunç A harfli sözcüğe on saniye kaldığını belirtiyordu: *Amirler.* Adama doğru döndüm.

"On altıncı kata çıkıyorum. Senatör Harrison'ın ofisine."

"Randevun var mı?"

"Hayır. Sadece asistanıyla görüşecektim."

Anemo N

Belki sesimdeki o ayak direyen ses tonundan, belki de Taze Hedefler'in göreni çarpan baştan yaratma büyüsünden olacak, adam olur anlamında kafasını salladı. Sonra da tezgahın içine işli elektronik kayıt defterine işaret etti. "Şurayı imzalayın. Ve parmak basın."

İmzalayıp hemen yanına başparmağımı bastım. Asansör bir zil sesi ile açıldı ve on altıncı kata çıktım. Kiracım ile Blake'in büyük babası arasında ne gibi bir ilişki olduğunu öğrenebilmeyi umuyordum. Burada bir terslik vardı.

Asansörden çıkınca üstüne lazer kesimli metal harfler işlenmiş bir çift kapı karşıladı beni: SENATÖR HARRISON, BÖLGE BÜROSU

İçeride oturan Sonlayan erkek resepsiyoncu, dudaklarında bir gülümsemeyle başını kaldırıp bana baktı, gözlerini kırıştırarak bakması, bu gülümsemeyi lütfettiğini belirtiyordu.

"Senatör Harrison burada mı acaba?"

"Maalesef, kendisi şu an bir bağış etkinliğinde. Benim yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Etrafıma göz gezdirdim. Birkaç ofise açılan bir koridor vardı. Harrison'ın odası muhtemelen sondakiydi.

"Ofise ne zaman döner acaba?"

"Senatör, seçmenlerle yalnızca randevu ile görüşür." Beni şöyle bir süzdü. "Oy vermek için yaşınız biraz küçük değil mi?"

Sanki bu söylediği komikmiş gibi sırıttı. Sonlayanlara her türlü tıbbi yardım yapılıyordu, ama tıp, şu korkunç espri anlayışlarına henüz bir çare bulamamıştı.

"Belki düşündüğünüzden daha yaşlıyımdır" dedim.

Sırıtışı kafası karışınca kayboldu. Ama sonra kendine geldi. "Şunu yapabilirsiniz." Bana bir kart uzattı. "Bu, Senatörün, Sayfalar'daki adresi. Oradan kendisine ulaşabilirsiniz."

Kartı aldım, z-posta yollasam yalnızca bir robot yazılımın

yazdıklarımı okuyacağını biliyordum. "Aslında durumu anlatayım. Özel hocamın ödevi gereği bir öykü yazıyorum, Sayın Senatör'den de bir alıntı yapmak isterim. Kısa bir randevu ayarlamak mümkün mü? Yalnızca birkaç dakikasına ihtiyacım var."

Adam bunun üzerine yumuşadı. "Senatör oldukça meşgul bir adam" dedi. "Yeniden seçilmek için aday oldu biliyorsunuz."

İlk ofisten hiddetle Sonlayan bir kadın çıktı ve adamın arkasına geçti.

"Yine mi sen!" Öfkeyle bakıyordu bana. "Sana bir daha buraya gelme demedim mi ben?"

"Bana mı?" dedim. "Ben buraya ilk defa geliyorum."

Adam ellerini açıp "Benim haberim ..." dedi kadına.

"Sen o gün hastalık izni almıştın" dedi kadın. Gözlerini bana dikmişti ama adamla konuşuyordu. "Güvenliği ara. Bu kez amirlere teslim etmek üzere kızı tutacağız."

Adam telefonu eline aldı.

Helena bu binaya daha önce gelmişti. İçinde Helena ile benim bedenim burada bulunmuştu. "Ben ne zaman buradaydım?" diye sordum.

"Zekama hakaret etme" dedi kadın. Sonlayan kadın üstüme yürürken gerilemeye başladım.

Geri geri gidip ofis kapısına dayandım. Dönüp kapıyı açtım ve koridordan aşağı koşmaya başladım. Elimi asansör pedinin üstünden geçirdim, ama asansör başka bir kattaydı. Merdiven kapısına döndüm, itip açtım ve merdivenlerden aşağı koşmaya başladım. Ağzıma, yüzüme, saçlarıma örümcek ağları dolandı. Lanet olasıca Sonlayanlar hiç merdiven kullanmamışlardı. Acaba lobideki güvenlik görevlisini ekarte edebilir miydim? Beni otomatik kelepçe ile bekleyebileceği geldi aklıma.

İlk kata geldiğimde durup nefesimi toparladım. Sonra kapıdan dışarı baktım. Güvenlik görevlisi asansöre dönmüş, benim

çıkmamı bekliyordu. Ana kapılara doğru koşmaya başladım. O dönene kadar yaşlı bacaklarının yetişemeyeceğe uzaklığa varmıştım bile. Hatta güvenlik görevlisi kapıya varana kadar sokağın yarısını aşmıştım.

"Helena, hayatımı ne hale getirdin?"

Bir bağlantımız varsa bile Helena yanıt vermedi.

Helena'nın yatak odasındaki bilgisayarın başına oturdum, Senatör Harrison hakkında herhangi bir bilgi bulabilmek için deli gibi Sayfalar'ı karıştırdım. Söz konusu olan benim hayatımdı. Helena, senatöre ne demişti? Benim bedenimde söylediğine göre sadece birkaç gün geçmiş olabilirdi aradan. Senatörün çalışanları, dedikleri gibi amirleri çağırmışsa eğer, senatör hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmemin faydası olacaktı.

Olabildiğince hızlı çalıştım. Harrison bir senatör olarak, Başlayanları da içeren çok sayıda projede çalışmıştı, ama kişisel bir zevkle yapıldığı belli olanlardan bir tanesi Gençlik Birliği'ydi. Bunun Helena'nın torunu ile bir alakası olabilir miydi? Yoksa Helena, Emma'nın kayboluşuyla ilgili olarak senatörden yardım almayı mı denemişti?

Belki de adam bu işe karışmayı reddetmişti. Helena, yardım almak için senatöre gelmiş, beden bankasını bu yardımla durdurabileceğini düşünmüş ama terslenmiş olabilirdi. Ve en sonunda kendi torununun ölümü için onu suçlar hale gelmiş olabilirdi.

Bu adamı öldürmeyi düşünmeye yeterli miydi?

Sayfalar'da anahtar niteliğinde bir tarihe denk gelene denk kendi teorimden şüpheliydim. Harrison, ayın on dokuzunda Gençlik Birliği Ödülleri'nde onur konuğu olacaktı ki bu Helena'nın takvimindeki son giriş tarihiydi. Bu da birkaç gece sonrasıydı. Etkinliğin saati de Helena'nın not aldığı saatti: ak-

AnemoN

şam 08:00

Bana senatörle ılgılı en iyi bılgiyi verebilecek kişiyi tanıyordum. Blake'e telefon açtım.

Mulholland Caddesi'ndeki manzara izleme bölgesine geldiğimde gün batıyordu. Blake'in kırmızı spor arabası, dönemeçte park edilmiş tek arabaydı. Arabamı yanına çektim.

Blake güneş gözlüklerini takıp korkuluğun üstüne oturmuş, güneşin dağların arasında kayboluşunu izliyordu. "Merhaba."

Elini uzatıp yanına oturmam için korkuluğa çıkmama yardım etti. Ayaklarımı alttaki demirlere dolayıp tırabzana tutundum. Alttaki uçurum diktı.

"Arkadaşınla görüştüm." Manzaraya baktı. "Parayı verdim."

Omuzlarımın gevşediğini hissettim. "Ne dedi?"

"Kim olduğumu bilmek istedi. Senin bir arkadaşın olduğumu söyledim."

"Başka birini gördün mü?"

Hayır anlamında kafasını salladı. "Sonra, *madem öyle, neden daha önce tanışmadık*, diye sordu."

"Sen ne dedin?"

"Doğruyu söyledim. Birkaç gün önce tanıştığımızı söyledim." Bakışlarını yere çevirdi. "Buna inanabiliyor musun? Sanki daha çok zaman geçmiş gibi." Güneş gözlüklerini çıkardı ve cebine koydu. "Neyse, doğruyu söylemek genelde işe yarar. Öyle değil mi?"

Yutkundum. Yüzünden düşüncelerini okumaya çalıştım. Ne kadarını bilıyordu acaba? "Herkes nasıl diye sorduğunda sana ne dedi?"

"Herkesın iyi olduğunu söyledi." Uzun uzun aşağıdaki kanyona baktı. "Bu adamın hikayesı nedir?"

Bir kaçak gırtlağımı sıkıyormuş gibi boğazım düğümlendi.

AnemoN

"Bahtı yaver gitmedi işte. Anne babası savaşta öldürüldü. Büyük annesi ve büyük babası da öldü."

Yere baktım. Bir anda korkuluk oynamaya başladı sanki. Başım dönüyordu.

Baktığım ağaçlar, kayalar, toprak, hepsi fırıl fırıl dönmeye başlayınca öne doğru düştüm. Blake bir elimi karnıma, bir elimi sırtıma koyup beni yakaladı.

"Dikkat et" dedi. "İyi misin?"

Kalbim küt küt atıyordu. Dokunuşunda şefkat ve ilgi vardı. Beni koruyordu.

"Emin değilim."

"Seni buradan indirmeli." Kendisi korkuluktan inerken omzumu tuttu, dengemi korumama yardımcı oluyordu. Sonra beni belimden kavrayıp aşağı indirdi.

"Arabamda oturalım ister misin?" diye sordu.

Olur anlamında başımı salladım. Arabasına doğru yürürken, Sonlayan bir çift de park etti ve manzaraya bakmak için dışarı çıktı. Blake hafifçe kolunu omzuma koyarak destek veriyordu. Bu iyi geliyordu.

Blake'in arabasının içine girdiğimizde artık çok daha iyiydim. Güvendeydim. Dünya dönmeyi bırakmıştı.

Acaba büyük babasından bahsetmeli mi diye düşünürken içim parçalanıyordu. Bunun ne faydası olacaktı? Senatörün tehlikede olabileceğini düşündüğümü söyleyebilmek için beden bankasını anlatmam gerekecekti, çünkü bu çok bilinen bir şey değildi. Onu açıklamak için de gerçekte kım olduğumu itiraf etmem gerekecekti. Büyük ihtimalle bana inanmayacak, sadece deli olduğumu düşünecekti. Bir yalanla başlamıştım, artık bir şeyleri koparmadan bu düğümü çözmek mümkün değildi.

Blake uzaklara, altımızdaki şehre baktı. "Bir şeyleri gizlediğini düşüyorum Callie." Bana döndü. "Hem de önemli bir

Anemon

şeyleri."

Ağzımın açıldığını hissettim ama hiçbir şey dökülmedi içinden.

"Doğru, değil mi?" Ne düşündüğümü anlamak için bakıyordu. "Yüzünden belli."

Kalbim, göğüs kafesime sıkışmış bir kuş gibi çırpıyordu.

"Hastasın, değil mi?"

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Sorun değil, bana her şeyi söylemen gerekmez. Bir rahatsızlığın olduğu ortada. Başın dönüyor, sonra gözlerin kararıyor, bayılıyorsun. Sonra kendine geldiğinde bambaşka bir kişi oluyorsun." Bir süre sustu. "Ama dert etme, üstelemeyeceğim. Yalnız senden bir ricam olacak?"

"Ne gibi?"

"Bundan sonra kendini kötü hissetmeye başladığında bana haber vereceğine söz ver. Uçurumlardan falan düşmene engel olabiliriz."

Yüzüme düşen saçları geri itti, sonra eliyle başımın arkasını okşamaya başladı. İrkildim.

"Sorun nedir?"

"Sorun yok." Yonga kesiğinden uzak tutmalıydım elini. Elini elime aldım. Sıcak, güçlü, düzgün elleri vardı. İşte yanımdaydı, benim için endişeleniyordu, sonra mutlu olmuştu çünkü elini tutmuştum. İşte ben de yanındaydım, durmadan yalan söylüyordum.

Bir nefes aldım. "Blake?"

"Efendim?"

"Büyük annenle çok yakın olmadığınızı söylemiştin."

"Doğru."

"Peki ya büyük babanla?"

Gözlerini kısıp boşluğa baktı. "İyidir. Meşguldür. Genelde

AnemoN

uzaklardadır." Bana baktı. "Ama bence çaba sarfediyor. Babamı kaybetmeyi bir türlü atlatamadı. O yüzden bana yakın olmaya çalışıyor. Durumu her zaman kolaylaştırdığım söylenemez."

Başını eğip ellerimize baktı. Hala sıkı sıkı el tutuşuyorduk. İkimiz de elimizi çekmemiştik.

"Bir senatör olmak nasıl bir şey? Çok düşmanı var mı?"

"Elbette. Nefret dolu z-postalar alır sürekli. Yine nefretle gönderilmiş paketler alır. O yüzden bizim sipariş etmediğimiz bir şey gelirse, amirler alır inceler. Tuhaf düşünceleri olan bazı korkunç senatörler var parlamentoda."

"Eminim öyledir." Gözlerimi devirdim. Sonra ona baktım. "Onunla gerçekten tanışmak isterim."

Başını geri çekti. "Tanışmak mı istersin?"

Evet anlamında başını salladım.

"Programında boş bir yer bulabilir miyiz, bilmiyorum. Washington'da başkanla görüşmek için yola çıkmadan önce binlerce yere gidip konuşma yapması gerek."

"Başkan mı dedin?"

"Evet, benim de onla gitmemi istiyor. Kişilığimi geliştirmeme yarayacak bir deneyim olurmuş."

Boştaki elimle saçlarımı geriye attım. "Büyük baban ayın on dokuzunda özel bir şey yapacak mı?"

Blake başını kaldırdı. "Nereden bildin? Başkanla görüşmeye gitmeden önce katılacağı son toplantı o. Müzik Merkezi'nde, Dorothy Chandler Müzikholü'nde Gençlik Birliği Ödülleri."

"Los Angeles'ın merkezinde orası, değil mi?" Helena'nın takviminde işaretlediği son gündü bu. Her şey, hedefin senatör olduğuna işaret ediyordu. "Tahmin edeyim, herhalde akşam sekiz gibi başlar?"

"Evet. Ben de o törende bir ödül sunacağım. Bundan nasıl haberin oldu?"

Buna engel olacak bir yol bulmalıydım. "Özür dilerim, şimdi gitmem lazım."

"Bekle." Tuttuğu elimi kendine doğru çekti, öyle yakındık ki nefesini yanağımda hissediyordum. "Sana bir şey söylemek istiyorum."

Bu kadar yakından bakınca o gözleri dünyayı unutturuyordu. Tertemiz, savaştan önceki yazlar gibi kokuyordu. Güvenli bir liman gibi kokuyordu.

"Ne söyleyeceksin?"

"Callie." Gözleri yüzümde geziyor, yanaklarımda, gözlerimde, dudaklarımda dolanıyor, beni inceliyordu. "Neden bilmiyorum, açıklamam mümkün değil, ama sanki aramızda bir bağ var."

"Biliyorum. Ben de öyle hissediyorum."

"Ama neden, biliyor musun?" diye sordu.

Bilmiyordum. Sadece içimde öyle bir his vardı işte. "Bazen her şeyin bir nedeni olmaz sanırım."

"Öyledir."

"Öyledir." Kalbim öyle şiddetle atıyordu ki duyuyor olmalıydı.

Eliyle yüzümü tuttu. Sıcaktı, yumuşaktı elleri.

"Sen gerçekten başka bir şeysin" dedi. Sonra eğilip dudaklarımdan öptü.

Çekingen.

Nazik.

Sonra geri çekildiğinde bir oğlan çocuğunun gülümsemesi vardı yüzünde, lunaparkta robot balık kazanmış beş yaşındaki bir çocuğun gülümsemesi.

AnemoN

BÖLÜM ON İKİ

Eve dönüp gizlice Helena'nın yatak odasına süzüldüm. Blake'i düşünmek dikkatimi dağıtıyordu, benim için bir lükstü, biliyordum. Ama ona doğru çekiliyordum. Asla sokaktan bir şeyler yürütmek zorunda kalmamış bir kişinin tavrı, rahat hali vardı onda. Belki buydu beni çeken. Bir anlamda eskiden sahip olduğum o medeni hayata geri döndürüyordu beni. Zengin değildik o zamanlar ama bir düzenimiz vardı. Bir standardımız.

Ama bu kadar sığ bir insan olmayı reddediyordum. Blake'ten hoşlanıyordum çünkü nazikti, düşünceliydi, bana da, büyükbüyük annesi Nani'ye de iyi davranıyordu. Annem hep derdi, bir çocuktan hoşlanıyorsan annesine nasıl davrandığına bak, sana da öyle davranacaktır. Sanırım büyük büyük annesine nasıl davrandığı da aynı işi görüyordu.

Bu işlere Blake'in büyük babasının bulaşmamış olmasını isterdim ama en azından işin bu kısmı benim hatam değildi. Helena, Emma birkaç ay önce kaybolduğunda yardım istemek için, önce kendi bedeninde gitmiş olmalıydı adama.

Helena'nın, Senatörün Müzik Merkezi'ndeki ödül törenine

katılacağını biliyor olduğunu kanıtlayan bir şey bulmak için masasına oturdum. Bilgisayarında bununla ilgili bir şey yoktu ama çekmecesinde bir dosya buldum. İçinde bir zarf vardı. Zarftan iki bilet çıktı. Müzik Merkezi'nde Dorothy Chandler Müzikholü'nde, akşam 08:00'da, Gençlik Birliği Ödülleri için iki bilet.

Bu, düşüncemi doğruluyordu. Biletleri iki elimle tuttum Bedenimin kontrolü bende olduğu sürece sorun yoktu. Ama bayılırsam Helena senatörü öldürme planını devreye sokardı.

Blake'in büyük babasını yani.

Biletleri yırtıp ikiye, sonra da dörde böldüm. Banyoya koştum, parçaları lime lime edip tuvaletin içine attım.

Tek dokunuşla Helena'nın senatörü öldürme fırsatının üstüne sifon çektim.

Ödül törenine iki gün kala bu evde pineklemek istemiyordum. Evde olmam, bedenime girmeyi becerirse Helena'nın işini kolaylaştırmaya yarardı sadece. Bir planım olmalıydı.

Dolaba gidip gece kulübünde giydiğim abiyeye yakışır el çantasını çıkardım. İçinde Madison'a, daha doğrusu Rhiannon'a ait bir kart vardı. Aslında içinde rüküş ve komik bir Sonlayan taşıyan, havalı, komik kız.

Neyse ki Rhiannon hala kiraladığı Madison bedenini kullanıyordu, böylece ertesi sabah buluştuğumuzda onu kolayca tanıyabildim. Bir süper buz pateni sahasındaydık.

İçerisi buz sahası yüzünden deli gibi soğuktu. Yalnızca en zengin gençlerle birkaç cesur Sonlayan buz pateni yapıyorlardı, hepsi de en azami hız ve beden güvenliği sağlamak için tasarlanmış, en son teknoloji buz pateni kıyafetleri giymişlerdi. Bana kalsa bu kadar güvenlik fazlaydı onlara. İlan panosunda yazdığı gibi, süper patenlerin altındaki ufak lazerler buz seviyesinin tam üstüne ışın atıyordu ve bunların düzeyi

AnemoN

eldivenlerdeki tuşlarla kontrol ediyordu. Lazerler buzu hafifçe erittiğinden patenci daha iyi bir hıza ulaşabilirdi. Ama işin asıl eğlencesi jet akımı tuşlarıydı, bunlar patenlerin arkasından bir hava patlaması yaratıyordu, böylece hafifçe havada ilerliyordunuz. Bunlar yalnız birkaç saniyeliğine işe yarıyordu, insanı da üç dört santim havaya kaldırıyorlardı ama yarattığı his uçmaya benziyordu.

Ah, zengin olunca neler yapabiliyor insan. Burada geçecek bir günün parası ile bir hafta boyunca on arkadaşı doyururdum.

Madison'ı merkezde spin atarken gördüm. Durdu, ona el salladım. O da bana el salladı ve süzülerek sahanın kenarına geldi.

"Callie, bu çok eğlenceli. Öyle kıvrak hissediyorum ki kendimi. Sen de patenlerini tak da dene."

"Başka zaman Madison. Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Ne istersen." Gizli bir şey söyleyecekmiş gibi öne eğildi, "Kıracılar birbirine destek olmalı" dedi. Geri çekilip güldü. "Senin için ne yapabilirim?"

"Yalnız yaşıyorsun, değil mi?"

"Tatlım, kim benimle yaşamak ister ki?" Güldü. "Kahyamın kendi evi var."

"Yarın ziyaretine gelebilir miyim? Ayrıca akşam sende kalabilir miyim?"

"Benim eve mi?"

Evet anlamında başımı salladım.

Ellerini çırptı. "Kız kıza pijama partisi!"

"Harikasın, çok sağ ol."

Sırıttı. "Evet, o halde en iyi arkadaşımsın, değil mi?" Ömür boyu arkadaş yemini için en küçük parmağını uzattı.

Çocuk gibi hissettim ama ben de parmağımı uzattım. Parmaklarımız birbirine dolandı ve ellerimizi sallayıp yemini ta-

AnemoN

mamladık.

✧ ✧ ✧

Araçla yemek alınan bir restoranın önünde araçta oturuyordum, yemek alma sırasında üçüncüydüm. Yarın beni meşgul edecek en iyi kişi Madison'dı. Kıracımla ilgili bir sorun olduğunu anlamayacak kadar şapşaldı. Onu seviyordum ama yüz elli yaşında bir arkadaş edinmek öncelik sıramın başını çekmiyordu. Yalnızca, örneğin suikast gibi, bir sorun çıkmadan sözleşmemin kalan iki haftasını tamamlamak istiyordum.

En öndeki araç siparişini alınca gitti, ben de sırada ilerledim. Arabamı yanaştırıp para almak üzere çantama uzandım. Sonra o hış geldi.

Baş dönmesi. Bayılma.

Yeniden oluyordu.

Kendime geldiğimde yanağıma dayadığım bir suikast tüfeği vardı, dürbünden bakıp hedef alıyordum. Parmağım tetiği sıkmaya başladı, ağır çekimde hareket ediyordu. Bir duvara dayanmıştım, yanda açık bir pencere vardı, aşağıda ise bir insan kalabalığı.

Hayır. Hayır, hayır, hayır!

Nefesim kesildi. Dikkatle tetiğe basan parmağımı gevşettim, ağır ağır etkisiz bir konuma çektim. Tüm dünya, tüm sesler dondu kaldı bir anlığına. Sonra içimde bir gümleme hissettim, migren atağı gibi. Bu, atan kalbimdi.

Alnımdan tek damla ter kaydı ve kaşımda durdu.

Zihnim saatte milyon kilometre hızla çalışıyor, acaba ne oldu diye düşünüyordum. Çok mu geç kalmıştım?

Bir otel odasında durdum. Dışarıda, on kat aşağıda, bir meydanda toplanmış insanlar vardı, boş bir podyumu olan sahneye bakıyorlardı.

AnemoN

Kalbim daha da hızlı attı. Senatör yoksa çoktan ölmüş müydü?

Lütfen, hayır

Tüfeği inceledim. Mermi sürülmüştü. Şarjör tamdı. Namlu soğuktu, bir sülfür kokusu yoktu. Aşağıdaki kalabalık da sakindi.

Nefesimi saldım. Kimseyi vurmamıştım.

Neredeydim? Uzun binalara bakınca Los Angeles şehir merkezi diye düşündüm. Demek ki aşağıdaki park, Pershing Meydanı'ydı.

Odadaki masada deri bir dosya vardı, üstüne altın harflerle *Milennium Biltmore Oteli* yazısı işlenmişti. Helena birini öldürmek için amma şatafatlı bir yer seçmişti. Şarjörü çıkarmak için tüfeği kaldırdım.

Callie. Lütfen yapma.

Sesi her zamankinden gür duyuluyordu.

Mermileri çıkarma.

"Helena?"

Evet.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordum.

Artık duyabiliyorum. Bağlantımız daha iyi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Sanki silkelenip onu içimden atabilecekmiş gibi titredim. "Beni neye bulaştırdın böyle?"

Şarjörü tüfekten çıkardım ve masanın üstüne koydum.

Tekrar tüfeği doldurabilir misin? Lütfen. Çok vaktimiz kalmadı.

"Hayır, doldurmam!" diye bağırdım. "Elimde tüfeğin ne işi var zaten?!" Yatağın üzerine attım. "Nereden buldun bunu?"

Tabancam gibi bunu da yok edersen, gider başkasını bulurum.

"Onu yok etmedim. Attım sadece." Pencereye gidip aşağı baktım.

Senatör Harrison geliyordu. Podyuma çıktı ve kalabalığa seslenmeye başladı.

Anemon N

"Senin için kimseyi vurmayacağım, bedenimi insan öldürmek için kullanmana izin vermeyeceğim." Uzanıp tak diye pencereyi kapattım.

Callie, beni bir dinle. Ben bir suça manı olmaya çalışıyorum. Senin yaşındaki on binlerce insanı etkileyecek bir suç bu.

Kafamı olmaz anlamında salladım. "Doğruyu söyleme konusundaki sicilin pek parlak değil."

Tüfekten ve bu tehlikeli bölgeden uzaklaşmanın iyi olacağına karar verip kapıya koştum.

Callie, dur

Kapıyı arkamdan kapayıp koridordan aşağı koştum. "Nasıl bir insan böyle bir şeyi planlar?"

Koşma. Daha yeni ameliyat oldun.

Bacaklarım ağırlaştı, yürümeye başladım. Uyduruyor muydu bunu? Beni kontrol etmek için mi söylüyordu?

Yongan.

Enseme dokundum. Acıyordu. Blake'in dokunduğu zamandan daha çok acıyordu hem de.

"Bana ne yaptın?!" diye haykırdım.

Sonlayan bir çift odalarından çıkıp şaşkın şaşkın bana baktılar. Koridorda boşluğa bağıran, deli bir kızdım. İlerideki asansörlere koştum ve açıp bir tanesinin içine girdim. Pirinç kaplama kapılar kapandı, üstlerinde yansımamı gördüm. Siyah bir tulum giymiştim, saçlarım sıkı sıkı atkuyruğu yapılmıştı. Helena nasıl bir imaj peşindeydi, Ninja mı?

Yongayı değiştirdik.

Asansördeki tırabzana tutundum. "Birisi bana ameliyat mı yaptı?"

Bir biyo-yonga uzmanı. Ayrıca bir cerrah. Öldürmeyi-engelle şalterini değiştirmek zorundaydık.

"Neyi, neyi?" Asansör durdu ve yanıma bir Sonlayan geldi.

Susup Helena'yı dinlemek dışında bir şansım kalmamıştı.

Yonga, tasarım gereği kiracıları öldürmekten alıkoyuyor. Kiralama işine başladığımızda arkadaşım bu şalteri etkisiz hale getirdi. Ama bazı sorunlar çıktı, şu ara sıra olan göz kararmaları ve benim senin bedeninden çıkmam, bir gelip bir gitmem gibi. O sıra tamir etmesini istedim. Yapabildiği en iyi şey, bu şekilde konuşabilmemizi sağlamak oldu

Benimle asansörde duran Sonlayan adama baktım göz ucuyla. Kıyafetimi beğenmiş gibiydi. Aman ne güzel. Asansör lobi katında durunca benden önce gitsin diye yol verdim, konuşmalarımın duyulmayacağı bir yere gidene dek de bekledim.

"Kafamla oynamanı istemiyorum. Seni kafamın içinde de istemiyorum!" dedim Helena'ya. "Bu anlaşmada yoktu." Öfkeden yanaklarımı ateş basmıştı.

Lobi insan kaynıyordu, sırf karşıdaki parkta konuşan senatörü görebilmek için camlara yığılmışlardı.

"Araba nerede?" diye sordum Helena'ya.

Lütfen gitme.

Ceplerime uzandım ve bir park bileti buldum. Otelden çıkıp kapı görevlisine bileti uzattım.

Senatör mikrofona konuştuğundan sesini durduğum yerden duyabiliyordum. Podyumdan halka seslenmesini izlemeye başladım.

"Gençlerimiz toplumda üretken bir rol üstlenebilir" dedi.

Yalancı.

"Tüm politikacılar yalan söyler" dedim. "İşinin gereği bu."

Onunkiler devasa yalanlar. Çocukları öldüren yalanlar.

Helena yol boyunca senatör hakkındaki düşüncelerini anlatıp durdu ısrarla. İlk başta senatörün yaptığının gençler, hele de kurumlara kapatılanlar için daha iyi yaşam koşulları ve sağ-

Anemon

lık bakımı sağlamak olduğunu düşünmüşmüş. Ama son altı ay içerisinde adamın gizli bir planı olduğunu fark etmişmiş.

Taze Hedefler'le ilişkisi var.

"Nasıl?" Boşluğa konuşan diğer sürücüleri solladım. Ama onlar en azından kulaklık aracılığıyla biriyle konuşuyordu.

Şirketten mali çıkarı var. Washington'a gidince ir sonraki seçimden önce Başkan'ı Taze Hedefler'i kullanmaya ikna edecek. Böylece onları devlet için çalışmaya zorlayacak.

"Ne iş yapacaklar tam olarak?" Helena'nın çılgın teorilerini uzun uzun dinlemeye sabrım yoktu.

Ancak tahmin yürütebiliyorum. Asıl nokta, bu gençlerin bu işi gönüllü yapmayacağı. Kaynaklarıma göre en iyi ihtimalle zorunlu hizmete tabi olacaklar, en kötü ihtimalse kaçırılmaları.

Bunların hepsi bir anda aklımı yormuştu. Neden bahsettiğini anlamamıştım. Sanki Emma'yı kaybetmenin öfkesi gözlerini kör etmişti. Ya böyle büyük bir komplo yoksa? Emma'nın öylece kaçıp gitmediğini kim bilebilirdi? Belki Lauren'ın oğlu Kevin'le beraber kaçmışlardı?

Ama yine de sormak zorundaydım: "Ne yapacaklarını düşünüyorsun o zaman?"

Bir yüzyılın deneyimi ve bilgeliğini, bir gencin taze bedeninde taşıyan bir Sonlayan, onlara nerede fayda sağlayacaksa orada kullanacak. Akla casusluk geliyor. Ama bu herhalde işin başı olur.

"Bunların hepsini kayıp torunun sayesinde mi ortaya çıkardın?"

Onu öldürdüler. Beden bankası onu öldürdü.

Sesindeki öfke kanımı dondurdu. "Kanıtın var mı? Bedenini hiç bulamadın."

Yeterli kanıtım var. Bu karara kolay mı varır insan sanıyorsun? Son altı ayımı bu iş için harcadım. Başka torunlar, başka maktuller de var.

"Onlar seninle aynı sonuca varmamış."

Helena bir süre sessizdi. *Demek Lauren ile konuştun. O çok saftır. Kimsenin genç bir insanı öldürebileceğini aklı almaz.*

"Senin beni öldürteceğin gibi mi? Sen Senatör Harrison'ı öldürdükten sonra amirler beni vuracak."

Sonra gelen o uzun sessizlik çok şey anlatıyordu. En sonunda sessizliği kendisi bozdu.

Hızlısın. Güçlüsün. Kaçabilirsin.

"Kurşundan hızlı değilim."

Ses tonu değişti. Bir çocuk oldu neredeyse. *Nereye gidiyoruz?*

"Biz değil. Ben! Beden benim. Sen yalnızca bana eşlik ediyorsun." Taze Hedefler'de bir koltuğa bağlanmış olduğunu tahmin ediyordum.

Taze Hedefler olmaz, bunu yapamazsın.

"Tam da oraya gidiyordum."

Neden oraya gitmek istiyorsun? Sözleşmeni bitirmeden paranı alamazsın.

"Paramı alabilme ihtimalim her dakika azalıyor bence. Senin planına kalsa paramı alamadan ölürüm." Otoyoldan çıktım. "Belki pazarlık eder yarısını alırım."

Taze Hedefler'e gidince ne söyleyeceksin de seni anlayacaklar? Sözleşmeyi bozuyorsun, tek umursadıkları bu olacak.

"Onlara senden bahsedeceğim. Yongamı değiştirdiğini söyleyeceğim. Belki tamir edebilirler."

Bunların herhangi birinden, ölen bağışçılardan, Senatör Harrison'ın planından bahsedersen, seni öldürürler.

"Bir şeyi atlıyorsun Helena. Sana inanmıyorum. Söylediğin hiçbir şeyi yutmuyorum."

Ama inanman gerek. Yonga değiştirildi. Gözlerinin kararması. Seninle bu şekilde konuşabilmem bile söylediklerimi kanıtlıyor.

Direksiyonu sıktım. Yonga ile söyledikleri doğra olabilirdi.

AnemoN

Ama kalanının da doğru olduğu anlamına geliyor muydu bu? Şakaklarım zonklamaya başladı. Kenara çektim.

Taze Hedefler'e dört sokak uzaklıktaydık.

"Kafamdan çıkmanı istiyorum. Hemen şimdi."

Oraya dönme. Ne olur. Sana yalvarıyorum.

Büzülüp ufacık oldum. Öyle korkuyordu ki. "Bana tek bir sebep söyle."

Geri dönersen ikimiz de ölürüz.

AnemoN

BÖLÜM ON ÜÇ

Bir kafe yakınında durup beklemeye başladım. Saldırabilecek kaçaklar var mı diye ortalığı kolaçan ediyordum.

"Helena, bana daha çok kanıt lazım."

Geri dönersem beden bankasının ikimizi de öldüreceğine inanıyordu.

Taze Hedefler'e gitmeyeyim diye yongayı nerede çıkarabileceğimi söylemeyi teklif etti. Herhalde ilk başta yongayı değiştiren bilgisayar manyağı arkadaşının yerini tarif edecekti. Ona nasıl güvenecektim peki? Öldürmeyi-engelle şalterini etkisiz hale getiren adamdı bu, beni Helena'nın özel öldürme makinesi yapmıştı.

Helena'nın sesi çıkmıyordu.

Daha önce de sessiz kaldığı anlar olmuştu ama bu kez durum farklıydı. Bir boşluk vardı. Sanki telefonun ucunda kimse olmaz ya bazen. Tekrar Helena'nın 'sinyalini' yakalamak için salak gibi ensemdeki, dikişlerin altındaki yongaya bastırdım. Elde ettiğim tek şey keskin bir acı oldu.

"Ayy."

AnemoN

Helena buna tepki bile vermedi. Ama gittiği aşikardı, istemeden veya isteyerek gitmişti.

Helena'nın sesi kafamda yankılanmadan önce suikast girişimi Müzik Merkezi'nde olacak zannetmiştim. Ama Helena bana bir sürpriz yapıp bunu Pershing Meydanı'nda denemişti. Tabancasını falan aldığımı görünce çok fazla sorun yarattığımı düşünüp, suikast yerini ve zamanını değiştirmişti. Suikastçılar hiç sevmez böyle şeyleri.

Asıl planıma dönmeye karar verdim, çünkü Helena da tahminen aynısını yapacaktı.

Ertesi gün Madison'ın evine gittim, ona içimi açmak istiyordum delice. Ona öğrendiğim her şeyi anlatmak, kendi bedenimi kontrol edebildiğimi ama Helena'nın sesini kafamın içinde duyduğumu söylemek istiyordum.

Ama bu Madison'ı deliye çevirirdi. Eğer onun gibi içimde bir Sonlayan taşımadığımı, sadece öyleymiş gibi numara yaptığımı öğrenirse bana bir daha güvenmezdi. Beni Taze Hedefler'e ihbar edebilirdi. Geldiğim bu noktada gerçekten sempati arayışımı karşılayamazdı.

Madison'ın evinin dekorasyonu belki yirmi yıl önce çok moda sayılabilecek bir anlayışta kalmıştı: uzaylı kız modası. Havada asılı duran parlak yeşil koltuklar, tuhaf hologram avizeler ve duvarda üç boyutlu uzay manzaraları.

Koridordan aşağı beni geçirirken bazı odaları nasıl 'karaktere girdiğinde' kullanmayı sevdiğini anlattı, 'karaktere girmek' ile kast ettiği kiralamaydı. Evi çok büyüktü. Seçecek bir sürü odası vardı.

Oyun odasına gittik, burası bana bütün dertlerimi unuttturabilecek türde rüyalardan çıkmış bir takılma mekanıydı. Duvarın yanındaki büfeye geçtik ve bana bir kase uzattı. Pleksi

tüplerde sıra sıra hepsi birbirinden kaliteli atıştırmalıklar vardı içinde, tabaklarımızı şekerleme, çikolata ve tuzlu krakerle doldurduk. Son durağımız inanılmaz bir gazoz çeşmesiydi. Madison bu çeşmeyi, şurubun camın içerisinde tuhaf renkli desenler yapacağı şekilde programlayabiliyordu

Topladıklarımızı kadifemsi, heyula gibi bir köşe takımına götürüp üstüne yayıldık. Odanın ortasında havada duran bir 500 santime 875 santim, görünmezekran hologram projektörü vardı. Böyle bir şeyi kimsenin evinde görmemiştim. Hologram ve dizi programlarının yanı sıra en büyük spor yıldızlarıyla süper futbol, golf veya hava tenisi oynanabilen oyunlar da vardı.

Istersek hologram televizyon dizilerinde oynayabiliyorduk, böylece arkadaş olduğu diğer üyeler bizi aynı dizide oynarken izleyebiliyordu. Böylesi bir cihaz, benim ailemin gücünün fersah fersah üstünde bir para gerektiriyordu. Ama Madison gibi zenginler için, hayran olduğun yıldızlarla beraber yapamayacağın şey yok gibiydi.

"Eskiden televizyon yapımcısı menajeri olduğumdan bana indirim yaptılar" dedi göz kırparak.

Demek zenginler de indirim seviyordu.

Madison popüler bir hologramın en son devam filmini sipariş etti. Karakterler mekana gerçek boyutlarında yansıyorlardı Onları bu kadar yakından görmek, babamla gittiğimiz çok boyutlu deneyim sinemalarından farklıydı. Birkaç dakika sonra Madison ayaklandı ve sahne boşluğuna adım attı. Bu sahnede iki aktör vardı ve oyunculardan uzun boylusu ona döndü.

"Merhaba Madison" dedi. "Bize katıldığına sevindik."

"Vay be" dedim. Çok ilgimi çekmişti. "Bu nasıl oluyor?"

Mad, "Şurada durman gerek" dedi ve odanın ortasındaki dikdörtgen bölgeye işaret etti. "Yoksa çalışmaz."

Oraya girer girmez, vahşi bakışlı ve kısa boylu olan diğer

AnemoN

oyuncu bana döndü.

"Merhaba Callie" dedi. O an eridim sanki.

Adım atıp yaklaştı. Onu koklayabiliyordum, sedir gibi ağacımsı bir kokusu vardı. Tam canlı gibi görünmüyordu. Hani, iyi bir hologram ilk başta sizi kandırır ama yaklaşınca bir noksanını bulursunuz, kenarlarda hafiften bir parıltı vardır ya, onun gibi. Yine de inanılmazdı.

"Bunu nasıl yapıyorlar?" Gözlerimi adamdan ayırmak istemiyordum, yine de dönüp Madison'a baktım. Kendi oyuncusu ile derin mi derin bir sohbete dalmıştı.

Benim oyuncum koluma dokunup dikkatimi üzerine çekti.

"Nasılını boş ver. Kiminlesine bak." Bana gülümsedi.

Dokunuşunu hissetmemiştim. Gerçek gibi değildi; daha hafif, tenimdeki bir esinti gibi bir şeydi. Tüylerim diken diken oldu.

Bir telefon çaldı.

Herkes durup kollarını kavuşturdu ve telefonun sesini kesmem için beklemeye başladı.

Madison bir elini alnına koyup "Callie" dedi. "İllüzyonun içine etti şimdi bu."

"Özür dilerim."

Mekandan çıkıp köşe takımına gittim. Arayan bilgisinde o an en son görmek istediğim kişinin adı çıktı.

"Blake?" dedim telefona.

"Callie. Nasıl gidiyor?"

Dönüp baktım, Madison saçlarıyla oynayıp kendi aktörüne gülümsüyordu. Benim aktörüm ise elini cebine koymuş öylece duruyordu.

"Bak Callie, son anda oldu ama, büyük babamdan oluru aldığımı söylemek istedim. Benimle beraber Gençlik Birliği Ödülleri'ne gelecek misin?"

Anemon

"Bu gece mi diyorsun?"

"Evet."

"Be-ben gelemem... Gerçekten."

"Bu çok önemli. Sen de yanımda ol isterim. Hem büyük babamla tanışmak istediğini söylemiştin."

"Onun da meşguliyeti olur orada şimdi" dedim.

"Sonrasında bir resepsiyon var. Vali de dahil tanınmış kım varsa orada olacak. Eğleniriz."

Dünya üzerinde olmak istediğim en son yer orasıydı. Evet dememek için sürekli dudaklarımı ısırdım. Blake ile beraber olmak istiyordum, ama bu tam da kaçınmaya çalıştığım şeydi: senatörle aynı yerde olmak. Peki ya gözlerim kararırsa ve yerime Helena geçerse?

"Gerçekten istiyorum Blake. Gerçekten. Ama Madison'a söz verdim bu geceyi onunla geçireceğime. Şimdi hiç doğru olmaz gitmem."

Vedalaşıp telefonu kapattık, hayal kırıklığına uğradığını hissedebiliyordum. Ben de aynı şeyi hissediyordum.

Telefonu el çantama atarken Madison da bana bakıyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, yolunda" dedim ve kendimi köşedeki büyük koltuğa attım.

"Gel bize katıl." Madison bana gel diye el sallarken, her iki aktör de onunla konuşmaya başlamıştı.

Olmaz anlamında kafamı salladım. "Ben buradan izlerim."

Madison omuz silkti ve arkasını dönerken her ikisiyle el ele tutuşup yürümeye başladı. Üçü birlikte bir ormana girdiler. Helena'nın bir süredir bedenimi kontrol etmediğini düşündüm. Hiç bu kadar uzun süre benimle konuşmadığı da olmamıştı.

Birden nefesim kesildi. Ya beden bankasından ayrıldıysa? Bağlantımız bozulduğu için kiralamayı erken bitirmiş olabilir

miydi? İşbirliği yapmayacağıma karar verip beden bankasından ayrılabilir, senatörü kendi başına öldürmeye gidiyor olabilirdi. Hem de planladığı gibi, ödüller esnasında. Bu işi kendi bedeninde yapması asıl planı değildi, ama adamı vurmayacağımı apaçık söyledikten sonra böylesine çaresizce bir şeye atılabilirdi.

Eğer ödül törenlerine gidersem Blake'in büyük babasıyla konuşma şansım da olabilirdi. Ona durumu izah etmeyi, onu uyarmayı deneyebilirdim Hem artık bir silahım yoktu. Helena bedenimi tekrar ele geçirirse, az kalan vaktini bir başka silah bulmaya harcamak zorunda kalırdı.

Blake'i reddetmekle aptallık etmiştim. İzin istedim ve telefonumu alıp Madison'ın banyosuna gittim.

Blake beni şehir merkezindeki bir binanın yeraltı otoparkına götürdü. Fikrimi değiştirmeme son derece sevinmişti. Büyük babasıyla tanışmak için can attığımı ona hatırlattım. Belki onunla bir dakika baş başa konuşma şansımız olurdu hem, öyle değil mi? Blake ayarlamaya çalışacağını söyledi. Sorgulamadı bile. Keşke bütün adamlar böyle hoş olsa.

Blake özel bir anahtar çıkardı, yeraltı girişinin kapı görevlisi bizi siyah ve altın renkli halısı olan özel bir asansöre götürdü. Kapı görevlisi bir deliğe kendi anahtarını soktu, kapıyı açtı. Kapılar arkamızda kapanırken şapkasının ucuna dokunup selam vermeyi de ihmal etmedi.

"Burası Müzik Merkezi değil" dedim.

"Değil mi?" dedi Blake. "Olamaz, yanlış sapaktan dönmüşüm."

Ona surat astım, o da hafifçe sırıttı. Asansör en üst katta durdu, 'Çatı' yazısı yanıyordu.

Kapılar açılınca bir kısa koridor belirdi, bu da başka bir

kapıya açıldı. Blake anahtarını sokup kapıyı açtı. İçerisi koyu ahşapla döşenmişti, loş ışıkla aydınlanıyordu. Sağda, dönerek uzayan bir bar vardı, başında da bir bardağı temizleyen bir Sonlayan duruyordu.

"Hoş geldın Blake."

"Merhaba Henry."

Blake hiç durmadan odayı arşınlamaya devam etti. Deri koltukları aşıp kayan bır cam kapıya ulaştı. Duvardaki bir pedın üzerinde avcunu gezdirince kapılar kayarak açıldı. Çok büyük bir terasa adım attık.

Terasa merkezde duran, kare biçimli bir fıskıye hakımdi, insanın içini huzurla dolduran köpük sesleri çıkarıyor, aşağıdakı şehrin gürültüsünü bastırıyordu. Terasın kenarına yürüdüm, sınır oluşturan saksılı ağaçların arasından baktım. Burada palmiye ağaçlarının olmasının sebebi belliydi. Bu vahayı kapısı penceresine tahtalar çakılmış çürüyen binalar sarmıştı. Bazıları dev bir canavar tarafından ezilmiş gibi tamamen yıkılmıştı.

Manzaraya sırtımı döndüm.

"Demek burası ailene ait?"

Kafasını salladı. "Evet. Operaya gitmeden önce, konser resepsiyonlarında burayı kullanırız. Burada çalışanlar büyük babam burada yokken hizmet vermeyi pek sevmiyor gerçi. Onlara göre ben sadece bir çocuğum."

"Bana nasıl davranılırsa davranılsın burada mutlu olurdum."

Beni taraçadaki ikili koltuğa götürdü. Yan yana oturduk.

"Ödül törenine gitmemiz gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Vaktimiz var."

Barmen bize iki gazoz getirdi. Onları yandaki masanın üstüne koyup çıktı.

"Pekala Callie, nasılsın?"

AnemoN

Başımı kaldırıp mavi gökte yüzen pofuduk bulutlara baktım. Ona her şeyi anlatasım vardı.

"İyiyim."

Bana uzanıp elini ikili koltuğun arkasına koydu. Başımı okşadı. Sonra elini ensemde dolaştırmak istedi ama ona engel oldum.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Hiçbir şey" dedim, elini bıraktım.

"Callie, haydı ama." Bana yaklaştı. "Sorun ne?" Başıma baktı.

"Havamda değilim sadece" dedim.

"Niçin?" Eğlenıyor gibiydi. Sanki bir oyunmuş gibi elini başımın üstünde tuttu ve ben de elini yakaladım.

Ne söyleseydim? Doğruyu söylemeye karar verdim. "Bir ameliyat geçirdim."

Gülümseyişi kayboldu. "Ne?"

İnanılır bir yalan bulmaya çalıştım. Olmuyordu. "Bundan bahsetmek istemiyorum."

Ona baktım. Benim için endişeliydi.

"Bu... özel bir konu" dedim.

Elimi tuttu. "Tanışalı uzun zaman olmadı, biliyorum, ama bana güvendiğini düşünüyordum."

"Mesele o değil, sadece... Aramızdakı her şey çok güzel."

"Sen de ne tür bir ameliyat geçirdiğini söylersen, senden bir daha hoşlanmayacağımı mı düşünüyorsun? O kadar sığ mıyım sence?"

Dudaklarım titredi. "Hayır, elbette değilsin."

Elimi sıktı. "Bana söyleyeceğin hıçbir şey sana olan hislerimi değiştiremez. Seni tanımak istiyorum. Hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Bu yalanın ne kadar büyük olduğundan haberi yoktu. "Lütfen beni bu konuda konuşturma. Olur mu?" Bakışlarımla yalvardım.

AnemoN

"Bazen olur ya, yapmamış olmayı dilediğin şeyler yaparsın."

"Herkes aynı şeyi yaşamıştır. Yalnız değilsin." Başparmağını elimin üzerinde gezdirdi.

Nazik olmaya çalışıyor, anlatmam için zorlamaktan vazgeçiyordu. Keşke her şey basit olsaydı Keşke o beden bankasına hiç gitmemiş olsaydım. Ama o zaman da onunla asla tanışamazdım.

Şehir manzarasının ardından çıkışa ilerliyordu güneş. "Artık gitmemiz gerekmiyor mu?" diye sordum.

Blake ellerimden tuttu, beni ayağa kaldırdı. "Beni takip et."

Beni içeri soktu, bir koridordan geçtik ve bir kapıyı açtı. Oda tam bir genç kız odasıydı, pembenin yumuşak tonlarıyla dekore edilmişti.

"Burayı özel butiğin gibi düşün." Gömme dolapları açtı ve yan yana neredeyse bir gökkuşağı oluşturan parıltılı gece elbiseleri ortaya çıktı. Gecelikten kokteyl kıyafetlerine kadar her şey vardı içinde.

"Bunlar kimin?" diye sordum.

"Kız kardeşimin. Alışverişi sever." Gözlerini devirdi.

Buradaki kıyafetlerin çoğu en son teknoloji kumaştandı. Hepsi birer fizik mucizesiydi, tüy kadar hafiflerdi ve ışığa göre renk değiştiriyorlardı. Diğerleri geçen yüzyılın eski filmlerinden etkilenerek tasarlanmış uzun kesimli retro kıyafetlerdi. Üstteki rafta, içini gösteren kutularda, parıltı saçan topuklular ve el çantaları duruyordu.

Blake elini bir algılayıcının üzerinden geçirince, kutular dönerek başka kutulara yer açtı.

"Kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Kuzeyde, büyük teyzemle yaşıyor."

Elimi kumaşlarda gezdirdim. "Orada ne yapıyor?"

"Alışveriş."

AnemoN

Duvara, omzumun yanına dayandı. Gözlerini gözlerime dikti. Bir dakika önce bıraktığı yerden devam edeceğini tahmin ettim.

Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Merak etme." Bir elini kaldırıp arkasına koymadan önce parmaklarını salladı. "Bu kez ellerimi uzatmayacağım."

Gülümsemeden edemedim. Başını ağır ağır aşağı eğip beni öptü. Ve öptü. Durmasını istemedim, hem de hiç. Tam daha da iyi olamaz derken, oldu. Ellerimi boynuna doladım ve onu bırakmadım.

Sonra beni tuttu, ellerini belimde gezdirerek sarıldı. Sırtımı duvara yasladım, onu kendime çektim, nefesim kesilmişti, başım dönüyordu. Alnımı alnına dayadım.

"Gitsek iyi olur" diye fısıldadım. "Yoksa geç kalacağız."

Olur anlamında başını salladı. Birbirimizden ayrıldık, o yavaşça odadan dışarı geri geri çıktı. "Hazır olduğunda seslen."

O gittikten sonra dudaklarıma dokundum. Yumuşacıklardı, dolgunlardı.

Diğer elimi muhteşem kıyafetlerin üzerinde gezdirdim. Nasıl seçecektim? Türlü dondurma arasından tek top almak zorunda kalmak gibiydi. Ama kaybedecek vakit yoktu. Kolsuz, mavi bir elbiseyle ona uygun bir şal aldım. Elbise yerlere kadar parıltılar saçarak uzanıyordu ama bir mendilden ağır değildi. Güzeldi, gereği kadar örtüyordu. Senatörün bana inanmasını istiyordum. İnsanların size güvenmesi için mavi renkli kıyafetler giymek gerek demişti birisi diye hatırlıyordum.

Birkaç dakika sonra Blake kapıyı vurdu.

"İçeri gel."

Blake bir smokin giymişti. Müthiş görünüyordu. Beni görünce gözleri büyüdü ama sonra havasını bozmamaya gayret etti. Dolapta asılı duran metal bir değneği aldı ve elbisemin

üzerinde gezdirdi.

"Oyun oynayacak vaktimiz yok" dedim.

"Bekle de gör."

Dolaptaki bir havaekranı açıldı. Kıyafetin üç boyutlu görüntüsü belirdi ve dönmeye başladı görüntü. Ardından ayakkabı, el çantası, küpeler ve bir bilezik görüntüleri de belirdi.

Havaekranında beliren bağcıksız gece ayakkabılarının aynısı ortaya çıkana dek şeffaf ayakkabı kutuları döndü. Ayakkabıları çıkardım; ayakkabıların topuklarına ufak birer gümüş balina klipslenmişti.

"Balinalar. Senin favorin" dedi.

"Vay." Ayakkabıları giydim. "Numaramız aynıymış. Kusursuz."

Bana el çantasını uzattı, sonra güzel, antika bir bilezik uzattı, ayrıca bu mavi taşlı, telkari bileziğe uyan küpeler verdi.

"Onun eşyalarını kullanmama kızmayacağından emin misin?"

"Şunlara baksana. Yarısını alıp götürsek ruhu duymaz." Bileziği koluma taktı.

"Ama bilgisayar kesinlikle hatırlayacaktır."

Bileğime uzandı, uğur bilekliğini gördü. "Ne şırın."

Diğer bileğimi uzattım ve bileziği taktı.

Aynaya dönüp küpeleri taktım. Aynada gözüme Blake'in hali takıldı, yüzündeki ifadeyi ezberlesem yeriydi. İlk olarak dudağının solu hafiften yukarı büküldü. Sonra gözlerinin kenarı kırıştı, içi parladı ve ağzı kulaklarına varacak şekilde sırıttı.

"Öyle muhteşem görünüyorsun ki büyük babamla kimse ilgilenmeyecek."

AnemoN

BÖLÜM ON DÖRT

O gece Müzik Merkezi plazasına yaklaşırken Kraliyet Balosu'na adım atan bir prenses gibi hissettim kendimi. Bir rüya alemiydi sanki, ağaçların içinde incecik ışıltılar belirip kayboluyordu; daha büyük ışıklar binaların hatlarını çiziyor, spotlar ise plazanın merkezinde dans eden heykelli çeşmeye ışık vuruyordu.

Dorothy Chandler Müzikholü'ne girdik, ufak birer araba büyüklüğündeki avizeler tepemizde parıltılar saçıyordu. Büyük kanatlı merdivenlerden çıkıp ikinci kata geldik. Ödül töreni öncesi parti tam gaz gidiyordu. Sonlayan garsonlar ellerinde şampanya ve panç tepsileriyle ışıltılı kalabalığın arasında mekik dokuyordu Misafirlerin çoğu zengin Sonlayanlardı, ama Blake gibi bir miktar zengin genç de mevcuttu.

Ve tabii, bir de ben vardım.

"Büyük baban nerede?"

Blake bana bir panç kadehi uzattı. "Gidip onu bulayım. Sen burada idare edebilecek misin?"

Büfe masasına bakarak, "Ben iyiyim" dedim.

Gümüş kafalar denizinde büyük babasını görebilmek için

Anemon

başını yukarı kaldırdı, sonra da kalabalığın içinde kayboldu. Karides, yengeç ve ıstakozlarla süslü büfeye yürüdüm. Görse Tyler'ın gözleri yuvalarından oynardı.

Tam bir tanesini deneyecektim ki bir ses beni gafil avladı.

Callie. Yine de gittin bakıyorum.

Kafamın içinden geliyordu. Helena. Demek ki beden bankasından ayrılmamıştı.

"Geri dönmüşsün" dedim alçak sesle. "Şeytan çıkarmaya gideceğim artık."

Etrafımdaki herkes sohbete veya yemeğe dalmış olduğu için kendi kendime konuştuğumu fark etmediler. Buna kızsam mı, sevinsem mi, bilemedim.

Aklın yolu birmiş, değil mi?

"Hiç bana teşekkür etme. Buraya kimseyi öldürmeye gelmedim."

O senatör bir canavar. Gitmesine izin verirsen, yarın uçakla Washington'da olur, binlerce gencin kaderi mühürlenir.

Dramatik tutumu bana pek işlemiyordu. "Bunu bilmiyorsun."

İnsanın kim olduğu dostundan anlaşırmış. Senatörün işbirlikçisi Taze Hedefler'in başındaki adam. İhtiyar. Koca evrende insan sıfatından bu kadar çıkmış bir adam olamaz.

"İyi, gidip öldüreyim onu bari." Kinaye yeterince açık ve rahatsız edici olmuştur diye umuyordum.

Öldürmelisin. Ama sıkı korunuyor. Şimdiki derdimiz Senatör.

Anlaşılan kadının ölüm listesi uzuyor da uzuyordu.

Senatörün bu gece uçağa binmesini engelleyerek, bu işin zıvanadan çıkmasına engel olabiliriz. Taze Hedefler sana ne ödeyecekse, beş katını öneriyorum. Ayrıca sana bir ev vereceğim.

Bir tepki vermeyerek tepki verdim. Binanın balkonuna çıktım. Artık erken ölümden korkusu kalmayan Sonlayanların puro uçlarından yayılan kızıl korların arasından geçtim. En

uca vardığımda durup akşam ufkuna baktım. Lüks çevremizin sınırlarının ötesindeki grafitiye boğulmuş binalar sert bir kontrast oluşturuyordu.

Helena sağlam bir teklifte bulunmuştu. Bunu düşünmek zorunda kalmaktan bile nefret etmiştim.

"Dediğini yapmayı istesem bile bir silahım yok."

Hayır, var. Ben önceden silahı yerleştirdim. Bu benim asıl planımdı, hatırlasana?

Midem bulandı. Öldürmekten bahsettiği kişi Blake'in büyük babasıydı.

Sana nerede olduğunu söyleyeceğim.

"Sakın söyleme, bilmek istemiyorum." Parmaklarımla kulaklarımı tıkayıp saçma şeyler söylemeye başladım; ama bunlar onu durdurmuyordu.

Arkamdan yaklaşan ayak sesleri işittim. Dönüp bakınca gelenin Blake olduğunu gördüm.

"Hah, buradasın" dedi Blake. "Büyük baba, bu Callie."

Senatör Harrison.

İşte fırsatı yakalamıştım. Onu uyarabilirdim. Ama öylece mevzuya dalamazdım, beni deli zannederdi.

Senatör elini uzattı. "Her yerde sizi aradık genç hanım."

Pek iyi bir ilk izlenim bırakamamıştım, Blake her yerde beni aramıştı buraya getirene kadar. Elini sıkarken yüzünde çok acayip bir ifade olduğunu gördüm. Neredeyse acı çeker bir haldeydi, benim için üzgündü sanki.

"Eh, torunumla nerede tanıştınız bakalım?"

"Bir gece kulübünde" dedim.

Blake'e döndü. "Gece kulübü mü? Hangi gece kulübü?"

"Büyük baba..." dedi Blake.

Belki de biraz telaşla "Kulüp Rün" dedim.

"Kulüp Rün!" Senatör gerilmişe benziyordu.

AnemoN

Sanırım bu hoşuna gitmemişti. Keşke bıraksaydım da Blake yanıt verseydi. Adamın yüzünü inceledim ama poker suratını takınmıştı, ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

Blake bana döndü. "Burada donmuyor musun?"

Hayır anlamında kafamı salladım. Sonra onun yüzüne baktım. Yoksa içeri girmemiz gerektiğine dair ipucu muydu bu?

Senatör boğazını temizledi. "Ne de güzel bir kıyafet giymişsin."

"Teşekkür ederim." Aşağı bakıp kıyafetimi düzelttim.

"Hele şu küpeler. Bilezik? Aile yadigarı mı? Nedense aşina geldiler gözüme."

"Bunları torununuz seçti benim için."

Senatör, Blake'e öfkeyle baktı. "Evet gerçekten. Bu gece o mücevhere dikkat et. Birkaç nesildir ailemizde."

Bir yardımcısı yanaştı ve senatörün kulağına bir şeyler fısıldadı.

Senatör Harrison, Blake'e döndü. "Şimdi kulise geçmemiz lazım. Tören otuz dakikaya başlıyor."

"Hemen orada olacağım" dedi Blake.

Senatör uzun bir of çekti. "Görünümün Blake. Görünümün."

"Orada olacağım."

Senatör topuklarının üstünde dönüp hoşça kal bile demeden çekti gitti.

"Beni sevmedi sanırım" dedim Blake'e.

"I-ıh. Bu onun 'Tanıştığımıza çok sevindim' suratı. Fark edemedin mi?" Elimi sıktı.

Gülümsemek zorunda kaldım.

"Biletin sende. Ödüllerden sonra görüşürüz. Baloda bir tatlı resepsiyonu olacak." Gitmeden önce, şöyle bir yalanıp midesini ovuşturdu.

Artık Senatör neye benziyor biliyorsun. Bu cazibesine aldanma.

AnemoN

Adam bir politikacı. Uykusunda bile adam aldatır.

"Sen hep burada mıydın?" diye sordum Helena'ya. Bu düşünce tüylerimi ürpertmişti. Mahremiyetim sıfırdı.

Şimdi beni iyi dinle. Tabanca, ikinci kattaki kadınlar tuvaletinin sağdan en son kabinin içinde.

Ve orada kalacak, diye düşündüm. Ama Helena'ya bunu söylemedim. Elbette o tarafa gitmediğimi görecekti.

O tabancayı alman gerek Callie.

"Onu kullanmayacağım."

Tabancayı orada öylece bırakamazsın.

"Nedenmiş?"

Çünkü üzerinde senin parmak izlerin var.

İkinci kattaki kadınlar tuvaletinde sıraya girdim. Zarif kıyafetli Sonlayan kadınlar duvardan duvara aynaların önünde üst baş düzeltiyor, karınlarını içlerine çekmiyormuş gibi yapıyorlardı. İleride, solda ikı sıra tuvalet kabini vardı, her birinin başında ayrı bir kuyruk uzuyordu.

Sağdakine git.

Sağa kayıp bekledim. Dört sıra kabin vardı, sonuncusu engelliler içindi.

Önce orta kabin açıldı.

Hayır, en sondaki.

Arkamdaki Sonlayana benden önce gitmesi için yol verdim En nihayet, en uçtaki kabin açıldı da içeri girdim. Kapıyı kilitledim ve etrafıma baktım.

"Göremiyorum" dedim Helena'ya fısıltıyla.

Ufak çöp kutusunun altına bak.

İşte orada, duvar dibindeydi. Güzelim gece elbisemi tuvaletin içine sokmamaya gayret ederek olabildiğince çömeldim. Çöp kutusunun altını yokladım ve bir şişkinlik hissettim.

AnemoN

En altına bantla ufak bir tabanca yapıştırmıştı

İşte.

Bandı sökmek için uğraşmam gerekmişti. Bir çınlama duyuldu, törenin başlamak üzere olduğunu belirtiyorlardı. En sonunda tabancayı yerinden çıkarıp el çantama attım.

Tuvaletten hızla çıkarken silahın kurşunlarını çıkarmadığım aklıma geldi. Yer göstericiler kapıları kapatıyorlardı. El çantama elimi soktum ve tiyatroya girdiğim sırada güvenlik kilidini açtım.

Bu gereksiz.

"Önce güvenlik" diye fısıldadım.

Ödül törenindeki konuşmalar boyunca tek başıma oturdum. Senatöre saygıdeğer devlet adamı ödülü verilmişti. Senatör, hayattaki amacının genç insanları aktif bir yaşamla sorunlardan uzak tutmak olduğu üzerine konuştu da konuştu. Helena bir saniye durmadan, aslında senatörün gerçek ve kötücül niyetinin ne olduğunu sözcüğü sözcüğüne yorumlamaktan geri durmuyordu.

Vazgeçmeyecekti.

Tabanca sende. Vur şunu.

Yanıt verebilseydim, kapa çeneni derdim. Tabanca, dünyanın en uzun sunumu boyunca, kucağımda elli kilo geliyor gibiydi.

Hepsi bitince kalabalıkla beraber dışarı çıktım.

"Helena, bir sorum var" diye fısıldadım. "Neden burada?"

Sahne ne kadar büyük olursa beden bankasını ortaya çıkarmakta o kadar işe yarar.

Blake'i bekleyerek balo salonunda dolandım. Helena bu sürede sustu, böylece kendimi dinleyecek vaktim oldu. Büfedeki tatlı dağına hayran hayran baktım. İştahım kapalıydı gerçi,

Anemon

herkese de engel oluyordum, bu yüzden yandaki büyük pencerelerden birinin önüne geçtim.

Birkaç dakika orada durmuştum ki biri sırtıma vurdu. Dönüp bakınca senatörü gördüm. Yalnızdı.

"Callie, değil mi? Nasıl gidiyor, keyfin yerinde mi?"

Şans kapımı çalmıştı. Onu uyarabilirdim. "Mmm, pek değil. Ben de sizinle konuşmak istiyordum."

Gözleri kısıldı. "Ne güzelsin."

Nedense bunu bir hakaret gibi söylemişti. Bu kadar bodoslama söylemesi değildi tek sorun, ses tonu da diken üstünde hissetmemi sağlamıştı. Kişisel alanımı aşarak bana doğru bir adım attı ve bir doktor gibi yüzümü inceledi. Sanki bir mikroskobun altındaki bir böcektim.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Hayır, tam aksine mükemmelsin." Yüzümü ellerinin arasına alıp bir yana çevirdi.

Kalbim çarpmaya başladı. Daha çok insanın olduğu odanın merkezine doğru ilerlemek istedim.

Her iki elimi eline alıp önlerini, arkalarını inceledi. "Kusursuzsun. Ne bir yara, ne bir ben, ne bir kesik..." Tekrar yüzüme bakıp. "Bir sivilce izi bile yok." Dudaklarını büktü.

Daha da yakınlaştı, yüzü o kadar yanımdaydı ki nefesindeki acı puro dumanının kalıntısını koklayabiliyordum.

"Ne olduğunu biliyorum" dedi ve kolumu tuttu.

Kolumu çekmeye çalıştım ama koluma sıkıca asılmıştı.

"Neden buradasın? Tinnenbaum mu yolladı seni?"

"Hayır" dedim kurtulmaya mücadele ederek.

"Başka kim burada?"

"Kimse, yalnızca ben."

"Buradan hemen gitmeni istiyorum. Ve torunumdan da uzak dur." Beni sarstı. "Sen ne biçim bir kadınsın böyle?"

AnemoN

"Anlamıyorsunuz. Size önemli bir şey söylemem gerek."

"Bana söyleyeceğin hiçbir şey, hiçbir şeyi değiştirmez." Adamın şakaklarındaki damarlar, teninin altında bir solucan varmışçasına şişti.

Bulunduğumuz köşede yalnızca birkaç kişi bizi fark edebilecek kadar yakındaydı. Bu sırada kalabalığın arasındaki Sonlayan bir kadın belli bir amaçla kendine yol açmaya başladı. Yüzü bir yerlerden bana aşinaydı.

"Senatör Harrison, ofisinize gelen bu kız o işte" dedi kadın.

Demek onu daha önce oradan tanıyordum. Gerçekten mükemmel.

Zarif bir Sonlayan kadın bu kadına eşlik ediyordu. Blake'in büyük annesi diye düşündüm. Beğenmediği büyük annesi yani.

"Clifford." Blake'in büyük annesi, kaşlarını kaldırıp kocasını uyarmıştı. "Yapma." Adamın kolunu yakaladı.

Kadın çekince adam beni bıraktı. Ofisteki kadını dirseğinden yakaladı ve onu uzaklaştırdı.

"Bizi affedin" dedi Blake'in büyük annesi.

Onlar giderken sanki oda üstüme çökecekmiş gibi oldu. Bana bakan gözlere boş boş bakıp zonklayan kolumu ovdum. Kalbim küt küt atıyordu.

Gördün mü? Öfkesini gördün mü? Ona güvenmekle aptallık ediyorsun.

Görmüştüm. Hissetmiştim. Ama başka eller kollarımdan tutup beni çekiştirmeye başlayınca düşüncelerim bölündü. Korumalar diye düşündüm.

"Bırakın beni." Kendimi kurtarmaya çalıştım.

"Sakinleş Callie, benim. Briona."

Kulüp Rün'de tanıştığım o üç kiracıydı bunlar, beraber köprüye gittiğimiz kişilerdi. Briona, diğer ikisi de siyah kravat tak-

mış Lee ve Raj. Üçü birlikte beni çıkışa doğru götürüyorlardı.

Ama gidemezdim. Henüz değil.

"Durun" dedim.

Sonlayanlar bizlere baktı. Briona ve diğerleri beni bıraktılar ama yalnız bir buzağıyı ağıla kapatmaya çalışan kovboylar gibi etrafımı çevrelediler.

Raj alçak sesle "Burada kalamazsın canım" dedi.

"Senatör Harrison senin kim olduğunu anladı" dedi Lee.

Briona dudaklarını kulaklarıma yaklaştırdı. "Kiracı olduğunu biliyor."

"Hepimiz buradan çıkmalıyız" dedi Raj. "Şimdi güvenlikle konuşuyor."

"Ama Blake beni arayacaktır." Antik bileziğin klipsini açtım.

Briona tıslayarak "Sen ne yapıyorsun?" dedi. "Seni buradan çıkarmamız lazım."

"Bunları Blake'e geri vermem lazım." Küpeleri çıkardım.

Lee, "Ben hallederim" dedi ve mücevherleri aldı.

"Vaktimiz yok" dedi Briona ona.

"Senatörün onu torunuyla yakalamasına izin veremeyiz, nötron bombalı balistik füze gibi patlar başımızda. Hemen halledeceğim." Mücevheri cebine attı.

"Lütfen dikkatli olun" dedim. "Onlar aile yadigarı."

Raj lafa girdi. "Biz yaşlılar için aile yadigarı olmayan bir şey var mı acaba?"

"Dert etme" dedi Lee bana dönüp. "Kırk sene önce bankacıydım. Kıymetli eşyalarla nasıl ilgilenileceğini bilirim."

Dönüp kalabalığın arasında yılankavi hareketlerle ilerledi. Briona koluma girdi. "Haydı tatlım, topuklayalım."

Raj diğer koluma girdi. Korumalar bize bakıp fısıldaşıyorlardı.

"Acele et" dedi Briona.

AnemoN

Çok sayıda kapıdan çıkıp sola döndük, aynalı bir duvara bakan büyük merdivenden koşarak inmeye başladık. Bizim gibi başkaları da çıkıyordu, merdivenlerde kalabalığa karışmış olduk. Bu telaş sırasında yüksek topukların üzerinde merdivenlerde bileğim döndü ve ayakkabımın sol teki ayağımdan çıktı.

"Ayakkabım." Dönüp baktım, merdivende duruyordu.

Raj düşmemem için beni doğrulttu. "Durma."

Briona'nın baktığı yere bakmak için başımı kaldırdım. Güvenlik görevlileri üstümüzdeki tırabzandan eğilmiş bize bakıyorlardı.

"Yürü" dedi Briona.

Mermer girişte koşmaya başladık, tek topuklu ile düşe kalka ilerliyordum. Son çıkış kapısına gelince sığmak için ellerimizi bırakmak zorunda kaldık. Briona önümde, Raj arkamdaydı ve beni iteliyordu. Plazanın dışına çıktığımızda kalan ayakkabımı çıkardım. Briona elimi tuttu ve çeşmenin yanından koşarak geçip sokağa çıktık.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırdım.

"Şuraya!" Briona kaldırımda bekleyen gümüş renkli cipe işaret ediyordu. "Koşmaya devam et."

Geriye dönünce bizim peşimizden koşan insanları ve güvenlik görevlilerini gördüm. Briona ile arka koltuğa atladık, Raj öne geçti. Lee çoktan içerideydi, şoför koltuğunda oturuyordu.

Briona "Bizden önce nasıl gelebildin?" diye sordu

"Yan kapıdan" dedi Lee.

Emniyet kemerim dönerek üstüme yerleşirken koyu camlı pencerelerden dışarı baktım ve üniformalı birkaç güvenlik görevlisiyle bazı normal kıyafetli kişilerin birkaç saniye farkla bizi kaçırdıklarını anlayıp yavaşladıklarını gördüm. Ve sonra onu, Blake'i gördüm, onların arkasından koşuyordu. Yalnızdı.

AnemoN

Ona seslenmek için pencereyi indirmeye başladım ama Briona uzanıp beni durdurdu.

"Hayır."

Pencereler ve kapılar, Lee ana kilide basınca yüksek sesle kilitlendiler.

Bir şey demek istiyordum, en azından veda etmek için el sallamak istiyordum. Beni bu karanlık camların arkasında göremezdi Blake. Tek yapabildiğim, arabanın pencerelerine beni görmek için bakıp da hiçbir şey görememesini izlemek oldu. Aracımız uzaklaşırken yüzünde derin bir keder belirdi.

Ufak bir mesafe gitmiştik ki elinde bir şey tuttuğunu fark ettim.

Ayakkabım.

AnemoN

BÖLÜM ON BEŞ

Elimi pencereye yasladım ve Blake'in ufak, bulanık bir görüntüye dönüşmesini izledim. Raj ve Briona, Lee'ye aynı anda daha hızlı git diye bağırıyorlardı. Ama senatörün korumaları peşimizde değillerdi, o halde kimden kaçıyorduk? Amirlerden mi? Kiracılar da bizim gibi vesayet altında olmayan yaşı küçükler gibi amirlerden korkarlar mıydı? Kiralama işinin teknik anlamda yasa dışı olduğunu tahmin edebiliyordum ama her zaman düşünmüştüm ki bolca para doğru eldeyse her sorunu çözer.

Belli ki durum öyle değildi. Aksi takdirde Briona, Lee ve Raj Müzik Merkezi'nden böyle hızla koşarak kaçmazlardı.

Briona yanı başımdaydı, elimi sıkıca tutuyordu. Sanırım bu Sonlayanlara has bir adetti.

"Nasılsın Callie?" Moka renkli gözleri yüzümü inceliyordu.

"İyiyim." Nazikçe elimi elinden kurtardım.

Raj, bir elini Lee'nin koltuğunun arkasına atıp ön koltuktan bize döndü.

"Emin misin? Yüzün solmuş" dedi.

"Evet biraz yüzü soluk gibi. Ama bize kıyasla öyle" dedi Lee

Anemon

Bana dikız aynasından gülümsedi.

Cevaben gülümsemeye mecalim yoktu. Pencereye döndüm yüzümü, aklım hala Blake'teydi.

Otoyola vardığımızda sıren falan duymuyorduk, herkes derin derin iç geçirdi ve sırtını koltuğa yasladı.

"Peki ya şimdi nereye?" diye sordu Raj.

Onlara Emma'yı sor.

Bu, Helena'ydı. Harrison'ı öldürmediğim için kızgın olduğunu biliyordum. Belki en azından torunuyla ilgili bir şeyler bulmasına yardımcı olabilirdim.

"Raj, Emma adını kullanan bir kiracıyla karşılaştın mı hiç?"

"Bağışçının adı bu muymuş?"

"Evet."

"Sanmıyorum."

Briona bana döndü. "Hatırlasana?" dedi, sesi diğerlerinin duyabileceği kadar gürdü. "Bana daha önce de sormuştum, bizimkiler bilmezler demiştim."

"Emin misin?" diye sordum Raj'a. "Sarışın, uzun boylu. Dur, bende resmi var." Cep telefonumu çıkarıp kızın resmini yüzüne tuttum.

"Keşke tanışsaydım" dedi Raj. "Ama hayır."

"Peki ya sen Lee?" Telefonu bu kez ona tuttum.

Dikiz aynasından bakıp hayır anlamında kafasını salladı.

"En azından şansımı denedim" derken Helena'ya sesleniyordum.

Teşekkür ederim.

Helena sözlerinde samimiydi fakat hayal kırıklığına uğramıştı.

Bir süre şehirde turladık. Emma'yı neden sorduğumu bana sormamalarının tuhaf olduğunu düşündüm.

Briona parmaklarını şakaklarına dayayıp inledi.

AnemoN

"Neyin var?" diye sordum."

"Korkunç baş ağrıları çekmeye başladım bu aralar. Daha önce olmuyordu ama. Bağışçı bedenin yonga implantından kaynaklanıyor sanırım." Şakağını ovmayı bırakıp başını geriye yasladı. "Sende de oluyor mu?" diye sordu.

"Hayır" diye yalan söyledim. "Bende bir sorun yok."

Artık o gecelik veda etme vakti geldiğinde beni Madison'ın oturduğu sokağa bırakmalarını rica ettim.

"İyi geceler" dedikten sonra arabadan indim. Onlar da arabayı gazlayıp gittiler.

Madison'ın evine baktım. İçeri girip onunla yüzleşmeye takatim kalmamıştı. Daha önce Blake'i arayıp evden çıkarken, yan kapıdan gizlice çıkıp gitmiştim. Çok nazik bir davranış değildi belki ama acelem vardı.

Dönüp arabama yürüdüm.

Eve döndüğümde Helena'nın yatağına uzandım, tepemdeki ipek gölgeliğe baka baka nasıl bir işe battığımı düşündüm. Blake, Washington'a giden uçaktaydı, büyük babası ona gerçekte genç bir bedendeki yaşlı bir kadın olduğumu anlatıyor olmalıydı.

Blake bir daha asla benimle görüşmek istemeyecekti. Onu kım suçlayabilirdi ki? Hem işin aslını, yani kendi bedenimde bizzat benim bulunduğumu bilse dahi yalan söylediğim, gerçekte sokak çocuğu iken bütün bu süre zarfında zenginmiş numarası yaptığım için beni affedebilir miydi?

Ellerimi yumruk yaparak yatak örtüsünü sıktım. Bu karmaşanın içinde olmamın tek sebebi, Tyler'ı yaşatmaya çalışmamdı.

Tyler.

Helena beden bankası konusunda haklıysa onun için ya-

pabileceğim ne kalmıştı? Muhtemelen onlardan hiç ödeme alamayacaktım. Helena daha fazlasını ödeyip bana bir ev sözü vermişti.

Tabii Harrison'ı öldürürsem...

Kardeşimi seviyordum, onun güvende, sıcak bir yuvada, sağlıklı olmasını istiyordum. Ama kitabımda cinayet yoktu, hele de söz konusu kişi Blake'in büyük babası ve bir senatörse. Bir Başlayan'dım ben, suikastçı değil. Helena'yı nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum. Söylediklerinin ne kadarı doğruydu? Emma'yı kaybettiği için öfkeliydi, anlıyordum, ancak bugünlerde pek çok çocuk kayboluyordu. Bir kısmı ölüyordu. Ama bu gerçekten beden bankasının suçu muydu?

Gerçi Senatör Harrison, Tinnenbaum'dan bahsetmişti.

Yatakta doğruldum. Senatör, Tinnenbaum'un beni buraya göndermiş olabileceğini düşünmüştü ve bu sinirini bozmuştu. Eğer Helena haklıysa, senatör, Başkan'la beden bankası ve devlet arasındaki bir anlaşma için konuşacaktı. Neden Tinnenbaum'un beni yolladığını düşünüp siniri bozulsundu? Ne yapmaya gönderecekti beni? Anlaşmayı iptal etmeye mi?

Callie?

Birden kaskatı kesildim. Helena'nın kafamda beliren sesi beni gafil avlamıştı. Eve geldiğimizden beri benimle konuşmamıştı. "Ne var?"

Neden Taze Hedefler'e kaydoldun?

"Kardeşim hasta."

Çok üzüldüm. Bir süre ses çıkarmadı. *Büyük annen veya büyük baban yok, değil mi?*

"Yok."

Yani daha önce para vermek istediğin kişi, kardeşin. Arkadaşın vasıtası ile ulaştıracaktın.

"Evet, aynen öyle."

AnemoN

Keşke kardeşini buraya getirebilsek ama akıllıca olmaz. Ancak senin için bir şey yapacağım.

Bekledim, söyleyeceklerini duymaya can atıyordum.

Tuvalet masama git, en alt çekmeceyi aç.

Yataktan sürünerek çıkıp emekleyerek antika tuvalet masasına gittim. En alt çekmeceyi açtım.

Çekmecenin dibine elini uzat.

Oraya bir paket yapıştırılmıştı. Çekip çıkarınca bunun bir zarf olduğunu gördüm.

Zarfı aç.

Zarfın içi para doluydu. Bir an elim kolum boşaldı.

Şimdi kardeşinin kalabileceği bir yer bul. Bir otel mesela.

"Yaşı küçükler bunu yapamaz."

Ben sana nereye gidileceğini, kiminle konuşulacağını söyleyeceğim.

"Ona gidemem. Beden bankası adresi biliyor. Beni izleyip nereye gittiğimi görürlerse sözleşmeyi bozduğumu söyleyeceklerdir.

Bunu halletmenin bir yolu var. En üst çekmeceyi açıp mavi kutuyu bul.

Çekmeceden ufak, mavi bir kutu çıkarıp açtım. Kutunun içinde bir kolye ucu, bir pandantif vardı, mavi-yeşil taşlar bir halka oluşturmuştu.

"Güzelmiş."

Bu bir yayın engelleyici. Sinyali bozuyor. Ne var ki hep aynı güçle çalışmaz.

Pandantifi takacak oldum.

Yapma. Kullanacağın zamanı sınırlamamız lazım, yoksa Taze Hedefler engellendiğini fark edebilir.

"Bunu kim yaptı?"

Benim teknisyenim. Taze Hedefler'den çıktığımda seni onunla tanışmaya götüreceğim.

AnemoN

Bu yardımın bir bedeli olmalıydı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Hala yardımına ihtiyacım var. Emma'ya ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Bunu öğrenebilirsem o korkunç mekanı kapatmama yarayacak kanıta da sahip olabilirim. Seninle olan anlaşmamız hala aynen geçerli.

"Ama böyle bir şeyi nasıl yapacağız? Emma'ya ne olduğunu bulsak bile bu nasıl mümkün olur?"

Şimdi bir avantajımız var. Kimse seninle konuşabildiğimi bilmiyor. Tek bedende iki beyiniz.

Sesi çok farklıydı şimdi, sakin ve düşünceliydi. Suikast planından vazgeçince o delirmiş hali gitmişti.

Git biraz dinlen. Sabaha başlarız.

Kolyeyi tuvalet masasının en üstüne koydum ve Helena'nın büyük, yumuşacık yatağına tırmanıp içine girdim. Ama uyuyacak halim yoktu. Zihnimde görüntüler uçuşuyordu, bir otel odasının gerçek yatağında oda servisiyle doyan Tyler'ı görmeyi arzuluyordum.

Lambayı söndürdüm, ay ışığı odanın içine gümüş mavi parıltı saçtı.

"Helena, ben rüya görürken sen neler görüyorsun?"

Hiçbir şey.

En azından rüyalarım ve düşüncelerim hala benimdi. Bir süre sessiz sessiz, öylece oturdum.

Callie? Annen nasıl biriydi?

Annem. Onun gülen yüzü geldi aklıma. Helena'ya onun hakkında ne anlatacağımı bilmiyordum. Anlatacak o kadar çok şey vardı ki.

Senin gibi biri miydi?

"Hayır. O insanların ilk tanışmada sevdiği kişilerden biriydi."

Seni de seviyordur insanlar, eminim.

"Onun sevildiği gibi değil. Sanki arayıp da bulamadıkları

kız kardeşleri gibi davranırdı insanlar ona. Her yere uyum sağlardı. Bir sene Olimpiyat okçuluk takımındaydı." Zihnimde bir çocukluk anısı belirdi. "Hastalanınca bana peynirli makarna yapardı."

Ne komikti, insan neleri hatırlıyordu böyle.

"Emma nasıl birisiydi?"

Emma kararlı, inatçı, kendi burnunun dikine giden bir kızdı. Belki on altı yaşındaki bütün gençler öyledir ama onun gibi ayak direyeni görmedim. Ne istediğini bilirdi. Savaştan sonra onu büyütme işini üstlenmek zor olmuştu benim için. Ne annesinin yerini tutabiliyordum ne de babasının. O da bütün bu olan bitene öfkeliydi. Gerçi kim onu bu yüzden suçlayabilir ki? Bana biraz onu hatırlatıyorsun.

Helena artık pek de çatlağın teki gibi gelmiyordu bana.

Gözlerimin kapandığını hissettim. Tükenmiştim.

İyi geceler Callie.

AnemoN

BÖLÜM ON ALTI

Michael'ın binasının yakınında bir yan sokağa park edip, kaçaklar var mı diye etrafı kolaçan ettim. Boş gibiydi ama kapı eşiğinde bekleyen birileri olabilirdi. Satın aldığım yemek, su şişeleri ve ilaçları paketini kapıp koşarak arabadan çıktım. Helena'nın kolyesinin gerçekten işe yarayıp Taze Hedefler'in beni takip etmesine engel olmasını diliyordum.

Lobiye adım attım. Michael ve Tyler hala burada mıydı acaba? Sokak yaşamı insanın bazen koşarak kaçmasını gerektirirdi. Parmak ucunda yürüyerek resepsiyon masasına gittim, kımsenin saldırmaya hazır biçimde gizlenmediğinden emin olmaya çalıştım.

Kimse yoktu orada. Her yer temizdi. Lobinin ortasındaki merdivene yöneldim.

Penceresiz merdivenden çıkarken elışıldağımın artık yanımda olmadığını fark ettim. Zifiri karanlıktı ortalık. Bu şekilde yaşamanın gereklerini nasıl bu kadar çabuk unutabilmiştim? Koridoru yoklayarak ilerledim. Sonra aklıma geldi, yanımda Helena'nın cep telefonu vardı. El çantamdan cebi çıkardım ve

Anemo N

yolumu aydınlattım. Yolun sonuna vardığımda seçeneklerimi değerlendirdim. Odaları solda mıydı? Dönüp uzun koridorda yürüdüm.

Bir kapıdan pejmürde bir adam çıktı, elinde metal bir çubuk vardı. Bir an kalbim durdu, sonra fark ettim ki adam benim temiz görüntümden, en az benim onun perişan görüntüsünden korktuğum kadar korkmuştu. Karanlık işgal binalarında temiz pak, iyi giyimli insan göremezsiniz.

"Ben dostum" dedim. "Tyler ve Michael'ı görmeye geldim."

Adam koridorun sonuna işaret etti.

"Teşekkürler."

Buraya son kez iki hafta önce gelmiştim. Tinnenbaum yanıma Rodney'yi eskort vermişti. Ama sanki o da başka bir yaşama ait anıydı şimdi. İçeri girince bazı değişiklikler yaptıklarını gördüm. Mobilyaların yerlerini değiştirmişlerdi, bir sürü şey toplamışlardı. Daha bir ev gibi olmuştu. Masanın üzerine sarı bir kumaş parçası serilmişti, bu eğreti masa örtüsünün üzerine de içinde akrilik çiçekler olan bir kavanoz yerleştirilmişti. Pencerelere zımbayla tutturulmuş aynı kumaştan başka parçalar, odaya loş bir altın parıltısı veriyordu.

"Tyler?" diye seslendim.

Masadan kalenin etrafından dolandım. Orada oturuyordu, yanında bir kız vardı. Çantayı yere bıraktım.

"Sen burada ne yapıyorsun?" dedim. Suçlarcasına bir ses tonuyla söylemiştim. Özellikle.

Kız başını bana çevirdi. "Sadece ona biraz su veriyordum. Bir sorun mu var?"

Kızı tanıdım. Florina. Tam beden bankasına giderken Michael'ın beni tanıştırdığı kız. Elindeki su kupasını bana atmak üzereydi sanki, ama Tyler bana adımla seslendi. İçeri koştum ve önünde diz çöktüm, kollarımı etrafına doladım, onu

AmenoN

sıkı sıkıya sardım.

"Seni çok özledim" dedim yumuşacık saçlarını okşarken.

"Geri döndün" dedi. "En sonunda."

Yüzüne bakayım diye çekildim. "Keşke."

"Ama olamaz. Geçen sefer de böyle demiştin."

"Biliyorum Ty, ama bu kez bitti sayılır."

Florina ona baktı. "Sabredersin ama, değil mi delikanlı?"

Bu kız ne demeye araya giriyordu ki?

Tyler başıyla kıza işaret ederek, "Bu Florina" dedi.

Kıza baktım. "Ben gitmeden önce tanışmıştık. Michael nerede?"

"Emin değilim." Gözlerini zemine dikti.

Midemde huzursuz bir kıpırdanma oldu. Ama Tyler orada diye aldırış etmedim, elimle oynuyordu. "Ve sen. Sana bir sürprizim var."

"Ne?" diye sordu.

"Söylersem sürpriz olur mu hiç?"

İnledi.

"Nasılsın?" Saçlarını, o kahverengi gözlerini görebilmek için geri ittim. Solgun görünüyordu ama bu loş sarı ışıkta yüzünü seçmek çok zordu zaten.

"Birkaç zor gün geçirdik" dedi Florina.

Demek bir süredir ona Florina bakıyordu. "Şimdi iyi misin?" diye sordum.

Kafasını salladı, iyiydi, kolumu cimcikledi. "Şişmanlamışsın." Helena'nın boynumdaki kolyesine asıldı.

"Hayır, ona dokunma. Bak, sana en sevdiğin yemekleri getirdim." Kaşlarımı kaldırıp baktım Florina'ya. "Michael gideli ne kadar oldu?"

"Dün gece eve gelmedi" dedi Tyler.

Bu, Michael'ın yapacağı türden bir iş değildi. Tyler'ın önün-

AnemoN

de gün gibi ortada olanı sormadım ama Florina ile bakıştık Yoksa amirler mi yakalamıştı onu?

"Ufak bir tartışmamız oldu" dedi. "Sinirlenip çıktı."

"O halde bir yerde sakinleşmeye çalışıyordur." Olasılıklar sonsuzdu. Belki de tanıdığı birine denk gelmişti, belki de dayak yiyip bir sokakta bayılmıştı. Belki.. "Niçin kavga ettiniz?"

"Önemli bir konu değil."

"O halde niye peşinden gitmedin?" diye sordum. "Hiç onu aramadın mı etrafta?"

Hayır anlamında kafasını salladı. Sonra gözleriyle Tyler'a işaret etti. Tyler'ı yalnız bırakmamak için Michael'ı aramaya çıkamadığını anladım. Bu ana dek kıza hep kötü davranmıştım, kendimi kötü hissettim.

"Kardeşimin yanında olduğun için teşekkür ederim" dedim "Benim için çok anlamlı bu."

Kız Tyler'ın saçlarını okşadı. "Elbette. Artık biz eski dostlarız, değil mi Tyler?"

"Oyunlar oynuyoruz" dedi.

"Eminim seni yeniyordur" dedim.

"Cık. Hep ben yeniyorum."

Tyler ve Florina, getirdiğim peynir, meyve ve sandviçlerden ibaret ufak şöleni silip süpürdükten sonra Florina ile baş başa konuşmak için merdivenlere gidip oturduk. Buradan binaya birisinin girip girmediğini görebiliyorduk, o yüzden Tyler'ı yalnız bıraksak da güvende olacağından emindik. Hem bizim katımızda o paspal arkadaş vardı, yani Tyler korunuyordu.

"Geçen hafta Tyler'ın ateşi çıktı" dedi Florina. "Çocuklar için olan ağrı kesiciden bulabildik ama. Michael'ın bir yerlerde gizli parası vardı."

Bu, Blake'e ulaştırsın diye verdiğim para olmalıydı.

AnemoN

"Yine de kötüydü durumu. Sürekli alnındaki soğuk kumaşları değiştiriyordum, hemen ısınıyordu kumaşlar."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Onu bu gece buradan götüreceğim."

Florina doğruldu. "Gerçekten mi? Nereye gidiyorsunuz?"

"Bir otele. Sen de geliyorsun."

"Ama işinin bitmediğini söyledin. Parayı nereden buldun?"

"Avans aldım." Kısmen doğruydu bu söylediğim. "Michael geri gelince o da size katılabilir."

Bu, kızın yüzüne bir gülümseme kondurdu. "Ona bir mesajım var."

Arkadaştan öte gibilerdi. Ben neredeyse üç haftadır yoktum: o sürede çok şey olabilirdi, mesela Blake'le benim durumumuz gibi. Aniden içim acıdı. Biraz kıskanmıştım ama hakkım yoktu, biliyordum.

İçeri döndük ve önemli ne varsa paketledik. Tyler'a yemek ve varlığımla yeniden can gelmişti, o da yardım ediyordu. En çok götürmek istediği şeyleri seçip hepsini silindir spor çantanın ceplerine soktu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Tyler.

"Güzel bir yere gidiyoruz. Kocaman, pofuduk bir yatağı var, havaekranı var, bol bol da sıcak çikolatası."

"Şaka değil, değil mi?" Gözleri kocaman açılmıştı. "Gerçekten mi? Ne kadar kalacağız?"

"Bilmiyorum. Duruma bağlı."

"Hangi duruma?"

"Ne kadar iyi bir çocuk olduğuna." Yanına gidip kahkahadan iki büklüm olana, durmam için yalvarana dek onu gıdıkladım.

"Su şişelerini de alalım mı?" diye sordu Florina.

Hayır anlamında kafamı salladım. Kaşlarını çattı. "Emin

misin?"

"Tamam. Her ihtimale karşı."

Hepimiz sessizce toparlandık, az sayıdaki malımıza mülkümüze bakıyorduk. Florina eli belinde ayakta duruyor, hiç şüphesiz anıların ağırlığını yüklenmeye değer mi diye düşünüyordu. Sonra bir şey daha aldığını gördüm. Bu, Florina'nın, bir kartona bantla yapıştırılmış resmiydi.

Bunu kimin çizdiğini biliyordum.

O fark etmeden hemen sırtımı döndüm. Bir anlığına donakalmıştım ama sonra içler acısı uçurumuna düşmeden kendimi geri çektim. Oraya gitmeyi reddediyordum.

Üçümüz merdivenlerden aşağı çantalarımızla indik. İki genç Başlayan, arabaya dayanmıştı. Elimi kolumu sallayarak onları kovaladım, başkaları da olmasın diye etrafıma baktım, sonra bagaj kapağını açtım.

Tyler bağırdı, "Bir araba ha?"

Parmağımı dudaklarına bastırıp susturdum onu. Buradan düşman kuvvetleri atlatmakla uğraşmadan gitmek istiyordum. Emma'nın arabasını, en az gösterişli olanı almıştım.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu Florina.

"Gerçekten araba sürebiliyor musun?" diye sordu Tyler.

Bagajı kapayıp herkesi aceleyle arabanın içine oturttum.

Kapıları kapadıktan sonra, "İş yerinden verdiler" dedim.

"Vay be, işyerin iyi bir yermiş" dedi Tyler.

Emniyet kemerleri dönerek omuzlarını sarınca her ikisi de arabanın içine bakıp iç geçirmeye başladılar. Bu Helena'nın en az şatafatlı arabası olsa da, yine de ileri teknoloji ürünüydü. Tyler arka koltukta kolunun uzanabildiği her düğmeye dokundu.

Kapıdaki bir butona basıp "Bu ne yapıyor?" diye sordu.

Dikiz aynasından ona bakarak, "Normalde kapıyı açıyor

ama çocuk kilidi var" dedim. "Çünkü apaçık görülüyor ki arabada bir çocuk var." Ona dil çıkardım, o da bana aynen karşılık verdi.

"Taklitçi" dedim.

"Maymun surat" dedi.

Motoru çalıştırıp arabayı yola çıkardım.

"Bakın bakın, Maymun araba kullanıyor!" dedi Tyler.

Otele geldik. Tyler ve Florına lüks lobiye, devasa bitki sergisine bakakaldılar. Helena bizi ortada bırakmamıştı. Bizi en üst seviye bir otele yollamıştı. Resepsiyondaki adam hepimize tuhaf tuhaf baktı, ne de olsa hiçbirimiz yetişkin değildik, bohçası ile gelen iki sokak veledinin yanında besbelli zengin bir kız çocuğu vardı. Ama Helena'nın tanıdığı bir müdürle görüşmek istedikten sonra her şey kolay oldu. Kadına 'Callie Winterhill' yazan kimliğimi gösterdim, Helena'nın yeğeninin torunu olduğumu söyledim. Bunun üstüne seve seve paramı alıp bizi on beşinci kattaki bir odaya yerleştirdi.

Odanın kapısını açınca Tyler'ın ağzı hayretten açık kaldı. Tyler bu kadar konforlu bir yerde kalmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kocaman bir yerdi, odada iki tane çift kişilik yatak ile tek kişilik yatağa dönüşen bir adet bir çek yat vardı.

"Madem yataklar paylaşılırken yoktu, Michael çekyatta kalabilir" dedi Tyler.

Florina ile bakıştık. Kız alçak sesle "Gelirse tabii" dedi.

Tyler masanın üstündeki fındık kavanozunu kaptı. "Fındık!"

"Dahası da var. Bak." Minibarı açtım.

Bir Süperşekerleme kapıp "Vay be" dedi.

Florina yanıma geldi, ona bir cips paketi ile gazoz uzattım. Sodayı havaya dikip cips paketini yırttı.

"Pencere kenarındaki yatağı isterim" dedi Tyler şekeri çiğ-

nerken.

Onu yatağa gitmeden yakaladım. "Dur bakalım afacan. Önce banyo."

"Köpüklü banyo isterim!" dedi bu sefer.

O banyosunu yaptıktan sonra Florina uzunca bir duş aldı. Tyler iç çamaşırları içerisinde çok zayıf göründü gözüme, korktum. Tertemiz, beyaz bir nevresim kapıp onu sarmaladım.

"Öyle yumuşak ki tüy gibi havalanacağım sanki" dedi.

"Sen burada dur bakalım" deyip burnunu sıktım.

O ufacık başını kabarık yastıklarda görünce aklıma küçüklüğümüz, kendi odalarımız, kendi yataklarımız, kovboy şapkasından lambalarımız, oyuncak hayvanlarımız ve her gece içeri gelip bize iyi uykular öpücüğü veren anne babamız geldi.

Çok geride bıraktığımız bir dünyaydı bu ama belki Tyler'ın hala oraya geri dönme şansı vardı. Kalbim deliniyordu. Gözümde biriken yaşları tutamadım.

"Callie. Burası çok güzel."

Tyler elimi tuttu. Kemikleri çıkmıştı. Yine de sıktım elini.

"Gerçekten güzel" dedim.

Gitmek düşündüğümden çok dokunuyordu. Tyler'ı yakında tekrar görmeyi umuyordum. Sonra bir daha ayrı gayrı olmayacaktı. Eğer Helena bana para ve ev verme sözünü tutarsa, o zaman kardeşimle tekrar bir yuvamız olacaktı. Ona iyi bir doktor bulurdum, her gün daha iyi olurdu. Michael'ın da bizimle olduğunu hayal etmiştim hep ama belki şimdi Florina ile bu kadar yakınlaşmışken bize katılmazdı. Bu haksızlık olurdu. Ben para kazanmaya gitmiştim. Michael ile olan ilişkimizin nereye gideceğini görme fırsatımız olmamıştı hiç.

Blake'i muhtemelen sonsuza dek kaybettiğimden, Michael'ı da kaybetme fikrini mümkün değil kabullenemiyordum.

AnemoN

Florina'ya otelde üç gece kalmaya ve ekstra oda servisine yetecek kadar para verdim. Tyler'ın çantasına da biraz para sıkıştırdım. Daha uzun kalmamı istedi ama saatin ilerlediğinin ve Helena'nın yardıma ihtiyaç duyduğunun da farkındaydım. Tyler minibar yağması sonrasında fazla yemekten kendinden geçince bir sıkıntı yaşamadan gitme fırsatı doğdu.

Otelin park görevlisini beklerken, Helena yine kafamın içinden seslendi ve planladığı, bir sonraki adımımızı söyledi.

Biz kızla konuşmanı istiyorum, Emma hakkında bilgisi olabilir.

"Nerede bu kız?"

Gitmek istemeyebileceğin bir yerde.

Kötü yerler listemin üzerinden bir geçtim. Tehlikeli bir mahallede miydi? Hepsi öyleydi artık. Beni beden bankasına göndermeyeceği belliydi, oraya gitmeyeyim diye yalvarıp yakarmıştı zaten.

"Bilemedim. Neresi?"

37. Kurum.

Bir an nefesim düğümlendi boğazımda. Duvara dayandım.

"Oraya değil de cehenneme gitsek?"

Biliyorum. Bu kurumlar korkunç yerler, hapishane dense yeridir. Emma'yı ararken nicesini gezdim. Orada bir kız işittim, Sara'ymış adı, bir şeyler biliyormuş. Ama benim gittiğim gün iş takımına vermişler.

"Olmaz. Gidemem oraya. Dışarıda, herhangi bir yerde buluşabiliriz onunla. Ama orası olmasın.

Hayır. Senin dediğini yaparsak kızın yanına birisini verirler. O zaman da rahat konuşamaz.

Avuçlarım terlemişti. Pantolonuma sildim.

Sana bir şey olmayacak. Önce eve gideceğiz, bağışlamak için kıyafet alacağız. Güzel bir arabayla, güzel kıyafetle, üstün başın düzgün gideceksin. Sana velisi olan zengin küçüklere nasıl davranıyor-

AnemoN

larsa öyle davranacaklar.

Orası sadece kesinlikle gitmek istemediğim bir yer değildi. En kötü kabusumdu. İç geçirdim.

Her şey yolunda gidecek Callie. Sadece kim olduğunu hatırla: Callie Winterhill'sin sen.

AnemoN

BÖLÜM ON YEDİ

Sokakta, 37. Kurum'un kapısının karşısında durup uzun uzun binaya baktım. Bu gezegende burası hariç herhangi bir yerde olabilirdi gideceğim yer. Herhangi bir yer. Burası yerine kardeşim ve Florina ile o şık otelde olabileceğimi düşündükçe ölecek gibi oluyordum.

Callie, neden öylece duruyorsun?

"Bunun güvenli olduğundan emin misin?"

Kabullen artık, bundan sonra hiçbir yerde güvenli değilsin. Ama belki de en güvende olacağın yer burası, çünkü burada kimse sana ulaşamaz.

"Aman içim ne ferahladı, ne ferahladı."

Pandantif kolyeyi Helena'nın evinde bırakmıştım. Beden bankası yongamdan sinyal alamadığını fark edebilir korkusu ile Helena kolyeyi çok fazla kullanmamı istemiyordu. İki alışveriş çantası dolu özel tasarım kıyafeti ellerimde dengelemeye çalışarak karşıya geçtim. Kıyafetlerin bir kısmının daha etiketi bile üzerindeydi. Bunlar Helena'nın dolabındandı. Emma için aldığı yeni şeylerdi, hiç giyilmemişlerdi. Onu bir daha asla gö-

Anemon

remeyecek bile olsa, torununun eskiden giydiği kıyafetleri vermeyi Helena'nın yüreği kaldırmıyordu.

Tesisi, gri renkli yüksek bir duvar çevreliyordu. Kapıda durdum ve kirli, metal bir paravanın arkasındaki gardiyanla konuştum.

"Ben Callie Winterhill" dedim. "Bağış için aramıştım."

Sonlayan gardiyan, ismimi bulana dek önündeki bir listeyi taradı. Bir düğmeye bastı ve kapı açılmadan önce yüksek sesle klik etti. Ayaklarım yerinden kıpırdamıyordu.

Yürü!

Birinin arkamdan böyle itmesi lazımmış. Derin bir nefes alıp içeri adım attım. Kapı dank diye arkamdan kapandı, metal öyle bir çarpmıştı ki metale, dişlerim acıyacak kadar titremişti. Önümdeki yol doğruca karşıdaki koyu gri duvarlı idari binaya ulaşıyordu. Savaştan önce ayrı idari binası olan devlet okulları bu kadar korkutucu değildi.

"Pek sevimli" diye fısıldadım.

Yol boyunca ilerleyen dar kaldırıma gittim. Ağır ağır yürümeye, vaktimi kullanmaya başladım.

Oraya kadar gitme. Burada sağa dön.

Binaya girmeyeceğim için sevinerek Helena'nın talimatlarına uydum. Her penceresinde parmaklıklar olan yurt binalarına yöneldim.

"Ama beni beklemiyorlar mıdır? Ana ofiste yani?" diye sessizce sordum Helena'ya.

Evet. Ama önce Sara'yı bulmamız gerek. İlk yurt binasında olduğunu duydum. Acele et, seni durdurmasınlar.

Binanın birkaç basamaklık merdivenlerini çıkıp ağır kapıları itip açtım. İçeride kısa bir koridorla bağlanan iki hol vardı. Burnuma ekşi bir koku doldu. Binanın boyası soyuluyordu, parça parça dökülüp çıplak beton zeminde birikiyordu.

AnemoN

"Ya şimdi?" diye fısıldadım.

Ilk holden ilerle.

Sağa dönüp karşıma çıkan ilk kapıya baktım. Gri bir odaya on altı adet metal ranza sıkış tepiş dizilmişti. Her bir yatağın altında açık bir tahta kutu vardı, içlerinde de birkaç özel eşya aşınmış bir saç fırçası, kapağı aşınmış bir kitap. Gördüğüm asker kışlası resimlerini andırıyordu, her bir yatağın ucundan sarkan, insana keder veren zeytuni battaniyeler vardı. Yalnız burası daha kötüydü, çünkü buradaki çocukların bir gün dönebilecekleri aileleri yoktu.

Sahip oldukları her şey o küçük kutulardaydı.

"Burada kimse yok."

Yürümeye devam et.

Birkaç oda geçtim, hepsi boştu. Holün sonuna gelmiştim, tam vazgeçecektim ki bir yatağın altından fırlamış bir çift ayak gördüm.

Aşağı eğildim. Yerde saklanmaya çalışan bir kız çocuğu vardı. "Merhaba" dedim.

Kız büzüşerek benden uzağa, arkaya kaçtı.

"Her şey yolunda" dedim ve kıza yanaştım. "Birkaç güzel kıyafet getirdim."

Kız yattığı yerden biraz doğruldu ve bekledi.

"Kıyafet mi?" diye yatağın altından seslendi.

"Güzel kıyafetler. Pantolonlar, etekler, kazaklar." Çantayı yere koyup bir kazak çıkardım. "İşte pembe, kaşmir bir kazak."

"Kaşmir mi?"

Sürünerek çıktı ve ayağa kalktı. On iki yaşında gibiydi kız, güzel bir yüzü vardı, Ön dişlerinin arası hafiften ayrıktı. Yıpranmış beyaz bir gömlekle siyah pantolondan oluşan üniforması, cılız, kemikleri çıkmış bedeninden sarkıyordu. Vasisi olmayan küçükler için bu cılızlık bildik bir manzaraydı, ama

AnemoN

kız artık sokakta yaşamıyordu. Besbelli çocukları yeterince beslemiyorlardı.

Kıza adını sor.

Kıza kazağı uzattım. Bir kediymiş gibi okşayarak sevdi kazağı.

"Ne yumuşak." Yanağına tuttu.

"Bu senin."

"Gerçekten mi? Ciddi misin sen?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Of, çok teşekkürler." Kazağı üstüne giydi.

"Nasıl buldun?" diye sordum.

Sağ yumruğunu kalbinin üstüne koydu, diğer eliyle yumruğunu kavradı. O şekilde ellerini birbirine çarptı, kalp atışını taklit ediyordu.

"Bu sevdim demek" dedi kız. "Duydun mu, kalp sesi gibi. Sen de yap."

Ellerimi kaldırıp onu taklit etmeye çalıştım. Aptallaşmıştım.

"Daha bir kalp atışı gibi olsun, bunun gibi" dedi "Eğer yumruğunu diğer eline itersen daha güzel çıkıyor ses." Ellerimi tutup güm güm ritmine uyacak şekilde birbirine yapıştırıyordu.

"Tamam, anladım." Durdum ve ellerimi sallayarak bıraktırdım. "Adın ne?"

"Sara."

Kalp atışım hızlandı. Helena yalnız benim duyabileceğim bir ah çekti.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordum.

"Neredeyse bir yıl oldu."

"Diğerleri nerede?"

"Bugün çalıları temizleme işindeler." Yatağın kenarına oturdu.

"Ama sen gitmemişsin?"

Kalbine işaret etti. "Kalp kapakçığım kötü."

Ne diyeceğimi bilmiyordum, aklıma ilk gelen bildik üzüntü

sözcükleri yetmezdi.

"Sorun değil. Acımıyor, hem en kötü işlerden yırtıyorum." Kazağı hissetmek için kendini sardı. "Bu senin miydi?"

Hayır anlamında kafamı salladım. "Bir arkadaşımın. Ama sende güzel durdu. Senin giydiğini görse sevinirdi."

Kızın ağzı kulaklarına vardı ve kazağın yenini okşadı. "Öyle güzel ki." Yatağa vurarak oturmam için işaret etti. Yanına oturunca yatak bel verdi. Battaniye çok kabaydı, küflü gibi kokuyordu.

"Geldiğimde saklanıyordun. Neden?" diye sordum.

Omuz silkti. "Burada ne olacağı belli değil." Başını eğdi.

El çantamı karıştırıp bir Süperşekerleme çıkardım. Kıza uzattım. Hayretle kaşlarını kaldırdı.

"Al, çekinme." Kıza yaklaştırdım.

Her iki eliyle tutup dişledi. En son ne zaman yemek yemişti acaba?

"Sara, duydum ki Emma diye bir kızla tanışmışsın galiba? Bak, bu kız işte." Kıza telefonumdaki fotoğrafı gösterdim. "Onu hatırladın mı?"

Ufacık parmaklarıyla telefonu benden aldı ve inceledi. "Bir kez gönüllü olarak çalışmak için buraya gelmişti, altı ay önce falan. Saçlarımı yapmıştı. Kuaför gibi."

Telefonu bana verdi.

"Onu birkaç hafta sonra yine gördüm. Bileğim kırılmıştı. Sakın sorma neden. Film çekmeleri gerekiyordu. Emma'yı sokakta gördüm, ama çok acayipti."

"Neden?"

"Beni tanımadı. Adıyla seslendim, 'Emma!' diye. Doğruca bana baktı ama beni hatırlamadı. Biraz daha farklı görünüyordu, daha güzelleşmişti, ama oydu, biliyorum. Aynı mücevherler vardı üzerinde. Sanırım utandı benden. Benimle beraber

AnemoN

görünmek istemedi." Kazağı yolmaya başladı. "Hem de öyle güzel bir gün geçirdikten sonra."

Sara'ya hayır öyle değil demek için can atıyordum. O gerçek Emma değildi, Sonlayan bir kiracıydı tabii ki.

"Onu gördüğünde sen neredeydin?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Bilmem. Uzakta değildim herhalde, burada Beverly Hills'de bir yerlerde."

Telefonumu kaldırdım. "Üzgünüm." Bunu Helena'ya demiştim. Keşke daha çok bilgi bulabilseydim.

"Dert etme" dedi Sara. Yatakta bana daha da yanaştı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Sence ben güzel miyim?"

"Elbette. Çok güzel bir yüzün var. Neden?"

"Geçen hafta duyduk, özel bir program olacakmış. Bazılarımızı alacaklarmış, süsleyip püsleyecekler, neredeyse baştan yaratacaklarmış, sonra da bize önemli görevler vereceklermiş. Para kazanabilecekmişiz. Beni seçmeliler. Gerçekten, gerçekten çıkmak istiyorum buradan. Çok uzun zamandan beri buradayım."

"Ne zaman? Bu ne zaman olacak?"

"Bilmiyorum. Yarın duşlara götüreceklermiş bizi. Genelde yalnız Pazar günleri götürürler."

Yüzüne bir korkunun gölgesi düştü aniden. Ayağa kalktım, gözleri arkamdaki bir şeye odaklandı. Dönüp bakınca kapıda duran, sert çehreli bir Sonlayan gördüm. Kadın belki bir zamanlar zarif bir kadındı, ama şimdi giydiği gri takım ve belindeki CepŞok ona amansız bir görünüm veriyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Odaya girdi.

Ayağa kalktım ve çantalara işaret ettim. "Bağış yapmaya gelmiştim."

AnemoN

Kadının yaka kartında 'Bayan Beatty, Güvenlik Şefi' yazıyordu.

"Tüm bağışlar önce Yurt Müdiresi'nın elinden geçer. Öyle sağı solu dolanıp Noel Baba gibi hediye dağıtamazsın." Her iki çantayı tuttu. "Bu, yalnız kıskançlığa ve kavgalara sebep olur, bizim de daha fazlasına ihtiyacımız olmadığı besbelli."

Aptalca bir şekilde umarım fark etmez diye geçiriyordum içimden, ama Sara'nın kazağı kurallara uygun olarak gri veya siyah renkte değildi. Pembe rengi fark edilmeyecek gibi değildi. Doğal olarak Beatty'nın gözleri takıldı.

Sara nafile bir çabayla gizleyebilecekmiş gibi kollarını kavuşturdu.

Beatty, "Çıkar şunu" dedi. "Hemen."

"Benim bu, o verdi."

"Doğru" dedim ve kızın önüne geçtim. "Ben verdim."

Helena, *Sen sakın karışma Callie*, diyerek beni uyardı.

"Onu hemen bana vereceksin." Beatty çantaları yere atıp etrafımdan dolandı.

"Alamazsın, benim bu." Gözleri kızarmıştı, ağlıyordu. "Bana kimse hiçbir şey vermedi bugüne dek."

Callie, sakın burada durma, hemen çık.

"Bütün dağıtımları Yurt Müdiresi yapar." Beatty bana kafa salladı. "Haydi bakalım, beraber görüşmeye gidiyoruz."

Hayır! Ne yaparsan yap, sakın oraya gitme.

Helena'nın sesiyle bütün vücudum gerildi. Beatty başıyla benim önden ilerlemem için işaret etti. Sonra Sara'ya haşın bir bakış attı, şu kız gitsin seninle ayrıca ilgileneceğim, diyordu sanki. Kapıya yürüdüm ama sonra durdum. Eşikten dönüp Sara'ya son bir kez baktım. Ufacık bedeni dokunsan kopacak gibiydi. Beyaz bluzuna pembe lifler takılmıştı, acı verici bir hatıra kalmıştı olabileceklerden.

Onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Anemon

Beatty ile holde ilerlemeye başladık. Beatty'nin ayağında topuklular vardı. Ama ince uçlu değil, kalın ve yere vurdukça küt küt sesler çıkaran topuklular. Aklıma garip bir fikir geldi, acaba dönüp Sara'nın yüzüne şöyle bir yumruk atsa mıydım? Gözü mosmor olur, burnu kırılırsa belki de beden bankasındakiler onu seçmezlerdi.

İşlerin bunları düşündürecek aşamaya gelmiş olması mide bulandırıcıydı. Binadan çıkıp merdivenlerden inmeye başladık, Sara'nın yüzü aklımdan çıkmıyordu. Benim daha küçük yaştaki halim gibiydi, geçen seneki halim gibi. Çaresiz, aç bir öksüz, kırıntı bulsa yiyecek halde, vasisi olmayan küçüklerle sahipsiz köpekler kadar ilgilenmeyen bir sistemin merhametine kalmış halde.

Ana binanın girişine yanaştığımızda Helena seslendi bana:

Sola dön. Oranın sahibi senmişsin gibi yürümeye başla

Dediğini yaptım. Beatty'nin topuklarının tak tuk sesleri kesildi.

"Hanımefendi, Yurt Müdiresi'nin odası bu tarafta." Sağa işaret ediyordu. Sesi öyle cırtlaktı ki kulaklarım kanıyordu.

"Biliyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum. Ben gidiyorum."

"Burada bir doktorumuz var. İyidir kendisi. Onu çağırayım."

"Hayır, teşekkür ederim."

Beatty yüksek sesle ofladı, hırlayacakmış gibi büküldü dudakları. Yine de ana kapıya doğru, başım dik, geriye bakmadan yürümeye devam ettim. Her şeyi yaparım, her şey benim hakkım pozunda yürümeyi öğreniyordum.

Kapıya ulaştığımda ufak kafesindeki gardiyan bana baktı. Başımı çevirmeden kapıya baktım, açılmasını bekliyordum. Açılmadı.

Adamın telefonu çaldı, açtı. Burada her şey eski teknolojiydi.

Ahizenin diğer ucundaki konuşurken adam bana uzunca

AnemoN

baktı, sonra telefonu kapadı. Yaklaşmam için bana işaret etti. Izgara kafese yanaştım.

"İyi günler" dedi. "Tekrar bekleriz."

Kapı açıldı ve tüm irademi kullanarak koşarak kaçmamayı becerdim. Ancak kapı arkamdan kapandığında tekrar nefes alabildim ve sokağın karşısına geçtim. Geri dönüp tesise baktım. Yurt, dış duvardan daha yüksek bir yapıydı, orada bir şey gözüme takıldı.

Sara pencerelerin birindeydi, çok ufaktı ama görünüyordu, bana el sallıyordu. Boğazımda bir şeyler düğümlendi, yutkundum

Gördün mü şimdi durumun ne kadar kötü olduğunu? Öğrendin işte.

"Durum kötüden öte, berbat. Kızı duydun mu?" dedim Helena'ya. "Beden bankası en güzel çocukları elma seçer gibi seçecek ve onları kullanmaya başlayacak. Bunu durdurmamız gerek."

Nihayet. Anladın.

AnemoN

BÖLÜM ON SEKİZ

O korkunç yerden çıktığım için çok mutluydum. Acaba Helena gerçekten Sara'nın Emma'nın ölümüyle ilgili ipuçlarına sahip olabileceğini mi düşünmüştü, yoksa bu beni bir kurumun kapısından içeri sokmak için uydurulmuş bir yalan mıydı?

Bunun üzerinde daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan cep telefonum çaldı. Arabaya atladım ve kapıları kilitledim. Arayan Madison'dı. Gelip dün gece orada bıraktığım eşyalarımı almam için bir mesaj yollamıştı. Helena, uzun sürmeyecekse oraya gitmem için oluru verdi. Çok uzak değildi. On dakikada Madison'ın evine geldim.

Tam evinin verandasına adım atmıştık ki Madison kapıyı çekip açtı.

Bana boş boş bakıyordu. "Sizi tanıyor muyum?"

Eyvah, eyvah. Yoksa içinde başka bir Sonlayan mı vardı? "Elbette tanıyorsunuz. Küçük parmak kardeşiyiz, hatırlar mısınız?" Küçük parmağımı salladım.

Kollarını kavuşturdu. "Pekala, az kaldı kandırıyordun beni. Dün gece bir dumana dönüşüp kaybolan kişisin sanmıştım."

AnemoN

"Çok özür dilerim. Gerçekten."

"Kazalar, dökülen kanlar, kiralanan bedene zarar geldiği için ödenen astronomik ücretler gibi türlü korkunç şey geldi aklıma."

"Acil durumdu."

"Tahmin ettim. Bir Blake acil durumu. Haydi, içeri gel."

Eve girdi, ben de onu takip ettim.

"Büyük babası için yapılan ödül töreninde ona katılmam gerekiyordu. Her şey bir anda gelişti." Odada etrafıma baktım, Madison'da kalmak için hazırladığım çantayı ortalıkta göremiyordum.

"Eminim öyledir. Washington'dalar, biliyor muydun?" Gözleri parıldadı. "Şu anda TV'de, Başkan'la beraber."

"Şimdi mi?"

"18:00 haberleri" dedi Madison.

Senatör mü? Helena'nın sesi tizleşerek çınlamıştı kafamda. *Görmek istiyorum.*

Madison'ın yanından geçip oyun odasına girdim.

Beni takip etti. "Şapşal, sırf gelip eşyalarını topla diye çağırdım sandın, değil mi? Bunu görmek isteyeceğini biliyordum."

Madison'ın oyun odasının ortasında havaekranını dolduran, gerçekte göründüğünden de büyük görünen bir Senatör Harrison vardı. Ön planda, senatörün çıktığı podyumun altında bir grup haberci vardı. Arka planda ise Beyaz Saray görünüyordu.

Harrison sıra sıra mikrofona konuşmaya başladı: "Bugün Başkan tarihi bir karar aldı. Bildiğiniz üzere reşit olmayanların çalışması, Kıdemli İstihdamı Koruma Kanunu'nca yasaktı. Kıdemli nüfusumuz daha uzun süre yaşadıkça, iş yerlerinden zorla çıkarılmama güvencesine ihtiyaç duydular. Sonra gelen karar on dokuz yaşının altındakilerin çalışmasını yasaklamak-

AnemoN

ti. Ardından biliyorsunuz, savaş başladı. Şimdi üzerinden bir sene geçmişken, çoğumuz artık bu konuda bir değişim gerektiğini düşünüyoruz. Özel Koşullarda Genç Istihdamı Kanunu'nu sizlere gururla takdim etmek istiyorum. Bu kanun belirli gençlerin, devlet onayıyla seçkin bir grup şirket adına çalışmalarına müsaade ediyor. Kanunun ilk safhası, vasisi olmayan, kurumlara yerleştirilmiş reşit olmamış kişileri hedefliyor. Bu aşamada devlet onayı alan ilk şirket, Batı Yakası'ndaki Taze Hedefler şirketi. Bu yolla reşit olmayan sayısız evladımıza iş ve aş sağlamayı, hayatlarına anlam katmayı planlıyoruz."

Demek Helena haklıydı. Hepimizin başı büyük dertteydi.

Senatör demecini bitirince habercilerden soru almaya başladı. O sırada kamera hareket etti ve senatörün yanında Blake'in durduğunu fark ettim. Bir çarpıntıdır başladı bende. Benim hakkımda neler biliyordu? Büyük babası ona aslında rol yaptığımı söylemiş miydi? Ve madem Senatör Harrison, Taze Hedefler'le iş yapıyordu, acaba benim sıradan bir müşteri olmadığımı, kiracısı ile zihni kenetlenmiş, tuzağa düşmüş bir bağışçı olduğumu biliyor muydu?

Yoksa Blake benden nefret mi ediyordu? Sanki yanıt bulabilirmişim gibi Blake'in yüzünü inceledim.

Sonra fark ettim. Kravat klipsi.

Bu, ayakkabımdaki süs balina klipsiydi. Müzik Merkezi'nde düşürdüğüm ayakkabıdan çıkarmış, kravat iğnesi yapmıştı. Bu demekti ki bir şey öğrenmişse (ya da öğrenmemişse) bile, bana deli gibi kızgın değildi.

Böyle bir şey yaptığına göre benden hala hoşlanıyordu. Onun holografik mekanına adım attım, ama artık orada değildi, kameraya doğruca özet geçen bir haberci ile yer değiştirmişti. Önemli değildi, hala yüzünün o sembolik hatırası ısıtıyordu içimi.

"Büyük olay ama, değil mi?" dedi Madison. "İlk tutacakları

şirket Taze Hedefler. Amma hikaye anlattılar. En azından iş resmiyete dökülüyor. Belki bu kadar gizlenmek zorunda kalmayız."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Havaekranının köşesinde mavi mavi yanıp sönen bir ışık gördüm. Altında da 67 sayısı belirmişti. "Şu mavi ışık da ne?" diye sordum.

"ÖYH. Özel yayın haberi. Üye olduğum bir sürü hizmetten biri. Daha sonra izleyebilirim." Ayağa kalkıp havaekranına baktı. "Altmış yedi.. Bu Taze Hedefler kanalı."

"Beden bankası."

"Tam Harrison onlardan bahsetmişken?" Burnunu kırıştırdı. "Garip."

"Tesadüf olamaz. Kanalı açar mısın?"

Madison ikona hava-tıklaması yaptı. Ekranın altında bir yazı yanıp sönmeye başladı: Taze Hedefler Özel Duyurusu İçin Lütfen Bekleyiniz.

Ekranda boş bir set vardı, arka planda ise mermer sütunlar görünüyordu.

"Bunu başka kim izliyor?" diye sordum.

"Sadece Taze Hedefler'in Titanyum Özel üyeleri."

"Böyle kaç kişisiniz?"

Omuz silkti ve kanepede oturdu. "Bilmem. Çoğu senin gibi. Gümüş üyesin, değil mi?"

"Evet" dedim başımı sallayarak. "Gümüş."

"Şşş." Bir ayağını kanepede altına attı ve ellerini çırptı. "Başlıyor."

Tinnenbaum soldan ekrana girdi, televizyon sunucusu pozunu takınmıştı. Ekranın sağ köşesinden sırıtarak Doris girdi.

Tinnenbaum kameraya bakarak, "Merhaba dostlar" dedi. "Bizi evinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Burada bulunmaktan büyük memnuniyet ve heyecan du-

AnemoN

yuyoruz" dedi Doris.

"Şimdi sadece siz Titanyum Özel üyelerimiz için, yine özel ve çok gizli bir duyurumuz olacak" dedi Tinnenbaum.

"O yüzden odanızda başkaları varsa, bu duyuruyu daha sonra dinleyebilirsiniz" dedi Doris.

Madison ile birbirimize baktık. Bu önemli bir şeye benziyordu.

Tinnenbaum ve Doris birbirlerine gülümsediler, gerekirse isteyen programı kapatsın diye beklediler. Ardından Tinnenbaum sanki devam etmesi için birisinden işaret almış gibi, kamera arkasındaki bir kişiye başını salladı.

"Sizlere özel bir sürprizimiz var" dedi. "Taze Hedefler'ın başkanı bu özel duyuruyu yapmak için bizzat aramızda."

Madison olduğu yerde doğruldu. "Onu daha önce hiç görmemiştim."

Bu o Callie. Helena'nın düşünceleri kafamda çınladı. *İhtiyar'ın ta kendisi.*

Gözlerimi havaekranına kilitledim. Görüntü farklı bir kameraya geçti. Tahminen başka bir sette, hatta belki de tamamen başka bir yerdeydi bu kamera. Kamera, pencereleri olan loş bir kabine yaklaştı. Kabin bir platformun üzerindeydi. İçinde ise dörtte üçü siluet halinde bir adam vardı.

"Yine onu göremeyeceğiz sanırım" dedim.

Kamera yaklaştı, adamı omuzlarından yukarı kareye oturttu. Kabindeki ışıklar yandı ama gördüğümüz yüz, 150 yaşındaki bir Sonlayan'ın yüzü değildi. Aksine, tuhaf bir elektronik parıltı vardı yüzünde, sanki çehresine aksettirilen binlerce piksel görüntü sürekli kayıp duruyordu. Yüzünün bazı kısımları bir kadın çehresini andırırken, bazı kısımları bir erkeğinki oluyordu, bazı kısımları gençken, bazı kısımları yaşlıydı. Bu görüntüler hiç durmadan hareket ediyor, birbirleriyle yarışıyor,

AnemoN

birbirlerini kovalıyordu.

Bunun etkisi tüyler ürperticiydi, gözlerimi alamıyordum. Bu tekniği daha önce hiç görmemiştim.

"Teşekkürler Chad ve Doris." İhtiyar'ın sesi de elektronik olarak gizlenmişti, sıvı metalden başka bir şekilde tarif edemeyeceğim bir nitelik kazanmıştı.

Metalik kenarları olan akışkan bir ton.

"Sadık Titanyum Özel üyelerimiz, en baştan beri bizi destekleyen sizler, bizim için yeriniz ayrı. En yeni hizmetimizi ilk duyanların da yine sizler olmasını arzu ettik. İlk olarak, üretim hattımızı genişletiyoruz. Böylece beden tipi kataloğumuz, özelleşmiş gençlik fantezilerinizi tatmin etmek üzere daha fazla milliyeti ihtiva edecek."

"Hah, işte bu eğlenceli olur" dedi Madison. "Bir Çinli denemeyi çok isterdim."

Kusmak istiyordum. Madison milliyetin tümünü menü seçeneği gibi önemsiz bir şeye indirgemişti.

İhtiyar'ın yüzü dönüşmeye ve ışıldamaya devam etti, sanki üç boyutlu görüntü gösteren bir maske takmış gibiydi. Alttaki yüz hatlarını hayal meyal görebiliyordum ama gerçekte nasıl göründüğüne dair ancak bir tahmin yürütebilirdim. Kamera, dikkate değer bir şey olacağını işaret ederek, iyice yakınlaştı. "Ama daha da önemlisi, tahayyül ettiğimizden daha da yakın bir zaman içinde, devrim niteliğinde bir gelişme siz üyelerimizin erişimine sunulacak." Dikkatler tam toplansın diye bekledikten sonra konuştu İhtiyar. "Kalıcılık."

Madison bir ah etti, nefesi kesildi, sonra eliyle ağzını kapadı.

İhtiyar, "Artık istersenız kiracı değil, *sahip* olabileceksiniz" dedi.

Hayır!

Bu Helena'ydı. Kafamın içinde bağırıyordu.

İhtiyar devam etti. "Özelleşmiş bir beceri seti olan bir beden seçebilecek ve isterseniz o bedeni ömrünüzün kalanı boyunca tutabileceksiniz. Doğrusu arzuladığınız o yeni ve capcanlı kişi olacaksınız. Kalıcılığı olan ilişkiler kurabileceksiniz. Bu fanteziyi sonsuza dek yaşayabileceksiniz."

Kalbim heyecandan öyle atıyordu ki kulaklarımda hissedebiliyordum.

"Yaşamı uzatma alanındaki ilerlemelerle biz de geliştikçe, yaşadığınız bu deneyimi de uzatmak mümkün olacak. Zaten şimdiden doğduğunuz bedeni iki yüz yaşına kadar korumamız mümkün. Yakında bu, 250 olacak. Çalışanlarımızdan birinin dediği gibi, iki yüz ellili yaşlar, yeni yüz yaşlar olacak."

Görüntü hızla Tinnenbaum ve Doris'e gidip geldi, bir monitörden İhtiyar'ın konuşmasını izliyormuş gibi başları eğikti. Kameraya kibarca güldüler, sonra kamera tekrar İhtiyar'a döndü.

"Bu yeni bedeniniz güzel bir biçimde yirmili, otuzlu ve ötesindeki yaşlara ilerlerken, hayatın en güzel aşamalarını tekrar tadabileceksiniz" dedi İhtiyar. "Taze Hedefler'de sizin için sonsuz bir vizyon tasarladık."

Kabinin içindeki ışıklar tekrar kararda, kamera tekrar Tinnenbaum ve Doris'e döndü.

Tinnenbaum, "Her zaman olduğu üzere sizin güvenliğiniz için en katı mahremiyet kurallarımızı koruyoruz" dedi. "Ve aynısını da sizlerden bekliyoruz. Kataloğumuzu genişletmeyi planlarken, bu yenilikleri denemek için can atan Titanyum üyelerimize has, öncelikli bir bekleme listesi oluşturuyoruz."

Doris gülümsedi. "Siz de yenilikleri ilk deneyen kişilerden birisi olabilirsiniz, o yüzden lütfen tereddüt etmeyin. Kalıcı gençlikte yaşadığınız bir geleceğin olasılığını konuşmak için sizleri en kısa zamanda bekliyoruz."

Ekrandaki görüntüler sönerek kayboldu, yerine uyarılar ve

feragat edilecek haklar listesi sonu gelmez bir şekilde akmaya başladı, öte yandan da listeyi bir kadın sesi neredeyse komik denecek bir hızda okuyordu.

Madison sesi kapadı. "Buna inanabiliyor musun?"

"Hayır." Sanki bir el kalbimin üstünde yumruk olmuş gibi kalbim sıkışıyordu.

"Ay, heyecandan yerimde duramıyorum." Gözleri ışımıştı. "Bu adam bir deha."

Kanepeden roketlenmiş gibi fırladım. "Sen ne demek istiyorsun? Bunu yapacak mısın?"

"Neden olmasın? Elbette farklı bedenleri denemek keyifli ama, bir ileri-bir geri, sürekli gir-çık gir-çık, bir tanesinde karar kılıp işi tamamına erdirmek de güzel olabilir."

"Madison, ağzından çıkanı kulakların duyuyor mu? Yeni bir elbise, yeni bir araba, yeni bir ev seçmek değil bu iş. Bunlar *insan*. Bunlar kanlı canlı, nefes alıp veren gençler, önlerinde koca bir yaşam var. Ama sen bu yaşamı onlardan çalarsan, bir yaşamları olamayacak."

Dudak büzdü.

"Gerçekten ömrünün sonuna kadar bir başkasının bedeninde olmak ister misin?"

Bir süre hiçbir şey söylemedi Madison. "İlk kiralamamı yaptığımda, o genç bedenin içindeyken, kendimi evimde hissetmiştim. Daha bir kendim gibiydim, eskiden olduğum gibiydim, sağlıklıydım, dinçtim, faaldim. Sen de öyle hissetmiyor musun?

Kollarımı kavuşturdum. "Hayır, hissetmiyorum. Bu sadece bir oyun. Geçici bir şey. Ama senle ben bir başkasının bedeninde kalıcı olursak, o kız bir daha kendine gelemeyecek. Bir aylığına baygın olup yaşamını geri kazanmak gibi olmayacak. Üniversiteye gitmek, aşık olmak, evlenip çocuk sahibi olmak,

AnemoN

bunları asla bilemeyecek. Sen bu deneyimleri yaşayabilirsin, hatta tekrar tekrar yaşayabilirsin, ama o yaşayamayacak. Beyni hep uykuda olacak, sonsuza dek."

"Ah be canım." Madison kanepeye çöktü. "Bu korkunç derece insanlık dışı bir şey o zaman."

"Onları en kıymetli şeylerinden edeceksin, yaşamlarından." Etrafıma baktım ve bir duvara dayanmış çantamı gördüm.

"Böyle düşününce... insan kaçırmak gibi."

"Daha da kötüsü." Çantamı aldım. "Bu, cinayet."

AnemoN

BÖLÜM ON DOKUZ

Öyle delirmiştim ki zor düşünebiliyordum. Bir gün kalmak için aldığım eşyaları içeren çantayı arabama sıkıştırdım, Madison'ın araç yolundan sokağa ilerledim. Sonra beni göremeyeceği bir sokağa park ettim. Artık hava kararmıştı, sekiz buçuk olmuştu saat. Kapılar kilitli halde oturdum, arabam Madison'ın malikanesini diğerinden ayıran çalıların yakınındaydı.

Başımı geriye, deri koltuğun baş kısmına yasladım. "Haklıydın Helena. Harrison hakkında. Sana daha önce inanmamıştım, ama hepsi doğruydu."

Düşündüğümden de kötüymüş durum.

"Bize mal gibi davranıyorlar. Köleymiş gibi. Bizim hatamız değil, hepsi bizim hiç istemediğimiz o aptalca savaş yüzünden.

Haklısın.

"Kiraladıkları bedenlerle ne yaptıklarını gördüm, bir de buna keyif gezintisi diyorlar. Köprülerden atlıyorlar, aptalca, tehlikeli şeyler deniyorlar. Kendi arabalarına bizden iyi davranıyorlar. Ve senin zavallı Emma'n..."

Birden nefesim kesildi, elimle ağzımı kapadım, aklıma baş-

AnemoN

ka bir olasılık gelmişti.

"Helena. Belki Emma ölmemiştir."

Ne... Sen ne diyorsun?

Park etmiş arabamın ön camından dışarı baktım. Sokak ışıklarının saçtığı gölgelerle çalılar ve ağaçlar gerçek üstü bir hal almıştı.

"Belki" dedim ağır ağır, "bir kalıcı beden olarak ele geçirilmiştir."

Aman Tanrım.

"Bunu üyelere ilan etmeden önce denemişlerdir. Yaşıyor olabilir. Belki de kayıp çocukların hali budur."

Ah, Callie, keşke öyle olsa...

"Helena, sen haklıydın. Harrison vasisi olmayan gençlere ve çocuklara bunları yaptığına göre kötü biri olmalı. Onun arkasındaki İhtiyar da on kat daha kötü olmalı. Havaekranında, o sakladığı yüzünü görünce, o mekanik sesini işitince... sanki omurgamda tarantulalar yürüyormuş gibi oldu." Kollarımı ovuşturup silkindim.

Bir plan yaparız. Yarın buradan çıkar çıkmaz...

Düşüncesinin ortasında iletişimimiz kesildi. Bir dakika bekledim.

"Ne?" diye sordum.

Sessizlik. Sonra, ilk kez, sesi dehşetle çınladı kafamda.

Hayır. Hayır. Durun.

Doğruldum. "Helena? Helena, neler oluyor?"

Lütfen... yapmayın... Sesi ıstıraplı ve zayıf bir hal aldı.

"Neler oluyor?" diye haykırdım.

Gücünün eridiğini hissettim. Ona zihnimle ulaşabilmek, gücümün bir kısmını aktarabilmek istiyordum.

Bir tepki için bekledim, neredeyse sonsuza dek sürdü. Beklediğim tepki bir fısıltı kadar zayıf geldi.

Kaç!

Bu son sözü oldu. Sonra hiçbir şey duymadım. Zihnimdeki ses tamamen susmuştu.

Bağlantımız kopmuştu. Bunu biliyordum. Bunu hissediyordum.

Soğuk bir korku sardı tüm bedenimi, ürpertti beni. Titremeden edemiyordum.

O gitmişti. Helena'nın öldüğünü adım gibi biliyordum.

Tamamen yalnızdım. Birden aşırı tiz bir atım sesi ve bir çatlama işittim. Sağıma baktım, herhangi bir kaçak göremiyordum. Soluma döndüm, kutu gibi bir cip gecenin içerisinde sessizce uzaklaşıyordu.

Sonra bakışlarım yavaşça şoför koltuğunun yanındaki penceredeki ufak deliğe gitti. Onu çevreleyen bir çatlak ağı ben baktıkça genişliyordu.

Ensemdeki tüyler havaya kalktı. Başımı kaldırıp bakınca cipin kırmızı fren lambalarının yandığını gördüm. Durmuşlardı.

Sonra araba U çekti. Geri dönüyorlardı.

Arabamı çalıştırdım ve yola çıktım. Cip sokağın ortasında yalpalayarak doğruca bana doğru geliyordu. Arabayı durdurup geri gitme tuşuna bastım. Gazı kökleyerek yaklaşan cipten uzaklaştım. Araç daha da yaklaşınca tepe sis lambaları yandı, bir ışık patlamasıyla beni kör edince direksiyon arkasında kim olduğunu göremedim.

Arabalarımızın kaputları arasındaki mesafe en fazla bir metreydi. Dikiz aynasına baktım, hiçbir şeye çarpmamayı umuyordum. Avuçlarım o kadar çok terledi ki neredeyse direksiyon hakimiyetini kaybetmek üzereydim. Geriye doğru gazlarken direksiyona iyice asıldım. Evler, bahçeler, çalılar her iki yanımdan hızla akmaya başladı. En azından bu mahallede hareket eden başka araba yoktu.

Anemon

Cip, kaputuma çarpacak kadar yaklaştı. Direksiyonu sağa sola çevirip gaz pedalına sonuna kadar basıyordum. Geri çekildim ama cip beni yakaladı ve bir daha çarptı.

Dikiz aynasından ufak bir kavşağın yaklaştığını gördüm. Hızla bir karar aldım ve direksiyonu sertçe çevirip geri yan sokağa daldım. Cip momentumu ile kavşağın ötesine kadar ilerledi. Ben sürüş tuşuna basıp kavşaktan doğruca hızla gazladım. Yan sokaktan gidiyordum, çünkü cipin geri gelip dönmesi vakit alacaktı.

Gazı köklerken önce sertçe sağa, sonra sola dönüp kaçma ihtimalimi artırdım. Işıklarımı söndürüp gizlenecek bir yer aradım. Bir evin sokak kapısı açıktı. Evin daire şeklindeki araç yoluna çektim. Arabamı uzun çalıların arkasına gizledim. Motorumu kapatıp sesleri dinlemeye başladım. Bir dakika sonra sokaklarda yarış edercesine ilerleyen bir cipin acı lastik seslerini duydum. Sesler zamanla kayboldu, malikanelerle dolu mahalle alıştığı sessiz geceye kavuştu.

Misafir girdiğim araç yolunun sahibi olan evin ışıkları yanınca motoru çalıştırıp gittim. Aracı sürerken nereye gidebilirim diye düşünüyordum. Kardeşim oteldeydi, Blake Washington'daydı, Michael'ın nerede olduğunu ise kim bilirdi? Madison'a da söyleyemezdim durumu.

Sığındıkları yerde Tyler ve Florina'ya koşmayı düşündüm. Ama birileri beni hedef almıştı. Tehlikeyi kardeşimin kapısına getirmek en son isteyeceğim şeydi.

Helena, kaç demişti. Ama nereye? Bir yere gitmeden önce Helena'nın evine gitmeliydim.

Silah için.

Helena'nın evine gidip doğruca yatak odasına daldım. Tuvalet masasının çekmecelerini fırlatıp attım, eşarpların arasını karış-

tırdım silahı bulurum diye. Ama Helena'nın Müzik Merkezi'ne gizlediği ve yanıma aldığım tabanca artık ortalarda değildi.

Yoksa Eugenia mı almıştı?

Koridora çıkıp bağırarak ona seslendim. "Eugenia!"

Merdivenleri çıkarken evde kadının ağır ayakkabıları takırdadı. "Geliyorum."

Usanmış gibiydi sanki. Bekleyemedim, sallana sallana gelene dek koridor boyunca bağırdım.

"Çekmecemden bir şey aldın mı?" diye sordum.

Bir yanıt vermeden önce karşımda durana dek yürüdü. Yüzündeki ifadeyi yalnız sersemlemiş diye anlatmak mümkündü. "Biliyorsun, asla ama asla çekmecelerine dokunmam."

"Sen aldın. Silahı sen aldın, değil mi?"

Eliyle ağzını kapadı. "Silah mı? Hayır. Hayatta bir silaha dokunmam."

"İnsan zorunda kalırsa her şeyi yapar."

"Burada mıydı, yatak odanızda mı?"

Dönüp odaya baktım. Sonra irkildim.

Silahı nereye bıraktığımı hatırladım. Dolaba gidip kapısını açtım, o gece yanımdaki çanta orada duruyordu. Eugenia kapının eşiğindeydi. Sırtım ona dönükken çantayı sıktım.

Tabanca içindeydi.

Dönüp, "Özür dilerim" dedim. "Sûre uzadı. Sana söyleme şansım olmamıştı. Kendimde değildim çünkü. Sürelı başım ağrıyordu. Yongama baksın diye teknisyenime gidecektim." Biraz atıyordum, umudum Eugenia'nın bu teknisyenin kim olduğunu bilmesiydi.

"Neden onu taktıkları yere gidivermiyorsunuz ki? Onlara yeterince ödeme yaptığınız ortada."

Hala kızgındı kadın. Ama kendisinin de tehlikede olabileceğini bilse yapacakları bunla kıyas kabul etmezdi. Helena ona

sadece kiralamadan bahsetmişti, kalanını anlatmamıştı.

"Eugenia, beni iyi dinle. Kapıyı kimseye açma. Biri arayıp sorarsa nereye gittiğimi bilmiyorsun."

Eugenia suratını asıp ciddi bir ifadeyle bana uzun uzun baktı. "Her zamanki gibi diyorsunuz yani?"

Demek Helena temkinli davranmıştı. Ama işler hiç bu kadar tehlikeli olmamıştı. Burada durduğum her dakika hayatım iyice tehlikeye giriyordu. Eugenia hiçbir şey bilmiyordu, bu onu korumaya yarayacaktı.

"Gitmem lazım" dedim. "Lütfen kendine dikkat et."

Helena'nın spor arabasına atlayıp motoru çalıştırdım. Navigasyon cihazından Helena'nın geçmişte gittiği yerlerin listesini çıkardım. Liste çok uzundu, bir ara vazgeçecek gibi oldum, ama sonra isimlerden bir tanesini tanıdım. Redmond. Bu, evde kaldığım ilk gece Eugenia'nın bahsettiği kişiydi. Helena'yı aradığını söylemişti.

Navigasyon cihazına, "Redmond" dedim.

Cihaz, şen şakrak bir sesle, "Redmond. Hemen efendim" dedi.

Navigasyon cihazını takip ederek San Fernando Vadisi'nin sanayi bölgesindeki bir depoya geldim. Bu, gece gezintisi için gidilecek türden bir mahalle değildi. Beni gitmeye devam et diye havlayarak uyaran simsiyah köpekleri tutan zincirli çitlerin yanından geçtim. Adres, navigasyon cihazında belirdi. Burası çatılara takılmış lambaların ışığında boğulan bir depo bölgesiydi. Sokaktaki kaçaklar görmesin diye aracımı tesisin içine park ettim.

Redmond'un adresi en son depoydu. Kapı kilitliydi. Eski usul metal bir zile bastım. Tepede ortası parlak bir delik vardı, muhtemelen bir kamera gizliyordu. Redmond maharetli bir

adam olmalıydı, dışarıyı eski ve ucuz göstermişti. Bir dakika sonra kapı büyük bir takırtıyla açıldı.

İçerisi her şey sanayı tarzıydı, belki bir heykeltıraşın yaşayıp çalışacağı türden bir yerdi. Beton zemin, düz beyaz duvarlardan oluşan basit bir giriş. Koridorun sonunda flüoresan lambasının soğuk ışığını gördüm. Tabancamı çıkardım.

Kalbim güp güp atıyordu. Bu bir tuzak mıydı? Keşke Helena hala zihnimde olsaydı, o bilirdi, bana söylerdi. Helena varken, üsteleyip Redmond hakkında daha çok bilgi edinseydim keşke.

Koridorun sonuna geldim. Sola döndüm ve sıra sıra masaların, elektronik parça tezgahlarının, kimi işler halde kiminin bağırsakları ortada bilgisayarlarla monitörlerin olduğu kocaman, dağınık bir mekan gördüm. O kadar çok şey vardı ki bir kısmı yüksek tavandan sarkan çubuklara bağlanmıştı. Havada bir kimyasal kokusu vardı.

Üstü türlü şeyle dolu bir tezgahtan yansıyan havaekranı, zilini çaldığım dış kapıyı gösteriyordu. Görüntünün altında ise önünde bir sürü bilgisayar monitörü olan gümüş saçlı bir adam koltuğa çökmüş bir halde oturuyordu. Bir Sonlayan'dı bu.

Tek anlayamadığım adamın ölü mü diri mi olduğuydu. Önümde her iki elimle tuttuğum tabanca ile ona yaklaşırken ağır ağır ona yaklaşırken hareketsizdi.

"Redmond?" dedim.

İngiliz aksanı ile "Helena" dedi. "Çok uzun sürdü. Neredeyse uyuyup kalmışım."

Başını kaldırdı. Yüzünün iki kapalı monitörden yansımasını görebiliyordum. O da benim siyah ekranlardaki yansımama baktı, bana dönmeden konuşmaya başladı.

"Helena, tabanca niye?"

"Bir ricam var."

"Genelde kafama bir silah dayamadan rica edersin."

İskemlesini olduğu yerde döndürmeye başladı. İskemlenın dönen metal halkasına ayağımı sertçe vurunca olduğu yerde kaldı.

"Ellerini başının arkasına koy" dedim.

Yaptığım her şeyi ya babamdan ya da eski hologramlardan öğrenmiştim. İşe yaramıştı, dediklerime uydu.

Monitörlerden biri ekranındaki haritada kalp gibi atan kırmızı bir noktayla aynı anda bip sesi çıkarıyordu. Kırmızı nokta haritada tam da bulunduğumuz yerdeydi sanki.

"Bu ne?" diye sordum ekrana işaret ederek.

"O sensin. İzleme cihazın. Ama bunu zaten biliyor olmalısın." Gözlerini kıstı.

Adam incecikti, sırık gibiydi, saçları da çılgın bir bilim adamına yaraşırcasına karışıktı. Kemik yapısı çok güzeldi, genç ken yakışıklı olduğu belli oluyordu.

"Benim bedenimi, benden çok başkaları biliyor" dedim. "Pekala, şimdi yongayı çıkarmanı istiyorum. Benim işim bitti."

"Nasıl gitti?"

"Ne?"

"Büyük planın yani."

"Burada bunca monitör var, olan bitenden hiç haberin olmuyor mu?"

Bana uzun uzun baktı, iskemlesini öne itti, elleri hala başının arkasındaydı. Ekrana bakıp beni okuyor, inceliyor, gerçekte içimde kim olduğunu bulmaya çalışıyordu.

"Tanrım." Ellerini indirip nefesindeki nane kokusunu içime çekebileceğim kadar bana yaklaştı.

"İçinde Helena yok, öyle değil mi?"

Tabanca tutan elimi titredi. "Hayır. O öldü."

Kaşlarını çattı. "Nasıl?"

Kafamı salladım. "Bilmiyorum. Ama onu duydum O sıra

AnemoN

kafamın içindeydi. Sanırım birisi onu öldürdü."

Sözcüklerimi kafasında tarttıkça gözleri büyüdü.

"Çok yaklaşmıştık" dedim. "Onunla bizzat tanışabileceğimi düşünmüştüm."

"Helena bir ateş topu gibiydi." Redmond'un yüzünü keder sardı. "Üniversitede tanışmıştık, üstünden yüz sene geçmiş herhalde."

"Beden bankası hakkında ne biliyorsun?"

"Bilmem gerekeni biliyorum."

"O halde sana en basitinden anlatayım. Onu beden bankası öldürdü. Seni de öldürecekler diye beni uyardı." Tekrar tabancayla yüzüne hedef aldım. "Bu yongayı çıkarmanı istiyorum."

"Seni izlemesinler istiyorsun, anlıyorum. Helena'nın cinayetinin şahidisin."

"Görmedim de duydum. Neyse. Lütfen, çıkar şunu."

"Çıkaramam."

"Seni öldürebilirim." Tabancayı tutan kolumu doğrulttum. "Bunu herkesten iyi biliyor olmalısın. öldürme-engelleyici şalteri kapatan kişi sensin."

"Şu soru cevapsız kaldı, Helena'nın planı işe yarayacak mıydı?" dedi. "Peki sen yapabilir miydin? O işte de başarılı olup olmadığım belli değil."

"Senin üstünde mi deneyeyim istersin? Son kez söylüyorum, yalvarıyorum, şu yongayı çıkar."

"Bunu yapmayı isterim. Çünkü yongaya hemen-öl komutu da koymuş olabileceklerinden endişe ediyorum."

"O nasıl olacak?"

"Yongayı patlatacak bir sinyal gönderiyorlar."

Bir süreliğine gözlerimi kıstım. Bu hiç aklıma gelmemişti.

"Merak etme. Yongayı kullanmaya devam etme ihtimalleri daha yüksek. Helena yerine başka bir kıdemli olur, beden ban-

AnemoN

kasındaki başka biri olur, Helena gibi sana bağlanır."

Hangisi daha korkunçtu bilmiyordum, bir başkasının da bedenimi kullanması mı, kafamın patlaması mı. "Ama sen yongayı değiştirdikten sonra bir daha hiç bayılmadım. Helena benim bedenime geçemedi."

"Doğru. Ama en son Helena seninle nasıl bir ilişki düzeyine geçti, aynısını başkası da yapabilir. Zihinden zihine bağlantı kurabilir."

"O zaman şunu çıkar!"

"Yapabilsem yaparım. Ama mümkün değil. Beynının içinde."

"Ama içine girip değiştirdin. Hem de iki kere."

"Ve hiç kolay değildi. Ama çıkaramam. Kafanın içine öyle bir ağ örüntüsü içinde yerleştirilmiş ki birisi çıkarmaya çalışsa kendini yok eder. En azından kesinlikle beyin kanaması yaşarsın, en kötü ihtimalle parçalarına ayrılırsın. Kafanda küçük bir bomba var gibi düşün."

"Bomba mı? Kafamda mı? Şaka yapıyorsun herhalde."

"Maalesef hayır."

Beyin kanaması. Kafa patlaması. Başım dönüyordu.

"Felaket." Silahı indirdim. "Bana bunu neden yaptılar?"

"Bunu muhtemelen bütün bağışçılara yaptılar. Bir güvenlik mekanizması. Böylece kimse bir bağışçıyı öldürüp içindeki değerli teknolojiyi çalamaz."

"Yani kafamın içinde beni ömrümün sonuna dek onlara bağlayan bir metal parçası var, öyle mi?"

"Korkarım öyle."

Asla aynı insan olamayacaktım. Asla güvende olamayacaktım. Beden bankasından ilk defa içeri giren o kız sonsuza dek kaybolmuştu.

Redmond boğazını temizledi. "Bazı güzel haberlerim de var."

"Ne gibi?"

"Üstünde oynanmış bir yonga taşıyan tek kişi sensin. Bu seni yegane örnek yapıyor."

Acı bir kahkaha attım. "Bunun nesi güzel?"

Bana öylece baktı. "Beden bankası seni canlı tutmak isteyebilir."

Redmond, başımın yongaya en yakın bölgesini örtecek mıknatıslı bir levha hazırladı. Lokal anestezi sayesinde bir şey hissetmiyordum. Deponun arkasındaki steril odasında bir masada uzanıyordum, adamın işindeki ustalığa hayranlık duymadan edemiyordum. Redmond, yaşlı bedendeki genç bir ruhtu bence. Ona güveniyordum. İşin doğrusu laboratuvarından çıkmak bile istemiyordum. İçimin nasıl işlediğini onun kadar bilen birisiyle beraber olmanın verdiği derin bir güven duygusu uyanıyordu içimde.

Anlattığına göre daha önce bir beyin cerrahıymış. Ama emekli olunca ilk aşkı olan bilgisayarlara dönmüş. Donanımla uğraşmak, hiç şikayet etmeyen bir hastaya operasyon yapmak gibi dedi. Hem bir şey yanlış giderse baştan başlanılabiliyordu.

Ellerinde huzur buldum. Ama ben onun için bir tehlikeydim. Bu dava için canını feda eden bir yandaş değildi Redmond. Parası için, bilinmeyen bir bilimin cazibesi için ve belki de Helena eski dostu olduğu için bu işin içindeydi.

Ne var ki ben bir yabancıydım, beni buradan mümkün olduğunca çabuk çıkarmak istediğini biliyordum.

"Şimdi seni uyarayım. Bu kalıcı bir çözüm değil. Kısa sürede yapılabilecek olan bu kadar sadece. Kullandığım yalıtım macunu, levha ve temasla ayrışacak. Daha güçlü bir şey kullanırsam kafa derin yanar."

"Ne kadar sürecek peki?" diye sordum.

"Bilmem. Belki bir hafta kadar."

Çalışmaya devam etti, levhanın metal köşelerine bir jel sürdü. "İhtiyar hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

"Hakkında herkesin bildiği tek şey, kimliğini gizli tuttuğu. Kimse yüzünü görmemiş. Rivayetler bol... Bir yazılım dehasıymış, savaş sırasında Örtülü Operasyonlar'ın başıymış, yaralanmış... Bunların biri bile doğru mu, kim bilir?"

Yutkundum, Helena ve Emma gelmişti aklıma. "Onu bulmak istiyorum."

"Bir sürü kişi istiyor. O yüzden böyle münzevi bir hayat sürüyor."

"Arada bir beden bankasına gittiğini biliyorum. Onu bir kere orada görmüştüm.

Redmond durdu, onu görebileyim diye üzerime eğildi. "Sakın peşine düşme. Gençsin, güzelsin. Onun yoluna çıkmazsan, ödülün uzun bir yaşam olur. Kötü, çok kötü bir adamdır o."

Yardım edip beni oturma pozisyonuna getirdi. Elime bir kuaför gibi bir ayna tutuşturdu, ustalığını duvardaki ikinci bir aynadan görmem için işaret etti.

"Görünmüyor bile" dedim.

Elimi tutup ensemin arkasına götürdü. "Kolaydı" dedi.

Saçımın altında, kafatasımın şekline göre kafatasıma kaynatılmış sert, metal bir levhayı hissediyordum.

"Kafatasının uygun yerlerindeki saçlarını kazımak zorunda kaldım. Ama saçlarının dış katmanı oraları örtüyor. Rüzgar çok sert esmezse kimse çok tuhaf bir şey görmez" dedi

"Ve bu onların beni izlemesine engel olacak, öyle mi? Bir hafta boyunca?"

"Evet. Ama seni ben de izleyemeyeceğim. Artık kendi başınasın."

"Tamam, sorun değil." Aynayı bırakıp doğruldum. "Uzunca bir süredir öyleyim."

AnemoN

Yüzündeki ifade epey ciddileşti. "Benimle gel."

Onu laboratuvarına kadar takıp ettim. Masasının içindeki dosya çekmecesinin üstündeki pede parmak bastı. Bir klık sesi ile çekmece açıldı. Ufak metal bir kutu çıkardı, adamın avcu kadar büyüktü kutu. Üstündeki etikette 'Helena' yazıyordu.

"Şimdi, benim başıma bir şey gelecek olursa, gelip bu kutuyu al."

"Bunu nasıl açacağım?"

"Çoktan senin parmak izine göre ayarlandı. Helena yaptı."

Parmak uçlarıma baktım. Bana ait olan bir şey kalmış mıydı? Düz bir kutuydu. Bir sabit disk mi vardı acaba içinde?

"İçinde ne var?" diye sordum.

"Bir anahtar. Yonganı nasıl değiştirdiğimin bilgisini taşıyor." Bakışları yumuşadı, neredeyse bir gülümseme kondu dudaklarına. "İstersen buna senin doğum belgen diyebiliriz."

AnemoN

BÖLÜM YİRMİ

Beden bankası artık beni izleyemediğine göre, bir şekilde yongayı alt ettiğimi öğrenecekti. Yongayı çıkaramadığımızdan Redmond'un onları yanıltacak bir sahte iz sinyali yayması mümkün olmuyordu. Şu ana kadar Taze Hedefler, Helena'nın entrikasının kurbanı olmuş olabileceğimi düşünebilirdi. Ama artık mümkün değildi.

Redmond'un deposundaki arabamda oturdum ve bana verdiği yeni cep telefonunu çıkardım, Helena'nın eski telefonunun izinin sürülebileceğinden endişe ediyordu. Cep telefonunu Lauren'ın numarasını görmeme yetecek kadar açtım, sonra hemen kapattım. Lauren'ın numarasını çevirdiğimde telesekreter kaydı çıktı. Beni ara diye bir mesaj bıraktım. Tabii, aslında beni değil, Helena'yı arayacaktı. Ona yeni numarayı verdim.

Madison'ı arayacak oldum, ama Helena'nın telefonuna bir çağrı geldi. Arayanın Blake olduğunu gördüm.

Blake.

Öyle çok heyecanlandım ki. Yüzünü en son havaekranında görmüştüm, benim balina klipsimi takmıştı. Acaba büyük ba-

Anemon

bası onu bana düşman etmiş olabilir miydi, Blake buna aldanmamış olabilir miydi? Yoksa büyük babası Blake'e hiçbir şey söylememiş miydi?

Derin bir nefes aldım. Onu aramak için diğer telefonu kullandım.

"Blake?"

"Callie."

Onun sesini duymak bile gözlerimi yaşartıyordu. "Dönmüşsün."

"Nihayet." Bir saniye kadar durdu. Derin bir nefes aldığını işittim.

"Blake, beni dinle, o gece hakkında..."

"Biliyorum. Seni özledim."

"Seni gerçekten özledim" dedim.

"Bu iyi. Çünkü özleyen sadece ben olsaydım cidden kötü olurdu."

Beni biraz olsun güldürdü.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Kurt gibi."

The Drive-In adındaki eski moda, tüm gece açık bir restoranın adresini Zingledi. Oraya vardığımda alanı koruyan birkaç Sonlayan silahlı güvenlik görevlisi görünce sevindim. Artık düşmanım onlar değillerdi. Onları, beni korumaları muhtemel kişiler olarak görüyordum.

Arabaya yemek getirilen bu yerde, yemek servisi yapılan her alan şık arabalarla dolmuştu. Burayı yaparken hiçbir harcamadan kaçınmamışlardı, duvarlarda neon yazılarla GEÇMİŞTEN ESİNTİLER yazıyordu. Dinç Sonlayanlar paten takmış, arabalar arasında mekik dokuyarak, başlarının üzerinde tuttukları tepside hamburger, süt kokteyli, genç kız rüyası gibi tatlılar taşıyorlardı. Bu sırada hoparlörden o eski ve güzel rock'n'roll

müziği çalıyordu. Açık hava ekranında 1950'lerin filmleri sessizde oynuyordu, her duyuya hitap eden retro deneyime katkıda bulunuyordu böylece.

Park alanının çıkışına yakın bir yere park ettim, yemek servisinden uzaktaydım. Sonra lavaboya yürüdüm. Dışarı çıktığımda Blake'in arabasını göremeyince beklemek için kendi arabamın içine girdim. Blake birkaç dakika sonra benim arabamın yakınına park etti ve gülümsedi. Tekrar onun gülümsemesini görmekten güzel bir şey yoktu. Şoför yanındaki koltuk klik ve dönme sesi ile açıldı ve içeri, Blake'in yanına oturdum.

Koltuğa oturur oturmaz, bana doğru eğildi ve yanağımdan öptü. "Merhaba."

Tekrar burada, onunla, arabasında olmak bana çok iyi geldi.

"Çok güzel görünüyorsun" dedi.

Arabayı restoranın yakınına, iki arabanın arasına park etti. Derli toplu kıyafetli, gümüş saçlarını atkuyruğu yapılmış bir Sonlayan kadın paten kayarak yanımıza geldi ve siparişlerimizi aldı.

Kadın gittikten sonra Blake elimi ellerine aldı.

"Özür dilerim" dedim.

"Dileme."

Kokusunu içime çektim ve bir süreliğine yüzünün artık bana aşina özelliklerine dalıp huzur buldum. Ama biliyordum ki kendimi ona bırakırsam ardından gözyaşları gelecekti. Söylemem gerekeni söyleyebilmek için güçlü olmam gerekiyordu.

Beni kendisine çekmeye başladı.

"Sana söylemem gereken şeyler var" dedim.

"Biliyorum." Koltuğunda doğruldu. "Benim de. Seni Washington'dan aramak istedim, ama büyük babam cep telefonumu benden aldı. Daha yeni geri aldım."

"Sanki sen gideli sonsuz zaman geçti, o kadar çok şey oldu ki."

"Durmadan seni düşündüm" dedi Blake. "En zoru gecelerdi,

uyumadan öncesiydi. Gün boyunca başka şeylerle meşgul edebiliyorsun kafayı. Ama geceleri sadece sen vardı."

Deri ceketinde bir şey parıldadı. Bu ayakkabımın balina klipsiydi. Ona dokundum.

"Ben de benimkini takayım" dedim. "Çift oluruz."

"Biz zaten bir çiftiz."

Bana öyle yoğun baktı ki gözlerinden duman çıkacak sandım. Sonra iyice bana eğildi ve elini boynuma dolayıp beni kendisine çekti. Yüzümde nefesini hisseder hissetmez ürperiverdim, hemen sonra beni öptü.

Gözlerimi kapadım, bıraktım o öpücük tüm bedenimde salınsın. Onun hem ağaç hem çim kokusu beni hem sakinleştiriyor hem de heyecanlandırıyordu. Saçları öyle yumuşaktı ki. Bir erkeğin saçları bu kadar yumuşak olur muydu? Elleri yüzümde, boynumda, saçlarımda gezdi, sanki beni keşfediyor gibiydi, sanki ilk dokunduğu kız bendim. Öyle özel hissediyordum ki. Elleri saçlarımı okşadı, sonra birden durdu.

Enseme yerleştirilen metal levhaya dokunmuştu.

Donakaldı. "Bu ne?"

Kendimi çektim, dudaklarımdan bir ah dökülüverdi.

"Çok özür dilerim" dedi sonra. "Unutmuşum. Bana söylemiştin. Geçirdiğin ameliyat... bu mu?"

Garson kadın paten kayarak yemeğimizle yanımıza geldi ve konuşmamızı böldü. Yemek tepsisini arabanın pencere kenarına yerleştirirken ağzımızı açmadık. Kadın gittiğinde yemek öylece bize bakıyordu.

"Senin şimdi dokunduğun şey" dedim. "Sana söylemem gereken şey o."

Bana baktı. Bekliyordu.

Hızla yukarı fırlayan bir asansördeymiş gibi yüreğim ağzıma geldi. Bu neden bu kadar zordu? Çünkü çok karmaşıktı.

AnemoN

Elimi tuttu. "Sorun yok. Gerçekten."

"Ben düşündüğün kişi değilim."

Zorla, endişeli bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "O halde kimsin?"

"Söz ver, benden nefret etmeyeceksin."

"Asla."

Zamanı durdurmak istiyordum. Beni hala beğeniyordu, hala bana inanıyordu. Ve bunların hepsi bir anda sonlanabilirdi.

Yanağıma dokundu. "Sorun yok Callie. Bu daha önce bahsettiğin ameliyat ile ilgili, öyle değil mi? Söyleyeceğin hiçbir şey beni senden nefret ettiremez."

"Pekala, sana her şeyi anlattıktan sonra da böyle hissedecek misin, göreceğiz." Derin bir nefes aldım, nefes verdim ve anlatmaya başladım: "Sana yalan söyledim. Benim adım Callie Winterhill değil. Callie Woodland. Zengin değilim, üstümdeki kıyafetler benim değil, yaşadığım ev benim değil."

Bir süre bakakaldı, sonra başını iki yana salladı. "Zenginmişsin, fakirmişsin, bunların hiçbirini önemsemiyorum."

"Sadece fakirlik mi? Bir vasim yok. Sokaklarda yaşıyorum, terk edilmiş binaların zeminlerinde uyuyorum. Insanların attığı çöplerle besleniyorum."

Blake'in yüzüne bakmıyordum. Bakmama gerek yoktu. Arabanın içi zehirli gaz misali bir gerilimle dolmuştu. Korkudan konuşamaz hale gelmeden devam etmeliydim

"Hasta kardeşim için para bulmam gerekti. Daha yedi yaşında. O yüzden o yere kaydoldum, Taze Hedefler'e. Biz oraya beden bankası diyoruz. Ben bağışçı oldum orada, bedenimi Helena Winterhill adında bir kademliye kiraladım. Bunlar onun evi, onun arabası, onun yaşamı. Helena'nın amacı, büyük babanın Taze Hedefler'le ilgili anlaşmayı tamamlamasına engel olmaktı. Önce kadının deli olduğunu düşünmüştüm, ama meğer haklıy-

mış, söz konusu plan onun korktuğundan da kötüymüş."

Anlattım da anlattım, her şeyi, belki de fazla hızlı bir şekilde Konuşmama izin verdi, bir kere bile sözümü kesmedi. Bir şeyi atladım. Helena'nın, büyük babasını öldürme planından bahsetmedim. Şimdi Helena da yoktu artık, bunun yükünü Blake'in sırtına yükleyemezdim. Zaten taşıması ağır bir bilgi yığını koymuştum önüne, neden artık söz konusu olmayan bir şeyi de anlatarak onu endişelendirecektim ki?

Anlatmam bitince, ona döndüm. Hala bana bakıyordu, yüzündeki ifade düşündüğüm gibi benden iğrenme ifadesi değildi. Gerçi çok ciddiydi bakışları, suskundu. O bekleyiş bir işkence olmaya başladı. Onun bir şey söylemesini beklerken dilim ağzım kurdu. En sonunda konuştu.

"Bunlar öyle .. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bana inanıyor musun?" diye sordum.

"İnanmak istiyorum."

"Ama inanmıyorsun."

"Biraz şoke oldum, anlıyorsun, değil mi?"

Ensemdeki saçı bir yana ittim, ona Redmond'un yerleştirdiği levhayı gösterdim. Bu levha, mahrem yerlerimden de öte, sanki en mahrem yerimdi ve orayı gösteriyordum. Bu benim, diyordum ona. İşte bu oldum ben.

"Sınıryongam o levhanın altında."

Bir şey demedi. Başımı kaldırdım ve saçlarımı düzelttim.

"Keşke büyük babanı ikna edebilsen de devletle Taze Hedefler arasındaki ortaklıktan caysa... Bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu gösterebilirsen, vasisiz çocukları ve gençleri nasıl ölüme yolladığını anlatsan, anlaşmadan vazgeçmez mi?" İşte böyle, düşünmeden, aklımda ne varsa Blake' söyledim; hayatımda hem gerçeğe hem de Blake'e sahip olabileceğimi ummaya cüret etmiştim bir kere.

Senatörün Taze Hedefler'in arzusunun ne olduğunu anlamamış olma ihtimali çok düşüktü. Belki kalıcılık unsurundan haberi olmayabilirdi.

Blake tek kelime etmedi. Düşünceli, kederliydi.

"Blake?"

Eliyle yüzünü sildi. "Onunla konuşurum. Yok, dur, onunla sen konuş. Bunu benden daha iyi izah edebilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Yarın. Yarın Cumartesi, çiftlikte olur. Öğleden önce gel. Orada onunla konuşmak daha kolay olur. En sevdiği yerdir orası."

"Ama beni dinlemez ki. Benden nefret ediyor."

"Bu işi beraber yapacağız. Beni dinler. Ben torunuyum." Elimi ovuşturdu. "Tek yapabileceğimiz denemek." Düşünceli hali devam ediyordu. Beni bu gözle görmeye hala alışamadığını anlayabiliyordum.

Sessiz sessiz yemeğimizi yedik, sonra Blake beni park yerinin öbür ucundaki arabama bıraktı.

"Yarın görüşürüz" dedi.

"Yarın."

Bir veda öpücüğü verdi. Önceki gibi değildi. Yalanlarımın yükü, değirmen taşı gibi boynumuza oturmuştu. Dudaklarımızın arasında sanki bir kat balmumu vardı. Araçtan çıktım, o da arabayı sürüp gitti. Bacaklarıma bir ağırlık çöktü, yer beni içine çekiyordu sanki.

Arabaya gidip kapıları kilitledim. Daha önce tuvalete gittiğimde Sonlayan güvenlik görevlilerinden birisiyle konuşmuştum. Arabamda birkaç saatliğine şekerleme yapacağımı, bu süre içerisinde bana göz kulak olursa sevineceğimi söylemiştim. Avcuna rakamları çok haneli kağıt paralar sıkıştırınca, zevkle göz kulak olurum demişti.

✧ ✧ ✧

Sabah saat altı sularında kalktım, gözüme güneş girmişti. Koltuğu normal sürme pozisyonuna getirip, dilimi dişlerimde gezdirdim. Başımın arkasını, levhanın olduğu yeri yokladım. Zonkluyordu, beni Blake'ın karşısında düşürdüğü durumu hatırlatırcasına zonkluyordu. Redmond'un verdiği ağrı kesicilerden iki tanesini yuttum.

Yeni telefonum yanıp sönüyordu. Lauren'dan bir Zing gelmişti

Lauren hala Reece'in enfes bedeninin içindeydi, kızıl saçları sabah güneşiyle ışıldıyordu. "Helena, iyi haberlerim var de. Kevin'le ilgili hiçbir şey çıkmadı."

Bir kapıya bir kart anahtar soktu, Beverly Hills'deki evinin yakınındaki özel bir parka geçtik. Beden bankasına bu kadar yakın bir yerde buluşmak beni dehşete düşürüyordu, ama park özel olmasının yanı sıra güvenlik görevlilerince korunuyordu da.

"Onu daha önce gören kişiler olmuş, hatta konuşmuşlar, ama bu son ay boyunca kimse görmemiş" dedi.

Kim olduğumu hemen ve açıkça söylemem gerektiğini biliyordum. Tekrar tereddüdün işkencesini çekecek değildim.

"Ben Helena değilim" dedim.

Lauren konuşmaya devam etti, söylediklerimi algılamamıştı bile. Onun sözünü kesmek zorunda kaldım.

"Beni dinle. Ben Helena değilim."

Ağzı açık kaldı. Kollarını kavuşturdu. "Sen ne diyorsun?"

"Ben bağışçıyım, bu benim bedenim, Helena'nın kiraladığı beden benim. On altı yaşındayım."

"Dur bakalım. Helena'yla konuştuğumda bu bedendeydi zaten" diyerek bana işaret etti.

"O zaman da benimle konuşuyordum. Kulüp Rün'deki ve Tayland restoranındaki bendim."

"O sen miydin?" Gözlerinde şimşekler çaktı. "Helena'ya ne oldu?"

Helena'nın son anları aklıma gelince içime bir ağırlık çöktü. "Onu kaybettik."

"Öldü mü? Helena öldü mü?" Omuzlarımdan tutup beni sarsmaya başladı. "Ona ne yaptın?"

"Sakin ol, ben bir şey yapmadım." *Silahlı güvenlik görevlisi* bizden yana baktı. "Beden bankasındaki, Taze Hedefler'deki birisi yaptı."

"Kim?"

"Bilmiyorum."

"O halde öldüğünü nereden biliyorsun?"

"Çığlıklarını zihnimde işittim."

"Neyi ne yaptın?"

"Helena kafamdaki yongayla oynadı. Hatta, konuşmalarını kafamda işitmemi sağlayacak hale getirdi. İletişim kurabiliyorduk."

Lauren beni iterek bıraktı. "Buna inanamıyorum. Seksen beş senedir tanıyordum onu." Büyücek bir mendil çıkarıp öfkeyle akan gözyaşlarını sildi. "Ve şimdi onu kaybettim."

"Çok üzgünüm. Ben de onu yeni tanımaya başlamıştım."

"Ne cüretle bunu söylersin?"

"Ondan çok şey öğrendim" dedim.

"Ne hakkında çok şey?"

"Senatör hakkında. İhtiyar hakkında."

Lauren bana sırtını döndü. "Bunu yapamıyorum. Yüzüne bakamıyorum. Yalan söyledin bana. *O olduğunu* düşünmemi sağladın. Şimdi de öğreniyorum ki meğer çoktan ölmüşmüş."

"Hayır, *öyle değil*. Yeni oldu."

"Artık insanlar neden göründükleri kişiler değiller?" dedi dişlerini sıkarak.

Ona baktım, o genç bedene saklanmıştı. *Cesaret edip de*

aynısının kendisi için de geçerli olduğunu söyleyemedim.

"En azından " dedim. "Bence Kevin yaşıyor." Torunu hakkında iyi bir haber işitirse yumuşar diye düşündüm.

"Bunu sen nereden bileceksin?"

"Çünkü İhtiyar üyelerine kiralamanın ötesini yapma fırsatı sunuyor. Bedenleri satın alabilecekler. Tahminime göre bunu bir süredir test ediyorlardı. Bu, hiçbir direnç işareti ve beden kalıntısı olmadan kaybolan gençleri açıklar."

Gözlerine bir umut parıltısı kondu. Sonra kaşlarını çattı.

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Söylediğin herhangi bir şeye nasıl güvenirim? Helena'nın mücevherlerini takmışsın, onun arabasını kullanıyorsun. Hiç mi utanmıyorsun?"

"Ona yardım etmek istiyorum."

"Ölü bir kadına yardım edemezsin. *Sen* kimseye yardım edemezsin."

Dönüp gitmeye başladı.

"Lauren." Arkasını dönmedi. "Pardon, Reece miydi?" diye bağırdım.

Yürümeye devam etti.

Olduğum yerde titriyordum. Bana yardım edeceğini düşünmüştüm, Helena'nın arkadaşıydı halbuki. Kayıp gençleri konuşabileceğim tek kişiydi.

Güvenlik görevlisi bana uzun uzun baktı. Elini belindeki tabancaya koydu, bana doğru yürümeye başladı. Ev sahibesi Lauren'ın özel parkında bir misafirdim, o gittiğine göre burada olma sebebim veya iznim kalmamıştı.

Kapıya yöneldim.

Kapıyı itip kaçmaya başladım, kapı arkamdan yüksek sesle çarparak kapandı. Tam arabama girecektim ki sokağın karşısına baktım ve birini gördüm.

Michael.

AnemoN

BÖLÜM YİRMİ BİR

Arabalar, bisikletler beni yandan sıyırırken her iki elimi de ona sallayarak Michael'a koştum. Ama o beni fark etmedi.

Yürüyüp gidiyordu, arkasından "Michael!" diye bağırdım "Michael! Bekle!" Arkadan yetiştim ve sırtından dürttüm. "Benim."

Döndü. Yüzünü görünce içim ısındı. O uzun sarı saçlarını, o yumuşak gözlerini ne kadar özlemişim, benim bile haberim yokmuş. Gülümsedi, o an omuzlarım gevşedi.

"Vay be, harika görünüyorsun" dedim, pahalı görünen bir ceket vardı üzerinde, ona dokundum.

"Sen de öyle." Beni baştan aşağı süzdü, sanki gözleri ile soyuyordu beni. "Adın ne?"

Ses Michael'ındı ama, sözcükler onun değildi. Kusursuz yüzüne, kusursuz ağzına, kusursuz gözlerine, kusursuz burnuna bakakaldım. Ne güneşten belirmiş çiller, ne benler, ne sokak kavgası kesikleri. Sadece kusursuz bir ten ve pahalı kıyafetler duruyordu karşımda.

Kanım dondu bir anda.

Anemon

Bu Michael değildi. Bir kiracıydı.

Bir Sonlayan'a bedenini kiraya vermişti. Bana söz verdiği gibi beklememişti. Ben işimi halletmeden bu işe atlamıştı.

"Sen kimsin?" diye sordum, titreyerek.

"Merhaba, on altı yaşında bir gencim. Gördüğünü beğendin mi?" Kollarını açıp, 360 derece döndü. "Bayağı tatlıyım, öyle değil mi?"

Hızla nefes alıp vermeye başladım. Kendimi tutamıyordum. Şık şıkıdım ceketinin yakasına yapışıverdim.

"Aaa, bir sakın ol" dedi. "Bu hakiki Rus alpaka yünü."

"İsterse Mars'tan gelmiş olsun, umurumda değil. Ne zamandır bu bedendesin?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Onu iyice kendime çektim, sertçe asılmıştım yakasına, zor nefes alıyordu. "Yalan söyleyeceksen bari kendi kırış kırış ağzınla yap. Ne zamandır?"

"Yeni aldım." Nefesi daralmıştı, zor konuşuyordu. "Taze Hedefler'den yeni çıktım."

Adamı bıraktım. Bu kadar dikkat çekme riskine giremezdim. Zaten Sonlayanlar dönüp bakmaya başlamışlardı.

Ceketini düzelttim. "Hem bu bedene bolca para döktüm" dedi alçak sesle. "O yüzden bu benim."

Sokağın karşısındaki parktaki güvenlik görevlisi, kapının ardından bizi izliyordu.

"Bu bedene dikkat etsen iyi olur" dedim.

"Ne yani, bu veledi tanıyor musun yoksa?" Bedenine işaret etti. "Tatlım, ben bununla harıkulade vakit geçireceğim. Ne demeye bunu yaptım sanıyorsun? Çılgın atacağım. Hiçbir şey beni tutamayacak." Kükreyerek kahkahalar attı.

Öyle hızlı nefes alıyordum ki burun deliklerimden ateş püskürmeme ramak kalmıştı. Bu beş para etmez adamı neşelen-

AnemoN

dırmıştim. Artık kimin nesiyse.

"Sen de pek şekermişsin. Kız arkadaşı mısın?" diye sordu. "Bu bedenin bonusu da var yani, ha, öyle mi?"

Kolunu omzuma doladı. Sılkinip kolunu üstümden attım.

"Sakın bana dokunma" dedim. "Çünkü bu bedeni incitmek istemem."

Yanımızdan geçen Sonlayanlar bize dik dik baktı. Sonra bu sürüngen herif, hayatta aklıma gelmeyecek bir şey yaptı. Bana iyice yanaştı, dilini çıkardı ve çenemden gözüme kadar yanağımı yaladı. Onu sertçe itip elimin tersiyle salyalarını sıldım.

"Kes şunu" dedim dişlerimi sıkarak. Suratının ortasına bir yumruk indirmek için can atıyordum. Ama bu, Michael'ın bedeniydi.

"Pekala, tekrar buluştuk, aman *ne güzel oldu. Ama şimdi* gitmem lazım" dedi. "Öyle heyecanlı, öyle kanlı... öyle canlı bir hayat bekliyor ki beni."

Göz kırptı, geri geri yürüdü, sonra hızla dönüp topukladı. Güvenlik görevlisi hala sokağın karşısından bana bakıyordu.

Michael'ı bulmuştum en sonunda ama aslında onu bulamamıştım. Her zaman güvendiğim, düşünceli, hassas çocuk orada değildi. Yerini cıvık, cahil, yaşlı mı yaşlı bir Sonlayan almıştı, belki iki yüz yaşındaydı, gerçek bedeni küflü peynir gibi kokuyordu ve Michael'ın bedenine çökmüştü.

Michael'ı kiralamak. Ama 'kiraladım' dememişti ki... *Bu benim* demişti.

Peki ya Michael'ı satın aldıysa? Ya bu resmi kalıcı bedenlerin ilklerinden biriyse?

Hayır. Lütfen, öyle olmasın.

Sokağın aşağısına baktım ama artık onu göremiyordum. Kollarımı savurarak koştum. Köşeye geldiğimde başımı kaldırıp kesen sokağa baktım. Bu soldaki kahverengi ceket onunki

miydi? El çantamı açtım, oraya buraya giden Sonlayanlardan oluşan kalabalığın içerisinde yılan gibi sağa sola dolandım. Sağ elimi el çantama atıp tabancaya sarıldım

Onu yakaladığımda, tabancayı sırtına dayayıp, kimse görmesin diye bedenimi bedenine yasladım.

"Dur" diye fısıldadım kulağına

Lafıma uysun diye kolunu sıktım Yüzünü arkaya çevirip konuştu:

"Lütfen bana bir zarar verme. Cüzdanım senin olsun." Çok yüksek sesle konuşmuştu.

Adamı çevirdim ve sivilceler içerisinde, ha ağladı ha ağlayacak halde bir yüz gördüm. Bu sıradan bir Başlayan'dı.

"Kusura bakma" dedim ve onu bıraktım.

Kaldırımda şok içerisinde kalakaldı.

"Kaç" dedim ve kaçtı.

Olduğum yerde döndüm, kaldırımdaki kalabalığın yüzünü taradım, ama ne çare. Michael'ı kaybetmiştim. Beden bankasından çıktıktan sonra onun bedenini koruyabileceğim, kıymetli bir şansım olmuştu, ama her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmıştım. Elimden kaçırmıştım onu.

Ağlayasım geldi, ama ağzımdan sadece panik içerisinde nefes alma sesleri çıkıyordu.

Onu hiç bulamamaktan beter olmuştum.

Donakalmıştım, etrafımdan bir gümüş başlı Sonlayanlar denizi akıyordu.

Arabam ne tarafta kalmıştı? Nerede olduğumu şaşırmıştım. Son istediğim şey beden bankasına yaklaşmaktı. Bir saniye kendimi topladım, sonra kuzeye yürümeye başladım. İleride, Sonlayan kalabalığının içerisinde, tanıdığım üç gencin yüzü bana yaklaşıyordu.

Bunlar elleri kolları alacalı bulacalı alışveriş çantalarıyla

AnemoN

dolu olan Briona, Lee ve Raj'dı.

Briona, "Callie!" diyerek bana el salladı.

Ultra-moda güneş gözlüklerinden tutun, sıvrı uçlu özel tasarım çizmelere kadar en son moda kıyafetler giymişlerdi.

"Briona" dedim, normal bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. "Bu ne tesadüf."

"Tesadüf değil" dedi Raj. "En iyi alışveriş Beverly Hills'de yapılır, herkes bunu bilir."

Briona, Raj'a kocaman gülümsedi. "Taze Hedefler'e uğradık" dedi. "Yeni hizmetlerini öğrenelim dedik."

Lee cep telefonunu kaldırdı. "A, bak, bizim telefonu çaldırmışsın, az önce fark ettik."

"Telefonum açık değil ki" dedim.

"Ha? Evet, öyle" dedi Lee.

Çantamı açtım, içindeki tabancayı görmesinler diye belli bir açıyla tutuyordum. İçindeki cep telefonumun ışığı yanıyordu.

"Nasıl aradım acaba? Halbuki kapatmıştım."

"Çantada kendi kendine aramıştır" dedi Briona. "Bana hep olur."

Cep telefonunu kapattım.

"Çantanda iki telefon mu gördüm?" diye sordu Raj.

"Evet, birisi benim" dedim ve çantamı kapadım. "Diğeri bağışçının."

"Gel, şuraya oturalım" dedi Briona.

İtiraz etmeme fırsat kalmadan beni dirseğimden tutup, yakınımızdaki ufak kafenin dışarıdaki bir masasına oturttu. Oradaki tek müşteriler bizlerdik.

Briona, "Raj, içeri git de bize latte söyle, olur mu?" deyince, Raj ona uyup içeri gitti.

"Ben oturamam" dedim.

Lee, "Bir dakikacık canım" dedi ve diğer tarafa ama bana

çok yakına oturdu.

Masada sinirli bakışlar gidip geliyordu. Ne olup bitiyordu? Briona tırnaklarını masada tıpırdatıyordu. Lee ona dik dik bakınca durdu.

Briona bana doğru eğildi, "Peki, duyurudan haberin oldu mu?" dedi. "Taze Hedefler'inkini diyorum."

"Evet. Ne düşündünüz?" diye sordum.

"Kalıcı olmaya can atıyorum" dedi Lee. "Boşa vakit geçirmeyi bırakır, bir yere yerleşir, yeni bir hayat kurarım."

"Gözünü diktiğin özel bir beden var mı?" diye sordu Briona.

"Hayır" dedim. "Ya senin?"

"Gözümü şeker mi şeker, on altı yaşındaki bir sarışına diktim" dedi. "Onun bedenini ondan iyi kullanırım, orası kesin. Hem ben daha zekiyim." Çenesini avcuna dayadı.

Lee sinirli sinirli bacağını bir aşağı bir yukarı oynatıyordu. Bu bana birisini hatırlatıyordu. Ama kim, diye düşünmeye başladım.

"Hani şu eski laf var ya, *Gençliği heba eder gençlik*" dedi Lee. "Peki ya sen Callie, sen kalıcı olacak mısın? Bu bedende mi, başkasında mı?"

"Bunda bir sorun mu var?" diye sordum.

"Görebildiğim kadarıyla yok" dedi. Bacağını zıplatmaya devam etti.

"Kalıcı olma düşüncesi bana biraz korkunç geliyor" dedim.

"Bunu sevmediysen, başkasını veriyorlar" dedi.

"Ama sonra bağışçı bedene ne oluyor?" diye sordu Briona. "Öylece o küçük sarışının üç ay sonra yaşama dönmesine izin verilemez ki. 'Neler oluyor' falan olur zavallıcık."

"Belki fark etmez" dedim.

"Takvimine bakar bakmaz, günler değil, aylar kaybettiğini görür" dedi Lee. "Ne olduğunu anlayacaktır."

AnemoN

"Kiralamanın güzel yanı yeni şeyler deneyebilmek" dedi Briona. "Kalıcı bedenim olsa mesela boks gibi tehlikeli bir şeyi denemeye cesaret edemezdim. Ama kiralayınca çok mesele olmuyor."

"Okkalı ceza ödemesi hariç" dedi Lee.

"Kiralama sigortası bu iş için ama" dedi Briona ve göz kırptı.

"Ama kalıcılık ucuza geliyor" dedi Lee. "Kiralamaya kıyasla büyük tasarruf ediyorsun."

Bu Sonlayanlar beni delirtiyordu. Bizim hakkımızda nasıl böyle konuşurlardı? Onların zevkinin, aptalca fantezilerinin araçlarıydık sadece. Öldüğümüzde ise, aman ne var canım, sigorta karşılardı.

Hepsi sustu. Lee'nin huzursuz bacağı sallanırken, Briona ise uzun tırnakları ile tıpır tıpır masaya vuruyordu. Bunlar tanıdık geliyordu?

Lee, Briona'nın ellerine baktığımı gördü. Kendi aralarında lazer fırlatırcasına endişeli bakışlar yansıttılar. El çantamı iyice bedenime yaklaştırdım.

Tepeden tırnağa ürperdim. Kim olduklarını biliyordum. Bunlar öyle rasgele Sonlayanlar değillerdi.

Direksiyonda Raj ile bir cip kaldırıma yanaştı. Bunca boş konuşma bundandı. Arabayı bekliyorlardı.

Briona, "Herhalde kahvelerimizi paket yaptıracağız" dedi ve ayağa kalktı.

Lee de ayaklandı. Kolunu koluma soktu. "Tamam mıyız Callie?"

Kolumu çekip kurtardım ve el çantamı açtım. "Hayır."

Briona, "Bizimle gel" diyerek bana yaklaştı.

Tabancayı çekip kadının böğrüne dayadım. "Gelmesem iyi olur, Doris."

Lee, sessizce "Şimdi, aman dikkat" dedi. "Sakın aptalca bir

şey deneme."

"Neden endişeleniyorsun? Nasıl olsa senin bedenin değil Tinnenbaum" dedim

Ciptekı Raj bıze baktı. Tabancayı göremiyordu, hala her şey yolunda numarası yapıyordu. Bir kahve bardağını kaldırıp beni içeri davet etti.

"Tüm bu süre boyunca bu bedenlerde gızleniyordunuz" dedim. "Benı gözetliyordunuz."

Lee, yolumu kesmek için hareket etti. Bir yanda o, diğer yanda Briona vardı.

"Uzatma da arabanın içine gir Callie" dedi kadın.

"Kahve ıstemiyorum" dedim. "Zaten yeterince gerginim."

Briona'yı itip kendimden uzaklaştırdım, tökezleyerek Lee'nin kollarına düştü. Dükkanın içine koşup arka kapıdan çıktım.

AnemoN

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Lee veya Briona peşime düştü mü diye dönüp arkama bakmadım. Hayır, Tinnenbaum ve Doris demeliydim, artık gerçekte kim olduklarını biliyordum. Başından beri aslında onlardılar. Direksiyonun başındaki Raj, muhtemelen Tyler ve Michael'ı görmeye gittiğimde bana eşlik etmiş olan kişi, yani Rodney'di. Beden bankası neden onları normal kiracılarmış gibi davranmaya, bana casusluk etmeye yollamış olabilirdi? Helena'nın planını başından beri biliyorlar mıydı? Yoksa Helena yongayla oynadığında mı fark etmişlerdi?

Arabamın park halinde olduğu sokağa geldim ve arabanın içine atladım. Yola çıkarken siyah bir cipin U çekip, beni izlemeye başladığını fark ettim. Bunlar, onlar mıydı? Göremiyordum, aramıza bir kamyon girmişti.

Yeni telefonumu çantadan çıkarıp Tyler'ın otelini aradım. Florina'yla Michael hakkında konuşmak istiyordum. "1509 numaralı oda lütfen."

"Odada kalanlar bu sabah ayrıldılar" dedi santral memuru.

"Ne? Hayır, çıkamazlar. Woodland ismiyle kalanları söylü-

AnemoN

yorum."

"Doğru, bu sabah ayrıldılar."

Sanki bindiğim asansörün kablosunu kesmişler gibi yüreğim ağzıma geldi.

Bizi içeri alan müdürle konuşmayı istedim. Kadın telefona gelince santral memurunun söylediğini doğruladı. Kardeşim ve Florina onlara nereden ulaşılabileceğine dair bir şey söylemeden gitmişlerdi. Müdür ayrıca onların bir adamla, hem de kıdemli bir adamla bir arabaya girdiklerini gördüğünü söyledi. Gelen kişi Florina'nın büyük babasıymış.

Dalga dalga bir uyuşukluk bütün bedenimi sardı. Florina'nın bir büyük babası yoktu. Olsa sokaklarda yaşamazdı. Hem bana bir not bırakırdı.

Birisi onları almıştı. Ama kim? Gözümü kan bürüdü. Fidye için kaçırılan çocukları duymuştum. Araba ve şık otel, Florina'nın aklına kötü fikirler mi sokmuştu? Canım cicim halleri hep bir oyun muydu? Bugünlerde çaresiz bir Başlayan'dan her şeyi beklemek mümkündü. Belki de gizli bir amirin işiydi bu? Oteldeki bir Başlayan, bir müşteri veya bir çalışan ek para için zavallı, vasisiz gençleri görüp ihbar etmiş olabilir miydi?

Eğer olan buysa kurumlardan birine kapatılırlardı. Bu gerçek olamazdı.

Peki ya beden bankasının işiyse?

Tyler'ı kiralamak olamazdı amaçları, çok genç ve hastaydı. Ama onu beni yakalamak için bir yem olarak kullanabilirlerdi. Yumruklarımı sıktım.

Orayı elimde silahla basıp Tyler'ı görmeyi talep etmek geçti içimden. Ama o öfke nöbetinde bile kimseyi Taze Hedefler'den kurtarmanın mümkün olmadığını biliyordum. Güvenlik görevlileri vardı. Dahası kilitli büyük kalın kapıları da. Hem bu tam da istediklerini yapmak olurdu. Bir kumar olurdu bu, çün-

AnemoN

kü işin aslı Tyler'ın nerede olduğunu da bilmiyordum. Sadece içimden kötü hisler geçiyordu.

Yine de bir şeyler yapmalıydım.

Blakelerin aile çiftliğini çevreleyen çitin önündeki çakıllara sürdüm arabayı, çıktığımda yüzü doğru yöne baksın diye aracı çevirerek park ettim. Hızlı kaçış için en iyi plan buydu. Dışarı çıkmak için kapı kolunu kavradığımda elimin titrediğini gördüm.

Ön kapıya giden çıtır çıtır çakıllı yolda, el çantasının askısını çapraz asıp çantayı bana yakın tutarak koşarak ilerledim. Silahıma kolay ulaşabilmeliydim.

Kahya beni içeri aldı ve oturma odasına götürdü. Oda, plantasyon döneminin gösterişli tarzında, yüksek bir tavanda açıkta koyu renk kirişlerle inşa edilmişti. Normalde davetkar kokular olabilecek kahve ve tütün kokusu bu şartlar altında beni korkutuyor, sindiriyordu. Bu Senatör Harrison, para ve gücün adamıydı tastamam.

Blake ve büyük babası, geniş kahverengi deri koltuklarda oturuyorlardı... Beni görene dek.

Senatör ayağa kalkıp beni işaret etti: "Bu kadının burada ne işi var?"

Blake, "Her şey yolunda büyük baba" dedi ve ayağa kalktı. "Onu ben davet ettim."

"Ne demeye böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü sana söylemek istediği bir şey var." Blake yanıma gelip elimi tuttu. Acaba büyük babasına hiç mi bir şeyler söylememişti?

Senatör bağırdı. "Derhal onu buradan çıkar!"

Kalbim öyle atıyordu ki kulaklarımda işitiyordum sanki.

Blake "Haydi Callie" dedi ve elimi bıraktı. "Söyle ona."

AnemoN

"Bana ne söyleyecek?"

"Yaptığınız işin cinayet olduğunun farkında mısınız?" dedim.

Öfkeden kıpkırmızı kesildi Senatör. "Sakın ha, benimle bu şekilde konuşayım deme, seni yaşlı tavuk."

Tabancamı çıkardım ve adama hedef aldım. "Yaşlı değilim. On altı yaşındayım. Ben beden bağışçısıyım."

Göz ucuyla Blake'in hayretten ağzının açık kaldığını gördüm. Ama dikkatimi yine tabancaya verdim, elim titrememeliydi. Kendimi bir şeye dayayabilmek için kanepelerden bir tanesinin arkasında dikildim. Senatörle aramdaki mesafeyi hesapladım. Yaklaşık üç buçuk metre uzağımdaydı.

Şaşırmış gibiydi. "O halde neden beni öldürmek istiyorsun?"

"Devlet ve Taze Hedefler'le olan anlaşmanız yüzünden masum, vasisiz gençler beden bankasına satılacak. Beden bankası da bedenleri ömürlerinin kalanına dek işgal etsinler diye kıdemlilere satacak."

Senatörün aklından geçenleri yüzünden okumak zordu. Yüzünde korkmuş bir ifade vardı ama bu söylediklerimin onun için yeni olup olmadığını tahmin edemiyordum.

Blake'e işaret etti, "Bu işten seni mesul tutuyorum" dedi. "Bir şey yap."

"Büyük baba, Callie'nin söyledikleri çok mantıklı. Bu gerçekten doğru mu?" diye sordu Blake.

Senatör, Blake'le alay etmek için onun taklidini yaptı. "Bu gerçekten doğru mu?"

"Beni Taze Hedefler'in arkasındaki adama götüreceksin" dedim senatöre. "Ihtiyar'a yani."

Bir an dizlerinin bağı çözüldü sanki. "Hayır. Yapamam."

Avuçlarım terliyordu. Son derece endişeliydim. Terden silah elimden kaymaya başladı, tutuşum gevşiyordu.

"Senatör Harrison, benim canımı sıkmak istemezsin, hele

de şimdi. En yakın arkadaşımı satın aldılar, yolda küçük kardeşim var. Belki veterinerdeki bir köpek gibi onu ameliyat sırasına sokmuşlardır bile. Tek umudum İhtiyar'ı görmek, beni sen götüremezsen, o halde kaybedecek hiçbir şeyim yok."

"Yapamam" dedi. "Bunu yapamam."

"Başka şansın yok."

Blake, "Büyük baba, onu adama götür gitsin" dedi. "Nerede çalıştığını biliyorsun."

"Bakın, bir de şöyle izah edeyim" dedi Senatör, "şayet sizi ona götürürsem, beni öldürür."

"Götürmezsen de ben seni öldüreceğim." Tabancayı sabit tutmaya uğraşıyordum hala. "Seni uyarıyorum, kollarım yoruldu, o yüzden üçe kadar sayacağım, hologramlarda da böyle yapmazlar mı? Üçe kadar o kapıya doğru yürümeye başla, yoksa vururum. Bir..."

Dudaklarını endişeyle ıslattı.

"İki..."

Öyle zor yutkundu ki ademelmasının titrediğini gördüm

"Üç." Kımıldamayacaktı.

Vurmak zorundaydım ama bunu istemiyordum. Kurşunun etini deldiğini, paramparça ettiğini, tenının çiçek gibi açıp her yana kan fışkırttığını, odayı kana boğduğunu resmettim kafamda. Parmağım titredi ve tetiği çektim. Aslında bırakacaktım, tetiği boş pozisyona getirecektim, ama böyle yapamadım ve onu vurdum. Sanırım aslında bunu istemiyordum.

Silah tenekeye vurur gibi yüksek sesle *ÇAT* etti.

Aynı anda veya daha öncesinde emin değilim, Blake büyük babasının üzerine uçtu ve hızla onu itti.

"Blake!" diye haykırdım.

Her ikisi de yere devrildi, krem rengi ve siyah Navaho halısına kan sızmaya başladı. Kan, senatörün kolundan fışkırı-

yordu.

Yerdeki ikiliye baktım. Senatör inliyordu. Blake büyük babasının ceketini yırtıp açtı ve yaraya baskı uygulamaya başladı.

Blake bir anlığına başını kaldırıp bana baktı, yüzünde tamamen bir şoka uğramışlık ve hayret ifadesi vardı. "Onu vurdun! Onu öldürebilirdin."

Ne diyeceğimi bilemedim. Haklıydı. Blake araya girmemiş olsaydı onu öldürecektim.

"Dediğimi yapmalıydı."

Senatör acıyla "Düşünemedim... Ateş edeceğini."

Ben de düşünememiştim. Kalbim küt küt atıyordu. Tabancayı senatöre doğrulttum. "Onu ayağa kaldır."

Blake, "Ne?" diye sordu.

"Kolu yaralandı sadece. Onu ayağa kaldır."

Blake büyük babasının bir iskemleye oturmasına yardım etti. Senatör geri yaslanıp acıyla inledi.

"Bunu yapmak istememiştim. Beni siz zorladınız." Silahla işaret ettim. "O yüzden bunların hepsi boşa olmasın. Beni İhtiyar'a götürmeni istiyorum."

Tek elle arabayı kullanırken senatörün yüzü kireç gibi olmuştu. Yanında oturuyordum. Silahımı ona tutmuştum. Blake de onun tam arkasında, arka koltukta oturuyordu.

"Şehrin neresine gidiyoruz?" diye sordum.

Senatör acıyla kıvranarak "Merkeze" dedi.

Yarası görülmesin diye gömleğini ceketiyle örtmüştük.

"Burada kötü adam ben değilim" dedim. "Küçük kardeşim hasta. Onu kim aldı öğrenmeliyim."

Senatör zorlukla, "Her yerde olabilir" dedi.

"Haklısın, nerede bilmiyorum. O yüzden aramam gerek. En iyi tahminim İhtiyar."

AnemoN

"Sen akıllı bir genç kıza benziyorsun. Uyanıksın. Sana bir teklifim var. Arabayı kenara çekeyim, bırakayım da git, bunu polise bildirmem."

"Gerizekaya mı benziyorum?" diye sordum.

Dikiz aynasından dik dik Blake'e baktı. Neden sonra Blake'ın son derece sessiz olduğunu fark ettim. İşin aslı tek kelime etmemişti. Aklından neler geçiyordu? Sanırım onu hiçbir kazancımızın olmayacağı bir pozisyona sokmuştum. Ona bakmak için arkaya döndüm. Tam o sırada araba sertçe savruldu. Senatör gazı kökleyip arabayı hızla çevirmişti, karşı kaldırıma geçene kadar şerit değiştirdik. Boş bir otobüs bankına tosladık.

Bir anda hava yastıkları açıldı, elimdeki tabancayı kafama çarptım. Hem de sertçe.

Her şey durduğunda yastıklar söndü. Başım dönüyordu, bulanık görüyordum. Senatör arka kapıyı açtı, sağlam koluyla Blake'i dışarı çıkardı. Blake'e bir şey olup olmadığını görememiştim.

Ağır çekimdeydim sanki. Başımın bir yanı ıslaktı. Dokundum. Kan. Arabadan kaçarken senatörün yürümesi için Blake'e yardım ettiğini görebiliyordum. Blake arkaya dönecek oldu, kolunu uzatmıştı ama büyük babası onu zorla yürüttü.

Arabadan çıkmalıydım. Kapının kolu neredeydi? Elimle yoklayarak buldum, çekip açtım. Açınca yola düştüm. Gözlerim hiçbir şeye odaklanmıyordu. Siluetler, insanlar arabaya koşuyordu. Her şey kararmadan önce gördüğüm son kişi üniformalı bir adamdı.

Bir amir.

AnemoN

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Kendime geldiğimde sırt üstü yatıyordum, çok parlak ışıkların altındaydım. Işık o kadar şiddetliydi ki gözlerimi kısmak zorunda kalmıştım. Tepemdeki bir serumdan inen kateter, dolana dolana kolumdaki bir damarımın içine giriyordu

Yaşlı bir kadın sesi "Uyandı" dedi.

Yine bir Sonlayan'a ait bir erkek sesi yavaşça yakınlaşarak, "Merhaba?" dedi. "Beni duyabiliyor musun?"

Karga gibi bir sesle "Sizi duyabiliyorum" demeyi becerdim. "Ama göremiyorum."

"Sorun yok" dedi. "Bu normal. Biraz vakit alır ama sakin ol. Gözlerini kapa ki rahat et. Sana birkaç soru soracağız, tamam mı?"

Olur anlamında başımı salladım. Beynim kafatasıma ağır geliyordu. Sisler içindeydim. Acaba koluma verdikleri o serumun içinde ne gibi ilaçlar vardı?

Kadın "Adın ne?" diye sordu.

"Callie."

"Soyadın?"

AnemoN

"Woodland."

"Yaşın kaç?"

"On altı."

"Annen baban sağ mı?"

Kadının sesi tanıdık gelmeye başlamıştı.

"Hayır."

"Büyük annen, büyük baban ya da başka velin var mı?"

"Hayır."

"Vasisi olmayan bir gayrı reşit misin?"

Başım ağrıdı. "Ne zamandır baygınım?"

"Çok olmadı. Yalnızca soruları cevapla" dedi kadın. "Vasısı olmayan bir gayrı reşıt misın?"

Yalan söyleyecek gücüm kalmamıştı. "Evet."

Sorular durdu. Kadının doğrulduğunu ışittim.

Yavaşça gözlerimi açtım. Hala doğru dürüst göremiyordum Yeşil bir cerrah giysisine benzer bir şey giymiş bir adam seçiyordum. Kadının da hemşire olduğunu tahmin ettım ama giysisi beyaz değil, gri renkteydi. Bir elinde ufak bir metal düğme tutuyordu. Bir ses kayıt cihazıydı bu.

Doktor, "Bıraz su ister misin?" dıye sordu.

Olur anlamında başımı salladım. Bana bir kupa tuttu. Kupadakı pipetten suyu içtim.

"Başının yanındaki yarığa dikiş atmak zorunda kaldım. Yara izi kalmayacak, hepsi saç çizgisinin gerisinde."

"Levha" dedi kadın.

"Evet, kafandaki levha ne ışe yarıyor?"

Odaya baktım. Her şeyi odağıma yerleştirebiliyordum artık Burası son teknoloji bir tıp merkezi değildi, oda çıplak ve kirliydi. Duvarlar gri renkteydi.

"Acaba hangi hastanedeyim?" diye sordum.

"Burası bir hastane değil" dedi adam. "Revırdesin."

AnemoN

"Kurumdasın" dedi kadın. "Şimdi bize şu levhayı anlat."

Kadını hatırladım. Bayan Beatty'ydi bu, güvenlik şefi. Kalkmak için mücadele ettim ama bir şey beni yerimde tutuyordu. O an kollarımın ve bacaklarımın şeritlerle masaya bağlı olduğunu gördüm.

"Beni buradan çıkarın." Bir anda zihnim açılmıştı. "Hata yapıyorsunuz. Kimliğim var. El çantamda. Ben gerçekte Callie Winterhill'im. Beni hatırlarsınız."

Birbirlerine baktılar.

Beatty, "Arabada çanta manta yoktu" dedi. "Gerçi bir tabanca bulduk." Kırışık dudaklarını büzdü. "Test edince üstünde senin DNA'n ve parmak izlerin çıktı."

Kulaklarımda ritmik bir atım sesi vardı, ses gitgide yükseliyordu.

"Balistik raporuna göre bu, Senatör Harrison'ı vuran silah" dedi kadın.

Adam beni ihbar etmişti. Blake onu durduramamıştı demek ki. Veya az kaldı büyük babasını öldürdüğüm için artık benden nefret ediyordu.

Beatty ses kayıt cihazını cebine attı. Doktora kafa sallayınca, doktor da damarıma giden seruma bir şey enjekte etti. Adam odadan çıkarken yüzünde üzüntülü bir ifade gördüm. Kadın adamın çıkarken kapıyı kapatışını izledi, sonra kulaklarımın içine tıslayacak kadar üzerime eğildi.

"Yalancılardan nefret ederim." Gözlerini bana dikti, etrafında benlerden bir taç oluşmuştu.

Kadının naftalin ve küften oluşan o antik kokusunu alıyordum. Derken sanki üstüme ağır bir sis tabakası çöktü. Kursağıma bir şeyler kaçmıştı adeta, panikten yutkunamıyordum, içimdeki bir türlü dışarı çıkamıyordu.

Zorlukla, tek tek çıkarabildim sözcükleri ağzımdan: "Bana...

AnemoN

ne. . verdiniz?"

Kadın doğruldu ve başını eğip pis bir gülümsemeyle baktı.

"37. Kurum'un özel kulübüne hoş geldin" dedi. "Mahpus koğuşuna gideceksin."

AnemoN

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Sonraki sabah kendimi küf ve sidik kokan bir hücrenin, soğuk beton zemininde buldum. Kendimi zorlayıp zeminde oturma pozisyonuna geçtim. Başımın sağ tarafı ağrıyla zonkluyordu Dokundum, bir bandaj vardı. Doktoru, dikişleri, araba kazasını hatırladım.

Üstümde bana bol gelen, gri bir tulum vardı. Hapishane üniformasıydı bu.

Hücre karanlıktı, ışık gelen tek yer tavanın hemen altındaki ufak bir pencereydi. Üstüne oturabileceğim bir şey yoktu. Ufacık hücre bomboştu. Ayağa kalkıp duvara dayandım. Hücrenin bir köşesinde, zeminde bir delik vardı. Bu delikten süreklı bir vakumlama sesi geliyordu. Metal kapıdaki ufacık delikli metal panel, yemek servisinden açılacak gibiydi.

Hayatım bundan sonra böyle geçecek olmasın lütfen.

Kirli duvarlara uzun uzun baktım, acaba babamı ölmesi için yolladıkları karantina tesisi de böyle miydi diye düşündüm. Bildiğim kadarıyla hastaları üzerlerinde deney yapmak için kullanmışlardı. İnsanları ailelerinden uzağa, kimsenin göre-

AnemoN

meyeceği bir yere ölmeleri için yollamaları, sonra onları yakmaları, toplu mezarlara gömmeleri korkunç bir şeydi. Hepimiz bu rivayetleri duymuştuk.

Annemin evde ölmesi de fenaydı ama böyle bir yerde ölmek daha kötü olmalıydı.

Ölünecek yerleri kıyaslıyordum. Bu hale mi gelmiştim?

Annem öldüğü gün yanındaydım. Arabadan çıkmıştık, bakkala girecektik ki gökteki patlamayı gördük. Sanki devasa bir karahindiba paramparça oluyordu, sanki gündüz vakti havai fişek patlatmışlardı, göğü kaplayan havai fişekler her yere, bize, doğru yağmıştı.

Annem "Arabaya dön!" diye bağırmıştı.

Dönüp koşmuştuk. Park yerindeki araba sanki kilometrelerce ötemizdeydi. Aslında bakkala girmeliydik, ama fikir değiştirmek için geç kalmıştık.

Arkamızdan birisi çığlık atmıştı. Başımı çevirince kolları ile başını örten bir Sonlayan'ın bize doğru koştuğunu gördüm. Tepesine inen sporları içine çekmemek için elleriyle ağzını ve burnunu kapatıyordu. Gökten yağan sporlar gerçekten ona dokunmuş muydu, acaba içine çekmiş miydi onları? Yoksa sadece panıklemiş miydi?

Bana sporlara karşı aşı yapılmıştı, yine de bazı rivayetlere göre Başlayanların bazıları kitlesel bir saldırıdan canlı çıkamayacaktı

Annem "Devam et!" diye bağırmıştı. Tam arkamdaydı.

Bir kılıç gibi uzaktan kumandayla arabayı hedeflemişti, ardından araba kapılarının kilitlerinin açılmasının o tatlı sesi geldi.

Arabamız, sığınağımız, bizi bekliyordu. En yakındaki kapıyı açmış ve arka koltuğa kayarak oturmuştum. Elimi anneme uzatmıştım.

"Anne!"

Elimi tutunca rahatlamış, yüzünde bir gülümseme belirmişti. Yanakları, gözleri parlamıştı.

Başarmıştık.

"Tamam bebeğim, şimdi iyiyiz."

Bir ayağını arabaya yerleştirmişti, ama içeri girmesine fırsat kalmadan spor taşıyan tek bir beyaz zerre aramızda havada durmuştu

Koluna konmuştu. Ona bakakalmıştı. İkimiz de bakakalmıştık.

Bir hafta sonra öldü.

Hastaneler bu tür hastalara kapanmıştı, tedavisi imkansız bu hastalık için kurulan her bakım merkezi ağzına kadar dolmuştu.

Annem öldükten günler sonra, babamda hiçbir hastalık belirtisi görülmemesine karşın amirler yine de babamı alıp götürmüşlerdi. Şansının ne kadar olduğunu biliyorlardı. Ama iyi olduğunu bilelim diye götürüldüğü tesisten bize her gün Zing çekerdi.

Sonra bir gün şifreli bir mesaj almıştım babamdan. *Atmacalar öttü mü gelir uçma vakti.*

Babam, gitmeden önce kaçış zamanımızın geldiğini belirten parola olarak bunu belirlemişti. Daha çok şey bilmem gerekiyordu. *Baba*, diye geri Zing atmıştım, *Hasta mısın? Biliyorlar mı?*

Babam yanıt olarak sadece parolayı tekrarlamıştı.

Tekrar babamı göreceğim diye düşünmüştüm. Eve dönecek diye düşünmüştüm. Hücremin kir pas içindeki duvarına baktım. Koridordan boğuk bir ses geliyordu. Birkaç dakika sonra kapıma ayak sesleri yanaştı. Kapı mekanik bir vızıltı ile kayarak açıldı. Hücreye Beatty girdi, kapıyı açık bıraktı. Tam dışarıda bekleyen bir gardiyanın ayakkabılarını görebiliyordum.

AnemoN

"Daha iyi misin?" Beatty'nin her gözeneğinden yağ gibi nefret fışkırıyordu.

Benlerden kabuk bağlamış yüzüne baktım. Hatırladığımdan da fenaydı. Kadın sanki bir milyon yaşındaydı.

"Beni başka bir yere mi götüreceksiniz?"

Sorum, kadını güldürdü. "Sana bir yurt odası verebilirdik ama hatırlarsan senatörü öldürmeye çalıştın."

"Mahkemeye mi çıkacağım?" Hologramlardan görmüştüm böyle olduğunu.

Kadın gülümsedi. "Vasisi olmayan çocukların ve gençlerin hiçbir hakkı yok, bunu biliyorsun değil mi?"

"Bazı haklarımız var. İnsanız biliyorsun."

"Hayır, yasaları çiğniyorsunuz, size ait olmayan bir evi işgal etmişsiniz. Devlet babalığını gösterip senin gibi ona bakacak vasisi olmayanları alıyor ve bir kuruma yerleştiriyor. Ama suçlu olduğundan burada kilit altında tutulacaksın, tam elimizin altında olacaksın. Reşit olacağın yaşa gelene kadar burada kalacaksın."

"On dokuzuma kadar mı?" Sonsuza dek buradayım demekti bu.

Evet anlamında başını salladı, gözlerinin içi parladı. "O zaman devlet sana bir avukat tutacak. Tabii avukatların işleri başlarından aşkın, senin gibi suçlular için açılan davalara hazırlanacak vakitleri olmaz pek. Kendini bir erişkin hapishanesinde bulacağın neredeyse kesin."

"Hep hapishanelerde mi çürüyeceğim?" Kadın yalan söylüyordu. Güç nefes alıyordum, içime yalnızca buranın pis kokulu havası giriyordu.

"Tabii ki hücre hapsinde geçecek üç seneni atlatabilirsen." Kollarını kavuşturup gülümsedi. "Bunu çok az kişi başarıyor."

Mümkün olduğunca duygularımı gizledim. Bu bilginin

beni ne hale getirdiğini gösterip ona zevk vermek istemiyordum. Kardeşimin bir kuruma tıkılıp tıkılmadığını öğrenmek için can atsam da ona bunu sormayacaktım.

Ardından, aklımı okuyabiliyormuş gibi Beatty, "Kardeşin nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Peki, bu kadın kardeşim olduğunu nereden öğrenmişti?

"Belki bu konuyla ilgilenirim. Çoktan bir kuruma alınmamışsa onu da toplamamız gerekir."

Poker suratımı korumaya gayret ediyordum.

"O kafandakinin ne olduğunu da çözeceğim. Burada sır saklanmaz."

Kadın çıkıp gitti, kapı da kayarak kapandı. Burada yalnız mıydım? Peki diğer hücreler? Orada da benim gibi kızları mı tutuyorlardı acaba? Yoksa boş muydular? Kimsenin sesini duymuyordum. Belki de burada susmak gerektiğini öğrenmişlerdi.

Yumruklarımı sıktım. Böyle bir yer nasıl yasal olabilirdi? Yatağım yoktu, battaniyem yoktu. Dört duvara baka baka hücrenin içinde volta attım. Bir duvarda tek bir metal tuş vardı. Basınca kısa bir boru belirdi. Su. En azından suyum vardı. Derin bir nefes aldım, ağzımı borunun altına dayayıp suyu içtim. Su metalik, kimyasal bir tat taşıyordu, ama yine de suydu işte.

Üç saniye sonra su kesildi. Tekrar bastım, ama bir şey olmadı.

Demek üç sene boyunca evim burasıydı. Tabii, hayatta kalmayı becerebilirsem. Duvara tekrar tekrar avuçlarımı vurdum.

Sonraki sabah beton zeminde uyumaktan her yerim sızlıyordu. Trafik kazası yüzünden başım acıyordu, insanlık namına sana ağrıkesici verelim diyen kimse de yoktu ortada. Gerçi beni avlu dedikleri bir yere çıkardılar: tesisin arkasındaki toz topraktan

Anemon

ibaret, etrafı çevrili, bir avuç büyüklüğünde bir yerdı burası Öğleden sonra üçte, yirmi dakika egzersiz hakkı veriyorlardı. Normal kızlaraysa kurumun dışında çalışmadıkları sürece bir saat izin veriyorlardı.

Avlu belki yüz tane kızla doluyordu, o dar mekanda dolap beygiri gibi dönüyorlardı. Bazıları toplarla, sopalarla oynuyordu. Ama çoğu, ikili üçlü gruplar halinde yürüyüp fısıldaşıyorlardı. Tanıdık bir yüz var mı diye kalabalığa bakarken biri sırtımı dürttü.

Bayan Beatty'dir herhalde diye düşünürken, bunun Sara olduğunu gördüm. Kazağı vermeye çalıştığım kız.

"Callie. Senin burada ne işin var?" Yüzünden kederlendiği belli oluyordu.

"Tutuklandım."

"Of, olamaz, ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Hani bir suçunu inkar eden sıradan bir suçlu olmam eksikti. Ama bu on iki yaşındaki bir kız her şeyi anlatmaktan daha kolaydı.

"Bir hata oldu yani?"

"Büyük bir hata."

Alanı çevreleyen nöbet yerlerindeki silahlı gardıyanlardan bir tanesine baktı. Kolunu koluma doladı. "Yürümeye devam etsek iyi olur. Hücre hapsi çok mu kötü? Acaba yemeklerin bizim yediklerimizden de felaket olabilir mi?"

"Sizin yemekler de siyah renkli ve sıvı halde mi?" diye sordum. Midem gurulduyordu.

Hayır anlamında kafasını salladı.

"Sara, beni dinle, kardeşimi arıyorum. Adı Tyler. Yedi yaşında. Hiç oğlanları gördüğünüz oluyor mu?"

"Bazen bizi bir sunum falan için bir araya getiriyorlar. Ya da bağırmak için topluyorlar. O da burada, 37. Kurum'da mı?"

"Bilmiyorum. Olabilir."

"Sorarım. Ama bir söz vermeyeyim."

Bir çift kız bize çarptı, sonra kazara oldu dediler. Durup onlara baktım. Bana en yakın olan kız, bizim saklandığımız binanın yanında üstüme atlayıp Süperşekerlememi çalan kabadayıydı. Sağ elinde yüzümü ıskalayıp kaldırıma yumruk attığı zamandan kalan izler taşıyordu. O gece Taze Hedefler'e olan ziyaretimden Tyler ve Michael ile kaldığımız yere dönmüştüm. O zamandan bu yana çok şey değişmişti ama bu zorbanın tutumu değişmemişti.

Yeni ve geliştirilmiş yüzüme bir baktı, sonra beni hatırladı.

"Sensin" dedi. "O güzel yüzünü kollasan iyi edersin."

Sara, "Aldırma Callie" dedi ve beni bir kenara çekti.

Kabadayı kız artık adımı öğrenmişti, şarkı söyler gibi "Bay bay Callie" dedi.

Arkadaşlarımız bizleri aksi istikametlere sürüklerken öfkeyle bakıştık. Sara beni duvarın yakınına götürdü, burada sırtlarımızı dinlendirdik.

"Onu boş ver" dedi Sara. "Şimdi güzel şeylerden bahsedelim."

Bir dakika boyunca ikimiz de sustuk.

"Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu.

Çenemden alnıma kadar yüzüm kızardı. "Vardı. Sayılır."

"Var mı, yok mu?"

İç geçirdim. "Bir bilebilsem."

"Adı ne?" Gözlerinin içi parlıyordu şimdi.

"Blake."

"Blake. Şeker bir çocuğa benziyor." Sırıttı. "Eminim seni özlüyordur." Kolumu cimcikledi. "Eminim yastığının altında senin resminle uyuyordur."

Etrafıma baktım. Burada ihtiyacım olan en son şey, buranın belalılarına benimle alay etmeleri için malzeme vermekti.

AnemoN

"Resmim yoktur onda" dedim alçak sesle.

"Telefonunda bile mi?"

Başımı kaldırıp düşündüm. Kız haklıydı. Çiftlikte geçirdiğimiz ilk gün cep telefonuyla fotoğrafımı çekmişti.

"Evet var" dedim ve gülümsedim.

"Gördün mü?" Uzanıp burnumu sıktı. "Sana demiştim." Sonra aklına bir şey gelmiş gibi oldu kızın. "Nasıl görünüyorum?"

"Neden?"

"Belli bir sebebi yok."

Olmaz anlamında kafamı salladım. "Sara, bunun bana daha önce söylediğin şeyle bir alakası var mı? Hani buraya bir adam gelecekti?"

"Belki."

"Taze Hedefler'in adını duydun mu hiç?"

"Söylemem" dedi ama bir yandan da gülümsüyordu.

"Sara..." Başımı avuçlarımın arasına gömdüm.

"Ah keşke beni seçseler" dedi fısıldayarak.

Boğazıma bir şey düğümlendi. "O adam ne zaman geliyor?"

"Yakında. Kimse yüzünü görmemiş daha önce, doğru mu?"

Evet anlamında başımı salladım.

"O halde nasıl olacak, kafasına poşet mi geçirecek?"

"Belki bir maske."

"Cadılar Bayramı maskelerinden mi?"

Sara'nın omuzlarından tuttum. "Burada saklanılabilecek en iyi yer neresi?"

"Kurumda mı? Çok kolay. Çamaşırhane. Bodrum katında çok saçma bir köşeye gömülü gibi yeri, acil çıkışı geçince. Bir keresinde çöp atmaya götürüyorlardı, kaytarmak için oraya saklanmıştım."

"Peki ya sana Taze Hedefler'in ne olduğunu bildiğimi söy-

lesem, daha önce oraya gittim desem ve orası berbat bir yer desem? Bedenini sonsuza dek kaybedebilirsin."

Gözlerini kıstı, sanki söylediklerim başını ağrıtıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen bana güven. Kızları toplamaya geldiklerinde saklanman lazım."

"Saklanayım mı? Nedenmiş? Buradan en iyi çıkış ihtimalim bu."

Tam beynime nasıl bir ameliyat yaptıklarını söyleyecektim ki bir zil çaldı. Bayan Beatty avlu girişinde durmuş, bakışlarıyla kafatasımda bir delik açıyordu.

"Lütfen. Söylediklerimi düşün. Gitmem lazım."

"Şimdiden mi?"

"Benim sadece yirmi dakikam var. Burada kötü kız benim, hatırladın mı?"

"Bekle." Cebine uzandı ve bir kağıt mendil çıkardı. İçinde koyu renkli bir şey vardı.

"Bu ne?"

"Süperşekerlemenin kalanı bu. Hani bana vermiştin ya." Kız gülümsedi ve bana uzattı.

Bu günler önceydi. Şekerleme kurumuş, sertleşmişti. Yere düştüğünü hatırlıyordum. Kız onu alıp, sonra lokma lokma tadını çıkarmak için saklamış olmalıydı. Ve şimdi de bana veriyordu.

Avcuma yerleştirdi. Bir süre ona bakakaldım.

"Al canım, çekinme" dedi.

Çikolataya işaret ederek, "Sen istemiyor musun?" diye sordum.

"Yok, yok, hepsini al."

Dikkatle dişimi kuru Süperşekerlemeye geçirdim, umarım dişimi kırmazdım. "Kıtır kıtırmış."

Ağzı kulaklarına varana dek gülümsedi Sara. Sonra kolları-

AnemoN

nı boynuma doladı, bana sıkıca sarıldı.

"Burada olmana çok sevindim desem bencilce mi olur?" dedi. "Ama öyle, çok sevindim. Seni bir daha göremem derken, işte tam karşımdasın. Arkadaşım benim."

Ağzım katır kutur kırıntılarla doluyken ne kadar olursa, o kadar güldüm

Sara'yı gördüğüm anlar dünyam aydınlanıyordu, günün kalanı ise ıstırap verici geçiyordu. Soğuk zeminde uzanıp Tyler'ı düşünüyordum. Acaba neredeydi, daha mı kötü olmuştu durumu acaba? Ben bunu atlatırdım, battaniyem olsa da olmasa da, ama o yapamazdı. Acaba buna benzer bir kuruma mı kapatmışlardı onu? Yoksa İhtiyar'la mı beraberdi?

Blake'i, onunla beraber geçirdiğimiz zamanları, beni affedecek gücü bulup bulamayacağını da düşünüyordum. Ama prenses güzel kıyafetlerini ve at arabasını kaybedip, ömrünün sonuna dek çürümek üzere bir zindana atılmıştı bir kere. Peri masalı bitmişti. Hiçbir prens gidip de büyük babasını öldürmeye çalışan bir prensesin imdadına koşmazdı.

Ertesi gün egzersiz zamanına kadar olan dakikaları saymaya başladım. Avluya giderken bana eşlik etmek için yanıma verdikleri gardiyanın belindeki kılıfta duran CepŞok silahına bakıyor, acaba bunu nasıl çalarım diye düşünüyordum. Ama onu çalabilsem de üstüme elinde CepŞok'ları ile bir sürü gardiyan üşüşürdü. Hem kapıya giden uzun bir yolun sonunda bir başka gardiyan vardı. Kaçma ihtimalim o kadar düşüktü ki durup üstünde düşünmeye değmezdi bile.

Hem 37. Kurum'dan ayrılmayı henüz istemiyordum, Tyler'ın burada olup olmadığından emin olmadan yapamazdım.

Avluya indiğimde Sara'yı bulana dek bütün yüzlere baktım. Kızlar gelip bana çarptı, hatta bir keresinde bir tanesi sırtıma

Anemon

sertçe bir tokat bile attı. Onlardan uzaklaştım. Önceki gün Sara'yı gördüğüm köşeye geçtim, çok geçmeden o da belirdi.

"Kardeşimle ilgili bir şey bulabildın mi?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Maalesef. Ama belki buradadır. Belki adını değiştirmişlerdir."

Bunu düşününce içim yandı. Ad değiştirmek. Ondan alacakları daha ne kalmıştı? Neredeydi? Kiminleydi?

"Neşelen Callie. Sana bir şey göstereceğim."

Elimi tuttu ve duvardaki bir açıklığa götürdü, burası demirlerle geçilmez hale gelmişti. Kız etrafına bakındıktan ve kimsenin bizi izlemediğinden emin olunca, yere çöktü ve beni de aşağı çekti.

"Bak" dedi fısıldayarak.

Açıklıktan uzaklara ve tesisin ana avlusundaki çimlere siyah bir böcek gibi konmuş olan bir heli-nakliyeye baktık. Helinin biraz ilerisinde mekanı dış dünyadan ayıran duvara dayalı, uzun, metal bir merdiven gördüm. Bir saniye, çok keyifli bir saniye boyunca, bunun kaçış noktam olduğunu düşündüm. Tabii, önümdeki kalın duvarın tepesindeki, üstteki dikenli telleri tamir eden Sonlayan'ı saymazsak.

Sara avlunun ucunda bize bakan bir gardiyan gördü ve beni yukarı çekti.

"Bu İhtiyar'ın heli-nakliyesi" dedi.

İhtiyar. Burada. Kalbim hızla çırpmaya başladı. Kardeşim yanında mıydı?

"Emin misin?"

"Gardiyanların konuştuklarını duydum" dedi "Kimse yüzünü göremezmiş. Yüzünü şöyle kapatan bir şapka giyermiş." Sara incecik parmaklarını bir yelpaze gibi açtı ve kafasını örten bir şapka siperliği taklidi yaptı.

Gülümsüyordu. Ama kızın kafasındaki düşünce beni hasta

AnemoN

ediyordu. "Onunla gidiyorsun, öyle değil mi? Seni bundan vazgeçiremeyeceğim, değil mi?"

"Şaka mı yapıyorsun. Buradan çıkmak için ne gerekiyorsa yaparım. Sen de benimle geleceksin. Kesinlikle yeterince güzelsin sen de." Yanağıma dokundu.

"Sara, diyelim ki biri sana vursa, çenene mesela, ya da burnuna vursa, kalbin açısından senin için tehlikeli bir durum oluşur mu?"

Gözlerini kıstı. "Hayır." Bana iyice bir baktı. "Neden?"

Derin bir nefes aldım. "Seni gerçekten seviyorum. Lütfen bunu hatırla. Ne yaparsam, seni korumak için yaparım, bunu anla."

Merakla başını kaldırıp bana baktı. Masumiyetini gördükçe yapmam gerektiğini bildiğim şey bir o kadar zorlaşıyordu. Kolumu çektim, yumruğumu iyice sıktım ve Sara'nın yüzünün tam ortasına vurdum.

"Of!" diye bağırdı. Sırt üstü yere düştü. "Neden?"

Ayağa kalkıp elini burnuna dokundurdu. Elinin altından kan damlamaya başladı.

"Gerçekten üzgünüm" dedim fısıldayarak.

Ve işi sağlama almak için bir daha vurdum.

Bu kez yere düşürmedi. Yanaklarından aşağı bir ırmak gibi gözyaşları akmaya başladı. Öyle kırılmış, öyle ihanete uğramış gibi duruyordu ki içim parçalandı. Etrafımızdaki kızlar durup bize baktılar. Ne oldu diye sordular.

Olabildiğince yüksek, ama bağırmayacak kadar yüksek bir sesle "Ona vurdum" dedim.

Bazıları, "Haydi kavga, kavga!" diye bağırdı. Eli yaralı kabadayı kız kalabalığı iterek bana doğru geldi. Onunla yüzleşmek için döndüm ve başıma geleceklere kendimi hazırladım.

Haydi hemen, ne yapacaksan şimdi yap, diye düşündüm.

Kızı durdurmayı denemedim bile. Uzun kızın eli cebine gi-

AnemoN

tı, sonra yumruk yapıp çıkardı. Elindeki bir şey güneş ışığında parladı. Sağ yanağıma olabildiğince sert vurdu.

Yanağıma bir şey battı Geriye doğru sendeledim, ama kendimi toparladım. Hızla arkaya bakıp arkadan gelen olup olmadığını kontrol ettım, kimse enseme, levhaya, vursun istemiyordum. Ve biraz daha dayak yiyeyim diye öne çıktım. Kızın yüzünden şüpheye düştüğü belli oluyordu, ama bana tekrar vurdu. Bu kez çeneme vurmuştu, dişlerimden birisi kırılıp ağzımdan fırlayıp gitmişti.

Acısı göz yuvalarıma kadar ulaşmıştı.

Sonra kızın parmaklarını saran metal halkaları gördüm. Bu iyi, ciddi zarar vermiştir, diye düşündüm. Kızlardan bazıları gardiyanlar geliyor diye bağırmaya başladılar. Kabadayı eline taktığı metal aleti tekrar cebine attı.

Sara birkaç metre ötemde ağlayıp duruyordu, yüzünden kan akıyordu. Gözlerinin şimdiden şiştiğini görünce mutlu oldum. Kendi yüzüm sanki birisi demir tavayla vurmuş gibi yanıyordu. Kabadayı kız tekrar üstüme atıldı, saçımdan çekip beni yerlerde sürümeye başladı. Gardiyanlar bize doğru koşmaya başladılar, yollarına çıkan herkese cop sallıyorlardı. Kabadayıya arkadan vurdular ve üstümden çektiler. Diğer gardiyansa karnıma bir tane geçirdi.

Nefes alamıyordum. Darbenin etkisiyle diz üstü çöktüm.

Ağzıma metalik bir tat doldu.

Bayan Beatty kalabalığı ite kaka yaklaşıyordu. Yüzü daha da çirkinleşemez derken, kanı görünce yüzünün ifadesi sayesinde oluşan kırışıklar ve kaş çatmalar kadını daha da çirkinleştirmeyi becermişti.

"Kızlar. Olmaz ama" dedi. "Tam da misafirimiz varken yapılacak iş mı?"

AnemoN

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Revire kadar bir gardiyan bana ve Sara'ya eşlik etti. Kaçmak isteseydim tam zamanıydı, tek bir gardiyana karşı iki kızdık, ama vardığımız şu noktada Sara muhtemelen bana yardım havasında değildi.

Sara yüzüne soğuk bir kumaş tutmuştu. Ağlıyordu. "Beni *sevdiğini sanmıştım. Ben sana ne yaptım?*"

Gardiyanın önünde ona bir şey söyleyemezdim. Doktor beni yeniden gördüğünde, beni tanıdığını gösterir belli belirsiz bir bakış dışında hiçbir tepki vermedi.

Doktor paslanmaz çelik inceleme masasına geçmesi için işaret edince, gardiyan Sara'yı masanın üzerine yerleştirdi. Ben de onun yanındakine oturdum. Gardiyan durumu açıkladı, daha fazla sorun çıkmaması için bekleyeceğini söyledi.

Doktor, "Buna gerek yok" dedi.

Gardiyan ısrarla Bayan Beatty'nin kalmasını istediğini söylese de doktor sanki onun ne istediği önemsizmiş gibi omuz silki. Ama aslında gayet önemsediğini seziyordum.

Sara'ya "Haydi, sana bir bakalım" dedi.

AnemoN

"Bana vurdu. Hem de çok sert."

"Görüyorum. Hem senden de büyük." Başparmağı ve işaret parmağıyla Sara'nın burnuna çok hafifçe dokundu.

"Beni düzeltebilir misiniz?" diye sordu Sara.

"Elimden gelenin en iyisini yaparım." Doktor bana doğru geldi, yüzümü yana çevirdi. "Ağzındaki kesiğe dikiş atmalıyız. Çenene bayağı sert vurmuşlar. Ama ensende bir sorun yok."

Gülmemeye çalıştım. Bunlar tam da duymak istediğim şeylerdi.

"Doktor" dedi Sara, "önce beni düzeltebilir misiniz? Burada bir adam var, güzel olmam gerek onun için." Sonra bana yüzde yüz nefret dolu bir bakış attı

Doktor revirdeki kısıtlı imkanlarla yapılabilecek ne varsa yaptı. Bir saat sonra bana dikiş atması bitmiş, Sara'nın burnuna tampon yapmıştı. Her ikimize de ağrı engelleyen bir sprey sıkmıştı. Sara sürekli Taze Hedefler'den gelen adamla tanışması için oradan çıkması gerektiğini söyleyerek şikayet ediyordu. Ortalıkta bir ayna olmadığından, yaralı bereli ve kanlı burnunun yanı sıra gözlerinin altındaki şişkin, parlak mor-siyah bir gökkuşağı ile süslendiğinden haberi yoktu.

İhtiyar gelip gitmiştir diye umuyordum. Beatty odaya girdi, yüzündeki ifade ne kadar berbat halde olduğumuzu gösteriyordu.

"Şu suratlarınızın haline bakın. Ne fena bir durum" dedi.

Doktor bir pamukla Sara'nın yüzünü temizledi.

"O kızla şimdi oyalanma" dedi Beatty. "Şunla işini bitir" diyerek beni gösterdi.

Doktor yüzünde şaşkın bir ifadeyle Beatty'ye döndü.

"Onu spor salonuna götüreceğim" dedi Beatty.

"Peki ya ben?" diye sordu Sara. "Ben de gitmek istiyorum."

AnemoN

Doktor dönüp benimle ilgilenmeye başlarken, Beatty kızı bir omzundan tuttu. "Sen ne diyorsam onu yapacaksın" dedi.

Sara kıvranarak kadının pençesinden kurtuldu ve masadan aşağı zıpladı. "Beni hiçbir şeye zorlayamazsın."

Beatty kızı kolundan yakaladı ve bir iskemleye doğru itti. "Pekala biliyorsun ki yapabilirim Sara."

Beatty beni geniş bir spor salonuna götürdü. Bir Sonlayan, göğsüme üstünde bir numara yazan bir kağıt parçası iliştirdi. Bir yana sıra sıra kızlar dizilmişti. Sırtlarını duvara vermiş, salonun merkezine bakıyorlardı. Karşı tarafta ise oğlanlar vardı. Herkesin bir numarası vardı. İçeri yürürken yüzleri inceledim. Tyler'ı bulma şansım doğmuştu. Çocuklar yüzüme korku dolu gözlerle bakıyordu. Ön sıranın sonuna yerleştirdiler beni.

Tyler'ı göremiyordum ama zaten oğlanların çoğu görüş alanımda değildi. İhtiyar son oğlan sırasında ilerliyordu. Çocukların sinirli, gergin hallerinden kurtulacaklarını düşündüklerini çıkardım. Odadaki gerilim İhtiyar'ın kendisinden kaynaklanıyordu. Böyle bir etkisi vardı adamın, hissediyordum.

Hala ceketi ve şapkası vardı üzerinde. Tek görebildiğim sırtıydı. Acaba neye benziyor diye düşündüm. Tam o sırada salonu arşınlayıp kızların tarafına gelince yüzünü gördüm.

Değiştirilmiş yüzü daha doğrusu. Bir maske takmıştı, yüzünü özel metalik bir kumaş sarıyordu. Maske kimliğini gizlemekle kalmıyor, bir tür ekran veya monitör görevi de görüyordu. Yüzeyinde görüntüler, daha doğrusu başka yüzler beliriyordu. Bir anlığına yüzü yüzyıl başından popüler bir yıldızın görüntüsüne sahip oluyordu, sonra on yıllar öncesinden bir şair oluyordu, ardından ise bilemediğim bir başka adamın yüzü. Görüntü üç boyutlu olduğundan insanın tüylerini ürpertiyordu, bu sıradan bir kostüm maskesi gibi aptalca bir şey

değildi, istenirse gerçek bir yüzün yerine geçebilirdi. Arada bir şeydi bu, yapaydı ama insanı cezp ediyordu. Ve sürekli değişiyor, hareket ediyordu. Bu da organik gibiydi, hem de korkutucu derecede. Özel yayın için kullandığı yüz engelleme tekniğine benzese de, bu, insanların arasına karışınca kullandığı daha farklı bir yöntemdi.

Büyülenmiş, hipnotize olmuş gibiydim ama bu huzursuzluk verici bir haldi; hani insan bir trafik kazasına bakmadan edemez ya, onun gibi.

Adam kimi çocukları dikkatle incelerken, kimilerini bir anda eliyordu. İhtiyar'ı elinde elektronik bir not defteriyle Sonlayan bir kadın takip ediyor, adamın ilgi duyduğu çocukların numaralarını not alıyordu. Benim olduğum kız sırasına gelirken, kızlara yeteneklerini sorduğunu duydum.

Adam yaklaşırken yüz-dönüştürücü üstümdeki hipnotize edici etkisini artırdı. Birden yanımdaki kızla konuşmaya başladı, ama dikkatimi bir türlü adamın söylediklerine veremiyordum. Sesi de özel yayındaki elektronik sesti. Yün fularının altında bu metalik ses tonunu çıkarmasını sağlayacak bir cihaz olduğunu tahmin ettim.

Sıra bana geldi. Yüzüme uzun uzun baktı. Beni gerçekten Taze Hedefler'de görmüş müydü? Hayır. Yalnızca yansımamı görmüştü. Emindim ki şimdi bu şişmiş, yara bere içindeki yüzümü ben görsem, ben bile tanıyamazdım.

Yüz-dönüştürücünün ifade de değiştirdiğini gördüm. Meşhur bir futbol oyuncusunun yüzü belirdi, şaşkın gibiydi.

"Sana ne oldu 205 numara?" diye sordu.

Başımı eğip gözümü ayaklarıma diktim. "Kavga ettim efendim."

"Karşı taraf ne durumda?"

"Bir çizik bile atamadım. Kavga etmeyi hiç bilmiyorum sa-

nırım."

Yüzü eski bir sessiz sinema oyuncusunun yüzüne dönüştü ve pişmiş kelle gibi sırıttı. "Şüpheliyim."

Sonraki kız sırasına geçti. Derin bir oh çektim. Kuruma gelip yeni çocuk aramayı çok önceden planlamıştı. Beni aramıyordu.

En sonuncumuzu da incelemeyi bitirdikten sonra asistanıyla beraber spor salonundan çıktı. Bize yerlerimizde kalmamız söylendi. Asistan dönüp Yurt Müdiresi ile konuştu. Adam kadına başını sallayınca, kadın listedeki numaraları okudu.

Birinin numarası okununca, numarayı taşıyan sanki bir yarışma kazanmış gibi cıyaklamaya başlıyordu. Birkaç kız gözyaşlarına boğuldu, o kadar mutlu olmuşlardı ki. Her bir 'kazanan' kişiye dönüp bakıyor, Tyler olmadığından emin olmaya çalışıyordum. Ama daha ufak yaştaki çocukları seçmemişlerdi hiç. En son numara da okundu ama kimse tepki vermedi. Herkes kim bu diye sağına soluna bakınırken, yanımdaki kız bana bir dirsek attı.

Benim numaramı söylüyorlardı.

Eğilip göğsümdeki 205 yazısına baktım. Istıraplı büyük planım buraya kadarmış. Kendime zarar vermeyi, yüzümü yaralamayı becermiştim, ama nedendır bilinmez yine beden bankası için seçilmiştim.

Yurt Müdiresi, seçilmeyen herkese yurt odasına gitme izni verdi. 'Kazananlar' eşyalarının onlara iade edilmesi için burada beklemeliydi, eşyadan kastı bu çocukların tahta kutular içindeki üç beş parça şeyiydi. Durup diğerlerinin sıralar halinde çıkmasını izledim, onları gardiyanlar ve Yurt Müdiresi takip etti. Giden Başlayanların yüzlerini inceliyor, Tyler'ı arıyordum, ama içlerinde onu göremedim.

Sonra bizi, on oğlan ve on yedi kızdan oluşan seçilmiş ki-

AnemoN

şileri burada bıraktılar. Kocaman bir mağaraya benzeyen spor alanında heykel gibi ayakta duruyorduk. Kapıda bir gardiyan nöbet tutuyordu.

Etrafımıza baktık, diğerlerini tartıyorduk. Benim sıradaki kız sarı saçları için seçilmiş olmalıydı, şuradaki oğlan da kasları için herhalde. Ağızları kulaklarında gülümsüyorlardı, kurumdaki en çekici, en yetenekli kişiler oldukları ilan edildi sayarak gururlanıyorlardı. Bizim sıranın karşısındaki sıradaki bir oğlan benimle göz göze geldi. Yüzünde şaşkınlık ve merak okudum. Gözleri morarmış, çenesinde dikiş olan benim gibi bir kız neden seçilmişti ki? Sonra anlayışla, hafifçe başını salladı ve gözlerini kaçırdı. Belki kavgam duyulmuştu, katil içgüdülerim yüzünden seçildiğimi varsaymıştı.

Belki de doğruydu.

Bu çocuklara bağırmak istiyordum, olanca hızınızla koşun, bir dolaba, yatakların altına kaçın saklanın. Neresi olursa, kaçın yeter ki. Bu işin gerçekte ne olduğuna dair en ufak bir fikirleri yoktu. Ömürlerinin sonuna yaklaşmışlardı. Asla erişkinliği yaşayamayacaklardı.

Sonra aklıma geldi, kendi lafıma neden kendim uymuyordum? Gelip beni alsınlar diye ne demeye burada bekliyordum?

Dönüp spor salonunun arkasına, bir yangın çıkışına doğru dönüp yürümeye başladım. Ana kapıdaki gardiyan bağırdı

"Bana bak ufaklık. Dur orada."

"Tuvalete gidiyorum sadece" diye şöyle bir dönüp bağırdım.

Spor salonunda bana doğru koştuğunu işitiyordum. "O kapıdan değil!" diye bağırdı.

"Acil durum." Onun koşma hızına eş bir koşu tutturup çıkışa gittim.

"Dur yoksa seni vururum." Adamın ayak sesleri kesildi.

CepŞok'la beni hedef aldığını biliyordum. Durdum ama ona

AnemoN

dönmedim.

"Vur da kıymetli mal zarar görsün, öyle mi?" Kollarımı açtım. "Başın büyük belaya girer, ona göre."

Ayaklarımı zemine iyice bastırıp kuvvet alarak kapıya doğru depara geçtim, sonra kapıyı ardımdan öyle bir ittim ki *bam* diye duvara çarptı. Boş koridorda koşarak ilerlerken, nöbet yerini bırakamadığı için destek isterken iletişim cihazına bağırdığını duyabiliyordum.

Koridorun sonuna gelince merdivene giden kapıyı itip açtım. Merdivenlerden aşağı koşarken ikinci kattan gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Belki de bunlar gardiyanın yardımına koşan destek güçleriydi. Merdivenlerin en sonuna indiğimde artık bodrum katındaydım.

Burada çıplak tuğla duvarlar boyunca ilerleyen açıkta borular vardı. Holün sonunda yine yalnız ve çıplak bir ampul yanıyordu, ona doğru koştum. Lambaya ulaştım, köşeyi döndüm ve yolun çatallandığını, her bir yolun karanlık geçitlere ilerlediğini gördüm. Dış duvara en yakın olan yolu seçip hızla ucuna ulaşmak üzere koştum. Sağıma baktım ve işte, Sara'nın bahsettiği acil çıkış kapısı oradaydı. Bunun doğru kapı olmasını ve kimsenin alarmı çalıştırmadığını umuyordum.

Kapıyı itip açtım ve oradan geçtim. Alarm sesi yoktu. Koridor devam ediyordu. Koridorun en sonunda pencereli bir kapı vardı. Kapıdaki yazının boyaları çoktan dökülmüştü, ama belli ki eskiden 'Çamaşırhane' yazıyordu.

Kapıdaki küçük pencereden şöyle bir içeri baktım. Çamaşırhane boş görünüyordu. Sessizce içeri süzüldüm.

Temizlenme aşamasında üniformalarla doluydu oda. Solda, tekerlekli büyük kumaş çamaşır sepetleri içerisinde kirli çamaşırlar vardı. Sağdaki sepetlereyse temiz çamaşırlar konmuştu. Katlamanın yapıldığı masada kıyafetler istiflenmişti, yüksek

tavandaki bir makara sisteminde gömlekler asılıydı.

Yıkama odası soldaydı, kapalı kapı içerideki sesi bastırıyordu. Sağıma döndüm, yan odada temiz çamaşır dolu çeşitli sepetler vardı. Ama daha içeri giremeden birisinin öksürdüğünü duydum.

Soluma dönünce sırtı bana dönük bir kız gördüm, çamaşırları kaldırıp masaya koyuyordu. İri yarı bir kızdı, o yüzden herhalde kimse beden bankası için değerlendirmek üzere kızı çağırmaya zahmet etmemiş olacaktı.

"Yardımcım sen misin?" diye bağırdı.

Başımı eğerek "Evet" dedim.

"Vakti gelmişti." Kaşlarında biriken terini koluyla silip gitti.

Yan odanın kapısındaki pencereden baktım, oda kapkaranlıktı. İçeri daldım ve kapıyı ardımdan kapadım. Işığı sadece hangi sepetin içine gireceğimi bulacak kadar bir süre açık tuttum. Yoklayarak odanın en uzağındaki sepete gittim ve temiz çamaşırların içine kendimi gömdüm. Bir planım yoktu; burada saklanıp İhtiyar'ı programını bozmamak için gitmek zorunda kalacak kadar bekletebilsem yeterliydi benim için.

Cenin pozisyonunda kıvrıldım. Kalbim bu kadar yüksek sesle atmasa burada uyuyabilirdim bile. Beden bankasına götürülmek için sıralarını bekleyen çocuklar geldi aklıma. Gardiyanlar tesisi ararken kara nakil aracına binmiş olur muydular? Bunun gibi bakım ve temizlik odalarını aramaya başlamalarına ne kadar vardı?

Çok geçmeden bir kapının açıldığını duydum. Çamaşırhaneye biri girmişti. Ayak seslerini duydum. Belki de yeni vardiyaydı gelen. Benim bulunduğum odanın kapısının açıldığını duydum. Işık yandı. Kanaviçe çamaşır sepetinin arasından bir kızın siluetini görebiliyordum.

Nefesimi tuttum. Yaklaştı. Daha da yaklaştı. Tam benim sepetimin üstündeydi. Sonra durdu.

Anemon

Çamaşırların arasından elini uzatıp kollarımdan yakaladı ve beni yukarı çekti.

Bunlar ufak ellerdi.

Dövüşebilirdim ama vazgeçip ayağa kalktım, üstümden çamaşırlar döküldü.

Bu kızı biliyordum.

"Sara" diye fısıldadım.

Sara kollarımı bırakmadı, yüzü benden birkaç santim uzaktaydı. Yüzündeki ifadeyi okumak zordu, ne de olsa sol yanağı o kadar çok şişmişti ki sol gözü kapanmıştı.

Ama yine de çok güzel görünüyordu gözüme.

"Callie." Yarım ağız gülümsedi. "Amma gizlenme yeriymiş. Seni tastamam görüyordum, iki büklüm olmuştun."

"Şşş" dedim.

"Bana sus mus deme." Daha da sıktı beni. "Arkadaşımsın sanmıştım."

"Öyleyim."

"Yalancı. Hayatımın en iyi fırsatını berbat ettin. Seni asla affetmeyeceğim."

Ellerimi kaldırıp "Lütfen" dedim. "Birisi seni duyacak."

"Duyacaklar tabii. Çünkü seni ihbar edeceğim." Ciyak ciyak, inatçı inatçı konuşuyordu.

Kolaylıkla tutuşundan kurtulabilirdim. Daha büyüktüm, daha uzundum, daha güçlüydüm. Ama bağırmaya başlayacak diye korkuyordum.

"Seni seçtiklerini duydum Callie. Hoparlörden anons yaptılar. Seni kim bulursa ödül vereceklermiş." Tek gözü iyice belerdi. "Seni ihbar edersem belki Taze Hedefler'de sana ayrılan yeri bana verirler."

"Sen çok ufaksın. On beş yaşın altında kimseyi seçmediler."

Kaşlarını çattı. "Yalan söylüyorsun."

"Seçtikleri kişilerin adlarını duydun. On beşinden küçük kimse var mıydı?"

"Hayır." Alt dudağı titremeye başladı.

"Lütfen Sara, beni ele verme. Bana kızdığını biliyorum, ama bunu senin iyiliğin için yaptım. Sana vurdum ki seni alıp götürmesinler."

"O halde neden seni seçtiler? Şu haline bak." Sanki çürük yumurta koklamış gibi bir surat yaptı.

"Bilmem, belki de zaten biliyorlar eski bağışçıları olduğumu? Neden seçtikleri önemli değil, asıl önemli olan geri dönersem, kiracımı öldürdükleri gibi beni de öldürecekleri. Şayet öyle olursa kardeşimin yaşama şansı kalmaz."

"Ne?" Kafası karışmıştı, yüzü buruştu.

Benim yerime onu seçmeyecekleri fikrine bile henüz alışamamışken, beni ele verdiği takdirde cinayetimden sorumlu olacağını söylüyordum.

"Ne söylediğini anlamıyorum, ama senin hiçbir şeyden korkmadığını biliyorum" dedi. "Ama Taze Hedefler'den korkuyorsun, öyle değil mi?"

"Çünkü insanları öldürdüklerini öğrendim. Başlayanları öldürüyorlar. Anlatması çok zor, ama bedenini beyninden ayırıyorlar, sonra da sonsuza dek beynini kapatıyorlar."

Kızcağız donakaldı, dediklerimden bir anlam çıkarmaya çalışıyor gibiydi. Ben de nefesimi tutup kapıyı gözledim, aradaki mesafeyi ölçtüm, çamaşır sepetinden fırlayıp çıksam Sara'nın çığlıklarına birisinin koşup bana yetişmesi ne kadar zaman alır diye düşündüm.

"Eh, bu iyi bir şey değil" dedi.

Yavaşça kollarımı bıraktı. Ben de en sonunda nefes verdim.

Sara hapishane üniformamın yerine sahte bir kılık hazırlama-

AnemoN

ma yardım etti. Reşit olmayanlar dışında yalnızca baş bahçıvanlar tesiste çalışıyor dedi. Bu Sonlayanlar, ziyaretçilerin gözünü boyamak için yapılmış giriş ve idare binası etrafındaki peyzajla ilgileniyorlardı. Kendilerini reşit olmayanlardan ayırmak, özellikle uzaktan fark edilmek için de siyah gömlek ve pantolon giyiyorlardı, güneşten korunmak için de büyük şapkalar takıyorlardı. Çamaşırhaneden topladıkları ile Sara bana bu kıyafeti ayarlardı. Hatta temiz olanlarını bile bulmuştu.

Saçım şapkanın dışından görünmesin diye atkuyruğu yaptık.

Sara, "Belki yüzüne birkaç kırışık da çizebiliriz" dedi beni inceledikten sonra.

"Bence buradan hemen çıkmalıyız."

Ayaklarıma işaret edip "Ayakkabısız gidemezsin" dedi.

Hapishanenin verdiği basit, gri spor ayakkabılarla hemen enselenirdim. Sara temizlenmiş bir çift siyah terlik ararken, hapishane ayakkabılarını tekmeleyip bir çamaşır yığının altına fırlattım.

Elinde iki terlik tutarak çıkageldi. "Yalnız bu çift vardı."

Ayaklarımı önce birine, sonra diğerine soktum. En az iki numara büyüklerdi. "Muhteşem oldu" dedim. "Haydi gidelim."

Birkaç lastik buldum, terlikler ayağımdan fırlamasınlar diye kullandım. Beni kurumdan çıkaracak bir plan yapmıştık. İhtiyar beni bulana dek tesisi altını üstüne getirir diye korktuğumuzdan gizlenme şansım yoktu. İtibarını korumak, ufacık bir Başlayan'ın emirlerine itiraz edemeyeceğini göstermek için peşime düşecekti.

Sara, geçen yıl bir teslimat kamyonunun altına tutunarak kaçan bir Başlayan olduğunu duymuştu. Bu yüzden kapıdan çıkmadan önce gardiyanların hızla kamyonların altını kontrol etmesi adettendi. Ama önemli ziyaretçilerin araçlarını aramı-

yorlardı. Kurumun, heli-nakliye aracı ile gelmiş İhtiyar'ı rutin aramalarla oyalayıp gücendirmeyeceğini düşündük. Kurumun onunla yaptığı işbirliği paraların çoktan el değiştirdiğine işaretti.

Bu yine de riskli bir işti.

"Bahsettiğin o Başlayan'ın kaçtığından emin misin?" diye sordum. "Başına bir iş gelmedi, değil mi?"

"Öyle bir şey demedim" dedi Sara. "Sadece kaçtığını duydum."

"Kesin bir şey söyleyemiyorsun çünkü ondan bir daha haber almadın."

"Dinle beni, bir şey daha var, şu şişko kapı gardiyanı. Herkes ona Kutu diyor. Eğilip de kamyonların altına bakamaz."

"Yani?"

"Bugün onun nöbeti" dedi.

Bu beni bu işe ikna etti. Gardiyanların o pek önemli Taze Hedefler'in kara nakil aracını geciktirmeyi göze alamayacaklarının yanı sıra Kutu'nun esneme sorunu da bana fayda sağlıyordu.

Güçlü ve hafiftim. Sadece kapıları geçene kadar nakil aracının altına tutunsam yeterli olacaktı. Sonra kendimi bırakıverirdim, nakil aracı da göbeğine bir sülük gibi tutunduğumu anlamadan kendi yoluna giderdi. Planımız buydu. Buraya ilk geldiğim gün gibi sallana sallana çıkmaktan epey zor olacaktı, ama yine de bir fırsattı işte. Ben de bu fırsatı kullanacaktım, çünkü Taze Hedefler'in aracı gittikten sonra gardiyanlar adetleri olduğu üzere kamyonların altına bakmaya devam edeceklerdi.

Bahçıvan kılığımla günışığına çıktık, Sara da benim ufak yardımcım gibi görünmeye çalışıyordu. O da yara bere içindeki suratını gizleyebilmek için bir şapka takmıştı, elinde de bir çöp torbası ile bir kova dolusu bahçe aletleri vardı. İdare binasına

AnemoN

giden ara yollardan ilerlerken, bir Sonlayan gibi görünebilmek için hafifçe eğildim ve ağır aksak yürümeye başladım. Gerçi esas isteğim deli gibi koşarak kaçmaktı. Tabii, bunu yapmak, bana büyük gelen terliklerle de pek mümkün görünmüyordu.

Bize doğru gelen iki Başlayan gördük. Sara eliyle bana işaret etti. İkimiz de onlar geçip gidene kadar şapkalarımız yüzümüzü saklayacak şekilde başımızı eğdik.

Idare binasının önündeki ana avluya vardığımızda çimlerin öte ucunda İhtiyar'ın siyah heli-nakliye aracını gördük. Pilot aracın dışında durmuş bacaklarını esnetiyordu ama araçta kimse yoktu. Seçilen kişileri götürecek olan nakil aracı bize daha yakındı, idare binası ile özgürlüğe açılan gardiyanlı kapı arasındaki kısa mesafenin tam ortasında park etmişti.

"İşte senin aracın" diye fısıldadı Sara.

Ona baktım, "Bu senin de aracın olabilir" dedim.

Kız olmaz anlamında kafasını salladı. "Gidip kardeşini bulman gerek. Benim çok vaktım var."

"Benim kobay fare olmamı istiyorsun."

Bu onu gülümsetti. "Seni özleyeceğim" dedi.

Ben de onu özleyecektim. "Tekrar görüşeceğiz. Daha mutlu bir yerde." Buna inanmasam da bunun onu rahatlatacağını biliyordum.

"Elbette görüşeceğiz. Biz arkadaşız."

İçten ifadeli küçük yüzü gülümsedikçe ışık saçıyordu. Sanki veda etmek için bana sarılacak oldu, ancak bu güvenli olmazdı, derken binada bir hareket seçtim.

Bir gardiyan, on oğlan ve on altı kızı nakil aracına bindiriyordu.

"Araca biniyorlar bile" dedi Sara. "Geç kaldık."

Oraya diğerlerinden önce varmayı planlamıştık. "Beni dirseğimden tut. Onlara doğru götür."

AnemoN

Kapıdaki gardiyanın görüş alanından kaçmak için nakil aracının diğer yanına geçmemiz gerektiğinden sırayı bölmemiz gerekiyordu. Ama şayet birisi yaralı bereli, yamulmuş suratlarımız görürse foyamız ortaya çıkacaktı.

Başımızı eğdik.

Sıradaki çocuklar seçildikleri, nakil aracına binip bu kurumdan sonsuza dek kurtulacakları için o kadar çok sevinçliydiler ki yanlarından geçerken yüzümüze bile bakmadılar.

Nakil aracının sağ tarafına kadar gelebildik. Burada kapı gardiyanları, bizi görmüyordu. Çimlerin ötesindeki heli pilotunun da sırtı bize dönüktü. Kendimi yere attım ve nakil aracının altına kaydım. Sara eğilip şapkamı aldı.

"İyi şanslar" diye fısıldadı.

Ses çıkarmadan, yalnızca dudaklarımı oynatıp, Teşekkürler, dedim. Çakılların üzerinde kendimi ittirip kayarak nakil aracının tam altında pozisyon aldım. Ayağımı yerleştirebileceğim bir çubuk gördüm. Ama hareket etmeme fırsat kalmadan, Sara diz çöktü.

"Callie" diye fısıldadı, yüzünde bir korku emaresi vardı. "O burada değil."

"Kim?"

"Kutu dediğimiz gardiyan."

İçim bir fena oldu. Hesaplarımızı o adama göre yapmıştık.

Elini uzattı Sara, "Geri gel."

Elimi sallayıp onu uzaklaştırdım. Kaşlarını çattı. Bense başımı kaldırıp aracın şasisine gözümü diktim, Sara benden uzaklaştı.

Göğüs hizamdaki bir çubuğa uzanıp onu sınadım. Sıcak ve yağlıydı. Cebimden bahçıvan eldivenlerini çıkarıp ellerime taktım. Tek tek ellerimi uzatıp çubuğu tuttum, kendimi arada sabit tutabilene dek ellerimi yanaştırıp kollarımı içeri çektim.

AnemoN

Gömleğimin üzerinden çubuğun ısısını hissediyordum. Nakil aracının altında yüzüm şasiye bakar halde asılı kalmıştım

Etrafıma bakınca on metre ötede Sara'nın ayaklarını gördüm. Diğer yanımda ise ağır aksak araca ilerleyen ayak sesleri azalmıştı. Çocukların neredeyse hemen hepsi araca binmişti.

"Bekle!" Bu Beatty'nin sesiydi, çakılın üzerinde ağır ayak sesleri işitiliyordu. "Bir kız eksik hala."

Nefesimi tuttum. Sürücü bir programa uyması gerektiği konusunda ısrar etti. Son kalan çocuklar da araca bindi.

Sonra motor çalıştı. Aracın sarsıntısı yüzünden tutunmak iyice güçleşti. Metalden sıcak vuruyordu, yüzümden terler akmaya başladı. Güçlü olduğumu sanıyordum ama bu düşündüğümden de fazla güç gerektiriyordu.

Nakil aracı hareket etmeye başladı. Motor gürültüsü, değişen vites, dönen tekerler.... Bu ağır hızda bile sanki kafamı kıyma makinesine sokmuş gibiydim. Dişlerim takırdıyor, kemiklerim titriyordu. Dikişlerimin patlayıp açılacağından emindim.

Ön kapıdan bile çıkamayacağımdan korkmaya başladım. Hangi akla hizmet bu işe kalkışmıştık? Bu delice plan kimin kafasından çıkmıştı? Hem Kutu da burada değildi. Tek tutunabildiğim fikir, Taze Hedefler'in havalı arabasına el sürmeden gitme izni verebilecekleriydi.

Gardiyanların olduğu ana kapıya geldik. Buradan gardiyanın kabininin temelini görebiliyordum. Nakil aracımız hız kesmeye başladı. Sanki düşünce gücümle aracı ilerlemeye devam ettirebilecekmiş gibi zihnimi zorlamaya başladım. Emekleme hızına geçmişti araç. Kapıların kayarak bizim için açılma sesini duyunca iyice tutundum. Kollarım sızlıyordu, ama birazcık daha dayanman gerek, diyordum kendime. Tyler için.

Sonra nakil aracı fren yapıp durdu. Çubuğu iyice sıkıp ve nefesimi tuttum.

Anemon

Ayak sesleri duydum. Sonra ters tarafa koşan ayak sesleri geldi. Mırıltılar bağırışlara dönüdü.

"O kızı durdurun!" Bu bir kadın sesiydi. Beatty.

Beni mi kastediyordu? Kendimi nakil aracının şasisine olabildiğince çektim.

"Vurun onu!" dedi bir adam.

Havada bir şimşek çakması gibi tiz elektronik bir ses duyuldu.

Bir CepŞok sesi.

Ama bu sesin ardından gelmesi gereken acı çığlık duyulmadı. Sessizlik oldu.

Bir adam "Iskaladın!" diye bağırdı.

Demek ki hedef ben değildim, kıvılcımlardan oluşan bir yay da görmemiştim zaten.

Sonra herkes bağırmaya başladı ve koşan ayak sesleri duyabiliyordum. Nakil aracı tekrar hareket etmeye başladı. Dişimi sıkıp tutundum. Kapılara yaklaştık, kapılar yanımızdaydı ve çıktık!

Kaybettiği zamanı telafi etmek için araç çok hızlı gidiyordu. Sürücü hızla dönüp tesisten çıkarak bir yan sokağa daldı. Bu dönüş yorgun kollarıma fazla geldi. Kaslarım pes etti.

Düştüm. Elli, altmış santimden düşmüştüm ama başımın arkası sertçe kaldırıma vurmuştu. Çabucak kollarımı ve bacaklarımı bedenime çektim, nakil aracı kükreyerek üzerimden geçerken bir sopa gibi düz durmaya çalıştım. Kocaman tekerler başımın öyle yakınından geçiyorlardı ki rüzgarlarıyla saçlarım uçuşuyordu. Nakil aracı uzaklaştı, günışığının altında dımdızlak kalakaldım, yuvarlanarak kaldırıma ulaştım, bir ağacın arkasına saklanıp geriye, tesisin barıyerlerine baktım.

Kalın beton duvarın tam tepesinde, arkasına masmavi gökyüzüyle yastık gibi bulutları almış bir kız, dikenli tellere tutunmuştu, tellerin üstünden salınıyordu kolları.

AnemoN

Sara.

Duvarın arkasından bir gardiyan belirdi. Belli ki kızın kullandığı merdiveni kullanarak duvarın tepesine adım attı.

Sara aşağı, bana baktı, tesisin dışına çıktığımı görmüştü. Sağ elini göğsüne getirip yumruğunu kalbine yerleştirdi.

Kaçmaya çalışmamıştı. Dikkat dağıtmak için yapmıştı bu işi. Beni korumak için yapmıştı.

Ben de onun gibi yumruğumu kalbimin üstüne koydum.

Dayan Sara.

Yara bere içindeki yüzünden ıstırap ve yorgunluk okunuyordu, ama coşkulu bir gülümseme konmuştu dudaklarına. Bulaşıcı bir gülümsemeydi bu, ben de gülümseyecek oldum. İçini ferah tut diyordu sanki bana.

Ayağını dikenli telin üstüne koyup, kendini yukarı çekti. Dikenli telin öbür yanına geçecekti. Olamaz! Oradan nereye gidecekti peki? Duvarın üstünde koşabilirdi, ama yakalanırdı.

Ondan birkaç metre ötedeki gardiyan donakaldı. Ona "Dur!" diye bağırdı. Sara tırmanmaya devam etti.

Adam CepŞok'unu çıkardı ve kıza doğrulttu. Çok yakındaydı.

Mavi ışıktan yayı gördüm, kızın bedenini deldi. Istırapla yüzünü buruşturdu, acıyla kıvrandı *bedeni*. Yürekleri dağlayan haykırışı CepŞok'un metalik bağırtısını bastırdı. Karnım kasıldı, bağırmamak için elimle ağzımı kapadım.

Bir ağacın ardına gizlenmiş olduğumdan gardiyan *beni* görmemişti. Sara'ya yaklaştı.

Kızın boynu ve yanağı CepŞok yüzünden kararmıştı. Gözlerini açıp aşağı, bana baktı. Yüzüne şaşkın bir ifade geldi, sanki birisi ona korkunç bir şaka yapmıştı. Gözleri sırlandı, sonra kapandı.

Öne çöktü, başı gevşeyip düştü, bedenini düşmekten yal-

AnemoN

nızca dikenli tel alıkoyuyordu.

Sara, hayır. Gitme.

Ama bedeni sanki birden boşalmıştı. Oyuklaşmıştı içi.

Gardiyan parmağını kızın boynuna koydu, sonra merdivenın tepesine gelmiş diğer gardiyana baktı ve kafasını iki yana, olumsuz anlamda salladı. İlk gardiyan ağır ağır hareket ederek kollarını dikkatle ona doladı, dikenli telin üstünden kızı kaldırdı. Bedeni ikinci gardiyana verdi, o da kızı aşağı taşıdı.

Bu süre boyunca ağacın arkasında gizlenip mümkün olduğunca onu izledim, ta ki gözden kaybolana dek.

Anemo N

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Bir uyuşma yayılıyordu içimden her yerime; uzuvlarımı, göğsümü, yüzümü sarıyordu. Sara ölmüştü. Küçük Sara. Gitmişti. Olduğum yere yapışmıştım sanki, asla buradan başka bir yere kımıldayamayacaktım belki de. Sonra uğursuz bir ses tüm bedenimde titreşti. Heli pervanesi vızıltısıydı bu, heli-nakliye, kurumun hava sahasından kalkışa geçmişti. Makine, dikenli tellerin de üstüne, tepeme yükselirken saçlarım geri uçuştu, bu siyah böceğin altını görmeye başladım.

Hayatta kalma içgüdülerim o an devreye geçti, dönüp sokakta koşmaya başladım. Kapısı penceresi tahtalarla örtülmüş bir evin yanından koşarak bir arka sokağa ilerledim. Paslı bir garaj kapsına bedenimi yasladım, göğsüm hızla inip kalkıyordu. İhtiyar'ın helisi tekrar belirdi, tepemde asılı duruyordu.

Beni görmüş müydü? Harekete mi geçseydim? Yoksa olduğum yerde mi kalsaydım?

Pilotun bu dar alana inişe geçemeyeceğini biliyordum ama ya telsizle gardiyanlara yerimi haber vermişse ne yapacaktım?

Harekete geçmeye karar verdim. Dar sokaklardan, yan so-

Anemon

kaklardan koşup durdum. Orada oturanlar beni gördüler, ama en azından Sara sayesinde üstümde bahçıvan üniforması kılığı vardı. Ah, zavallı Sara. Daha hızlı, kurumdan uzağa koştum. Ayaklarım hareket halinde olduğu sürece hayattayım demekti.

Vızıltı geri döndü, sanki aman vermez bir sinek gibiydi. Koşmaya, bulabildiğim her yere gizlenmeye, duvarlara yapışmaya, ağaçların ardına saklanmaya devam ettim. Göğe diktim başımı. Pes etmeyecektim.

Birkaç sokak ötede gökteki telleri gördüm. Olabildiğince saklanarak o yöne koştum. Siyah böcek beni takip ediyordu. Havadaki kabloların kaynağına, bir elektrik trafosuna ulaştığımda bir kamyonetin altına daldım. Asfalta sürtünen ellerim soyuldu. Helinin buranın üzerinden uçamayacağını biliyordum, göğe tehlikeli kablolar uzanıyordu.

Sokacak birini bulamayan bir eşekarısı gibi beni izlemekten vazgeçti. Rahat bir nefes aldım ve kamyonetin altından sürünerek çıktım. Heli-nakliyenin uzağa uçtuğunu görebiliyordum.

Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm, terlikler yırtılıp paramparça olana dek yürüdüm. Terlikleri ayağımın altından söküp daha da yürüdüm, her adımda aklımda Sara vardı.

Elimin tersiyle sildim gözyaşlarımı. Nakil aracının altındayken neler olmuştu? Düşünüp bulmaya çalıştıkça midem kasılıyordu. Sara, kapıdaki gardiyanın aracın altına bakmaya geldiğini görmüş olmalıydı. O yüzden herkesin dikkatini kendi üstüne çekmek için o cesur hamleyi yapmış olacaktı. Gardiyanların ve hatta Beatty'nin gözü önünde dış duvara dayalı merdivene doğru atılmıştı. Bunu benim için yapmıştı. Kendini benim için feda etmişti, kardeşimi bulmam gerektiğini biliyordu.

Sonra da onu vurmuşlardı işte.

Madison'ın evine vardığımda zili defalarca çaldım ama evde

değildi. Onca yolu yürümüştüm, ama evde bile değildi. Ağrı kesici spreyin etkisi geçmişti ve yüzümdeki dikişler acıyla zonkluyordu. Kapının önüne kayarak yığıldım, tortop oldum, Madison'un verandasında böylece uyuyakaldım. Ancak karanlık çökmeye başladığında geri dönmüş ve beni uyandırmıştı.

"Callie. Burada ne yapıyorsun?" Madison bana eğildi ve sarı saç lülesi yüzünün önünde havada asılı kaldı. "Arabanı görmedim." Bana el vererek beni ayağa kaldırdı ve bahçıvan kıyafetime uzun uzun baktı. "Bu giydiğin ne böyle? Yeni bir genç modası mı?"

Kapının kilidini açtı ve parlak ışıklı fuayesine geçtik. En sonunda darmadağın olmuş suratımı, dikişlerimi ve diğer yara izlerimi gördü.

"Aman Tanrım, sana böyle ne oldu?"

"Madison, sana gerçeği söylemem lazım. Ben bir kiracı değilim. Gerçek bir gencim. Bir bağışçı yanı. Ve sana Taze Hedefler hakkında söyleyeceğim çok şey var."

"Sen bir... Başlayan mısın?"

"Evet."

"İçin benim gibi yaşlı değil yani?"

Başımı iki yana salladım. Bana bir süre boş boş baktı.

"Yani bunca süre?.."

"Seninle, Kulüp Rün'de tanıştığım o geceden beri" dedim cılız bir sesle.

"Öyle genç gibi konuşman bundanmış yani. Sen zaten gençsin. Ama ne demeye böyle bir şey yaptın peki?"

Gücüm tükenmişti. Yüzümün her yanı sızlıyordu. Ayaklarıma kara sular inmişti. Sadece bir milyon yıl boyunca uyumak istiyordum.

"Çünkü yapmak zorundaydım."

Koluma girdi, bana destek oldu. "Sana ağrı kesici bulalım, bir

Anemon

de sıcak bir duş al. Sonra oturup bana her şeyi anlatsan iyi olur."

✧ ✧ ✧

Bir saat sonra, olan biten her şeyi anlattıktan sonra, Lauren'a ulaşmaya karar verdik. Bir duş aldım, Madison'ın verdiği temiz kıyafetleri giydim. Her yanım hala ezikler ve şişlerle doluydu, bir dişimi kaybetmiştim ama temizlendikten sonra neredeyse insana benzemiştim. Çok geçmeden kapı zili çaldı, Madison içeri zarif ve üstü başı son derece düzgün bir kadını davet etti. Kadın yumuşak kumaştan bir pantolon giymiş ve inci aksesuarlar takmıştı.

Kadın elini uzattı. "Merhaba Callie. Beni Reece'in içinde tanıdın, ama gerçekte ben buyum."

"Lauren." Kadının elini sıktım. Yaklaşık 150 yaşındaydı, düşlediğim kadar endamlı bir kadındı.

Bize kıdemli bir beyefendi katıldı.

"Bu avukatım Bay Crais. Aynı zamanda Helena'nın da avukatı."

Madison başını salladı, onlarla ilk kez tanışıyordu, sonra izin istedi. "Ben gidip içecek bir şeyler getireyim."

Oturma odasına yerleştik. Lauren yüzümü inceledi ve irkildi. "Sana bunu kim yaptı?"

"Altı üstü bir kavgaydı."

"O kurumda durum bu kadar kötü mü?" diye sordu Lauren.

"Hayır" dedim. "Daha da kötü." Onlara baktım. Hepsini bir anda anlatmam mümkün değildi. "Şöyle bir yer orası: Bir daha oraya gideceğime ölürüm daha iyi."

"Merak etme, böyle bir şey olmayacak. Benimle irtibat kurduğuna sevindim" dedi Lauren. "Seni bulmaya çalışıyorduk."

"Gerçekten mi?"

"Son konuştuğumuz zaman olanlardan dolayı üzgünüm. Anlaman gerek, Helena ile ilgili haberler yüzünden şoka uğ-

AnemoN

ramıştım."

"Biliyorum."

"Şu an her şeyi sana anlatamayacağım maalesef" dedi ve avukatla bakıştılar. "Ama Helena en yakın arkadaşımdı. Sana ulaşmak istedim, çünkü şimdi biliyorum ki o sana inanıyordu."

Bu ne anlama geliyor acaba diye merak ettim. Helena benim bilinçli olmadığım bir an, ona bir mesaj mı göndermişti acaba?

"O yüzden bir plan yaptık" dedi.

Avukat söze girdi. "Sen kuruma kapatıldığında Lauren'ın senin vesayetini alma sürecine girmiş olduğun yönünde iddia hazırlayacağız. O yüzden sen kurumun malı değilsin, böylece seni tekrar Taze Hedefler'e gönderme hakkına sahip değiller."

"Sen bir suç fiiline karışmışsan da..." *diyecek oldu Lauren.*

Avukat araya girdi, "İddialara göre."

Lauren "İddialara göre" diyerek tekrarladı. "Bu sırada kurumca alındığına göre sana yasal danışma ile yardımda bulunma *hakkımız doğuyor. Ancak* bu yardım senden esirgendi."

"Bu da seni kurumun ve beden bankasının pençesinden hukuken kurtarıyor" diye araya girdi avukat.

"O zaman sen benim yasal *vasim mi olacaksın?*" diye sordum Lauren'a.

"İstediğini yapmakta özgürsün. Sadece kağıt üstünde benim adım olacak."

Hayal kırıklığına uğradım bir an. Aptalcaydı bu. Neden Lauren benim vasim olma yüküne girsindi ki? Beni çok az tanıyordu. Bu da kağıt üstünde vasim olmaya yetiyordu *demek.*

"Asıl mesele seni kurumdan uzak tutmak, bu yüzden istediğin neyse onu yapabilirsin" dedi avukat.

"Yapmak istediğim şey küçük kardeşimi kurtarmak" dedim. "Bence bunu yapmanın tek yolu da beden bankasını çökertmek."

"Biz de böyle düşüneceğini ummuştuk" dedi Lauren.

✧ ✧ ✧

Lauren, avukatı, Madison ve ben hep beraber işe koyulduk. Aklıma Taze Hedefler'in duyurusuna benzeyen bir duyuru yapma fikri gelmişti. İhtiyar'ın taklidini yaratmayı denemeyecektik, ama özgün duyurudaki Tinnenbaum ve Doris'in yüzlerinin sayısal kopyalarını yaratmamız mümkündü. Sonrasında istediğimiz sözcükleri onların ağızlarından dökecektik.

Madison bu duyurunun yapımına gönüllü oldu; on yıllar öncesinden kalan yapım yönetimi becerisini kullanacaktı. Birkaç telefon açtıktan sonra Sonlayan görsel/işitsel uzmanlarından bir takım kurup, beş arabalık garajı bir stüdyoya dönüştürdü. Ayrıca kendi yaptığımız şeyi Taze Hedefler'in belirlediği üye kanalından özel yayın yapabilmek için, onların bilgisayar sistemlerine girebilecek teknoloji manyağı iki Sonlayan kiraladı. Bu kolay bir iş olmayacaktı ama kirli çıkı Madison bu iş için gerekli insan gücü ve alet edevata gerekli maddi kaynağı sağlayabiliyordu. Vicdanında sızlayan, daha önceki bütün beden kiralamaları telafi etmek için yardımcı olmak istiyordu.

Şu şen şakrak ve şapşal Madison'ın hiç bilmediğim bir yanını keşfediyordum.

Bu sırada Lauren ve avukat de cep telefonları ile durmadan konuşup irtibatta oldukları kişilere ulaşıyordu. Avukatın Senatör Bohn'la bir tanışıklığı vardı ve onun da işe dahil olmasını umuyorlardı. Senatör Bohn, Harrison'ın siyasi rakibiydi.

O gece oturma odası, beden bankasına bağışçı olan torunlarını kaybetmiş büyük anne ve büyük babalarla doluydu. Onları bir plana ikna etmek bile başlı başına bir yapımcılık işiydi.

"Bu odada kaynaklar açısından zengin bir grubumuz var" dedi Lauren. "Yüzlerce yıllık deneyim toparladık burada: doktorlar, avukatlar, vücut geliştirmecimiz ve hatta eski bir amiri-

miz bile var. Üstelik mali kaynaklarımız da çok zengin. Şimdi Callie bizim için gerekli bilgileri toparlamış oldu, en sonunda çocuklarımızı alma mücadelesinde ciddi bir şansımız var."

Kıdemli bir kişi ayağa kalktı. "Sorun çıkarmak istemeyiz. Torunumuz hala orada bir yerlerde. Kendini savunacak durumda da değil."

Onun yanındaki ince bir kadın konuştu sonra. "Ona kavuşmak için bir ay beklemem gerekirse beklerim. Torunlarımızı bulabilmemiz için Taze Hedefler'in işbirliğine ihtiyacımız var."

Lauren'ın önüne geçtim. "Durumu anlamıyorsunuz. Taze Hedefler'in duyurusunu gördüm. Kalıcı beden değişimi programı başlatıyorlar. Kiralama işi bitti, torunlarınızı satacaklar. Bu işe şimdi engel olmazsak onları bir daha asla göremeyeceksiniz."

Avukat hemen araya girdi. "Lauren gibi içeriden bilgi verenler sayesinde özel yayını görme şansımız oldu. Yaptıkları duyuru, Taze Hedefler'in kalıcı beden değişimine geçme niyetini kanıtlıyor. Lauren bu yayını kaydetti, bir kopyasını Senatör Bohn'a yolladık. O bu kaydı, bir yargıcı Başkan'ın verdiği kararı tehir etmeye ikna için kullanabilirse, Başkan'la Taze Hedefler'in anlaşması da fesholur. Hakim, hemen şu an insan hayatının tehlikede olduğunu belirlerse, orayı kapattırmak da mümkün."

İnce kadın, "Peki ya yapamazsa?" diye sordu. "Peki ya özgün duyuru ile oynandığını iddia ederlerse? Ne de olsa şimdi sahtesini hazırlıyorsunuz."

O an oturma odasına Madison girdi. Onun kusursuz genç bedenini gören kıdemliler homurdanmaya başladılar

İçlerinden biri Madison'a işaret ederek, "O bir kiracı!" diye bağırmaya başladı.

Madison, saçlarını savurdu ve sarı lülesi hop hop etti, "Bu

doğru şekerim. Kiracıyım, ama Alıcı değilim."

Madison'ın yanına gittim ve kolumu omzuna koydum. "O bizim yanımızda. Üstelik Taze Hedefler'i durdurabilmemiz için bir servet harcıyor."

Kalabalık kendi arasında konuşmaya devam etti. Lauren ellerini havaya kaldırdı.

"Lütfen" dedi. "Kiracılarla kavga etmek istemiyoruz. Taze Hedefler'i kapatma şansımız olsun istiyorsak, hepimiz işbirliği yapmalıyız. Çünkü torunlarınızı geri almak için bu işi acilen, sürpriz unsurunu kullanarak yapmalıyız."

Ince kadına bakarak, "Benim aklıma bir fikir geldi" dedim. "Yongamla oynayan teknik uzman şahitlik edebilir. Siniryongamı inceledi, aslı çıkarılamayacağını söyledi bana, yani taktıkları şey kalıcı. Bu da bu programın başından beri, her zaman kalıcı olmasını istediklerini gösterir."

Avukat kollarını kavuşturdu ve evet anlamında başını salladı. "Bu gerçekten yardımcı olur."

Lauren'ın telefonu çaldı. Ekrana baktı. "Senatör Bohn arıyor."

Lauren telefonu bir kahve masasının üzerindeki ufak bir havaekranına bağladı. Senatör Bohn'un görüntüsü hepimizin görebileceği şekilde belirdi. Dinamik Senatör Harrison'ın tam aksi bir adamdı bu, babacan yüzünde nazik bir gülümseme vardı.

"Senatör Bohn, şu an havaekranındasınız" dedi Lauren. "Görebildiğiniz üzere, burada bir grup kaygılı büyük anne ve büyük baba oturuyor."

"Lauren, gelişmelerden beni haberdar ettiğiniz için teşekkür ederim. Taze Hedefler'in foyasını ortaya çıkardığı için cesur bağışçı Callie Woodland'e de teşekkür ederim."

Nazikçe gülümsedim ama daha gidilecek çok yolumuz vardı.

"Buradaki bütün büyük anneler ve büyük babalar, sizlere de

teşekkür ederim. Hep beraber çalışırsak bu şirketi kapatabilir, torunlarınızı geri alabiliriz, hem de hepsini."

Odadakilerin yüzlerine baktım. Havaekranında bile olsa senatörün varlığı safların sıkılaşmasına yarıyordu. Etkileyici bir politikacının gücü buydu.

"Bu yolun her adımında sizlerle olacağım. Bunu yapabiliriz" dedi senatör.

O ana dek vakur bir edaylasessiz sessiz oturmuş bir büyük baba, "Haydi gidelim, onları geri alalım" dedi.

Odanın öteki ucundan bir kadın ayağa kalktı. "Onları geri alalım!"

Odadakilerin bu işe onay veren konuşmaları kapladı her yeri.

Madison, Lauren ve ben göz ucuyla bakıştık, umutluyduk. Belki gerçekten bu işin üstesinden gelebilecektik.

Büyük anneler ve büyük babalar talimatlarını alıp gittiler. Senatör Bohn, yargıçtan kanunu tehir belgesini alırsa sabah bize bildirecekti. Yapım ekibinin bizim istediklerimizi söyleyecek şekilde Tinnenbaum'un dudak hareketlerini değiştirmesini izledim. Bu işi kusursuz hale getirmenin bu kadar zor olduğunu kimse düşünmemişti.

Madison ekibine, "Bir bebek veya bir köpeği konuşturur gibi yapmaktan çok farklı" dedi. "Bunun hiç falso vermemesi gerek."

Özel yayına girmeye çalışan teknoloji ekibi daha da zor zamanlar geçiriyordu. Nasıl olduğunu anlamadım ama sisteme girmeye çalışırlarken karşılaştıkları volkan güvenlik duvarı ekipmanlarını epey bir yıprattı. Bu ciddi bir teknik sorun oluşturuyordu. Madison bu yayını üyelere nasıl ulaştıracaklarını bulamazlarsa tüm çabaların boşa olacağını söyledi.

Onları bunu çözmeye bıraktım, o sırada Lauren ve avukatını Redmond'un laboratuvarına götürdüm. Adamın telefon nu-

marasını alamadığımdan, oraya habersiz gitmek zorundaydık ve neredeyse gece yarısı olmuştu.

Lauren'ın limuzininde giderken Madison'ın bana ödünç verdiği el çantasında bir ayna var mı diye baktım, ama bulamadım. Lauren'dan bir ayna rica ettim. Önce çekindi, ama sonra bir tane ufak makyaj seti uzattı.

Omzumun üstündeki lambayı açtım. Aynaya bakar bakmaz Lauren'ın neden tedirgin olduğunu anladım. Öyle tuhaf görünüyordum ki. Yüzümün bir kısmı beden bankasının baştan yaratma ekibinin kusursuz eseriydi. Ama bir gözüm mosmordu, yer yer ezikler vardı yüzümde, çenemden yanağıma üstüne dikiş atılmış büyük bir kesik uzanıyordu, yanağımı birazcık çekince eksik dişimin boşluğu görünüyordu.

"Saç fırçası ister misin?" diye sordu.

"Ne gerek var?" diyerek aynayı kapattım ve kadına geri uzattım.

"Hepsini halledebiliriz" dedi.

"Önce önemli şeyleri halledelim" dedim.

Hepimiz ayrı bir şey istediğimiz için parçalar kolayca bir araya geliyordu. Lauren kayıp torununu istiyordu, ben Tyler'ı bulmayı ve Michael'ın kendi bedenine dönmesini istiyordum. Senatör Bohn, devletle yaptığı beden bankası anlaşmasını kullanarak Senatör Harrison'ı yerden yere vurmak istiyordu, avukatsa alacağı paranın peşindeydi.

Bu işe yarayacak mıydı bilemiyordum. İşin bir parçası ters gitse duyuru inandırıcı olmayacaktı, veya teknoloji ekibimiz sisteme girmeyi beceremeyip özel yayını yapamazsa yine bütün iş batıyordu. Ama Lauren'ın, benim, o büyük anne ve büyük babaların uğruna savaştığı şey dünyalara değerdi, o yüzden başka bir şansımız yoktu.

Redmond'un tesisine geldiğimizde bir şeyin ters gittiğini

hemen anladık. Binayı parlak ışıklar sarmıştı, iki amir arabası girişi kapatmıştı. Mahalle sakinlerinden oluşan bir güruh aval aval olan bitene bakıyordu. Limuzinden koşarak çıktım, ardımdan Lauren ve avukat bana yetişmeye çalışıyordu.

Havaya bir duman bulutu yükseliyordu ama durduğum yerden Redmond'un binası görünmüyordu. Kısa beyaz saçlı Sonlayan bir amir bizleri durdurdu.

"Geçiş yasak" dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Lauren.

"Biz de onu anlamaya çalışıyoruz" dedi. "Lütfen geri durun."

Elinde tasmasının zincirini tuttuğu siyah bir köpekle tulum giymiş bir Sonlayan çıkageldi. "Bir çocuk burayı bombalamış. Bizim inşa ettiğimiz şehri yerle bir etmekten başka bir işleri yok."

Sonlayan karşısındaki amirin dikkatini dağıtınca, yanlarından koşarak Redmond'un binasına daldım.

"Hey, sen, dur!" diye bağırdı amir.

Tesisin köşesini döndüm ve gördüğüm manzara kanımı dondurdu. Bina tahrip olmuş ve kapkara kesilmişti. Çatının bir köşesi sanki bir canavar ısırmış gibi tamamen kaybolmuştu. Sonlayan bir itfaiyeci için için yanan kalıntıları denetliyordu.

Binanın içindeki itfaiyecilerin zararın ölçeğini tartıştıklarını hissettim. İçeri koştum.

İtfaiyecilerden biri, "Sen, çık dışarı!" diye bağırdı bana. "Burası güvenli değil."

İçerideki her şey kömürleşmişti: tüm monitörler, makineler, hatta tavandan asılı olanlar bile. Erimiş bilgisayar parçası kokusu katlanılacak gibi değildi. Burnumu kolumla kapadım. Redmond'un yanıp parçalanmış iskemlesinden su damlıyordu, kavramsal sanat eserine dönüşmüştü resmen. Her şey korkunç, kara ve ıslak bir karmaşa halindeydi.

"Redmond nerede?" diye sordum. "Burada yaşayan adamı

diyorum."

"Kimseyi bulamadık." Bir itfaiyeci etrafına bakıp ellerini havaya kaldırdı. "Henüz."

Redmond öldürülmeyecek kadar değerliydi. Dahası yakalanmayacak kadar da zekiydi. Kaçmış, saklanmış olmalıydı. Onun şahit olmasını sağlayamayacaktık.

Sonra kutu geldi aklıma.

İtfaiye diğer odada ısı ölçümüyle meşguldü. Dosya çekmecesinin üzerindeki pede eğilip parmağımı bastım. Açılırken çıkardığı klik sesini öksürüğümle kapattım. İçeri baktım ve ceketimin kenarını kullanarak içerideki ufak metal kutuyu çıkardım. Kutu hafif ve serindi. Kutunun üstündeki yazıyı *Helena*'dan, *Callie*'ye değiştirmişti.

Kutuyu cebime attım.

İtfaiyeciler yakama yakışıp beni dışarıya atmadan önce kapıya gittim. Kapıda durdum ve laboratuvara son bir kez baktım. Redmond'u gerçekten tanımıyordum, onunla sadece bir kez karşılaşmıştık ama hani bir anlamı varsa benim yaratıcım sayılırdı. Benim için önemliydi. Tüm işlerinin bu şekilde yok olduğunu görmek üzüntü vericiydi.

Tesisin dışında, amirlerin kırmızı sinyalinin ışığında boğulmuş bekleyen Lauren ve avukatın yanına katıldım. Avukat, "Bu işi bir çocuk yaptı diyorlar" dedi.

"Evet, içinde katil bir yaşlı taşıyan bir çocuk" dedim. "Bu işin her yerinde beden bankası yazıyor."

Lauren'ın yüzünü korku kapladı. Bunun planlarımız hakkında Lauren'ın içinde bir şüphe yaratmayacağını umuyordum.

Avukat, "Bir şey almışlar mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ama işimize yarayacak bir şey var bende" dedim ve ceket cebime pat pat vurdum.

"Nedir o?" diye sordu Lauren.

"Bir bilgisayar anahtarı. İçinde, kafamdaki yongayla ilgili Redmond'un notları var. Bunun kalıcı olacak şekilde yerleştirildiğini nasıl bulduğunu anlatıyor."

"Mükemmel" dedi avukat. "İyi iş çıkardın."

Adam mutluydu. Ama ben Redmond'a çok üzülüyordum. Taze Hedefler'in ona ulaşmasını ben mi sağlamışım? Tüm bunlar hep benim hatam mıydı? Önce Sara, sonra Redmond. Acaba bu işler bitene dek benim yüzümden daha başka kım canından olacaktı?

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Bir gün sonra, bir kabusu tekrar tekrar yaşıyormuşçasına yeniden yürüdüm girdim beden bankasına. Burayı korku ve dehşet içerisinde o kadar çok düşünmüştüm ki. Acaba Helena içeride miydi? Peki ya kardeşim, ya da Ihtiyar? O zamanlar korkuyordum, Helena seni öldürürler demişti bana, ben de uzak durmuştum buradan.

Ama bu kez işler farklıydı. Bu kez hazırdım. Bu kez arkam sağlamdı.

Planladığımız üzere benden uzaktaydılar gerçi. Cebime ufak bir uyarı cihazı dikilip tutturulmuştu, uyarı cihazı bir pirinç tanesinin yarı boyutundaydı. Üç aşamalı bir yaklaşım planlamıştık. Ve ilk aşamada yalnızca bir kişi vardı. Ben.

Yüksek çift kapılara yaklaşırken kapı görevlisinin yüzündeki gülümseme eridi. Yaklaştıkça surat asmaya başladı. Ya şiş şiş, dikişli yüzümü görünce, ya da beni tanıdığından, adam korkmuştu besbelli.

Belki de kötü bir ün yapmıştım. Neredeyse gülecektim.

Kapı görevlisi bana bakakaldığından kapıyı kendim açmak

zorunda kaldım. Kapıdan geçerken bile gözlerimi ayırmadan ona baktım.

Ben içeri adım atar atmaz bir başka güvenlik görevlisi geldi ve bir silah detektörünü üzerimde gezdirdi. Uyarı cihazım buna yakalanmayacak türdendi.

"Silahım yok" dedim. "Tabii pabuç kadar dilimi saymazsak."

Güvenlik görevlisi üstümde silah taşımadığımdan emin oldu.

Bay Tinnenbaum ofisinden koşarak çıktı ve bana işaret etti "Yakalayın şunu."

Güvenlik görevlisi kollarımı arkamda kilitledi ve beni tuttu.

"Demek beden değiştirdin?" dedim Tinnenbaum'a. "Mesele ne? Lee'nin bedeninden mi sıkıldın?"

Kaşlarını çattı.

Masum masum gözlerimi açarak ona baktım. "Hatırlarsan, buraya ilk geldiğimde herkesin ağzı kulaklarındaydı."

Doris ofisinden çıktı. "Senin burada ne işin var?"

"Aaa, Doris. Briona'nın suratından daha çok yakışıyor bu surat sana!" dedim.

"Surattan bahsedene bak." Tek eliyle iki yanağımı birden sıktı. "Senin için yaptığımız her şey heba olmuş."

Başımı çekip kaçırdım. "Şimdi bize tek gereken Rodney, üçlüyü tamamlayalım."

Tinnenbaum kafasını doğrudan suratıma dayadı. "Berbat haldesin. Ne istiyorsun?"

"Onu görmeye geldim" dedim. "İhtiyar'ı."

Doris ve Tinnenbaum birbirlerine baktılar. Kadın olmaz anlamında kafasını salladı. *Verdikleri gecikmeli tepki sadece* adamın burada olduğunu doğrulamaya yaradı. Ama ben onların bilmediğini biliyordum. İhtiyar beni görmeye can atıyordu.

"Beklerim" dedim.

✧ ✧ ✧

On beş dakika sonra güvenlik görevlisiyle Tinnenbaum bana eşlik edip bir asansörle yukarı çıkardılar, sonra uzun ve dolambaçlı bir koridorda beni ilerlettiler. Gittiğimiz yer bir CEO'nun ofisine benzemiyordu. Durdum.

"Sız beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordum.

"Onunla görüşmek isteyen sen değil misin?" dedi Tinnenbaum.

"Ofisi burada mı?"

"Kendine has bir çalışma tarzı vardır."

Bu hoşuma gitmemişti. En nihayetinde metal bir kapıya geldik. Tinnenbaum duvardaki görünmez bir panele seslendi.

"O burada efendim."

Kapı kayarak açıldı ve duvarın içinde kayboldu. Odanın içerisi karanlıktı, neredeyse zifiri karanlıktı hatta. Ama kapının eşiğinde durduğumuz sırada ufak bir tepe lambası üzerimize ışık saçtı.

"İçeri gelin" diyordu bir ses. Bu, İhtiyar'ın metalik, sentetik sesiydi.

"Efendim?" dedi Tinnenbaum.

"Onu bırakın."

Güvenlik görevlisi beni saldı.

"Biz dışarıda bekliyor olacağız" dedi Tinnenbaum.

Kapı kayarak kapandı, içerisi iyice karanlık oldu. Adım sesleri duydum. Çok uzaktan gibi geliyordu sesler. Oda çok büyük olmalıydı, hem de herhangi bir ofis odasından veya konferans odasından da büyük olmalıydı. Birden gözüme bir ışık spotu vurdu, odanın öteki ucunda garip bir fener vardı. Bir süre bu ışıktan başka bir şey göremedim. Işık yaklaşıyordu ve yaklaştıkça bunun İhtiyar'ın taktığı elektronik değişken maske olduğunu fark ettim. Korkunç bir yüzdü karşımdaki. Şu an yansıt-

tığı yüz bir insan yüzü değildi.

Bir yılan başıydı maskedeki. Parlak pulları, kocaman siyah gözleri olan bir yılan. Kızıl siyah çatallı dilini bir kırbaç gibi savuruyordu.

Kalbim öyle atıyordu ki göğsümü acıtıyordu. Elimi cebime atıp, İhtiyar'ı ininden çıkardığımı diğerleri de bilsin diye sessiz uyarı cihazına bastım. Şimdi tek yapmam gereken adamı oyalamaktı.

"Neden şimdi geldin?" diye sordu adam. "Önceki gün, diğer çocuklarla beraber nakil aracı ile gelebilirdin."

"Bir takas yapmayı öneriyorum."

"Bir takas mı? Ne tür bir takas?" *Yılan çenesini açıp sivri* dişlerini gösterdi.

Ben korkayım diye seçilmişti bu görüntüler. Sesim titremeden konuşmaya çalıştım. "Kardeşimin yaşamını benimkiyle takas edeceğim."

"Tyler?"

"Evet." Tyler'ın burada bir yerde olduğuna dair şüphemi doğrulayacak bir tepki bekliyordum ondan.

"Bu iyi bir fikir mi bilemedim. Kaçmayacağını nereden bileceğim?"

"Eminim beni burada tutmanın bir yolunu bulursun."

Bu kez aniden büyük ıstırap çeken *bir kadın* yüzüne dönüştü yüzü. Bir an şaşkınlıktan nefesim kesildi. Bana güldü.

"Bu kim?" dedim. Kadın inleyerek ağlıyordu.

"Sadece kederli bir hanımefendi. Sanırım *birileri* çocuklarını öldürmüş" dedi. "Belki *kocasıdır.*"

"Bu çok korkunç" dedim fısıltıyla.

"Ama biz şimdi ondan bahsetmiyoruz, Tyler'dan bahsediyoruz."

O metalik sesin kardeşimin adını anması ile ürperiverdim.

"Eğer onu buraya getirirsen, onu görebilirsem yaşamımı onunkiyle takas edeceğim."

"Onun bedenine karşılık seninki?"

"Evet."

"Bu çok adil görünmüyor. O daha genç."

"Ama sağlığı yerinde değil."

"Haklısın."

Bu kez ailesini zehirlediği için hapse girmiş bir kadının yüzüne dönüştü.

"Şunu keser misin?" diye sordum.

"Ne cesursun Callie, hoşuma gidiyor. Önerini kabul ediyorum."

"Kabul mü ediyorsun?"

"Evet. Ama onu buraya getirmeyeceğim. Benim sözüme güvenmek zorundasın."

Şimdi sıra bendeydi. "Bu adil değil."

"Konuşmamızda 'adil' lafı geçti mi ki hiç?"

"Evet geçti" dedim. "Önce sen söyledin."

"Çok zekisin. Zekaya hayranlık duyarım."

"Senin de bana bir şey vermen gerek."

"Ne gibi?" diye sordu. "Ne versem adil olur sence?"

"Maskeni çıkar" dedim alçak sesle.

Bir süre konuşmadı. Kadın yüzü donakaldı. "Çıkarayım mı?"

"Evet" dedim. "Gerçek yüzünü göreyim."

Suratı bu kez, meşhur bir pantomimcinin tam makyajlı suratı oldu. "Al bakalım."

"Hiç sanmıyorum."

"Görebileceğinin en iyisi bu."

"O halde anlaşma manlaşma yok."

Durdu, yeniden konuştuğunda sesinde daha bir güven vardı. "Seninle bir anlaşma yapmama gerek yok."

"Aramızda şöyle bir fark var, ben sözümü tutarım. Eğer bir anlaşmaya varacak olursak burada kendi özgür irademle kalırım. Sonsuza dek. Bir daha göremeyeceğim kardeşime karşılık ben, bedeli de sadece bir kez yüzünü görmem. Hepsi bu."

"Hala burada avantajın bende olduğunu göremiyorsun. Burası benim tesisim. Benim adamlarım..." Durdu, başını eğdi. "Kardeşini bu kadar çok sevdiğin için yapacaksın bu işi, öyle değil mi?"

"Hayatta sahip olduğu tek aile benim."

Daha önce gördüğüm bütün yüzleri, elektronik maskesinde hızla soldan sağa belirip kayboldu. Sonra tepeden aşağı kaymaya başladılar. Sonra bitler karışmaya başladı, birçok yüz belirip kayboldu: bir savaş suçlusu, toplu cinayetler işleyen bir katil, sonra yanmış bir adam ve tarifsiz kederler içinde hıçkırarak ağlayan bir kadın.

Görüntü dört parçaya ayrıldı, en sonunda bütün görüntüler birbirinde karıştı, felaket bir sefalet çorbasına dönüştü, odanın boş suskunluğunun içerisinde iyice korkutucu oluyordu bunlar. Tek duyduğum kendi zor bela nefes alışımdı.

"Callie, istediğin bu mu? Gerçek beni mi görmek istersin?"

"Gerçek sen. Elektronik bir kolaj değil."

"Gerçek ben." Sustu. Baş eğmişti.

"Evet" dedim kendimi tutamayarak

"Tamam."

Elektronik yüzü yavaşça kardı ve metalik bir klik sesiyle karanlığa gömüldü.

Karanlıkta beklemeye başladım.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

İhtiyar'ın ayak seslerinin yaklaştığını duyuyordum ama konuşmuyordu. Hemen yanımda mıydı yoksa? Nefes alma sesi işitmiyordum. Sonra birden olayı çaktım. Ayak sesleri sahteydi. Tıpkı sesi gibi elektronik, sentetik seslerdi bunlar. Bu adam illüzyonlarla oyun oynuyordu; bana doğru yürüdüğü falan yoktu.

Uzaklaşmıştı aslında.

Sadece ben ve ölümcül sessizlik vardık bu karanlığın içerisinde. Daha önce gözüme çarpan bir ışık sensörüne doğru geri geri yürüdüm, avcumu üstüne bastırdım. Işıklar küme küme belirdi, boş alanları da spotlar aydınlatıyordu ve evet, ben, kocaman bomboş bir odada yapayalnızdım.

Etrafıma dönünce bir duvarın yukarısına yerleştirilmiş bir monitör gördüm. Lobideki kaosu gösteriyordu. Bir grup amir gelmiş işi ellerine almaya başlamıştı, beden bankası çalışanlarını tutukluyor, onlara kelepçe takıyordu.

İkinci aşama. Cebimdeki alarma bir daha bastım.

"Gitti!" diye bağırdım.

Belli bir mesafeden gölge gibi peşimden gelen iki yedek amir

odanın içerisine daldı.

Daha uzun boylu olan amir sordu, "Hangi yöne gitti?"

"Bilmiyorum. Göremedim."

Odada arkamdaki çıkışın yanı sıra üç çıkış daha vardı. İhtiyar bunların herhangi birinden çıkmış olabilirdi. Uzun boylu amir ilk kapıya gitti, diğeri ikincisine, ben de üçüncüsünü açtım. İki asansöre açılan dar bir koridor gördüm. Asansörlerin uğultusundan ikisinin de hareket halinde olduğunu anlayabiliyordum, ama aşağı mı yoksa yukarı mı gittiklerini gösterecek bir ışık yoktu. Önlerindeki pedlere bastım ve karşıma ilk çıkan asansöre atladım. Aşağı, zeminin de altına, garaj seviyesine indim.

İhtiyar'ı arayarak loş ışıklı garajda koşturmaya başladım. Son model bir sürü araba asansöre yakın park edilmişti, çalışanların daha ucuz arabaları parkın daha da uzak yerlerindeydi. Arabaların altına, İhtiyar'ın ayaklarını görür müyüm diye baktım ama kimse yoktu. Onu bulup maskesini yüzünden yırtıp almak, onu çırılçıplak bırakmak istiyordum.

Durup dinledim. Belki de saklanıyordu. Bir süre ben de nefesimi tutmalıydım. Sürtünerek ilerleyen ayak sesleri duydum. Dönüp gölgelerin içerisinde birini gördüm, bir cipin kaputu ile duvar arasına saklanmıştı.

Oraya koştum. Burası karanlıktı. Bir siluet koşup kaçmaya başladı ama köşeye sıkıştırmıştım onu. Arkadaki duvara yaklaşınca pes etti, kendini bıraktı yere çöktü.

Bu Terry'ydi, rimel süren hastabakıcı. Ağlıyordu.

"Kedicik, beni tutuklamalarına izin verme" dedi. "Hapishaneyi kaldıramam."

"Bana yardım edersen ne yapabileceğime bakarım." Elimi dirseğinin altına koyup ona destek olarak ayağa kaldırdım. "İhtiyar nerede saklanıyor olabilir?"

"O saklanmakla uğraşmaz. Çekip gider bence."

"Hangisi onun arabası?"

"Arabayla değil." Güzel gözlerini tavana dikti. "Heli."

Terry ile çatıdaki merdivenlere doğru koştuk. Heli-nakliye aracını baştan düşünemediğim için kendime kızdım.

"Bugünün geleceğini biliyordum." Siyah makyajı yanaklarına aktı.

"Madem öyle, bu işi bıraksaydın."

Çatıya açılan son kapıyı da iterek açtık ve soğuğa çıktık. Dönen pervanelerin yüksek sesli gürültüsü ve bir hava patlaması yüzümüze bir tokat gibi çarptı. Saçlarımız yüzlerimizde kırbaç gibi şaklarken gözlerimizi kıstık ve iniş pistindeki siyah böcek heliyi gördük, beş-altı metre kadar uzağımızdaydı. Henüz havalanmamıştı.

Helinin eğik penceresinden pilotun arkasında oturan İhtiyar'ı görebiliyordum, uzaklara bakıyordu. Pervanelerden kaçınmak için iyice eğilerek heliye koştum. Pilot, İhtiyar'a işaret etti, o da hızla dönüp bana baktı.

Yüzü bir korku hologramındaki bir mumyaya dönüşmüştü.

Helinin kızaklarının üstüne çıkıp kapı kolunu yakaladım ve hızla geri çekip kapıyı açtım. İhtiyar kapıyı çekip kapatmak için uzanınca bu kez onun kolunu yakaladım.

İhtiyar'ın ceketinin kolundan çekip kapının çerçevesine asıldım. İhtiyar'ın yanında arkadaki koltuğa yığılmış, bir torbanın içerisinde bir insan vardı. Ne boyu ne cinsiyeti belli oluyordu, ne de yaşayıp yaşamadığı. Terry arkamdaydı ama buraya yaklaşamıyordu. İhtiyar'la mücadele eden bir tek ben vardım.

Koluna asılmamla heliden dışarı yarıya kadar çektim. Maskesinin ucuna uzandım.

Kükreyen pervaneleri de bastıracak şekilde "Ne gizliyor-

sun?" diye bağırdım.

Helinin kapısına tutundu ve diğer eli ile beni itmeye çalıştı.

"Kardeşim nerede?" diye bağırdım ve parmaklarımı yüzünün yanına geçirdim.

Ayağını karnıma koydu ve itti. Direndim.

Pilot bir tabanca çıkarıp bana hedef aldı. Yapabilecek hiçbir şeyim yoktu. İşim bitmişti.

Ama İhtiyar, pilotun kolunu geri itti. Neden yaptı bunu bilmiyordum. Donakaldım. İhtiyar pilota bağırarak bir şey söyledi. Pilot kontrollerle oynayıp helikopteri kaldırmaya başladı, hala helikopterin kızağının üzerindeydim. Göz ucuyla Terry'nin atlamam için bana el salladığını gördüm.

Yerden havalanıyorduk. Biraz daha orada dursam, içeri girmem gerekecekti. Atlamadan önce maskeye son bir kez daha asıldım. Bir yanı yırtıldı ama İhtiyar'ın yüzünde duruyordu hala. Geri düşerken İhtiyar'ın maskeyi yüzüne oturtuşunu ve kapıyı kapatışını gördüm.

Sırtı üstü yere yapıştım. Terry bana yardım etmek için yanıma koştu. Yardım istemediğimi işaret ettim. Canım yanmıyordu. Sadece sinirlenmiş, hüsrana uğramıştım, bu adam hep kaçıyordu.

Lauren, avukatı ve bana destek olan iki amir de bize katıldı ama artık çok geçti. İhtiyar'ın helisinin gökyüzüne kaçışını izlerken, tek bir soru işkence ediyordu bana

O torbada Tyler mı vardı?

Binanın ilk katında süregiden kaosa daldık hepimiz. Diğer amirler çalışanları toplayıp bir duvara dizmişlerdi. Tinnenbaum, Doris ve Rodney, hepsi kendi bahanelerini öne sürüyor, amirlere itiraz edip cep telefonlarını avukatlarını çağırmak üzere geri istiyorlardı. Çalışanların bazıları, güvenlik görevlile-

ri, resepsiyoncu kadın ve diğer birkaç çalışan zemine çökmüş, duruma boyun eğmişlerdi. Bazıları ağlıyordu. Teknisyen Trax başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Hemşirelerden bir tanesi bir amire haykırıp duruyordu. Tüm bunların ortasındaki Senatör Bohn, ıkı kişilik ufak bir kamera ekibi onu çekerken, doğruca kameraya doğru konuşuyordu.

Tinnenbaum'a gittim. "Kardeşim nerede?"

Başını iki yana salladı. Ona doğru atıldım ama avukat beni geri çekti.

"İhtiyar sır saklamayı ne kadar sever, bilirsin" dedi Doris. "Bilsek yerini, söyleriz."

Bir amir araya girdi. Onlara daha da baskı yapmama fırsat kalmadan, herkesin kafası ana kapıya doğru döndü. Binaya görenin hayretten ağzını açık bıraktıracak cinsten bir grup genç girdi. Ancak muhteşem suratlara sahip bu gençlerin yüzlerini, şaşkın bakışları yamultmuştu.

Üçüncü aşama.

Uzun boylu bir sarışın "Burada neler oluyor?" dedi. "Buraya gelmemiz söylendi."

Senatör, mikrofonu kızın yüzüne tuttu: "Kim söyledi?"

Siyah saçlı bir çocuk "O yaptı" diyerek işaret etti. "Tinnenbaum."

"Ben böyle bir şey demedim" dedi Tinnenbaum.

Çocuğun bedeni içindeki kıdemli kiracı başını aşağı yukarı salladı. "E ama dedin be dostum. Taze Hedefler kanalımıza özel bir yayın yaptın, hepimizin beden bankasına geri dönmesi gerektiğini söyledin, yongalarımızda bir arıza olduğunu söyledin."

Sarışın, "Bunca parayı ben gençlik maceram bu kadar kısa sürsün diye mi döktüm?" dedi. "Ama madem ürünü geri istediniz, hemen şu işi halledelim, tamam mı?"

Lauren'a doğru baktım. Gülümsüyordu. Sahte özel yayınımız işe yaramıştı. Lobiye daha da çok kiracı doldu, hepsinin suratlarında aynı kafa karışıklığı ifadesi vardı. Haklarını isteyen genç bedenlerdeki Sonlayan kiracılar yanıt peşinde koşarken lobideki ses düzeyi katlanılmaz bir hal aldı.

Bu kalabalığın arasında kendine yol bulmaya çalışan, tanıdık bir yüz vardı: Madison. Lobinin merkezinde bize ulaşmaya çalışırken uzun küpeleri sarı lülelerinin arasında salınıyordu. Kolumu omzuna koydum ve Senatör Bohn'a döndüm.

Senatöre, "Bu Madison" dedim. "Bu duyuruyu ekibiyle o yaptı."

Senatör, Madison'ın elini sıktı.

"Trax nerede?" diye sordu Madison.

Beyaz saçları karmakarışık bir halde olan Sonlayan uzun teknisyen ayağa kalktı, elleri kelepçeliydi.

"Gel bakalım yakışıklı" dedi Madison, "beni bedenime götür."

Bir amir Trax'ın kelepçesini çözdü ama kolunu tutmaya devam etti. Trax bizden bir grubu beden bankasının dehlizlerinde ilerletirken, amir de gölge gibi onun arkasından ilerliyordu. Grup, ben, Madison, Lauren, onun avukatı, Senatör Bohn ve yol boyunca kayda devam eden onun kamera ekibinden oluşuyordu. Bizim de arkamızdan büyük annelerle büyük babaların çoğu ile genç bedenlerdeki gürültücü kiracı grubu geliyordu.

En sonunda bir odaya geldik, burayı daha önce görmemiştim. Trax buraya bekleme odası diyordu. Yoğun Bakım Ünitelerini andıran geniş bir mekandı burası, ortada daire biçiminde hemşire masası vardı. Burada açılmış çiçeklerin yaprakları misali yatar koltuklar diziliydi, her birinin içerisinde de ihtiyar kiracılar duruyordu. Yüzden fazla kiracı olmalıydı, hepsinin gözleri kapalıydı, enselerine giren kablolar da onları bir bilgi-

sayara bağlıyordu.

Hemşireler bizi görünce şoka uğradılar, ama belki de senatörün ve kameranın varlığı sayesinde seslerini çıkarmadılar. Kiracıların bazıları saçlarının, sakallarının uzunluğuna bakılırsa iki ay gibi uzun bir süredir orada gibiydiler. Yaşları 80 ila 150 arasında değişiyordu.

Madison, uzun bacaklarını savura savura hızla iri yarı bir kadına doğru süzüldü. Kadın yaklaşık 125 yaşındaydı, gözleri kapalı biçimde geri yaslanmıştı. Diğer kiracılar gibi bir hastane önlüğü giymişti, üstüne beline kadar bir battaniye seriliydi.

Madison bu hayli iri yaşlıya işaret ederek Trax ile konuştu. "Şimdi yap centilmenliğini de beni yaşlı, şişko bedenime geri sok. Çok matah bir şey olmayabilir ama yine de benim bedenim."

Trax oturması için Madison'a bir iskemle çekti. Hemşire masasına gidip elini dikey bir klavyeye koydu. Bir dizi tuşa bastı, tuşlara basması ile beraber yumuşak tonlar duyuldu. Baktığı yere bakınca hemen üstünde, tavana yakın bir yerde asılı olan daire biçimli bilgisayar modülünü gördüm. Bir süre boyunca belli bir sekansta ışıklar parladı. Sonra ışıklar ve sesler kesildi.

Oda o kadar sessizleşmişti ki herkes nefesini tutmuş olmalıydı. Sonra yatar koltuktaki iri kadın gözlerini açtı. Trax kadının yanına gidip omzuna dokundu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Kadın uykuyu üzerinden atamamış gibi başını iki yana salladı. "Hiç daha iyi olmamıştım." Kabloların çıkarılması için bekledi, sonra ayağa kalktı. "Merhaba Callie. Bu gerçek ben işte Rhiannon."

Ona gülümsedim.

Gerçek Madison, yani genç bağışçı, gözlerini kapamış, iskemleye çökûp uyuyakalmıştı. Sonra kabus gören bir kedi gibi

uzuvları seğirmeye başladı. Derken, gözlerini açtı. Sersemlemiş bir haldeydi, gözünün önünde sarı bir saç lülesi salınıyordu. Ayağa kalktı.

Sessiz sakin "Ben neredeyim?" diye sordu. Etrafına bakındı. "Bu insanlar da kim?"

Sesini tanıdıktı ama tonlaması farklıydı.

Rhiannon bana doğru eğildi ve elini Madison'ın omzuna koydu. "Her şey yolunda tatlım, Taze Hedefler'e geri geldim. Kiralama bitti."

Kiracıların bazıları kiralama süreleri konusunda aldatıldıklarını düşündüklerinden durumdan hiç de memnun değillerdi. Yüksek sesle şikayete başlamışlardı. Senatör, eski amir, avukat ve Trax baş başa verdiler. En basit ve hızlı çözümün öylece fişi çekmek olduğuna karar verdiler.

"Tamam, herkes yere otursun. Hemen" dedi Senatör.

Kiraladıkları genç bedenler içindeki somurtuk kıdemlilerden yalnızca birkaçı bu emre uydu. Trax bir dakika önce Madison'ı kapatmak için uyguladığı sekansın aynısını yaptı. Bunun ardından yere oturmayan genç bedenlerin kalanı da kısa zaman içinde patır patır yere döküldü. Kıdemli bedenler yatar koltuklarında hareket etmeye başladılar. Biz diğerleri de neden yerde uyandıklarını anlayamayan zavallı genç bağışçıların yardımına koştuk.

Kalabalığı inceledim. Tanıdığım bir kişi arkada bir yerlerde yatıyordu.

Michael.

Güvendeydi. Yanına diz çöktüm.

"Michael?"

Uyku sersemi gözlerle bakıyordu. "Cal?" Tek kolundan dayanak alıp doğruldu. "Yüzüne ne oldu?"

Çeneme dokundu. "Birkaç ciddi düşmanedindim."

"Canın çok yanıyor mu?"

"İyi olacağım."

"Ben neredeyim?" Ayağa kalkıp alnını ovuşturdu.

"Beden bankasında."

Bu durumu sindirmeye çalıştı. "Beden bankası. Kiralamam bitti mi?"

"Hem de nasıl bitti." Kollarımı ona doladım ve sarıldım.

O da kollarını bana doladı, onun beni nasıl da kendimi güvende hissetmemi sağladığını hatırladım. Burnumu bir süre onun gömleğine, göğsüne gömdüm. Sonsuza dek böyle kalabilirdim ama aklım kardeşimdeydi. O buradaysa onu bulurdum.

Michael'ın ayağa kalkmasına yardımcı oldum. Tüm bağışçılar ayaktaydı şimdi, duruma ayak uydurmaya çalışıyorlardı.

Lauren, Senatör Bohn ile beraber yanıma geldi, gergin duruyorlardı.

"Kesin bir şey söyleyemiyoruz, o yüzden fazla umutlanma. Ama kardeşinin nerede olduğuna dair bir ipucu yakaladık gibi" dedi Senatör.

Senatörle beraber Trax'ı ve bir amiri de yanımıza alarak uzun bir koridorda koşmaya başladık.

Trax kafasını iki yana sallayarak, "Senin kardeşin olduğunu bilmiyordum" dedi.

"Peki ya Florina?" diye sordum. "Yanında bir kız var mı?"

"Hayır, sadece oğlan" dedi Trax.

Hızla yürürken, o sabah İhtiyar'ın Trax'a danıştığı konuyu anlattı. Uygulanan prosedürün ergenlik öncesindeki bir beyinde de işe yarayıp yaramadığını sormuş İhtiyar. Bu tartışmanın devamı belli büyüklükteki bir beyin hakkındaki sorulara geçmiş ve Trax, Tyler'ı incelemiş.

"Ama hala burada mı bilmiyorum." Trax'ın kaşları çatıldı.

"Onu son gördüğümde saat sabah yedi buçuktu. İhtiyar onu oradan oraya sürüklüyordu."

"Onunla kim ilgileniyordu?" diye sordum.

Bilmiyorum anlamında omuz silkti.

"Haydi, gidelim." Trax'i kolundan yakaladım ve koşturdum.

GİRİLMEZ yazan bir kapıdan içeri girdik, iki dönemeçten daha geçtikten sonra kısa bir koridora geldik, koridorun sonunda üstünde hiçbir işaret olmayan kilitli bir kapı vardı.

Trax avcunu bir okuyucu pedin üzerinden geçirdi ve kapının kilidi açıldı. İçeri koşarken neredeyse onu yere deviriyordum.

Burası penceresiz bir ofis odasıydı, bir dosya dolabı ve birkaç çalışma masası dışında mobilya yok denecek kadar azdı. Duvarın yanında açılır kapanır bir yatak vardı, tepesinde de dağınık halde bir battaniye yığını. Onları bir kenara ittim.

Yatak boştu.

Yatağın üzerine oturup çarşafları kokladım. Tyler buradaydı. Bedeninin izi vardı yatak örtüsünde.

"O gitmiş" dedim. "Onu almış. İhtiyar onu almış."

Amir odayı tetkik etti, dolapları, banyoyu, dosya dolabını aradı. Boşunaydı hepsi, ne yazık ki bunu biliyorduk.

Ağlamaya başladım. Elimden bir şey gelmiyordu. Yanaklarımdan aşağı gözyaşları dökülüyordu. Yapabileceğim her şeyi yapmıştım, her şeyi onun için yapmıştım. Ve onu kaybetmiştim. Nerede olduğunu biliyordum. İhtiyar'la beraber helinin içindeydi. Avcumun içindeydi neredeyse. Ve onu kaybetmiştim.

"Daha önce buradaydı. Gerçekten" dedi Trax.

O ve Senatör Bohn ayakta dikilip başka yerlere bakmaya başladılar. Ufak yatağın ucunda oturuyordum. Başkalarının ne düşündüğü, burnum akarken ne kadar aptalca göründüğüm,

hiçbiri umurumda değildi. Çamurda debelenmiştim, yapabileceğim her şeyi yapmıştım, yine de kardeşimi bulamamıştım.

Baba, biliyorum sana söz vermiştim. Denedim. Gerçekten.

İçimi kazımışlar ve boşaltmışlardı. O yapayalnızdı, korkuyordu, bir torbanın içine tıkılmıştı. Hem de İhtiyar'la beraber. Hıçkırıklarım arttıkça bedenim titremeye başladı.

Trax beni rahatlatmak için uzandı. "Çok üzgünüm."

Ona çıkışıp "Beni yalnız bırak" dedim. Ayağa kalkıp nefes almaya çalıştım. "Bana yardım etmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Beden bankasındaki hepiniz, hepiniz bu işten sorumlusunuz. Ona bunu nasıl yaparsınız? O sadece bir çocuk. Çocukluğunu yaşama şansı bile yakalayamamış bir çocuk." Olduğum yerde döndüm, Senatör Bohm'a baktım. "Siz, tüm Sonlayanlar, bu sizin hatanız. Neden herkesi aşılamadınız? Siz bu kadar cimri olmasanız, tüm bu karmaşanın içinde olmadık."

Senatör acı çekiyormuş gibi baktı. Her iki elini de ensesine koydu.

Odalarda arama yapan amiri gördüm. Senatör Bohm'a bakıp başını her iki yana salladı. "Burada değil."

Bu sözler, bir amirin ağzından çıkan bu sözler... Bunlarda bir şey vardı. Amirlerden o kadar çok kaçıp gizlenmiştim ki. Onları gözler, beni, arkadaşlarımı veya başka bir Başlayan'ı bulmasınlar diye dua ederdim. Ama şimdi kardeşimi bulmasını umuyordum.

Sorunun şu olduğunu fark ettim: Eğer kardeşim bu amiri görmüş olsa, asla dışarı çıkmazdı. Korkudan ölecek gibi olurdu: Saklanırdı.

Amirlerin asla bakmayı düşünemediği yerlere gizlenirdik her zaman. Duvarların içine örneğin. Herkesin gözü önündeki yerlere. Mesela yukarıya.

Durup odayı inceledim.

Sonlayanlar kaygılı bakışlarla beni izliyorlardı, sanki yapabileceklerimden korkuyorlardı. Tavana bakıp durdum. Kardeşim amiri görmüş olsa ama beni görmemiş olsa. ve duymamış olsa...

Banyoya gidip yukarı baktım. Sonlayanlar beni izledi, eşiği doldurdular. Tuvaletin kapağı kapalıydı. Bu ilk ipucumdu.

Üstüne bastım.

Adamlar öne koştu, düşmeyeyim diye kollarını uzattılar. Sifonun üzerine bastım. Tavandaki panelde parmak izleri gördüm ve paneli yukarı ittim.

"Tamam, Tyler" diye bağırdım tavana. "Benim."

Paneli kaldırıp yana ittim. Mahcup bir tilki gibi Tyler kafasını aşağı uzattı.

"Callie?"

Yüreğim ağzıma geldi. "Tyler. Gel buraya seni afacan."

Gizlendiği yerde ona sarılıp aşağı indirdim ve amirin kucağına verdim. Aşağı indim, sonra kardeşime sımsıkı sarıldım. Başını öptüm, o bebek gibi yumuşacık saçlarının tatlı kokusunu çektim içime. İçim öyle rahatlamıştı ki sanki bir tır kaldırmışlardı göğsümün üzerinden.

O ağlıyordu. Ben ağlıyordum. Adamlar ağlıyordu.

Onu asla bırakmayacaktım.

Uzun uzun sarılmalardan, öpmelerden ve Tyler'ın iyi durumda olduğunu tespit ettikten sonra Sonlayanlar bizi lobiye indirdi, buradaki gürültü düzeyi on düzeyinden beşe düşmüştü neyse ki. Senatör bir battaniye kaptı ve kardeşime sardı.

"O iyi mi?" diye sordu Lauren.

"İhtiyar beni besledi ve bana ilaçlar verdi" dedi Tyler.

Bunu iyi niyetlerle yaptığından şüpheliydim ama Tyler'a bir şey söylemedim. Sonra aklıma Florina geldi. Onu otelden aldıklarında Tyler'ın yanındaydı kız.

"Tyler, Florina'ya ne oldu?" diye sordum.

"Onu arabadan ittiler."

"Ne?"

"Bizi aldıktan sonra birkaç sokak gittiler. Sonra onu zorla dışarı çıkardılar."

"Umarım iyidir."

Evet anlamında başını salladı. "Ayağa kalktığını gördüm." Bir süre düşündü. "Onun bir büyük teyzesi varmış biliyor muydun? Santa Rosa'da?"

Kafamı iki yana salladım.

"Ondan bahsetti. Belki oraya gitmiştir" dedi.

Senatör, Tyler'ın saçlarını okşadı. Bir amir senatöre içeri giren bağışçılarla kiracı çiftlerini gösterir bir liste uzattı. Hepsi odaya girmeye başladı. Adam bir yana işaret etti, her bir kiracı bağışçısının yanına geçti. Madison, Rhiannon'un yanındaydı. Tinnenbaum Lee'nin, Rodney Raj'ın, Doris ise Briona'nın yanındaydı. Michael ise koca burunlu, şiş göbekli, ihtiyar mı ihtiyar bir Sonlayan'ın yanında duruyordu. Adam herhalde iki yüz yaşındaydı. Michael'ın bedeninin içindeyken beni yalayan bu adam mıydı? Kusmak istiyordum.

Başlayan bağışçılar ve Sonlayan kiracılardan oluşan sıra koridorun sonuna kadar yılan gibi kıvrılıyordu. Lauren ve Tyler ile beraber sıranın yanından yürüyüp her yüze baktık ama Emma'ya benzer hiçbir kimseyi göremedik. Lauren da Kevin'ini bulamadı.

"Düşük ihtimal olduğunu biliyordum" dedi Lauren. "Ama insan umutlanmadan edemiyor."

"Aramaya devam edeceğiz." Omzuna dokundum. "Onları bulana kadar işimiz bitmeyecek."

Uzun gece sabahı buldu, her şeyi toparlamıştık. Büyük anneler

ve büyük babalar, torunlarını almaya geldiler. Daha şafak sökmeden vasisi olmayan genç kiracıların karanlığa karışıp gitmelerini de anlayamadılar ama ben biliyordum. Sonlayanlara güvenmiyorlardı.

Tyler, Doris'in ofisindeki bir kanepede uyuyakalmıştı. Michael ile beraber kadının masasının etrafındaki iskemlelere çökmüştük. Tükenmiştik, yarı uyur haldeydik. Michael bu yüzden mesafeli duruyor herhalde diye telkin ediyordum kendime.

"Demek Florina'nın Santa Rosa'da bir büyük teyzesi varmış" dedim.

"Evet, Florina'ya vasi olacakmış dediğine göre."

"Şanslı kız."

"Florina onunla beraber gidebileceğimi söyledi. Tabii, büyük teyzesi benim vesayetimi almayacak."

"Neden gitmedin?"

Omuz silkti. "Orası çok soğuk."

Başımı salladım.

"Sanırım ödeme alamayacağız" dedi.

"Hiç sanmam."

"Bunca şey." Kafasını salladı. "Hayatımızı ne için riske attık... Boşuna."

"Boşuna değildi. Bak, bu anlaşmadan sonra kafamızda son teknoloji yongalar kaldı." Güldüm. Başka ne yapacaktım? Küçük kabilemi bir araya getirmiş olmaktan sevinçliydim, gerçi hala gidecek bir yerimiz yoktu. Elveda yataklar, duşlar; merhaba beton zemin, su kovası.

Lauren eşikten içeri adım attı.

"Callie, seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Tyler'ın uyuyan bedenine baktım. Michael başını salladı, ona göz kulak olacağını söyledi.

"Sanırım duymak isteyeceğin bir şeyler var" dedi Lauren,

gülümseyerek.

Beni Tinnenbaum'un eski ofisine aldı, masada bu kez avukat oturuyordu. Beni daha önce şaşkına çeviren fıskiye, şimdi tüylerimi ürpertiyordu.

"Bayan Winterhill bir vasiyet bırakmış. Mirasçılar arasında adın geçiyor."

Lauren'a baktım. Masaya bakan koltuklardan birine geçmem için işaret etti. Diğerine de o oturdu.

"Ama ne zaman?.." diye soracak oldum.

"Bunu kiralamaya başlamadan önce yapmış. Bedenini riske attığı kıza borçlu olduğunu düşünmüş" dedi avukat.

"Gayrimenkullerinin yarısını sana bırakmış" dedi Lauren. "Bunların içine malikane ve yazlık ev de dahil."

Bir yuva.

Ağzımı açamadım.

Avukat miras metnini okumaya devam etti. "Şöyle diyor: Seni tanımıyorum ama seni bu şekilde kullandığım için üzgünüm. Dahası size bıraktığımız dünya için de pişmanım."

Bir ev ha? Bitap düşmüştüm. Herhalde düş görüyordum. Yanağıma dokundum, son derece gerçek olan dikişleri hissettim.

Buna inanamadığımı fark ettiler, o yüzden yinelediler. Ve işin ayrıntılarını da açıkladılar. Ama tek duyduğum şu sözcüktü: 'ev.'

Demek Helena sözünü tutmuştu.

Lauren'a baktım. Başını sallıyordu, evet, bunların hepsi doğruydu. Gözlerinde yaşlar birikmişti. Gözlerimi kapadım, döküldü gözümden yaşlar.

Bir ev.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

O sabah, Tyler'ı alıp yeni evine götürdüm. Lauren ve avukatı eşliğinde malikaneye girdiğimizde yüzündeki ifadeyi asla unutamayacağımı biliyordum. Helena'nın mirasının şartlarını anlatmak için onlar Eugenia'yı bir kenara çekmişken, Tyler bütün mobilyalara, dekorasyona gözlerini kocaman aça aça baktı.

Yandaki masanın üzerindeki bir bronz köpek heykelcığını görünce durdu. "Dokunabilir miyim?"

Olur anlamında başımı salladım. "İstediğini yapabilirsin. Artık burası senin."

Heykelciği aldı ve göğsünde tuttu. Heykelcik birkaç kilo geliyordu tahminen ama onu yanında taşımakta ısrar etti. Onu ana yatak odasındaki büyük yatağa yatırıp üstünü örttükten sonra bile sıkı sıkı tutuyordu heykelciği, onunla uyumaya kararlıydı. Onu alıp başucundaki masaya, gözünün birkaç santim uzağına koydum.

Tyler, "Michael nerede?" dedi, göz kapakları ağırlaşmıştı, köpeğin başını okşuyordu.

"Binadan eşyalarını alıyor."

"O da bizimle kalacak, değil mi?"

Gülümsedim. "Evet, misafir kulübesini bir sanat stüdyosuna dönüştürecek."

"Şimdi neler çizecek çok merak ediyorum. Artık sokaklarda değiliz." Tyler'ın konuşması ağırlaştı.

Sonra gözlerini kapadı ve derin bir uykuya daldı.

Sonraki günler boyunca yaşamamız sil baştan inşa ediliyordu.

Lauren yasal koruyucum olunca, vasisi olmayan bir çocuk olduğum iddiası ile Helena'nın mirası üzerinde başkaları hak talep edemedi. Helena'nın gayri mülklerinin yarısı ve iki evi sonsuza dek benim olacaktı. Diğer yarısı ise Emma için oluşturulan bir vakfa devredildi. Emma'yı bulana kadar vakıfta olacaktı her şey. Onu bulacaktım. Helena'ya borcumdu bu.

Para, beden bankasına katılmakla kazanmayı umduğumdan kat be kat büyüktü. Bu yüzden Helena'ya derin bir minnettarlık duyuyordum. Tyler paranın alabileceği en iyi tıbbi bakımı görüyordu ve her gün sağlığı daha da düzeliyordu. Eksik dişimin yerine yenisi takıldı. Yaralarım, berelerim, şişlerim zamanla iyileşecekti.

Michael arazimizdeki kulübeye neredeyse yerleşir yerleşmez gitti. Neden gittiğini izah etmedi. Ben de eşyalarını yanına alıp almadığını görmek için kulübeye girdim. Sokaklarda yaşadığımız bir yıl boyunca yaptığı tüm çizimlerin duvarları sardığını görünce geri döneceğini anladım. O Michael'ın kendine has tarzı ile Başlayanlar ve kaçaklar, kederli, kaba ve aç, hepsi oradaydı. Yakaladığı o kadar çok duygu vardı ki. Biyolojik Savaş sonrası tüm hayatım dört duvara yayılmıştı. Geçmiş hayatımdı bu artık.

Sanırım Florina'yı görmek için şehri terk etti. Buna üzüldüm ama üzülmeye de hakkım yoktu. Blake'i kaybetmek kal-

bımde koca bir boşluk bırakmıştı. Her şey sakınleşene kadar da onun eksıkliğini ne kadar çok hissettiğimi anlamamışım.

Helena'nın evine taşındıktan bir hafta sonra haberlerde Senatör Harrison'ın geçirdiği bir 'av kazası' sonrasında sağlığına kavuştuğunu duydum. Taze Hedefler beden bankası skandalının artçı depremleri önümüzdeki aylarda da hissedilecekti. Seçimler sonrasında Sonlayanların gençleri yaşayan ölülere dönüştürmeye hazır bir adamı yeniden seçip seçemeyeceklerini görecektik.

Senatör, Blake'in tasmasını kısa tutuyordu. Blake'e mesaj atmaya çalıştım, onu aramaya çalıştım. Asla bana geri dönmedi. Onu sonsuza dek kaybettiğime karar verip pes etmeden önce onu bizzat görmem gerektiğini düşündüm. Eğer her şeyi anlatabilirsem, belki bize ikinci bir şans vermeye ikna edebilirdim onu. Aksi halde de hayatıma devam ederdim.

Senatörün evini bulmak zor olmamıştı. Blake'in spor arabasını dışarıda görene dek birkaç kez evlerinin etrafında arabayla dolaşmak zorunda kaldım. En sonunda arabayı görünce içim içime sığmaz oldu, sarı roketten dışarı fırlamadan önce kendimi sakinleştirmem gerekti.

Başımı kaldırıp ihtişamlı Tudor tarzı malikaneye baktım, kaldırımda uzun süre yürüdükten sonra evlerinin önüne giden sıra sıra güllerin eşlik ettiği geçide geçtim. Verandalarına adım attım, geri kaçmaya fırsatım olmadan zil sensörü çalıştı. Kapı açıldı.

Suratında buz gibi bir ifadeyle üniformalı bir koruma çıktı karşıma. Sonlayan koruma silahını çıkarıp kafama nişan aldı.

Ardından evin içindeki birilerine bağırdı: "Amirleri çağırın."

"Buraya sorun çıkarmaya gelmedim." Ellerimi havaya kaldırdım. "Sadece Blake'i görmeye geldim."

Blake kapıya geldi. Koruma aramıza girdi. "Geri dur."

"Tamam, sorun yok, onunla konuşacağım" dedi Blake.

Koruma kulaklığına bastı. Kulaklıktan birisinin talimatlarını dinliyor olmalıydı. "Evet efendim" diye karşılık verdi. Blake'le birbirimize baktık. Blake omuz silkti.

Korumanın hali tavrı birden değişti. Bana, "Bugün şanslı günün" dedi. "Mahzuru yoksa üstünde arama yapacağım" dedi.

Silahını kılıfına soktu ve üstümü yokladı. Sonra bacağındaki bir kılıftan silah detektörü çıkardı ve bedenimde gezdirdi. Hiçbir şey bulamayınca koruma içeri adım attı ve tamamen görüş alanımızdan çıktı. Blake eşiğin önünde yalnızdı.

"Merhaba" dedi, gülümsüyordu.

"Blake." Ben de gülümsedim. Yüzünü tekrar görmek o kadar güzeldi ki. Hem bana gülümsüyordu. Bu umut vericiydi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Belki konuşuruz diye düşündüm."

"Ne hakkında?"

"Olan biten her şey hakkında. Anlatacak çok şey var."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Bir anlığına kalbim durdu. "Blake?"

Başını eğip sordu, "Senin adın ne?"

"Beni tanımıyormuş gibi yapma."

Ensesini kaşıdı. "Bir arkadaşım mı ayarladı bu işi?"

"Ah. Anladım." Kollarımı kavuşturdum. "Beni affetmemişsin."

Öylece baktı sadece. Bir adım geri atmıyordu.

"Belki de anlarsın diye düşündüm" dedim. "Her şey ortaya çıktı çünkü."

Yüzündeki ifade ciddileşti. "Özür dilerim, ben..." Omuz silkti. "Seni tanımıyorum."

Ellerim bir anda buz kesti. O kadar iyi tanıdığım bu yüz bana boş bakışlar atıyordu, iliğime kadar titredim. Neler olmuştu?

"Blake? Gerçekten hatırlamıyor musun? Hiçbirini mi?"

Hayır anlamında kafasını salladı.

"Ata binmemiz? Park... Müzik Merkezi?"

Kafasını iki yana sallamaya devam etti. Sanki benim için üzülüyor gibiydi.

"Ben deli değilim. Cep telefonuna bak. Orada fotoğrafımız var."

Gözlerini kıstı, sanki geçmişi anımsamaya çalışıyordu ama bir şey bulamamıştı. Beni hatırlamıyordu.

Hiçbir şey daha fazla yaralayamazdı beni.

Görünmez olmuştum.

Kapıya Senatör Harrison geldi, bir kolu askıdaydı. "Callie."

Bir adım geriledim.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Blake.

Senatör bana doğru geldi. Ben yine geriledim. Omzunu okşadı. "Sorun yok Callie. İçeri gel."

Sağlam kolunu omzuma atıp beni geniş fuayeye aldı. Koruma bir yana geçip kazık gibi durdu. Kemerli bir geçidin arkasındaki oturma odasını görebiliyordum, şömine yanıyordu.

Senatör, Blake'e döndü. "Misafirimle yalnız konuşmam gerek."

Blake olur anlamında başını salladı. Gitmeden önce omzunun üstünden bana son bir bakış attı. Beni hatırladığına dair bir kıvılcım belirsin gözlerinde diye umuyor, içten içe kanıyordum. Ufacık bir şey olsun hatırlasın. Ama yüzü bana sadece merakla baktığını gösteriyordu.

Senatör Harrison koluma girip beni çalışma odasına aldı. Oturmam için deri bir koltuğa işaret etti ve kapıyı kapadı. Koltuğun arkasında durmayı tercih ettim. Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Antik dekorlarla dolu odayı inceledim.

"Demek torunumla tanıştın" dedi.

"Ona ne oldu?" Dudaklarımın titrediğini fark ettim.

Geri dönüp kapıya işaret etti. "Bu benim gerçek torunum

Gerçek Blake Harrison." Masasına otururken ağrıdan irkildi ve askısını tekrar ayarladı.

Söylediklerini duymuştum duymasına ama... Hiçbir anlam çıkaramıyordum. "Gerçek Blake mi?"

Sonra sanki birisi sesi kısmış gibi, tüm dünya sessizleşti.

Yalnızca senatörün masasında cam kutu içindeki antik saat ses çıkarmaya cesaret edebilmişti. İçindeki üç altın top bir ileri bir geri tekrar ileri dönerken tik tak ediyordu. Başım dönüyor, midem bulanıyordu, ne de hızlı dönüyorlardı, ne yana gittiklerini takip edemiyordum.

Birisi ah etti, inledi. Bu kişi bendim.

Senatörün gözleri kısıldı. Başını salladı.

"Daha önce o değil miydi?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. "Sadece bedeniydi."

Elim ağzıma gitti.

Tekrar başını evet anlamında salladı.

Koltuğun üzerine eğildim. "Demek birisi Blake'in içindeydi... Onun bedenini kontrol ediyordu."

"Evet." Senatör bu bilgiyi sindirmem için bekledi.

Kim? Kim bu süre boyunca Blake'in bedenini kullanmak isteyebilirdi? Sonra birden anladım. Hayır. Tüm bedenimi bir ürperti kapladı. Aklıma geleni söylemekten korkuyordum.

"İhtiyar" dedi Senatör.

Başımı ellerimin arasına aldım. Hayır. O olmasın. Blake'in içinde demek? Aklımda düşünceler, antik saatin içindeki toplardan hızlı dönüyorlardı.

"Ama İhtiyar'ı görmüştüm, 37. Kurum'a gelmişti" dedim. "Aynı anda iki yerde birden olamaz."

"O senin dediğin devletle olan anlaşmadan sonra. O zaman Blake'i bırakmıştı."

"Peki ya havaekranı duyurusu? Anlaşmadan önce göstermiş-

lerdi."

"Önceden yapılan bir kaydın yayınıydı o."

Derin bir nefes almak için durdum. "Ve bunu yapmasına izin mi verdın?"

"Torunumu rehine olarak tutuyordu, gerçi Blake'in bundan hiç haberi olmadı. Yalnızca büyük annesi ve ben biliyorduk. Devlet ve Taze Hedefler arasındaki anlaşmaya, aracı olmaya zorlamak için yaptı bunu."

"Blake hiç Taze Hedefler'e kayıt olmadı mı?"

Senatör hayır anlamında kafasını salladı. "İhtiyar onu kaçırdı, zorla kafasına o yongayı yerleştirdi. Blake'in bunlardan hiç haberi yok. Tek bildiği, bu süre boyunca hasta olduğu."

Ellerimi saçlarımda gezdirdim. Tüm bu süre boyunca kendime sahtekar demiştim, prenses kılığında bir köylüsün demiştim. Ama meğer bir prensin kılığına girmiş. Aslında prens ,masaldakı canavarmış. Benim dünyamda hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Bir daha birisine güvenebilir miydım bilmiyordum.

Senatör elini omzuma koydu. "Callie, savcıya sana karşı açılan davayı düşürmesi için baskı yaptığımı bilmeni istiyorum."

Kendimi tümden unutmuştum. "Sağ olun."

"Ayrıca senden isteyeceğim bir iyilik var."

"Nedir?" Onun için ne yapabilirdim ki? Aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Yüzünü bana yaklaştırdı, nefesi puro kokuyordu. "Torunuma bunların hiçbirini anlatma. Asla."

Blake'i bir daha görmeden Harrison'ın evinden ayrıldım. Dönüşte bana eşlik eden sıra sıra güller dalga geçiyorlardı sanki benimle. Aptal kız. Nasıl fark etmedin?

Dizlerimin bağı çözüldü. İçimde devasa ve derin bir uçurum açılınca yere düştüm. Ağrıyı kesmek için mideme bastırı-

yordum. Blake ile bir daha asla beraber olmayacaktık. O gerçek değildi. Yaptığımız ve hissettiğimiz hiçbir şey gerçek değildi.

Gözlerimden kor alevler gibi yanan göz yaşları fışkırmaya başladı.

Sonsuza dek kaybetmiştim onu. Tıpkı annemle babam gibi.

Babam.

Ah Babacığım, seni öyle çok özledim ki.

Tüm gecemi bana o güne kadar Blake'in söylediği ve yaptığı her şeyi zihnimde tekrar oynatarak geçirdim, ama bu kez bunları İhtiyar'ın söylediği ve yaptığı şeyler olarak düşündüm. Kulüp Rün, çiftlik, ödül töreni. Bu anları tekrar tekrar yaşadıktan sonra bu yerlerden olabildiğince uzağa gitmek istedim. O yüzden ertesi sabah Tyler'ı San Bernardino Dağları'ndaki yeni sayfiyemize götürdüm. Yünlülerimizi, ceketlerimizi toparladık ve kuzeye doğru yola koyulduk.

Helena'nın ikinci evi, arkasındaki gölün panoramik görüntüsüne sahip, yaklaşık yarım dönümlük bir araziye kurulu iki katlı bir dağ köşküydü. Malikanenin aksine burada Helena'yı ve Emma'yı hatırlatacak çok az şey vardı. Ne bir portre ne de bir holo-çerçeve. Onları unutmaya çalıştığımdan değil, onların yüzünü görmeyince bu ev gerçekten bizimmiş gibi olmuştu.

Tyler göle olta atmayı deniyordu, ben de bir kayanın üstüne oturmuş, neler kazanıp neler kaybettiğimi düşünüyordum.

Her şey, İhtiyar'ın Senatör Harrison'ı devletle beden bankası arasında bir anlaşma yapmaya zorlaması ile başlamıştı. İhtiyar, senatörün işbirliği yapması için Blake'i kaçırmış ve onun bedenini rehine olarak kullanmıştı. Helena'nın bunlardan haberi olmamıştı ama senatörün devletle anlaşma planlarından haberi olmuştu. Bu yüzden senatörü öldürmek üzere bedenimi kiralamıştı. Anlaşmayı durdurmak ve ilk kez halkın önünde

Taze Hedefler'in foyasını dökmek istemişti. Bunu da olabilecek en kötü şekilde yapacaktı, bağışçı bedenin cinayet için de kullanılabileceğini gösterecekti. Redmond'u tutup yongamı değiştirdikten, yanı öldürmeyi-engelle şalterini kapattıktan sonra, İhtiyar, değiştirilmiş sinyali yakalamış ve kadının planlarını keşfetmiş olmalıydı. İhtiyar zaten Blake'in içindeydi, Blake'in bedenini kullanarak Helena'nın planları hakkında daha çok bilgi edinmeye çalışmıştı.

O zaman Helena'yı Kulüp Rün'e kadar takip etmiş, barda onunla konuşmuş ve çiftlikte bir randevu ayarlamıştı. Ama Redmond yongayla oynayınca yongayı kararsız hale getirmişti. Bu yüzden Helena kulüpte bilincini kaybetmiş ve Blake'in içindeki İhtiyar bunu görmüştü. Sonra ben onunla tanışmıştım. Helena'yı takip edebilmek için benimle bir ilişki kurmuştu, böylece başkanı görmeden önce senatörü öldürmemize engel olabilecekti. Dahası öldürmeyi-engelle şalterinin kapanmasına nasıl uyum sağladığımı görecekti. İletişim bağlantısını kurduktan ve Helena zihnime girdikten sonra, bunun özellikle devlet için ne kadar değerli bir kaynak olabileceğini görmüş olmalıydı.

Yaptığı her şey bir numaradan ibaretti. Büyük büyük annesini ziyaret eden gerçek bir genç taklidi yapmıştı, ona güvenmem için benden hoşlanmış taklidi yapmıştı. Çiftlikte geçirdiğimiz zaman, araba... hepsi yalandı. Oscar ödüllü bir hologram yıldızından daha güçlü bir oyuncuydu. Yanaklarıma dokunmak istemiş gibi, elimi tutmak istemiş gibi, benim öpmek istemiş gibi yapmıştı.

Ağzımı elimle kapadım. Ama bu anıları silip atmanın bir yolu yoktu.

Hastaydım. Blake'le geçen zamanı sevmiştim. Paramparça olmuştum. Bir an tüm anıları bir mücevher kutusuna koyup saklamak istiyordum. Sonraki ansa hepsini yakıp kül etmek

istiyordum.

Suya misinasını fırlatan Tyler'a odaklandım. Olta kullanmakta ilerliyordu. En azından Tyler konusunda içim huzurluydu. Asla aç kalmayacağını, kirli ve soğuk bir zeminde uyumayacağını, kötü koşullar yüzünden ölmeyeceğini bilmek beni rahatlatıyordu. Çam kokulu, insana can katan havayı içime çektim. Tertemizdi Burada olduğum için şanslıydım, iki tane evim olduğu için minnettardım. Buranın ne kadar güzel bir yer olduğu dışında her şeyi düşünmeyi bırakmaya karar verdim.

"Tyler!" diye bağırdım. "Kakao yapacağım. Burada dur, tamam mı? Bir yere kaybolma."

Tamam anlamında başını salladı.

Arka kapıya giden birkaç tahta basamağı çıkıp sıcak mutfağa girdim. Evyenin üstündeki pencereden Tyler'ı görebiliyordum. Ceketimi çıkarıp bir iskemlenin üzerine koydum. Mutfak dolabını açıp kakao ve iki kupa çıkardım. Kakao dolu her bir kupaya filtre sıcak suyu karıştırarak boşalttım. Sonsuz su. Sonsuza dek.

Her bir kupayı doldurduktan sonra tezgahın üstüne koydum. Tam o sıra tuhaf bir şey fark ettim. Evyenin hemen sağında, o tezgaha ait olmayan bir şey duruyordu.

Bir dal sarı orkide. Üstünde mor leopar desenleri.

Kalbim sıkıştı. Bunlar Blake'in... İhtiyar'ın, çiftlikte piknik yaparken bana verdiği orkidelerdi.

Buraya nasıl gelmişlerdi? Ne kadar süredir buradaydı bunlar?

Pencereden dışarı baktım. Tyler gözden kaybolmuştu. Olta yere atılmıştı. Boğazım düğümlendi, bir panik sardı beni. Tam bağırmak üzereydim ki pencerenın kenara gittim ve onu gördüm. Eğilmiş bir kovadan yem alıyordu Tyler.

Derin bir of çektim.

Sonra kafamın içinde bir ses duydum.

Merhaba, Callie.

Tıpkı Helena'nın benimle konuştuğu gibi konuşuyordu, ama bu o adamın sesiydi: İhtiyar. O tüyler ürpertici elektronik sesi duyunca dişlerimi gıcırdattım.

Tüm bedenim titredi.

Büyük başarı Callie. Taze Hedefler şimdi kapalı, yıkım gününü bekliyor.

"Neredesin?" Tyler'ın balık tuttuğu gölü kolaçan etmeye başladım. "Nasıl kafamın içine girdin?"

Elbette yedeğim vardı.

"Yedek mi?"

Başka bir yerde.

Acaba taşınabilir bir bağlantı cihazı mı vardı? Yakınımda olabilir miydi? "Nerede?"

Orayı görmek, orada bir tur atmak ister misin? Sana gösterebilirim.

"Ne demeye kafamın içindesin?" Dışarıda onu görememiştim. Sessizce mutfak çekmecelerini açmaya başladım.

Gel, bana katıl, Callie.

"Sana mı katılayım? Benden ne istiyorsun? Ben daha bir genç kızım."

Artık değilsin. Kafanın içindeki yonga türünün tek örneği, bu işin en iyilerinden birisi tarafından değiştirildi. Benim ekibime katılırsan sana en yüksek maaşı veririm.

"İstediğim her şeye artık sahibim." Güçlü olmaya çalışıyordum ama sesim sinir krizine girmeye yakın olduğumu apaçık belli ediyordu.

Ne istediğini bilmiyorsun sen.

Çekmeceden kocaman bir kasap bıçağı çıkardım. Elim titremeye başladı.

Hele bir güç nedir, onu tat...

"Seninle hiçbir şey tatmam."

Seni öyle kolay bırakmam. Sana daha önce de söyledim, sen benim için çok özelsin.

Hafifçe, yarım ağız güldüm, ama sözcükleri sanki asitle yakıyordu zihnimi. "Sadece kafamı kesip açmak ve yonganın nasıl değiştirildiğini görmek istiyorsun." Tyler hala balık tutmakla meşguldü. Mutfaktan çıktım ve koridora doğru süzüldüm. İhtiyar evde gizleniyorsa yerini bulacaktım.

Seni ekibimde istiyorum. Senin de uğruna savaşacağın bir davaya ihtiyacın var. Emin ellerde olacaksın.

"Sence senin ekibine uyar mıyım?"

Dostun, Redmond, onlardan birisi.

Sonra fark ettim. "Helideki oydu."

Onu seviyorsun.

"Evet, onu seviyorum. Beynini insanlara yardım etmek için kullanıyor, onlara zarar vermek için değil." Koridorda yavaşça ilerlerken konuşmaya devam etmesini istiyordum. "Demek bunca süre, bana söylediğin onca şey... Söylediğin tek bir sözün bile arkasında mıydın?"

Sana söylediklerimin çoğu doğruydu. Ama her şey değil. Ne kadarı doğruydu öğrenmek istersen, gel bana katıl.

"Bana yalan söyledin. Onca zaman başkasıymış gibi davrandın." Oturma odasına baktım, orada değildi. Ufak bir pencereden Tyler'ı gördüm, hala iyi durumdaydı, balık avlıyordu.

Peki, bu tam da senin yaptığın şey değil miydi?

Durdum. Haklıydı. "Yapmak zorundaydım."

Hayır, çekip gidebilirdin. Ama o zaman paradan vazgeçmek zorunda kalırdın.

"Kardeşim için lazımdı." Bıçağı sıkıca tuttum, oturma odasındaki bir dolaba doğru ilerledim. Açtım. Orada değildi.

Gerçekten onu korumak istersen bana katılırsın. Sana söz veriyorum, önümüzdeki aylarda korunmazsa hiçbir çocuk güvende ol-

mayacak. Yaşamın ne zaman elinden kayıp gider bilemezsin. Evini bir deprem yok edebilir. Bir yangın yok edebilir. Yasal vasin bir araba kazasında ölebilir, o zaman devlet tüm malına mülküne el koyar. Her şey senden bir an içerisinde alınabilir. Hiçbir şeye güven olmaz... güç haricinde. Sana bunu verebilirim.

Koridorda, sonra merdivenlerden yukarı koştum. Ona kapa çeneni diye bağırmak istiyordum. 'Hiçbir çocuk güvende olmayacak,' bununla neyi kastetmişti? Tyler'ın odasını geçtim İhtiyar orada değildi.

Bu işi para için yaptığını sanıyorsun. Ama ben seni, senden iyi tanıyorum. Bunu ayrıca başkası gibi yaşayabilmek için yaptın.

"Aman, lütfen."

Bir adama maske tak, sana gerçeği anlatsın. Bunu kim söylemiş?

"Sen söyledin." Sahanlığa çıktım ve koridorda yürümeye başladım, odaların içine göz atıyordum.

Bağlantı bozulduğunda Taze Hedefler'e dönmedin. Helena olmak istiyordun.

"Birisi beni tehdit ediyordu, dönersem öldürüleceğimi söylüyordu."

Sen de kısa bir süre için bile olsa zengin bir insan gibi yaşamak adına buna inanmayı istedin.

Durdum. Bunda da haklılık payı vardı. Bunu kabullenmeye utanıyordum.

Sana tekrar o deneyimi yaşatabilirim Callie. Helena'nın hayatından da heyecanlı bir hayat sunabilirim.

Yeni bir yaşam istiyor muydum? Evet. Başka bir yeri, başka bir zamanı istiyordum. Ve onunla istemiyordum.

"Hayır" dedim. "Başka birisi olmak istemiyorum, sadece kendim olmak istiyorum. Benden yapmamı istediğin şey her neyse, asla, hem de asla yapmayacağım."

Merakın sana üstün gelecek. Ben beklerim.

"Sonsuza dek bekleyeceksin." Bıçağı aşağı, bacağıma yakın bir yükseklige indirip bir başka odaya baktım.

Ah, Callie, keşke bilseydin her şeyi. Her şeyi yanlış biliyorsun. Gerçekte iyi adam benim.

Ne? Ne hakla söylerdi bunu? Artık onu evde bulmayı dileyecek raddeye gelmiştim. Onunla yüzleşmek, maskesini söküp atmak, her şeyi burada ve şimdi sonlandırmak istiyordum.

Son kapı kapalıydı. Benim yatak odamdı orası. Kapıyı kapadığımı hatırlamıyordum.

Kapıya doğru sessizce ilerledim, elimi kapı tokmağına koydum ve çevirdim.

İnce ve saydam perdeler meltemle salınıyordu. Yoksa az önce birisi yanlarından mı geçmişti? Arkalarındaki camlı kapı açıktı. Kapıdan dışarı, geniş balkona çıktım, çimlere, göle ve Tyler'a baktım. Gün batıyordu, kuşlar bile susmuştu.

Hiçbir şey demese de İhtiyar'ın kafamda varlığını hissedebiliyordum. Camlı kapıların yanında durup bekledim. İkimiz baş başaydık, yenişemiyorduk, araftaydık, yüksek sesle nefes alıyordum ki o ses bile kalp atışlarımı bastıramıyordu.

Ve sonra, İhtiyar'ın gittiğini hissettim.

BÖLÜM OTUZ

Bir hafta sonra beden bankasının önünde oturmuş, yıkım ekibinin bir zamanlar Taze Hedefler'i barındırmış olan aynalı binayı yerle bir etmeye hazırlanmasını izliyordum. Bir kalabalık toplanmıştı. Paltolara, ceketlere bürünmüş bu insanların çoğu güvenlik görevlileri ve satış ekibi gibi işçi sınıfı Sonlayanlardı. Onlar bu binanın asıl amacını asla bilmemişlerdi. Bir de bazı zengin yaşlılar gelmişti. Çoğu eski kiracılardı, yanlarında da az sayıda vasisi olan genç vardı. Kalabalığın dışında vasisi olmayan Başlayanlar takılıyordu. Kimi benim gibi eski bağışçıydı, kimi de yıkı güllesini iş başında görmeye gelmişti.

Tanıdığım birkaç surat gördüm. Lee oradaydı, Raj ve Briona da. Artık ayrılmaz üçlü değillerdi. Her biri tek başına dolanıyordu ortalıkta, birbirlerini tanımıyorlardı bile. Kısa ve sarı saç lülesi salınan genç kız, Madison sandığım kız, birkaç adım solumda duruyordu. Göz göze geldik. Gülümsemeye başladım, onu gördüğüme çok mutluydum. Kız durdu, bana boş bakışlarla baktı, sonra bakışlarını başka yöne çevirdi. Sürekli kendime hatırlatmam gerekiyordu, bu kız benimle bir kez tanışmıştı as-

hında. O da beden bankasının son bulduğu geceydi. Beni hatırlamamış olabilirdi. Ya da belki hatırlamıştı işte.

Onun karşılık geldiği kişiyi, Rhiannon'u da kalabalıkta tespit ettim. Sağımdaydı, o şen şakrak ve şişman gerçek bedenindeydi. Yürütecine yaslanıp el salladı. Ben de ona el salladım. Tam onun yanına katılacaktım ki Michael'ı gördüm, kalabalığın gerilerindeydi. Binaya bakmış, kalan herkes gibi bekliyordu. Yalnızdı.

"Michael!" diye bağırdım.

Beni duyamayacak kadar uzaktaydı. Michael'ın dikkati tam karşısındaki bir yere kaymıştı. İçime bir canlılık geldi. Şehre yeni gelmiş olmalıydı. Dönüp ona doğru kendime yol açacak oldum, ama birden solumda gümüş başlı kalabalığı yarıp ilerleyen bir kişiyi gördüm.

Blake.

Boğazıma bir şeyler düğümlendi. Burada ne yapıyordu? Beden bankasından haberi olmaması gerekirdi. Onu evlerine gittiğim günden, bir hafta öncesinden bu yana bir daha görmemiştim. Başımı çevirip Michael'a baktım. Bu kez o da beni gördü, yüzü ışıdı. Öyle iyi görünüyordu ki. Yanına gelmem için işaret etti.

Blake'e döndüm. Göz göze geldik, ufacık da olsa gülümsedi. Kalabalığın içinde sağ sol yapıp bana geliyordu.

Yutkundum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Blake çok yakınımdaydı, yürüyüp gidemezdim. Dönüp tekrar Michael'a baktım. Durduğu yerden olan biteni görebiliyordu, dünyaya siyah beyaz bir filmden bakar gibi olmuştu. Gülümsemesi kayboldu, omuzları çöktü. Bu beni için için öldürüyordu ama oraya sıkışmıştım, kalabalığın içinde kımıldayamıyordum, ona bir şey anlatabilsem bile anlatamayacağım kadar uzağımdaydı.

Blake ise birkaç kişi uzağımdaydı. Büyük babasına geçmişimiz hakkında bir şey söylememeye söz vermiştim, o halde ne

söyleyecektim?

Düşünecek vakit yoktu. Buradaydı.

"Callie." Başını salladı. "Kahyanız sizi nerede bulabileceğimi söyledi." Ellerini ceplerine soktu ve uzaklara baktı. "Arkadaşlarım çok ciddi takılıyorsun diyorlar. Belki bir senatörün torunu olmaktan, kim bilir?" Omuz silkti. "Babam da ciddi bir tipti. Annem, işte o nasıl eğlenileceğini bilirdi." Özlemle gülümsedi.

Neden bahsediyordu şimdi? Sanki hazırladığı bir konuşmayı okuyordu.

"Her neyse, herkes bana kitap kurdu diyor, arkadaşlarım sürüklemezse dışarı çıkmıyormuşum." Ayaklarını sürüyordu, gözü ayakkabılarındaydı. "Demek istediğim şu." Cep telefonunu çıkardı ve bana bir fotoğraf gösterdi. "Fotoğrafı gördüm."

Ona bahsettiğim fotoğrafa bakıyordum. At a binmeye gittiğimiz gün çekilmişti. Yalnızca, zavallı Blake o gün gerçekte orada değildi, İhtiyar'dı oradaki. Arkamda durmuş, kolunu omzuna koymuş, başını benimkine yaslamış, bense her iki elimle koluna tutunuyorum. Atlarımızdan yeni inmiştik; mutluyduk, sıcaktı, biraz terlemiştik.

Her ikimizden de saf bir mutluluk yayılıyordu. Bakması çok zordu benim için ama Blake sebebini asla anlayamazdı.

"Bunların hiçbirini hatırlamıyorum" dedi. "Ama çok mutlu görünüyorum, hiç bu kadar mutlu görünmemiştim. Hem de hiç."

Gözlerini gözlerime dikti, bu kez gözlerini kaçırmıyordu. "Benim için kayıp haftalarda aramızda ne geçtiyse ne yazık ki hatırlayamıyorum. Ama bunu tekrar istiyorum."

Yüzünü iyice inceledim. Şaka yapmıyordu. Ciddiydi.

"Ya sen?" diye sordu. "Sen de istiyor musun?"

İçim kıpır kıpır oldu. Zaten bizim olmayan bir şeyi nasıl geri alacaktık, hiç bilmiyordum.

"Sorun değil, şimdi karar vermek zorunda değilsin" dedi.

Elini bana uzattı. Donakaldım.

"Callie, gerçekte ne olduğunu sen biliyorsun. Hatırlayabilmem için bana yardım etmen lazım."

Uzay gemisiyle bağlantısını yitirmiş bir astronot gibi boşlukta süzülüyordu, bir şeye tutunmak için son şansıydı, yoksa dipsiz bir karanlığa süzülüp sonsuza dek yitecekti. Bu hissi biliyordum, zamanı esnetecek kadar güçlü bir panik hissi, saniyelerin yıllara dönüşmesi, tek bir kişi değil, binlercesinin seni üzmesi ve bunun derin acısı, bir mahalleye yayılan çeteler, çetelerin bir yurt kurması, ta ki tüm dünyayı sorgulamaya başladığın bir süreç. Ve elini o tutunacak son dala uzatırken son düşüncen, hayatta kalırsan bozuk şeyleri düzeltebileceğin, düzelteceksin ki evet, tekrar o dünyanın bir parçası olabilesin.

Bu tanıdığım Blake değildi. Ama ona benziyordu, onun gibi hissettiriyordu. Kaybolmuştu, ona yardım edebilecek tek kişi de bendim.

Beraber görecektik olacakları.

Sonra bir kişinin nefes alış verişini duydum. Kafamın tam içindeydi ses.

Kalbim deli gibi atmaya başladı.

Cal kızım.

Bu sesi çok uzun süredir duymamıştım.

Atmacalar öttü mü gelir uçma vakti.

Babam? Kafamı hızla sağa sola çevirdim, gerçi onu görmeyi beklemiyordum. Kalabalığın sesi yok olup gitti.

Babam. Yaşıyor muydu?

Blake bana merakla gülümsedi. "Sen iyi misin?"

Kendimi yokladım. Durdum dinledim, ama başka hiçbir şey duymamıştım. Yine de içimi bir sıcaklık doldurmuştu.

Beden bankasının yansımalarla dolu yüzeyini yıkı güllesi tuzla buz ederken, Blake elimi tuttu.